

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a Matched by Cupid sweet romance

Debugging Love

ERIN LUCY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Debugging Love

A Southern Sweet Romantic Comedy

Erin Lucy

New Fable Yayınları

DEBUGGING LOVE yazan Erin Lucy

New Fable Press tarafından

yayımlandı

Bu kitap veya bölümleri, Amerika Birleşik Devletleri telif hakkı yasası tarafından sağlananlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler, açıkça adı geçen tarihi figürler olmadıkça hayal ürünüdür. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir.

Kapak tasarımı Odd Mr T (www.OddMrT.com)

Copyright © 2024 by Erin Lucy

Tüm hakları saklıdır

Yazarın web sitesini [www.erinlucy .com](http://www.erinlucy.com) adresinde ziyaret edin

Contents

İçindekiler

1. [Teşekkür](#)
2. [Önsöz](#)
3. [Bölüm 1](#)
4. [Bölüm 2](#)
5. [Bölüm 3](#)
6. [Bölüm 4](#)
7. [Bölüm 5](#)
8. [Bölüm 6](#)
9. [Bölüm 7](#)
10. [Bölüm 8](#)
11. [Bölüm 9](#)
12. [Bölüm 10](#)
13. [Bölüm 11](#)

14. [Bölüm 12](#)
15. [Bölüm 13](#)
16. [Bölüm 14](#)
17. [Bölüm 15](#)
18. [Bölüm 16](#)
19. [Bölüm 17](#)
20. [Bölüm 18](#)
21. [Bölüm 19](#)
22. [Bölüm 20](#)
23. [Bölüm 21](#)
24. [Bölüm 22](#)
25. [Bölüm 23](#)
26. [Bölüm 24](#)
27. [Bölüm 25](#)
28. [Bölüm 26](#)
29. [Bölüm 27](#)
30. [Bölüm 28](#)
31. [Bölüm 29](#)
32. [Bölüm 30](#)
33. [Sonsöz](#)
34. [Ücretsiz Prequel'i Kaçırmayın!](#)
35. [Yazar Hakkında](#)

Acknowledgements

Hassasiyet okuyucularım Himani Sharma ve Ritika'ya (@fiverr), Hint kültürünü doğru bir şekilde tasvir ettiğimden emin oldukları için ve sadık beta okuyucum Laura Williams'a, sıkıştığım da her zaman yardım etmeye istekli olduğu için teşekkür ederim. Ayrıca, yazım hatası avcım Janine Doller'a da kelimelerimi şekillendirdiği için teşekkür ederim.

Foreword

Debugging Love'ın kadın kahramanı, biri kanserden olmak üzere iki ebeveynini de kaybetmiştir. Ölümleri hikayenin odak noktası olmasa da, birkaç sahnede tartışılmaktadır. Ebeveyn kaybı sizin için bir tetikleyici ise, lütfen dikkatli olun.

Chapter 1

Danni

Komşum çöpünü yine kapının önüne bırakmış. Aynı ikinci kat sahanlığını paylaşıyoruz, dışarıya açık, her iki tarafta korkuluklar, binalarımız arasında uzanan bir çatı. Onun kapısının etrafını koklayan bir yaratık benimkini de koklayacaktır.

Critter kulağa sevimli geliyor, oyuncak ayı ya da tek boynuzlu at gibi. Hantavirüs, veba ya da tifüsün sevimli bir tarafı yok. Ayrıca bir hamamböceği görürsem kusarım.

Dairem dışarıdan bakıldığında özel bir şey değil; Wild Oaks kompleksinin arka tarafındaki, karlı ak , büyük mavi balıkçılar ve ara sıra timsahlarla dolu bir bataklıkın yanında yer alan, beyaz kenarlı, birbirinin aynısı birkaç binadan biri. İçerisi benim özel saklanma yerim, sığınağım, bolca kitap, battaniye ve kahve ile dolu.

Ancak yeni komşumu sevmiyorum - çöpünü kapısının önüne bırakan ve country müziği o kadar yüksek sesle çalıyor ki yatak odamın duvarından içeri giriyor, uykuya dalmaya çalışırken bas davulun gümbürtüsü minik boks eldivenleri gibi gözbebeklerime çarpıyor.

Çöp torbaları müzikten daha kötü. Onları günlerce kapısının önünde bırakıyor. Sabah koşumdan döndüğümde bu yoktu. henüz istila edilmediği anlamına geliyor. Yani çöp kutusuna atarsam bu gece kemirgenler kapımı çalmayacak ya da Hello Kitty hoş geldin paspasıma dışkılarını bırakmayacaklar.

İçimi çektim. Sadece bu seferlik onun pis işlerini yapacağım. Daha sonra kapısına bir not yapıştırıp kapıcısı olmadığımı ve eğer çürümüş yiyecekleriyle koridorumuzu kokutmaya devam ederse mülk yöneticisini arayacağımı söyleyeceğim.

Bir hışımla çantayı alıp merdivenlere doğru sürüklüyorum. Basamaklar ahşap, koyu lekeleri ayakkabılar, kum ve yağmurla aşınmış. Ayrıca genişler, bu yüzden düşersem canım fazla yanmaz. Bir Indiana kızı olarak, buzlu merdivenlerden payıma düşeni inip çıktım, bu şeylerin üzerinde nasıl kayıp ölebileceğimi düşünecek kadar çok kez.

Bir elimle korkulukları tutuyorum, diğer elimde çöp torbası, komşumun çöp torbası yarılana kadar her şey iyi ve güzel. Dehşete düşmüş gözlerim etrafımda yuvarlanan sığınağı izliyor. Boş bir spagetti kavanozunun kaldırımda parçalanmasını önlemek için merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Keşke uçabilseydim, diye düşünüyorum ayaklarım kayarken. Sağ kık yanağıma çarpmadan önce Boho Beach Hut boncuklu sandaletlerime merhaba diyorum.

Leğen kemiğimden hiç insan ama gluteus maximus kaslarımın doğuma hazırlanmak için kasıldığından eminim. Acı kesiyor. Arkama yaslanıyorum, gözlerim kapalı ve nefes nefese beş dakika kadar kaldıktan sonra arkamdaki ateş sönmeye başlıyor. (İshal şakası yok. Bu ciddi.)

Komşum arkasını temizleyemediği için resmen kıcımlı yırttım. Bana işçi tazminatı borcu var. Ve çamaşırhane için para. Çünkü pantolonumdan ıslak bir şey sızıyor. Chance ile randevum için iyi bir görünüm değil.

Zekice oturdum ve tırabzanı tuttum. Kendimi ayağa kaldırdığımda, tel saçlı bir adam yanımdan geçiyor ve dağınıklığıma bakıyor. Çömelmiş tazı köpeği burnumu tutup yanlışlıkla saldıgım çeşitli kokuları test ediyorum. Adam bana şaşkın bir kaş çattı ve yürümeye devam etti.

"Teşekkürler. Her şey kontrolüm altında," diye mırıldanıyorum arkasından.

Topallayarak daireme gittim, yeni bir çöp torbası aldım ve temizlik çabalarımaya başladım.

Çöplerinden bir adam hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Komşum Coke Zero'yu *çok* sever. Ayrıca kavun da sever. Çeşitli kavun türleri. Karpuz, honeydew, cantaloupe. Kahvaltı tercihi Sosis, Yumurta ve Peynirli Hot Pockets'tir ve taze balığa bayılır. Ayrıca. Muz. Özellikle, kahverengi, sümüksü muz *kabukları*. Bir sürü muz.

Hızlı bir OSHA araştırmasından sonra, ayağımın kaydığı yere yakın bir kabuk buldum. Yerçekimi beni pençelerine çekmeden önce beni havaya uçuran şeyin yapışkan deri olduğuna eminim.

Bir saat önce bastırdığım akrilik tırnaklarımla rahatsız edici kabuğu sıkıştırıyorum ve çöp torbama atıyorum. Bir sürü sakız ambalajı -Orbit Sweet Mint- bir sonraki hedefim, hepsi sakız dolu, çoktan çiğnenmiş.

Bir dakika sonra, son sakız paketini çöp torbama atıyor, iplerini düğümlüyor ve köşeyi dönerek torbayı çöp kutusuna atıyorum. *Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?* Atma kısmı. Sırtıma aldığım darbe değil.

Hello Kitty temalı yatak odama giderken saate bakıyorum. Şehir merkezine varmak için kırk dakikam var. Ne giyeceğime karar vermek için bir saat daha harcamazsam hâlâ mümkün.

Dolabımdan bir çift siyah kapri aldım. Yeterince iyi. Ayağımı geçirirken kalçamdaki bir spazm dengemi bozuyor ve yüzüstü yere düşüyorum. Şimdi makyajımı tazelemem gerekiyor. Ve beyaz yorganımı yıkamalıyım.

Banyoda kaşlarımı tararken telefonum çalıyor. Her bir tüyü incelerken mesajı okuyabilmek için ters çeviriyorum.

Nasıl biri?

Bu benim en iyi arkadaşım, Morgan. Sekiz ay önce ikimizin de çalıştığı JetAero'da tanıştık. Benim esmerime karşılık o sarışın. "Keşke evde olsaydım da kitap okusaydım.

Henüz gitmedim, cevap veriyorum.

Bana şok olmuş bir emoji atıyor. **Cumartesi günü saat 5'i çeyrek geçiyor. Şehir merkezinde park etmek zor olacak.**

Bu yüzden benim yerime sen gitmelisin, diye cevap veriyorum. **Sen daha yakın oturuyorsun. Hayır. Arkadaşlık uygulamalarını kullanmıyorum. Ben de bilmiyorum, peki bu neden oluyor?**

Böyle bir şey olmayacak, Morgan cevap veriyor. **Sen .**

Detaylar, detaylar.

açılmışken, her ayrıntıyı bilmek istiyorum. Emin misin?

Gerçeği mi? Şaka

yapıyor. **Tabii ki.**

Eminim bir tren enkazıdır.

Çok destekleyicisin, diye yazıyorum, gülümseyerek.

Karşılığında bana gülen bir emoji gönderiyor.

Tamam. Sana her şeyi anlatacağım, cevap veriyorum.

Hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyordum. <öpücük emoji>

Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum. Güle güle.

Biraz daha allık sürüyorum, dudaklarıma şeffaf parlatıcı sürüyorum, telefonumu çantama atıyorum ve komşuma bırakmayı planladığım notu hatırlayarak mutfakta duraklıyorum. Onun çöpü için yaptığım onca şeyden sonra

zaman sıkışıklığı olsun ya da olmasın, not gerçekleşiyor.

Çantamı adaya bırakıyorum ve ıvır zıvır çekmecemi karıştırıyorum. Bulabildiğim tek yazı malzemesi pembe mürekkepli bir kalem. Önemli değil. Ne demek istediğimi anlayacaktır. Bir post-it kapıyorum ve serbest bırakıyorum.

Umarım bu mesaj seni iyi bulur. Taşındığınızdan beri beni rahatsız eden birkaç şey var. Birincisi, çöpleri sık sık kapının önüne bırakıyorsunuz. I bugün elden çıkarma cüretini gösterdi. (ederim.) Nazikçe eşlik edin İstenmeyen haşereleri çekmemek için çöpünüzü zamanında çöp kutusuna atın.

Ayrıca, özellikle uyumaya çalışırken müziğinizin oldukça yüksek olduğunu fark ettim. Herkesin kendi zevkleri olduğunu anlıyorum, ancak lütfen sesi, özellikle de bas davulun sesini kısın. Eminim komşularımız gibi ben de çok memnun .

Ve elbiselerinizi kuruması için parmaklıklara bırakmayı bırakın. Burası Amerika. Bunun için kurutucularımız var.

Teşekkürler, vicdanlı komşunuz.

İddialı tavrımdan memnun, bir kare ambalaj bandını takviye için Post-it'in üstüne yapıştırıyorum. Sonra da dairesine gidip Protestan Devrimi sırasında Martin Luther'mişim gibi notumu kapısına yapıştırıyorum. Rüzgar, yağmur, Sharknado. Hiçbir yere gitmiyor.

Merdivenden aşağı bakarken sağ arka tarafım sızlıyor. Hafif bir yanma zonklamaya dönüştü. Üzgünüm, Chance. İptal etmem gerekiyor. çünkü kıcıımı kırdım.

O garip konuşma asla . Ayrıca, bu randevuya . Üç buçuk kıyafet giydim, iki kez makyaj yaptım ve az önce yazdığım edepsiz mesajdan dolayı endorfin salgılıyorum.

Merdivenler, hadi yapalım şunu.

Kazasız belasız iniyorum, her adım arkamda iki alarmlı bir yangın gibi. Kia Sportage'ım beni bekliyor ve oraya makul bir sürede topallayarak gidiyorum. Arka tarafım göz önüne alındığında mümkün olduğunca rahat bir şekilde yerleştiğimde

Zorluklarla karşılaştım, Başlat düğmesine bastım, başımın arkasını kaşardım,
gömleğime bir şey düştüğünü hissettim, yere baktım...
Ve siyah kapprime kusacağım.

Chapter 2

Danni

Arabamdan fırladım, hamamböceğini göğüs dekoltemden çıkardım ve asfalta fırlattım. "Umarım hoşuna gitmiştir, dostum," homurdandım ve sonra küçük enayiye tanınmaz hale gelene kadar ezdim, nefes alan canlı bir *canavarı* öldürdüğüm için sadece ufacık bir suçluluk hissettim.

Nereden bu? Komşumun çöpünden mi? Daha kötüsü. Benim *dairemden* mi? Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Tek bildiğim, ilaçlama için para ödeyen ben olmayacağım.

Sinirlerim yatışmaya başlıyor, beynim berraklaşıyor ve hala teslim tarihim olduğunu fark ediyorum. Ama belli ki bu şekilde gidemem. Dört numaralı kıyafeti giyme zamanı (dişlerimi fırçalayıp duşa girdikten sonra).

On dakika sonra, bileklerime kadar uzanan kolsuz bir elbiseyle arabama döndüm. Çok cilveli görünmeden hippî bir havası var ve Charleston Gezisi'nin ilk yolculuğunda sıcak bir gece için uygun havalandırma sunuyor.

Otuz dakika sonra şehir merkezindeydim. İlahî bir müdahaleyle cadde boyunca bir park yeri buluyorum, Carolina Excursions markasının yeni iskelesine doğrudan bir atış. Oraya vardığımda, bir liman kruvazörü kalabalığı dolambaçlı bir sırada durmuş, gemiye binmeyi bekliyordu. Kalabalığın içinde sarı saçlı, mavi gözlü bir yakışıklı arıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Özür dilerim. Sırayı bozmaya çalışmıyorum. Birini arıyorum. Birini. Alışılmadık derecede yakışıklı. Onu gördünüz mü?"

Kır saçlı bir koca kendini işaret ediyor. "Alışılmadık derecede yakışıklıyım." Karısı onun koluna vurur. "Bana kefil olman gerekiyor tatlım," diye ekler,

Göz kırpıyorum.

Yollarını ayırdılar ve geçmeme izin verdiler. Çıplak kollar arasında tünel açıyorum, bedenler arasındaki küçük açıklıklardan başımı sokuyorum, sıcak güneş hepimize parlıyor, yanaklarımdaki utanç sıcaklığını ikiye katlıyor.

"Affedersiniz. Affedersiniz. Affedersiniz. Affedersiniz."

Nerede o? MatchAI'nin Seç düğmesine bastığımda telefonumda beliren on değil, sekiz ila dokuz aralığında iki yakışıklı erkeğin yanından geçtim. Ayrıca ikisinin de randevusu vardı.

Omzumda kendinden emin bir yumruk hissediyorum. Araştırmak için döndüğümde güneş beni kör ediyor. Elimini bir siperlik haline getiriyorum ve az önce bana o kadar sert vuran haleli kişiyi görüyorum ki bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Ben senin kavalienim."

"Sanmıyorum."

Önümde duran adam sarışın değil, mavi gözlü değil. Zerre kadar değil. On numara, evet. Ama bunun konuyla ilgisi yok.

"Ben Chance Balasu." Koyu renk kaşlarının altında, etkileyici kalınlıkta ve ustalıklı şekillendirilmiş koyu renk saçlarının altındaki koyu renk gözleriyle bana bakıyor. Ya da belki de doğal olarak öyle dökülüyor.

"Sevgilim sarışın ve mavi gözlü," diyorum. Dudaklarını büzüştürmesi dikkatimi *gerçek* randevumu bulmaktan alıkoymayacak. Ona sırtımı gösteriyorum, ellerimi köpekbalığı yüzgeci haline getiriyorum ve bedenleri ayırmaya devam ediyorum.

Bir dokunuş daha hissediyorum. "Sevgilinin siyah saçları ve kahverengi gözleri var."

Parlak buklemi genç bir kız tek kaşını kaldırarak omzumun üzerinden bakıyor. Sanırım o da adamın kusursuz saçlarını fark etti. Yoluma devam ediyorum.

Tap, tap, tap.

Arkamı döndüm. "Sevgilim sarışın. Büyüleyici gözler. Yontulmuş çene. Sen bunların hiçbirine sahip değilsin."

"Hiç mi?"

"Çene. Ama gözler. Hayır. Büyüleyici olmaktan çok boğucu. Gerisi, tamamen yanlış."

Yorumumu düşünürken gözlerindeki kıvılcım sönüp yanmaya başladı.

"Kahverengi insanlara karşı bir şeyin mi var?" Yüz hatları Hintli, aksanı ise Amerikalı olduğunu söylüyor.

"Tabii ki hayır. Ama yalana karşı bir şeyim var."

Suçlamam karşısında afallamış görünüyor. Bunu bir fırsat olarak değerlendiriyorum. Chance adında sarışın bir adamı aramaya devam ediyorum, var olmadığından giderek daha çok şüpheleniyorum. "Affedersiniz. Bana aldırmayın. Özür dilerim."

Omzuma bir dokunuş daha.

Kıllandım. Etrafımdaki kalabalık iskeleye doğru ilerlemeye başlıyor ama ben bir direk gibi hareketsiz kalıyorum.

Kendisine Chance diyen adam koluma sarılıyor. "Bu iş tuhaflaşmaya başlıyor," diyorum.

Bana elini uzattı. "Ben Chance Balasu. Gerçek adım Jyotiraditya Balasubramanian. Chance diyorum çünkü Amerikalılar için telaffuz et." Elini sıkmaya niyetim olmadığını anlayınca kendi elini indiriyor ve cebine sokuyor.

", " diyorum.

"Jyotiraditya Balasubramanian demeye çalış."

"Hayır, MatchAI'nı beni adam olduğunu kanıtla." "Telefonunu çıkar."

İnsanlar hâlâ akın akın geçip gidiyor, birkaç kadın yanlarından geçerken Chance'e göz ucuyla bakıyor. Ben de bakardım. Benden neredeyse bir baş daha uzun duruyor, sağlam yapısı koyu renk kot pantolonuna karşı şık görünen lacivert bir tişört giymiş.

"Bana hangi okula gittiğini sorun" diyor.

Oynamak isteyip istemediğimi düşünürken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Küçük, deri saçaklı çantamda gerekli eşyalarım var: telefonum, bir tüp ruj, biraz nakit para ve banka kartım. Çantamı savurup telefonu elime alıyorum ve hızlıca MatchAI'da Chance Balasu'nun profilini açıyorum.

"Hangi okula gittin?"

"Harvard-Westlake. Bana başka neresi olduğunu sor."

Çenemi kıvrıp tek kaşımı ona bakıyorum. "Başka neresi olabilir?"

"Treamis. Şimdi bana nereli olduğumu sor."

"Nerelisin sen?"

"Bengaluru, Karnataka, Hindistan. Aslen Kaliforniyalıyım ama babam ben on üç yaşındayken büyükbabamın yatırım şirketini devralmak için bizi Hindistan'a taşıdı."

Telefonumu kapattım ve çantama attım. "Pekala. Bu kontrol eder."

"Biyografimde bir avatar kullandığımı açıkladım. İnsanlar gözden kaçırmam diye ilk paragrafta yer alıyor. Bir uygulamanın biyometrik verilerimi depolamasını veya deepfaker'ları beslemesini istemedim, bu yüzden bir yapay zeka fotoğrafı oluşturdum. Biyografimi okudunuz, değil mi?"

"O kısmı kaçırmış olmalıyım."

"Beyaz bir adamın Hindistan'da okula gitmesi size de garip gelmedi mi? Ya da Chance adında bir adamın Hindistan'dan geldiğini?"

"Ailenin zengin olduğunu ve yurtdışında yaşadığını düşünmüştüm." "Benim ailem zengin."

"Bu çok hoş."

"Öyle."

"Geliyor musunuz?" Geminin kaptanı el sallıyor.

Chance el sallıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Hiç gösteri teknesine binmedim."

"Bunu yapıyor muyuz?"

"Sana kalmış, huysuz."

Çenem çözülüyor. "Kadınlar için bazen tehlikeli olan bu erkek dünyasında dikkatli olduğum için beni affedin."

"Hayır. Anlıyorum. Ama ikimiz de geçmiş kontrollerini doldurduk ve ben senin sınavını geçtim. Yani..." İşaret parmaklarını tekneye doğru salladı.

Patronum Christopher, Temmuz'da Noel beyaz fil takasımız sırasında MatchAI için bir kuponla birlikte bu biletleri bana hediye etti. Pazartesi günü bir rapor bekliyor. Eğer bu randevuya gitmezsem, ona yalan söylemek ya da biletlerini boşa harcadığımı söylemek zorunda kalacağım. İki seçenek de hoşuma gitmiyor. Biletler ucuz değildi.

Tekneye doğru dönüyorum ve iskeleden aşağı iniyorum.

Suyu geçerken Carolina Excursion. Geleneksel kırmızı, beyaz ve mavi gösteri teknesi renkleri 1800'lü yıllardan kalma üç katlı çarklı teknenin dışını kaplıyor. Üç balo salonu, bol miktarda yemek alanı ve açık hava üst güvertesi bulunuyor.

Kaptan bizi gemide karşılıyor ve denize açılırken Charleston manzarasının tadını çıkarmamız için bizi en üst güverteye çıkmaya teşvik ediyor. Merdivenlere yöneliyorum ve omzumun üzerinden bakmadan üç kat tırmanıyorum.

Üst güverte aydınlık ve neşelidir. Beyaz masa ve sandalyeler beyaz güverte ve bölmeler. Bir ucunda renkli bir bar bulunuyor. Birçok yolcu içkilerini çoktan içmiştir.

Küpeştede boş bir yer bulup Charleston silüetini seyre diyorum, şehrin cazibesinden asla bıkmıyorum. Kıyı şeridini takip ettiğimizde, iş yerim olan Citizen's Tower'ı göreceğiz. 1900'lerin başında inşa edilen kule, on katı ve süslü cephesiyle Charleston'ın ilk gökdelenlerinden biriydi. Tekne Charleston Limanı kıyılarını sıyrarak ve ardından üç saatlik gezinin geri kalanı için açık sulara doğru kürek çekecek.

Indianapolis'te beş soğuk ve karlı kış boyunca çalıştıktan sonra, güneyde bir yerde iş bulmak istediğimi biliyordum. Tüm şirketlere başvurdum Georgia, Florida ve hatta Teksas'ta bile çalıştım ama JetAero'dan teklif aldığımda bunun tam bana göre bir iş olduğunu hemen anladım. Charleston'ı çoktan incelemiş, şehrin tarihini biraz öğrenmiş, nerede yaşamak istediğime karar vermek için haritaları ve Google Earth'ü inceleyerek saatler geçirmiştım.

JetAero'nun Sistem Destek şubesinin konumu pastanın üzerindeki krema gibiydi. Şirketin neden Wetlands Restaurant ve Stinny's Bar'ın üstündeki tarihi ofis alanını kiralamaya karar verdiğinden emin değilim ama bunu yaptıkları için mutluyum. Hava insanlık dışı derecede sıcak olmadığı sürece, her gün öğle yemeğinden sonra liman boyunca dolaşıyor, şehrin eski ve yeni bir arada sunmasının tadını çıkarıyorum.

"Hareket ediyoruz," diyor Chance. Küpeşteye yaslanıp ellerini suya doğru uzatıyor.

"Evet," diyorum sertçe. Hâlâ "huysuz" yorumunu atlatabilmiş değilim. Ya da sahte profil resmini. Ama manzara, güneş ve hafif esinti beni biraz yumuşatıyor.

" karıştırdığım için özür dilerim. Belli etmeye çalıştım." Chance'in parfümü bana doğru geliyor. Biraz karanfille karışık odunsu bir koku.

"Sanırım güvenlik endişelerinizi anlayabiliyorum."

de vardı. Mesleğimi ya da nerede çalıştığımı .
randevu taslaktı. İçgüdülerim . Karar vermek için çok erken ama kötü bir başlangıç yaptık.

"Ben olsam uygulamayı tamamen atlardım," diye ekliyorum. "Neden Match.com'u denemedin?"

". Match, eHarmony, Zoosk, Christian Mingle-" "Sen Hristiyan mısın?"

"Hayır. EliteSingles. Sadece Çiftçiler."

Chance'e yan gözle bakıyorum. "Başka var mı?" "Şimdilik bu kadar."

"Vay canına. Sen bir arkadaşlık uygulaması meraklısısın." "Geniş bir ağa ihtiyacım var."

"Buna çiftçiler de dahil."

"Ben kalben bir kovboyum."

"Sen. Bengaluru, Hindistan'dan bir adam." "Neden olmasın?"

Ona bakıyorum. Sırıttıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Geniş ağında bir kadın yakalarsan ne yapacaksın?" Chance'e göstermediğim ofisime yaklaşıyoruz. Tekneden daha da pastoral görünüyor.

Ağırlığını tek ayağına veriyor ve bir dirseğini korkuluklara dayıyor.
"Bilmiyorum. Henüz olmadı."

"Senin için yeterince iyi birini bulamadın mı?"

"Sanırım bulamadım."

Aşk filmlerinde erkek ve kadın başrolün birbirine baktığı, müziğin yükseldiği ve yüzlerinin "Sen osun" dediği anlardan birine sahip değiliz.

Olmaz. . Bu noktada Chance'i bir randevudan çok bir karakter çalışması olarak görüyorum.

"Demek Indianapolislisin," diyor Chance.

"Nereden biliyorsun?"

"Profilinde yazıyordu."

Teknenin çizdiği dalgalara kaşlarımı çatıyorum. "Oh. Evet. O."

"Charleston'a nasıl geldin?"

"Güney Indiana'da büyüdüm. Bloomington. Muhtemelen bilmiyorsundur."

"Kişisel olarak

değil." "Ben

İ.Ü.'ye gittim."

Chance ağırlığını yine iki ayağının üzerinde dengeliyor, gözlerini bana dikmiş. "Indiana Üniversitesi."

"Bunu duymuş

muydun?" "Profilinizde

vardı."

Arkamızdan kahkahalar havada uçuşan düzinelerce kanat gibi patlıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Barın yanında neşeli yolculardan oluşan bir kalabalık oluşmuş. Muhtemelen şimdiden biraz kafaları iyi. "O aptal uygulamada o kadar çok kişisel bilgimi paylaştığımı unutup duruyorum."

Chance kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Bu doğru. Aptal dedim."

Bir omzunu zıplatıyor ve sonra bakışlarını tekrar ufuk çizgisine çeviriyor. "Neden Charleston'a geldiğini hâlâ bilmiyorum. Bunu profiline yazmamışsın."

"Soğuk kışlar. Üniversiteden sonra ilk işim için Indianapolis'e taşındığımda, bu soğuk kışlarda gidip gelmek zorunda kaldım. Bir müteahhit olarak her yerdeydim. Bir süreliğine kuzeybatı yakasında. Altı ay boyunca havaalanının dışında.

Şehir merkezine. Akşam işe gidip gelirken kar yağarsa, kuzeye, güneye ya da batıya giderken iyi şanslar. Herhangi bir yere. Bir keresinde yedi mil gitmek üç saatimi almıştı. Sonunda canıma tak etti ve daha sıcak bir yere taşınmak istedim."

"Ne tür bir müteahhit?"

Donup kalıyorum. Ona bilişim sektöründe çalıştığımı söylersem, bir sonraki bariz soru "Nerede çalışıyorsun?" . Günlerimi nerede geçirdiğimi bilmesini istemiyorum. "Uh... inşaat. Ben... boyacıydım."

Chance'in şaşkın bakışı geniş alnını çizgilerden oluşan bir haritaya dönüştürüyor. "Üniversiteye ev boyamak için mi gittin?"

Dur bakalım. Bunu düşünmemiştim. "Er." Biri bana cankurtaran simidi atsin. Bekle. Önce suya atlamama izin verin, sonra bana atın.

"Evet. Bu bir çıraklıktı. Tüm zanaatları öğrendim. ." Morgan'ın tren kazası yorumu beynimde bir kiler güvesi gibi uçuşuyor. "Yani, evet. Kar. Yuh. Biz karı sevmeyiz." Yüzümü en iyi kaş çatma şekline sokuyorum ve iki baş parmağımı aşağıya indiriyorum.

"Charleston'da genel müteahhitlik mi yapıyorsun?"

"Evet. Bu doğru." Treni raylara geri koyma zamanı. Eğer bir enkaza doğru gidiyorsak, bunun benim hatam olmasını istemem. "Charleston'a nasıl geldin?"

"Beni buraya müteahhitlik şirketim gönderdi." "Oh?"

"Evet. IT müteahhitliği. İnşaat değil."

"Sen bir bilişim müteahhidisin," diyorum kesin bir dille. Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Evet, . Çünkü eski sevgilim Zane ile Indianapolis'teki çeşitli müteahhitlik işlerinde sürekli karşılaşıyorduk. Ayrılmamın asıl sebebi buydu. Soğuk ve kar ikinci sıradaydı. Ama esas olarak Zane'in yüzünden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Beni taşıdıkları için mutluyum" diyor Chance, "Yeni bir şehri fethetmenin zamanı gelmişti."

O içkilerden biri kulağa hoş geliyor. Ama aç karnına içilmeyeceğini iyi bilirim. Sadece doyurucu bir yemekten sonra küçük bir kadeh şarapla idare edebilirim. "Modern çağda bir adam bir şehri nasıl fetheder?" Chance'i hayal ediyorum

Thor'un çekicini kullanırken topuklarından fırlıyor.

"Tüm güzel barları, en iyi mekanları biliyorum. Havalı insanlar nerede toplanıyorsa, benim de orada olmam gerekiyor."

"Çünkü sen havalı çocuklardan birisin."

Kendini parmaklıklardan aşağı itiyor, bana d6n6yor ve Michelangelo heykeli gibi ellerini ceplerine sokuyor. "Ne d6ř6n6yorsun?"

Alaycılığımı gizlemek için ufuk çizgisine doğru d6n6yorum. "Bu egoyla gidip Hollywood'u fethetmelisin."

"Bollywood'u ya da modelliği d6ř6nd6m ama bunlar bana g6re değildi. Sevginin dilini yaymak için okyanusu aşmak istedim."

Doğrudum. "Vay canına, acıktım. Belki de gidip bir masa bulmalıyız." Chance kımıldamıyor.

G6zlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden bana 6yle bakıyorsun?" "Bu bir şakaydı."

"Hangi kısmı?"

Başını eğiyor ve sırtıyor.

"Genellikle biri şaka yaptığında, bunu bir kahkaha ile takip eder."

"Sanırım ben sıra dışıyım."

"Sen , ben değil," diyorum geçerken.

Chapter 3

Danni

İkinci kata iniyoruz ve sancak tarafında iki kişilik bir masa seçiyoruz. Ben masaya ulaşmadan önce Chance bir sandalye çekip içine oturuyor. Önemli değil. Kendi sandalyemi çekebilecek durumdayım ve bunu yapıyorum. Sol yanağımın üzerine yavaşça oturuyorum ve dirseğime ağır bir şekilde yaslanıyorum.

Yemek odası zarif ve rüküş arasındaki çizgide yürüyor. Baş aşağı duran mantar şeklindeki avizeler odanın merkezini aydınlatıyor. Donanma Perdeler her bir pencereyi çerçeveleyip, kepe saçakları zenginlik katmayı amaçlıyor. Birkaç metre ötedeki küçük sahnede bir caz grubu, sohbet edebilmek için kısık sesle çalıyor. Ne yazık ki.

Başımı menüme gömüyorum ve teklifleri gözden geçiriyormuş gibi yapıyorum. Aramızdaki sessizlik uzadıkça, Charleston Limanı terminaller ve nakliye konteynerleriyle dolu tekneler.

Garson siparişimizi almak ve dikkatimizi dağıtmak için geldi, menüleri parmaklarımızdan kopardı ve bize bakmaktan başka yapacak bir şey bırakmadı.

"Caz sever misin?" Chance sorar.

"Tabii. Sen sever misin?"

" değil." Omuz silkiyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak bedenini odaya açıyor.

Kalabalığı tarıyor. Ben de onu tarıyorum. 10'dan fazla olabilir. Belki on bir ya da on iki.

Gözleri bir şeye takılıyor. Bakmak için başımı çeviriyorum. Dört masa ötede, ince, genç, sarışın bir kadın ona bakıyor. Kadın gözlerini

yerde. Karşısındaki beyefendi menüsüne gömülmüş, sevgilisinin az önce şekerlikten çaldığının farkında değil.

"Onu ," dedim. "Hayır, bakmıyordum."

"Sarışınlardan hoşlanıyorsun. Profil resminle bir sarışını tavlamaaya çalışıyordun."

Chance yorumumu elinin tersiyle itti.

Kollarımı kavuşturuyorum ve Chance'in omzunun üzerinden dans pistinde sallanan yaşlı çifte bakıyorum. Gözlerim sahnenin üzerindeki ağır, dökümlü perdeye kayıyor. "Dekor biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

"Ben yarı Hintliyim. Üstünü biz icat ettik."

"Ülkenizin estetiğini sevmiyor musunuz?"

"Ben seviyorum."

Konuşmamız başka bir dur işaretiine çarpıyor. Bacağımı çapraz yapıyorum, sağ ayağımı oynatıyorum, telefonumun çekişini hissediyorum. Saati kontrol edeceğim.

Saat yedi. Tekne kadar yanaşmayacak. Harika.

Instagram'a dokunuyorum ve kaydırmaya başlıyorum. Chance'i rahatsız etmekten ziyade, benim sosyal medya unutkanlığına inişim onun da aynısını yapmasına izin veriyor gibi görünüyor. Telefonunu cebinden çıkarıyor, bir dirseğini dizine dayıyor ve kendini ekrana kaptırıyor.

"Farmers Only'yi mi kontrol ediyorsun?" Kafamı kaldırmadan söylüyorum. Tek aldığım yanıt "Hayır" oldu.

Birkaç dakika sonra yemeklerimiz geldi. Benim için karides ve irmik, Chance için de günün balığı. Çatal ve bıçakların tabaklara çarpma sesleri ve bizim dışımızdaki herkesin yaptığı hararetli konuşmalar eşliğinde yemeğimizi yiyoruz.

İkimiz de yemeğimizi garson tabaklarımızı aldı ve yine birbirimize bakmak zorunda kaldık.

Eğer bir tekne de olmasaydım, kibarca kendimi affettirebilir, iyi hissetmediğimi söyleyebilir ve restorandan hızlıca çıkabilirdim. "Peki, neden Amerika'ya dönmeye karar verdin?" En azından sohbet etmeye çalışırsak zaman daha hızlı geçer.

"Sana zaten söyledim. Aşkımı yayıyorum."

"Bunun bir şaka olduğunu sanıyordum."

"Profilimde ayrıntılı bir neden belirttim. Okudun mu?"

Sandalyemde kambur duruyorum. Arkamı acıtıyor, bu yüzden bir tarafa yuvarlanıyorum. "Hatırlamıyorum."

"Charleston'a taşınmadan önce hangi şehirde yaşıyordum?"

Telefonumu
aldım. "Hile yok."
"New York."
"Austin. En sevdiğim restoran hangisi?"
"Chucky Cheese."
"Yanlış. La Uppu. En sevdiğim yemek nedir?" "Köri
mi?"
"İrkç1. Hayır. Dondurma. Profilimi okumamışsın."
Biraz daha kambur duruyorum. "Uzundu."
"Sadece profil resmimi gördün ve ettin. Ne iş yaptığı, hangi müziği
dinlediği, hangi *ülkeden* olduğu kimin umurunda?"
"Randevumuzda sana sorarım diye düşündüm."
"Sarı saçlı, mavi gözlü beyaz adamlar." Ellerini havaya kaldırıyor. "Bütün
randevuları onlar alıyor. Teorimi kanıtladın."
"O fotoğrafı beni manipüle etmek için mi seçtin?"
"Belki biraz. Bilim için."
"Biyometrik motora güvenmediğinizi söylemişsiniz."
"Benim yok. sürü sahte insan yarattım ve bana en çok randevu getireceğini
düşündüğüm adama kadar daralttım. Sen benim ağıma düştün."
"Ben balık değilim. Ayrıca, bilimsel deneyiniz de değilim. Bilgin olsun diye
söylüyorum, Seç'e sadece bir kez bastım. Kuponumun izin verdiği tek şey bu."
Şaşkınlık Chance'in hatlarını çiziyor. "Uygulamaya abone değil misin?"
"Hayır, neden yapayım ki?"
"Ruh eşini bulmak için."
"Ruh eşi diye bir şey
yoktur."
Alınmış gibi görünüyor, ama ifadesi çabucak teslimiyete dönüşüyor.
"Huysuzlanmaya başladığında bu randevunun fiyasko olduğunu anlamıştım."
"Oh. Bayım. Siz 'huysuz'u görmediniz." Vurgu için tırnak işareti eklendi.
"Görmek istemiyorum."
"Bu doğru. Senin yok. Bu yüzden benim herhangi bir yakalama şeyine
yüzmemle ilgili bu konuşmayı keselim."
Chance güler ve eliyle saklamaya çalışır.
İki elimi de gol atıyormuşum gibi kaldırıyorum. "Herkesi güldürüyor.
Chance gerçekten
gülüyor." "Dur."

"Neyi durdurayım?" Kollarım hâlâ havada, diyorum. "Şunu. Kollarını indir. Bu çok garip."

Omuzlarım şimdiden yorulmaya başladığı için mecburen kabul ediyorum. "Tuhafsın."

"Dans etmek ister misin?"

Ben gülüyorum ama Chance ciddi görünüyor. Dans pistine doğru bakıyorum. Yarım düzine çift sessiz saksafon ve sıcak, dik bas eşliğinde sallanıyor. "Dans eder misin?"

"Bazen. Ve öldürecek zamanımız var."

Kollarımı Chance'in boynuna dolamak istiyor muyum? Pek istemezsin. Ama o haklı. Hâlâ -telefonuma bakıyorum- bir saat kırk dakikalık bir gezintimiz var.

Çantamı masanın altına saklıyorum ve sonra küçük bir odaya geçiyoruz. Parke döşemenin bir karesi. Sol elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve sağ elini kaldırıyor. "Bu şekilde mi yapıyorsun? Yoksa bu taraftan mı?" O elini belime doğru salladı.

"Orada bırakabilirsin."

Avuçlarını sırtıma doğru açıyor ve ellerimi boynuna doladığımda beni daha da yaklaştırıyor. *Bu kadar* yakınlaşmayı beklemiyordum ama geri çekilmiyorum. Gözlerim dudaklarıyla aynı hizada. Doğal dolgunluklarına hayret ederek dış hatlarını izliyorum.

"Bu iyi mi?" diye sorar.

"Hmm?"

Bir o yana bir bu yana sallanırken müziği zar zor duyuyorum. Kokusu beni ele geçiriyor, Kolonyasının odunsu kokusu beni bir sıcaklık ve rahatlık balonuyla çevreliyordu.

"Dedim ki, bu iyi mi? Benim sana dokunmam."

"Daha kötü acılar çektim." Yüzüne hayranlıkla bakmak için başımı arkaya yaslıyorum. Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "O zaman sanırım devam edebiliriz."

Şarkı, kadifemsi bir melodi ve zengin akorlar içeren bir başka yavaş melodiye geçiyor.

"Daha fazla zaman öldürmemiz gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

Chance başını sallar. Gülümsemesi ağzının her iki köşesine de yayılıyor. Gülümsediğinde daha az kibirli görünüyor. Hatta nazik.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, dudaklarımda yankılanıyor. Derin bir nefes girdap gibi dönen düşüncelerimi daha büyük bir odağa getiriyor. Dudaklarımı Chance'in dudaklarına koyma düşünceleri.

Dikkatimi dağıtmak için omzunun üzerinden başka bir çifte bakıyorum. Ayaklarını kaldırıp daire çiziyorlar, başlarını birbirlerinin boyunlarının kıvrımlarına yaslıyorlar.

Chance boğazını temizliyor. Göz göze geliyoruz. Başını eğiyor. Dudaklarım bas davulla birlikte nabız gibi , bedenlerimiz hareketsiz, nefesinin hipnotik girip çıkması her parçamı rahatlatıyor. Zemin sallanıyor.

Ellerimi bıraktım ve geri çekildim. "Vay canına. Benim..." Karnımı tutuyorum. "O karidesi yememeliydim."

"Sorun nedir?" Endişeli görünüyor.

"Bağırsak... şeyleri. Ben iyisi..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Tamam." Chance geri çekilir ve ellerini cebine sokar.

Sallanan zeminde kendimi sabitlemek için çok çalışarak etrafımda dönüyorum. Bedenim hem hafif hem ağır, yarısı uçup gidiyor, diğer yarısı halının üzerine batıyor.

Bir dakika şaşkın şaşkın dolaştıktan sonra bayanlar tuvaletini bulup içeri giriyorum, dudaklarımı ve enseme serinletmek için ellerimi suyun altına sokuyorum.

Ne. Sadece. Ne oldu?

Bir an Chance'in egosundan çekinirken, bir an sonra dudaklarının hayalini kuruyordum. Bir erkeğin kişiliğine rağmen görünüşüne aşık olmanın iyi bir fikir olmaması için çok ama çok fazla neden var. *Berbat* bir fikir. Ben de o yollardan geçtim. Dudakları ne kadar karşı konulmaz olursa olsun Chance'i öpmeyeceğim.

Değilsin, Danni, pembe yanaklarıma söylüyorum. Değilsin. *Beni duyuyor musun?*

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve orta yaşlı bir kadın lavaboya yaklaşıyor. Endişeyle bana bakıyor.

"Ben iyiyim. Sadece karides. Evet, karides. bu. Karides."

Chapter 4

Şans

Danni kırk beş dakikadır yok. Yemek odasında en az üç kez dolaşıp yüzleri inceledim ve konuşmalara kulak misafiri oldum. Bağırsak sorununu çözmesi için daha ne kadar zamana ihtiyacı var?

Tıbbi bir acil durum olup olmadığını merak etmeye başladım. Danni böbrek yetmezliği nedeniyle susuz kalmış, bitkin bir halde banyoda yüzüstü yatıyor olabilir ama tüm kadınlar tuvaletine bakamam. Korkulukların üzerine kusuyor mu diye her güverteyi kontrol edeceğim. Eğer değilse, yardım isteyeceğim.

Origami kuğu şeklinde katladığım içki altlığını paketleyip yirmi dolar bahşiş bıraktıktan sonra başçıya başımla selam verip yemek odasından çıkıyorum.

Danni birinci ya da ikinci güvertede değil. Sonunda onu üçüncü güvertenin küpeştesinde, çarkifeleğe bakarken buluyorum. Solgun, bir deri bir kemik kalmış ya da susuz kalmış gibi görünmüyor. Aksine, yanakları açık pembe, cildi pürüzsüz ve kusursuz ve saçları tanıştığımız zamankinden daha iyi görünüyor. Belki de rüzgâr kaküllerini ayırıp saçlarını savuruyor ve ara sıra yumuşak köprücük kemiklerini ortaya çıkarıyor.

Dans pistindeyken zaman durmuş gibiydi, nefesleri nefeslerim gibi, ve dudakları varlığımın odağı haline geldi. Bu...

Tuhaf.

Yanına kayıyorum ve kollarımı korkuluklara dayıyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Oh, merhaba. Evet."

Danni "Biri düşerse ne olur?" diye sorana kadar garip bir sessizlik içinde teknenin çarkının suda ilerleyişini izliyoruz.

"Burada mı?"

"Evet. Çarkın üzerinde. mı?"

Gözlerimi kısarak Danni'nin yanağına bakıyorum. Gözleri çarkın üzerinde sabitlenmiş, sanırım parçalara ayrılmış bir beden hayal ediyor. "Bunu sana düşündüren neydi?"

"Bilmiyorum. Rahatsız edici düşünceler. Bazen en kötü senaryoları hayal ediyorum. Annem bunun beni güvende tuttuğunu söylerdi."

"Kulağa kendi kafanızdaki bir kabus gibi geliyor."

Danni üst korkuluğu kavrayıp geriye yaslanıyor ve ağırlığını sıkı tutuşuyla destekliyor. "Buna alışıyorsun. Sadece gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve kendime başka bir şey düşündürüyorum."

"Şu kuşu düşün." Teknenin yanındaki hava akımlarında süzülen bir martıyı gösteriyorum.

Danni bir süre kuşu izledikten sonra tekrar ayağa kalkıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Charleston'ı seviyor musun?"

"Bayıldım."

"Ben de."

Kısa bir sessizlik olur. Danni gözlerini açar. Martı peşini bırakır ve daha sakın bir havaya doğru uzaklaşır.

Danni, "Ağınıza birini takarken iyi şanslar," diyor. "Gelecekte, randevularınıza ırkçı demezdim. Ya da ateşli sarışınlara bakmak. Ya da kibirli görünüyorsun."

Sanırım Danni kibirli ve kendinden emin arasındaki farkı anlamıyor. Birbirimize uymamamızın bir başka nedeni. Ayrıca, o kim oluyor da benim bilimsel yöntemlerimi sorguluyor? Planım ana hatlarıyla belli ve takip ediliyor. Verilerim için verilerim var. Bu işe yarayacak. Sadece bu gece işe yaramadı.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum.

Danni gözlerini bana diyor, çatık kaşlarının altında bakışlarımı tutuyor. "Ne için ne gerekiyorsa yap?"

Omuz silkiyorum. Danni ve ben anlaşılamadık. Hayat hikayemi bilmesine gerek yok. Bunu bilmeyi hak etmiyor. "Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Sence biriyle çıkmanın amacı ne?"

Gözlerini deviriyor. "Güzel. Ben sadece dostça bir tavsiyede bulunuyordum."

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Tabii. Tamam. yaparsın."

"Yapacağım."

"Seninle geçinememek güzeldi."

Elini uzattı. Tuttum ve sıkıca salladım. "Yukarı çıkıp teknenin yanaşmasını izlemek ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Ben bu gecelik bu kadar diyorum. Bu tekne ayrı köşelerimize çekilmemiz için yeterince büyük."

"Eğer istediğin buysa." Bana ters ters bakıyor.

Huysuz bir kadın bana göre değil. Tek başıma üst güverteye çıkıyorum, bir sandalye kapıyorum ve sancak tarafına çekiyorum. Sokak lambaları, renkli tabelalar ve telli ışıklar şehri davetkâr bir parıltıyla yıkıyor.

İskeleyle yaklaştığımızda, denizciler kalın halatlarıyla karaya atlayıp bizi rıhtıma çekerken aşağıya bakıyorum. Bir hareket telaşı içinde iskeleyi emniyete alır ve tekneyi iniş için hazırlar. Dakikalar sonra yolcular, çiftler el ele, çocuklar ebeveynlerinin uyarılarıyla rampadan aşağıya doğru akın ediyor.

Akıntıya kapılıp merdivenlerden iniyorum, gözüm Danni'yi arıyor. Nedenini bilmiyorum. Randevumuzu bitirdi. O bitirmeseydi, ben bitirirdim, ikimiz yollarımızı sonsuza dek ayırırdık. Muhtemelen.

Onu henüz silemem. Randevumuzu değerlendirmeli ve rakamları mantıklı bir şekilde düşünmeliyim. İçimde iyi olmadığına dair bir his varama geri aramak için yeterince yüksek bir sıralamada olabilir.

Karaya döndüğümde arabama doğru ilerledim. Carolina Excursion'ın iskelesinden çok uzak olmayan bir ara sokakta uygun bir park yeri buldum. Sokak lambaları yoluma rehberlik ediyor, ve yakında daireme gidiyorum.

Yolculuk sırasında beynim dans pistinde vücudumun Charleston ufuk çizgisi gibi parladığı ve bir ısı patlamasının beni neredeyse tepeden tırnağa yaktığı anı tekrarlıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Daha önce hiç olmamıştı. ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sanırım randevumuza puan vereceğim ve rakamlara güveneceğim.

Evime geldiğimde arabamdan atlayıp kapıyı arkamdan çarpıyorum. Başka bir arabanın kapısı çarptı. Hiçbir şey düşünmüyorum. Otoparkı geçip kaldırıma doğru ilerleyen karanlık form hakkında hiçbir şey düşünmüyorum.

Ta ki o dönene kadar.

Yüz ifadesi düpedüz şeytani. İzlerimde duruyorum. "Beni takip mi ediyorsun?" Danni tıslıyor.

"Hayır."

"O zaman neden beni takip ediyorsun?"

"Neden *beni* takip ediyorsun?"

"Arkamdan yürüyorsun, dahi." Sesi kesinlikle yılan gibi çıkıyor. "I.Q.'m 135," diye cevap veriyorum.

"Sormadım."

"Seninki ne?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum."

Danni gözlerini kısarak bana baktı ve sonra apartmanımıza baktı. Onun Henüz anlamadığına göre zeka katsayısı oldukça düşük olmalı. "Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Bingo. "Daire 242."

Kasları gerilirken omuzları yükseliyor. Bu durumdan ben de memnun değilim ama olay çıkarmayacağım. Yanından geçip merdivenleri tırmanıyorum. Sanki bir yarıştaymışım gibi arkamdan koşuyor ve sahanlığa ilk çıkıyor. Sağa döndü. Ben sola dönüyorum.

Kapımda bir post-it var. Onu soyuyorum ve Danni dairesine girerken omzumun üzerinden bakıyorum. Daire 240.

Annem şans diye bir şey olmadığını söyler. Ona göre, biz istesek de istemesek de evren kendi yolunu bulur. Ama bu. Ben yaşıyorum. *onun* karşısında. Bu sadece bir tesadüf. Evrende bir kırılma. Hiçbir önemi yok.

Ön kapıyı itip ışıkları açıyorum, mutfığa gidiyorum ve bir kola almadan önce Post-it'i adaya koyuyorum. Kafein beni rahatsız etmez. Bir süre daha uyanık kalacağım.

Ön kapıma kim mesaj bırakıyor?

Bar taburesine kaydım ve notu aldım. Okudukça öfke karnımda yanıyor. Gözlerim son birkaç cümlede duraklıyor.

...lütfen elbiselerinizi kuruması için parmaklıklara bırakmayı bırakın. Burası Amerika. Bunun için kurutucularımız var.

Ona ırkçı dediğimde, sadece onunla dalga geçiyordum, biraz sataşmaya dayanmı diye bakıyordum. Gerçekten ırkçı olduğunu düşünmemiştim.

Vay canına. Sadece vay be.

Notu paketleyip çöpe atıyorum, kolamın kalanını yudumluyorum, bir tane daha alıyorum ve oturma odama geçip oyun koltuğuma yerleşiyorum.

Dairem basit, bitişik bir oturma odası ve mutfak, yatak odama giden kısa bir koridor ve tam bir banyo. Aileminki gibi değil.

Bengaluru'da cilalı taş zeminli, parlak tezgahlı bir ev,
Birden fazla yatak odası - dört kişilik ailemizin ihtiyaç duyduğundan daha fazlası - ve açık mutfak ve çeşme içeren kapalı bir bahçe.

Amerika'ya geldiğimde geri adım attım ama kendime de adım attım. Hayatımda ilk kez kendi başımayım, kendi kurallarımla oynuyorum, istediğim zaman etrafta çöp bırakıyorum, annemin ısrarları olmadan kararlar alıyorum.

benim için en iyisini bilir.

Mesele şu: ne kadar küçük ve sade olursa , dairem benim. Bu nedenle, deri bir kanepenin karşısında 85 inç Samsung düz ekran TV ve köşede üç monitörlü bir oyun bilgisayarı, her yerde LED ışıklar, çeşitli kontrolörler, ruh halime uygun üç Bluetooth klavye ile bana hizmet edecek şekilde döşedim. Bir PlayStation ve bir Xbox hazır. Bağlandım.

Ama bu gece içim içimi yedi. Call of Duty'yi çalıştıramayacak kadar yorgunum. Ayrıca, Danni ile randevuma puan vermem gerekiyor. Belki de "İrkçi" diye bir sütun ekleyip otomatik eksi yirmi yapmalıyım.

Ruh eşinizle ilk kez göz göze geldiğinizde, onu hissedersiniz. Bunu bilirsiniz. Ama bu sadece fiziksel değildir. Zihinsel bir bileşeni de vardır. Beyniniz aradığınız kişiyi bulduğunuzu anında anlar. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü kız kardeşim Erish'i ilk gördüğünde her ikisini de yaşadı. Bu benim için yeterli bir kanıt.

Danni bana anında bir heyecan vermedi ve beynim "O kişi" demedi. Coğunlukla tavrını ortaya koyduğu için. Ayrıca hiç espri anlayışı olmadığı için. Hayatımın geri kalanını gülmeyi bilmeyen bir kadınla geçiremem.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiriyorum, tavana bakıyorum, Danni ile vücudumun bir ateş topu gibi parladığı anı hatırlıyorum. *Bunu* hangi sütunun altına koymalıyım?

Belki de yeni bir köşeyi hak ediyordur.

Odamı mavi bir ışıltıyla yıkayan LED'lerime tıklıyorum, fareme dokunuyorum ve JustInCase.xlsx başlıklı elektronik tablomu açıyorum. Her ihtimale karşı IT kontratım ben bir zing hissetmeden önce biter. Olur da kız kardeşim yanılır ve "O aradığım kız" cümlesini duymam için iki ya da üç buluşma geçmesi gerekirse diye.

Ruh eşinizi bulmak kesin bir bilim değildir, ancak işleri hızlandırmak için süreç nicelleştirilebilir. İlk olarak, zıt kutuplar birbirini çekmez. Hollywood filmlerinin ne dediği umurunda değil. İçe dönükler ve dışa dönükler birbirine ait değildir. Ve böyle, flört havuzum yarı yarıya küçüldü. Merhaba içe dönükler. Şimdi bir yere varıyoruz.

Sonra, içe dönükleri yaş gruplarına ayırın. Benim gibi yirmili yaşların ortasında birine ihtiyacım var. Gördün mü? Randevu havuzu az önce bir randevu birikintisine dönüştü.

Ardından, müteahhitlik şirketimin "mesleki gelişimim" için bana yaptırdığı kişilik testi Myers-Briggs'i düşünün. Yargılamak algılamakla bağdaşmaz. Düşünmek hissetmekle uyuşmaz. varmak istediğimi anladınız. Su birikintisi bir avuç INTJ'ye indirgendiğinde, ruh eşimi bulma ihtimalim yükseliyor.

Şehirde dolaşıp onu bulmaya çalışmak çok uzun sürerdi. Ben. Tek bir adam. Sadece iki bacaklı. Herhangi bir Cumartesi gecesi, sadece birkaç barı tarayabilirim. Ben doğrusal zaman yasalarıyla sınırlı bir adamım ve

üç boyutlu uzay. Ama internet aynı anda birden fazla yerde olmamı sağlayan çoklu bir evren. Tek yapmam gereken birden fazla arkadaşlık uygulamasında hesap oluşturmak ve bum, her yerdeyim. Ruh eşimi bulma ihtimalim artık çok çok yüksek. İşte bilim böyle işliyor.

Çok fazla randevuya çıkmak zor olabiliyor. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi takip etmek için bir yola ihtiyacım var. Birdenbire JustInCase.xlsx daha az kabataslak, daha... pratik görünmeye başladı.

Bu tabloyu benden başka kimse görmüyor. Hiç kimse. *Asla.*

Danni Grasso'nun zaten bir sırası var, ancak sütunları boş ve bekliyor. Her özellik bir ile on arasında bir sayı alır. Yaş: 10

(İkimiz de 25 yaşındayız. Bu işe yarar.)

Görünüş: 7 (Birkaç dakika önce yaptığı şeytani yılan suratı için 3 puan eksi)

Kişilik: 6 (Biraz cesaret iyidir. Tamamen cesaret, yumuşaklık yok mu? Hayır.) Mizah Anlayışı: 1 (Esprilerimi kesinlikle anlamadı.)

Meslek: 2 (Eve çelik burunlu botlar ve baretle gelmek mi? Hayır.) Bakım: 10 (Başka yorum yok.)

Koku: 10 (Ne olduğundan emin değilim? Lavanta? Gülle karışık?)

Konuşma Becerileri: 6 (Dürüst olmak gerekirse bu ileri geri konuşmalar biraz eğlenceliydi. Ki öyleyim. Çünkü bilim.)

Danni'ye özgü sütunlarımı hesap tablosuna eklemek için bir an ayırıyorum.

İrkçi: -20 (Kendi kendini açıklıyor.)

Fiziksel Tepki: 10 (Övgüyü hak edene verin.)

Bu da Danni'ye 32 puan vererek, oda büyüklüğünde Squishmallow koleksiyonu ve dört kobayı olan diş hijyenisti Tarin Bileski ve yarı zamanlı doğum günü partisi palyaçosu Darcy Highdorn'un altında yer alıyor.

Yirminci yüzyıl seri katilleri konusunda uzman olduğunu ilan etti. (O randevu kötüydü. Çok kötü.)

Geri çağrılar 60 puan ve üzeri gerektirir. Beklediğim gibi, Danni ve ben birbirimizi ilk ve son kez gördük. Tabii otoparkta karşılaşmazsak ya da kapıma başka bir kaba post-it notu yapıştırmazsa.

Zoom uygulamam ping atıyor. Saate bakıyorum. Tam zamanında.

Camı açıp aramayı kabul ediyorum. Annem ve babam ortaya çıktılar, geleneksel Cumartesi gecesi sohbetimiz için hazırdılar. Onlar için pazar sabahı.

Annemin bakışları yoğun ve tetikte. Babam beş dakika önce uyanmış gibi görünüyor, beyaz pamuklu pijamaları hâlâ uykudan kırıışmış ve tuzlu biberli saçlarının tutamları her yöne bakıyor.

Babam, büyükbabamın diğer iki ortakla birlikte Bengaluru'da kurduğu yatırım bankacılığı şirketi BTI Capital'de çok çalışıyor. Çalışma haftaları uzundur, bazen Cumartesi ve Pazar günlerine de yayılır. Muhtemelen dün gece geç saatlere kadar bir müşteri için çalışmıştır.

Yemek masasında oturuyorlar, cam sürgülü kapılar bahçenin ve ortadaki fiskiyenin geniş bir manzarasını sunuyor.

Annem öne eğiliyor ve gözlerini kısarak kameraya bakıyor. "Seni zar zor görebiliyoruz, Adi."

Masa lambasını açıp yüzüme doğru çeviriyorum. "Daha iyi misin?"

"Neyin var? Gri görünüyorsun."

LED'lerimi kapatıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Bu daha iyi. Fast food mu yiyorsun?" Annem bir sağlık delisi. Babamla bu şekilde, geldiği yer olan Kuzey Kaliforniya'daki bir çiğ gıda inzivasında tanışmışlar. "Seninki nasıl?"

Sindirim mi?" Bu gece sesinde daha keskin bir ton var, sanki bir şey ruhunu kemiriyor. Ne olduğunu bulacağıma eminim.

"Karnım iyi," diyorum.

"Hayır, değil. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kabız olmuşsun. Su içiyor musun?"

Kolamı çerçevenin dışına itiyorum. "Uh huh."

Annemin yanında babam yarı uykulu görünüyor, kapüşonlu göz kapaklarının her biri yaklaşık on kilo ağırlığında. Çaba sarf ederek gözlerini kaldırıyor ve kamera lensinin ötesine bakıyor. "Suyunu iç, Adi."

"Öyleyim."

Annem sandalyesinin kenarına oturur. "Çok fazla trans yağ yiyorsun. Eve döndüğünde, detoks için sana spirulina smoothie hazırlayacağım.

karaciğer."

"O benim LED'lerimdi,
anne." "Burada olman
gerekiyor."

"Burayı seviyorum," diyorum.

Dadi ekranda beliriyor, , bana bakıyor. Sandalyesini taş döşemelerin üzerine çekerken çıkardığı duyuyorum. Annemle babamın arasına oturuyor ve onları yanlara kaymaya zorluyor.

"Sorun da bu zaten," diyor Dadi. Altın detaylı lacivert ipek sari giymiş. Saçları topuz yapılmış ve önden birkaç tutam saç dökülmüş. "Rishi, ona sorunun bu olduğunu söyle."

"Bu neden bir sorun?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey," diye yanıtlıyor Dadi. "Baban burada sadece senin mutlu bir geleceğin olduğundan emin olmak için bulunuyor. Önemli bir şey değil. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Dadi, annem ve babamın evlerinin arkasındaki misafir evinde yaşıyor. Ailem Hindistan'a taşındığından beri hayatımda hep aktif oldu ve annem de Dadi'nin geleneklerine her zaman saygılı davrandı. Buraya geldiğimde Dadi mutlu değildi. En ufak bir şekilde bile. Ona kalsa çoktan evlenmiş ve babam için çalışıyor olurdu.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Annem ve Dadi'nin yüzlerindeki gerginliği dağıtmaya çalışarak, "Bu konuda endişelenmiyorum," diyorum neşyle.

"olmalısın." Dadi'nin sesi birkaç kademe yükselir. "Navya'nın aileler iptal etti. Onca hediyeden, akşam yemeğinden ve nazik değiş tokuşlardan sonra." Başını kaldırıp gözlerini kırpan babamı dürtüyor.

Navya ve ben okula beraber gittik. Mutfakta çok çalışkan (bana öyle söylendi), paralı bir aileden geliyor ve Dadi onun sağlam ve sağlıklı bir soydan geldiğine karar verdi.

Navya'yla konuştuğumuz tek zaman ailelerimizin annesinin yemek pişirmek için bir araya geldiği zamanlardı ve o zaman bile konuşmalarımız seyrekti. Konuşmanın çoğunu ailelerimiz yapardı. Ailelerimiz iyi anlaşıyor muydu? Benzer ilgi alanlarımız var mıydı? Çocuk yetiştirme felsefelerimiz aynı mıydı?

Dadi, Navya'nın benim mükemmel eşim olduğuna ikna oldu. Özel olarak, babama bir aşk eşi istediğimi söyledim ve o da bana birini bulmam için bir yıl süre vermeyi kabul etti. Bu sekiz yıldır.
aylar önce.

Görücü usulü evlilikler işe yaramıyor değil. İstatistiksel olarak oluyor. Ama Navya'da hiç heyecan yok. Güzel ve nazik biri ama benim ruh eşim değil.

"Sence ne yapmalıyız, Jyotiraditya?" Dadi sorar. "Navya'yı ve ailesini nasıl geri kazanacağız?"

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sen . Ben buradayım."

"Aynen öyle. Sorun da bu zaten." Dadi tekrar babama döndü. "Ona sorunun bu olduğunu söyle."

Babam başını sallar ve elini sallar.

"Amerika tarafından yozlaştırıldığını düşünüyorlar," diyor annem.

"Navya'nın ailesi mi?"

"Navya da," diyor Dadi.

"Nasıl yozlaştırılıyorum?"

Dadi öne doğru eğiliyor. "Tüm o silahlanmayı, Hollywood filmlerini ve ganimet kültürünü duydum." Bıkkınlık ses tonunun daha da yükselmesine neden oluyor.

"Ganimet kültürü mü?"

"Ganimet aramaları, Brezilya ganimeti kaldırmaları ve Kim Kardassian ganimetli badonkadunk."

"Bu *badonka-donk*."

"Dink, donk, dunk. Umurumda değil. Bana bakın. Ben Kim Kardassian'ım, kalça sallamam bütün erkekleri avluya getirir."

"*Kar-dash-ian*," diyorum. "Peki bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum," diyor Dadi kollarını kavuşturarak. "Ben yozlaşmıyorum, Dadi."

"Orada sokaklarda her türlü şeyi yapıyorlar. Çıplak insanlar bayrak sallayarak dolaşıyor. Kadınlar boncuk takmak için üstlerini açıyor. Ruj süren erkekler ve kafalarını tıraş eden kadınlar."

"Sevmediğiniz bir ülke hakkında oldukça bilgili görünüyorsunuz," diye belirttim. "Amerika'yı sevmediğimi hiç söylemedim. Sadece buraya ait olduğunu düşünüyorum, Adi."

aileniz, eşiniz ve bir ya da iki bebeğiniz. Üç değil. Değil mi, Rishi?"

"Kesinlikle ikiden fazla değil," diyor babam. Öne eğilir ve eliyle kameraya bakıyor.

"Annem, "Oğlumuzun *burada* olması gerekiyor," diye düzeltti.

"Oh. Evet," dedi babam. "Eve geleceksin, finans okuyacaksın ve şirkette işe başlayacaksın."

"Ben IT'de çalışıyorum."

"Şimdilik," diye ekliyor. "Neye karar verdiğimizizi biliyorsun. Eve geliyorsun. Finans okuman için sana para ödeyeceğiz. Bu sadece eğlence için. Eğlence için. Dünyayı gezmek için. Öyle dememiş miydin?"

"Neden ileri geri sallanıyorsun?" diye soruyor annem. "Karnına kramp mı girdi?"

Sallandığımı fark etmemiştim. Durdum ve kola kutumu aldım ama dudaklarıma götürmedim. Yorgunluk bir bowling topu gibi başıma düşüyor.

"Ben sadece yorgun."

"daha on," diyor Dadi, "Senin apa dün gece üçe kadar aileye para yetiştirmek için ayaktaydı. İyi ki patates kızartması ve Big Mac yemiyor, yoksa bu kadar çok çalışamazdı."

"Evet. İyi bir şey."

"Biz Navya'nın ailesini aşkını binlerce Amerikalı kadına bedavaya vermediğine nasıl ikna edeceğimizi düşünüürken sen uyu."

"Bunu asla yapmam, Dadi."

Dadi yüzüme bakıyor ve sonra ifadesi yumuşuyor. "Biliyorum. Sen iyi bir cocuksun, Adi. Navya için endişelenme. Bir yolunu buluruz."

On dakika daha sohbet ettikten sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz. Kolamdan son bir yudum alıyorum, kendimi sandalyemden itiyorum ve banyoya giderken boş kutuyu çöpe atıyorum. Yatmak için elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatak odama çekiliyor ve şiltenin üzerine yığılıyorum.

Köşedeki taşınma kutusu zihnimde büyük bir yer kaplıyor. Doğrulup bir süre düşündükten sonra bir adım atıyorum ve dikkatlice üstünü açıyorum. İçinde mandir ve murtillerim, ibadet ritüellerimin gerekli bileşenleri var.

Ikea'dan aldığım beyaz bir raf ünitesi dolabımın yanında duruyor. Onu oturma odasına sürüklüyorum ve oyun masamın yanındaki duvara dayıyorum, sonra da annemin metalik kumaş ve iplikten yaptığı parlak renkli runner ile örtüyorum.

Kutunun ağırlığı, onu yatak odasından oturma odasına taşıırken yorgun kaslarıma meydan okuyor. Kanepenin üzerine koydum ve süslü, el yapımı mandiri dikkatlice kaldırdım. Biri Krishna'nın diğeri Şiva'nın murtisi. -çiçek içine rahatça oturur. Diyas ve tütsü tapınağı tamamlar.

Dadi tatmin olacaktı.

Chapter 5

Danni

Çürük kırımını korumak için popomla sürücü koltuğu arasına bir köpük yastık koyuyorum. Kia'mın Start düğmesine basmadan önce Chance'in oturma odasının penceresine bakıyorum. Mini panjurlar kapalıydı. Beni gözetlemediğinden oldukça eminim. Neden gözetlesin ki?

Neden bir Pazar sabahı saat yedide country müzik çalan kibirli komşumla randevuya çıktığımdan emin değilim. *Bu* pazar sabahı. Dün gece yaptığı göğüs şişirme ve tren tıkırtısı yüzünden yorgun düşmüş olması gerekirdi.

İhtimaller nedir? Wild Oaks'u seçmeden önce takıntılı bir şekilde interneti mi taradı? Yoksa eline bir harita alıp raptiye ile mi vurdu? Bunun bir önemi var mı? Kaderin rastgele mi yoksa planlı mı olduğu daha mı önemli?

Buraya taşınmaya karar vermeden önce saatlerce internette araştırma yaptım. Google Maps'i, Google Earth'ü, suç haritalarını, şehir merkezindeki yenilenmiş daireleri, banliyö apartman komplekslerini kontrol ettim. Charleston'da kiralar çok yüksek olabilir.

Lüks dairelerde tenis kortları, kahve barları, avlular ve havuz kenarında hamaklar bulunuyor. Bu olanakları çok isterdim ama kira bütçeme uymuyor.

Saatler süren araştırmalardan sonra, trafiğe bağlı olarak işe arabayla otuz dakikalık makul bir mesafede bulunan Wild Oaks Apartmanları'nda karar kıldım. Şansıma bataklık manzarası vardı. Önceki kiracılar kontratlarından caydılar ve benim adım bekleme listesinde ilk sıradaydı. Bir haftadan kısa bir süre içinde

Fishers'ın Indiana'daki dairesinden bir U-Haul kiralayıp Charleston'a taşındık. Nakliyeciyi yok, şoför arkadaş yok, yardım yok. Sadece ben.

Kendimi yalnız hissetmek için hiç zamanım olmadı. JetAero'daki işim buraya geldiğim günün ertesinde başladı ve kısa sürede arkadaş edindim, doğal olarak benim gibi Charleston nakli olan yirmili yaşlarının ortasındaki Morgan ve Kayla'ya yöneldim, ve bekar. James Adası'nda bir dairede birlikte yaşıyorlar ve makul olması için kirayı bölüşüyorlar.

Evleri yirmi mil uzaklıkta, arabayla yaklaşık otuz dakika sürüyor. Pazar günü saat on buçukta Charleston'da trafik hafif ve aynı şekilde güneybatıya, Ashley Nehri'nin diğer tarafında gelgit dereleri ve bataklıklarla çevrili nispeten küçük bir kasaba olan James Island'a doğru ilerlerken US 17'de de aynı şekilde.

Arkadaşlarımla buluşmadan önce yemeğimizi almak için Mama J's Kitchen'da hızlıca bir mola veriyorum. Şirin lokanta alacalı ahşap paneller, ellili yılların tarzı mobilyalar ve asılı ışıklarla dekore edilmiş. Tezgâhın arkasında taze ekmekler, simitler ve hamur işlerinden oluşan cömert bir sergi aç mideleri ve hevesli damakları çağırıyor. Tezgâhın arkasındaki kız yemeğimi vermeden önce bana günaydın diyor. Burbon pastırması reçelli simit kahvaltılık arabama atlamak istememe neden oluyor, ama yapamıyorum çünkü atlamak acıtıyor, bu yüzden güneş ıddialı bir şekilde parlarken onun yerine topallıyorum - henüz çok sıcak değil, sadece kollarımda mükemmel miktarda cızırtı var.

Olgun meşe ağaçlarının yol için bir gölgelik sağladığı Charleston şehir merkezinin aksine, Folly Yolu boyunca uzanan ağaçlar genç ve daha az etkileyicidir, bu da şehir manzarasına geçicilik hissi verir. On dakikalık bir yolculuk beni Saltmarsh Pier Apartmanları'na götürüyor. Apartmandan içeri girip sağa doğru sıyrılıyorum ve üç katlı, dış cephe kaplamalı apartmanların arasındaki dolambaçlı yolu takip ediyorum.

Bataklık.

Daireye girdiğimde ciyaklamalar ve tutulan eller bana saldırıyor. Morgan yiyecekleri, Kayla da içecek tepsisini aldı. Gazlı şöminenin geçip tavandan tabana cumbalı pencereleri olan bir yemek alanına giriyoruz. cömert güneş ışığı sağlar.

"Benim. Senin. Senin," diyor Morgan paketlenmiş sandviçlere bakarken. "Benim. Benim. Meyve kasesini kim aldı?"

"Ben yaptım." Strafor kabı aldım.

Morgan benden biraz daha uzun boylu, sarı saçları dalgalı ve cildi kusursuz. Burnundaki hafif şişlik ve üst dudağının inceliği onun muhteşemliğini daha da anlaşılır kılıyor.

"Müçver köftem nerede?" Kayla soruyor.

"Al." Morgan, Kayla'nın uzattığı eline bir çember müçver bıraktı.

Kayla benden bir baş daha kısa. Siyah, tel tel bukleleri evcilleştirilmeye meydan okuyor ve belirgin kum saati şekli baş döndürüyor. İnce kalçalarını (kendi deyimiyle) ortaya çıkaran yüksek belli egzersiz şortu giyiyor ve dar tişörtü hacimli göğsünü vurguluyor.

"Nerede yemek yiyoruz?" Ağzı dolusu ananas ve üzümün arasından soruyorum.

"Oturma odası," diyor Morgan. Bizi o tarafa yönlendiriyor.

Ben şöminenin karşısındaki pelüş kanepeye yerleşiyorum, Morgan yanımdaki minderi alıyor ve Kayla da resimli pencerenin önündeki yan koltuğu seçiyor.

Morgan ilk ısırdıktan sonra "Aman Tanrım," diyor. "Bu inanılmaz. Çok acıkmıştım." Bir ısırık daha yutuyor.

"Dün gece bense ne yaptınız?" Bir üzüm koparıp ağzıma .

"Kaybolmuştuk. Tamamen kaybolmuştuk," diyor Kayla.

"Yalan söylüyor," diyor Morgan. "Tehlikedeki Kişi Tavsiyesine gerek yoktu. Burada bir filme karar vermeye çalışıyorduk, bu kadar çok kanal varken nasıl olur da izleyecek iyi bir şey bulamayız diye merak ediyorduk."

"*Spinal Tap*," diyorum sandviçimi mideye indirmeden önce. Morgan ve Kayla bana boş boş bakıyorlar.

"Bu bir film. İzlemeliyiz. "Gördüğünüz gibi, sayıların hepsi on bire ." En iyi İngiliz aksanımı kullanıyorum.

Hâlâ şaşkın görünüyorlar. Anlaşılır bir şekilde.

"Kız kardeşimle birlikte izlediğimiz bir komedi. Annemde VHS kaseti vardı. Diğer şeylerin yanı sıra. Onun VHS kütüphanesi bir halk kütüphanesini utandırabilir."

"Kütüphane derken arşivleri kastediyorsun sanırım," diyor Morgan.

Ağzım dolu bir şekilde başımı sallıyorum.

Kayla gözlüklerini yukarı , siyah çerçeveler alnındaki serseri kıvrımla eşleşiyor. "Sözümü geri alıyorum," diyor. "Bence sen burada olsaydın biz de aynı kaybolurduk."

Omuz silkiyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

"Ne yaptığımızı boş ver," diyor Morgan. Sandviçinin paketini açıyor ve yulaf ezmesine geçiyor. "Sen ne yaptın? Randevun nasıl geçti?"

Kahkaha burnuma bir parça yemek fırlatıyor ve arkadaşlarım sabırla bitirmemi beklerken öksürük krizine giriyorum. Ben gözlerimi silerken Morgan "O kadar kötü mü?" diye soruyor.

"Çok kötü," diye boğuluyorum. Peçetemle gözlerimi siliyorum.

Morgan bana doğru eğiliyor, boncuklu bilezikleri bileğinde şıngırıyor. "Bize her şeyi anlat. Ben de gülmek istiyorum." Ayağa kalkıyor ve mutfağa ilerliyor. "Tercihen kendimi boğmadan."

"Ben senin komik rahatlamamım. Anladım."

Kayla, "*Randevun* bizim komik rahatlamamız," diye düzeltiyor.

"Sen komediden çok daha fazlasısın." Morgan elinde bir su şişesiyle yeniden ortaya çıktı. "Randevunun bir tren kazası olacağını tahmin etmemiş miydin?"

"Tren kazasının bunu kapsadığından emin değilim. Bir avatar kullanmış." Telefonumu aldım, MatchAI'ı açtım ve Chance'in profilini görüntüledim. "Bu adamı görüyor musun?" Bakışlarımı

telefon onlara doğru. Morgan yanlarına geliyor ve gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Bunun için çok şeyi görmezden gelebilirim," diyor Kayla.

Morgan da aynı fikirde. "Çok ."

"O değil. Yapay zeka tarafından yaratıldı." Kayla'nın nefesi kesildi.

Morgan'ın kaşları neredeyse saç çizgisine değecek. "Flörtün sahte bir kişinin sahte bir fotoğrafını mı yükledi?"

"Evet."

Kaşları normal dinlenme pozisyonuna düşüyor. "Gerçek Chance neye benziyor?"

"Bu resme bakın ve tersini düşünün."

Morgan topuklarının üzerine yerleşti ve kollarını kavuşturdu. "Kısa boylu, şişman, kel ve ileri derecede rosacea hastası elli yaşında biri mi?"

"Hayır. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler." "Kısa mı?"

"Hayır."

"İleri derecede rosacea mı?" "Hayır."

"Korkunç mu giyiniyorsun?" "Hayır."

Kayla, Morgan'ın sorularını es geçip konuya giriyor. "Seksi mi?" "Fark etmez. O bir pislik."

"Seksi mi?" Morgan bastırıyor.

Etrafımda dönüyorum -dikkatlice- bacaklarımı uzatıyorum ve başımı bir atılmış yastık. Bakışlarım kanepenin üzerindeki mavi ve turkuaz renkli Mark Rothko baskısına takılıyor. "Belki."

Morgan yanıma gelip kaval kemiklerimin oturuyor, leğen kemikleri bacaklarımı deliyor. "Kıç kemiklerin Çin fırlatma yıldızları gibi."

Kayla, "Zayıf olmanın faydaları var," diyor.

Morgan ayağa kalkar. "Tavuk bacaklarını oynat." Ona yer açmak için dizlerimi büküyorum.

"Ateşli bir adamla randevu nasıl bir tren kazası olabilir?" Morgan soruyor. "Güven bana. Öyle oldu. Birincisi, profil resmi sahteydi.

İkincisi, o

onun 10 yaşında

olduğunu biliyor."

Çeneleri açılır.

"10 yaşında mı?" Kayla'nın nefesi kesilir.

Bunu söylememeliydim. "Önemli değil. Kaba, kibirli, kendini beğenmiş, kaba biriydi. Kendini beğenmiş mi dedim?"

Morgan kanepeye yaslanır. Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ama," diyor yavaşça. "O çok seksi."

"Yani," diyorum.

"Birkaç randevu. Dizleri titreten öpücükler. Bir ya da iki öpüşme seansı. Onunla evlenmeyi kabul edecek değilsin ya."

"Kibri çekici bulmuyorum."

Kayla, "Takıldığı yüze bağlı , birkaç randevu için buna katlanabilirim," diyor. "Numarasını alabilir miyim?"

"Hayır. Güven bana. Onunla herhangi bir öpüşme seansı kendine hizmet eder. Onun tarafında."

Kayla, "Buna ben karar vermek isteyebilirim," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar sığ olma. Her şey dış görünüşle ilgili değil. Henüz en kötüsünü bilmiyorsun."

Morgan . "Dahası mı var?"

Randevuyu zihinsel olarak ileri sarıyorum, dudaklarının beni dans pistinde neredeyse bir su birikintisine çevirdiği kısmı atlıyorum, çarkın yanında duruyorum. "O bir oyuncu."

"Nereden biliyorsun?" Kayla soruyor.

"Bir düzine randevu sitesine girmiş ve randevulara sadece takılmak için gittiğini itiraf etti."

Morgan'ın mavi gözleri kısıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

". Biz yemek yerken arkamda sarışın bir kızı ."

"Ne kadar kaba."

Kayla başıyla onaylıyor.

"Ve..."

"Dahası da mı var?" Morgan iğrenme ve sevinç karışımı bir duyguyla ellerini kavuşturuyor, benim tren enkazı randevum bir sürü eğlence sunuyor.

"Beni eve kadar takip etti."

"Ne?!" Morgan bağırıyor. "O bir sapık mı?"

"Hayır. O benim komşum."

Morgan ve Kayla bana

bakakaldılar. "Ha?" Kayla

sonunda başardı.

"Bilirsin işte. Şikayet komşu. Giysilerini parmaklıkların üzerine, çöplerini de kapının önüne bırakan komşu."

"Sabahın ve gecenin her saatinde country müzik çalan kişi!" Kayla onaylıyor.

"Evet."

"Ondan *nefret* ediyorsun," diyor

Morgan. "Aynen öyle."

Morgan arkasına yaslandı ve ayaklarını minderin üzerine çekti. "Aynı zamanda nefret ettiğin komşun olan adamla randevuya çıktın... İşte bu destansı."

"Ben olsam bu kelimeyi

kullanmazdım." Kayla, "Bu

tesadüfi bir şey," demeyi deniyor.

Telefonumu aldım, Google'ı açtım ve serendipitous yazdım. *Ve Olayların şans eseri mutlu veya faydalı bir şekilde ortaya çıkması ve gelişmesi.* "Hayır. Ben de bu kelimeyi kullanmazdım."

"Bu adamı görmeliyim," diyor Morgan hüznle. "Onu gözetleyebilmemiz için bir Ring kapı zili almalısın."

"On yaşında olmak pislik olmayı telafi etmez. Onu gözetlemek yok. Hem de hiç. Şu anda benden, buluşmamızdan sonra olduğundan daha fazla nefret ediyor."

"Barının sesini çok açtığı için ona bağırdın mı?" Kayla soruyor. "Sayılır.

Randevumuzdan önce çöpünü onun için çöp kutusuna götürdüm ve Bunu yaparken ayağım kaydı ve şiddetli bir şekilde arkama düştüm. Post-it'e kötü bir mesaj yazıp ekstra güçlü ambalaj bandıyla kapısına yapıştırmamı istedi."

Morgan kıkırdarken Kayla gözlüklerinin ardından bana bakıyor, yüz ifadesi belli belirsiz eğleniyor.

"Hiç komik değil. Bakın." Ayağa kalkıp şortumu, sağ popomun dörtte kaplayan mavi ve mor morluğu görebilecekleri kadar indiriyorum.

Ortak nefes alışları bir jet motorundan daha fazla hava emer. "Aman Tanrım," diyor Morgan. "Danni! Acıyor mu?" "Sadece hareket ettiğimde."

"Bunu sana o mu yaptı?" Kayla soruyor.

"Sayılır. Yani. Çöpünü çöp kutusuna götürmek fikrimdi ama bu kadar pasaklı olmasaydı buna gerek kalmazdı." Kendimi kanepeye bırakıyorum.

"Sen kazandın," diyor Morgan.

"Gelmiş geçmiş en kötü randevu ödülü mü?"

Başını sallıyor. "Bir gün buna güleceksin."

"Şimdi buna güleceğim," diyor Kayla kıkırdarak.

"Sorun değil. Christopher'ı suçluyorum." Christopher, patronumuz. Bagajımdaki hurdaların şekil değiştirmesine yol açan randevuya giden biletleri bana hediye eden kişi.

"Yarın her şeyi duymak isteyecektir," diyor Morgan. "Yalan mı söyleyeyim?"

"Hayır," diyor Kayla. "Randevunuzun kıcınızı yaraladığını bilmesi gerekiyor." "Ona çürüğümü göstermeyeceğim."

"Kesinlikle hayır," diye katılıyor Morgan. "Eskiden insan kaynaklarında çalışırdı. Muhtemelen seni rapor ederdi."

İş hakkında, yaklaşan ekip kurma etkinlikleri hakkında, katılıp katılmayacağımız hakkında konuşmaya devam ediyoruz, ancak başka seçeneğimiz olduğundan emin değilim. Bunları Christopher planladı ve yıllık değerlendirmelerimizi o yazıyor. Performans ölçütlerinden biri de takım oyuncusu olma isteğimiz.

Diğer ekip üyelerinin gelişimine katılmak ve ekip dinamiklerine olumlu katkıda bulunmak.

Bir saat rastgele sohbet ettikten sonra, sırtımdaki travma alnıma doğru zonkluyor. İltihap, düşük dereceli bir ateş gibi beni yıpratıyor. Eve gidip dinlenebilmek için izin istiyorum.

Daireme, mutlu yerime, sığınağıma girdiğimde omuzlarıma bir rahatlama çöküyor. İki büyük kitap rafı oturma odasının sol köşesini sarıyor, şezlongum da onların önünde. *Sessiz Hasta'nın* bir kopyası

Yarı erimiş bir Bath & Body Works mumunun yanında yüzüstü yatmış, kaldığım yerden devam etmemi bekliyor. Ama bunu yapmadan önce, annemin boğaz ağrısı için tercih ettiği ilaç olan Sprite'ı içerken on dakika doğayı seyretmem gerekiyor. Boğazım ağrııyor ama biraz ilaç alabilirim. Ve annem. İki yıl önce vefat etti ve onunla ilgili her hatıra -iyi olanlar bile- acı veriyor.

Keşke onu arayıp korkunç anlatabilseydim. Birlikte kıkırdar, beni öpmek için eğildiğinde gömleğime kusan Gerald Garner ile ilk ve son randevumdan bahsederdik. O benim en kötü randevumdu ama dün geceki ikinci sıradaydı.

Bir kutu Sprite alıyorum, sürgülü cam kapıdan dairemde çıkıyorum ve Big Lots'tan bulduğum asılı yumurta sandalyeye yerleşiyorum. Benimle birlikte Topuklarım güverteye demir , göğsümdeki hüzün yumağını sallamak için kendimi hafifçe itiyorum. Bu da geçecek. Her zaman geçer.

Konservemi açıp bir salıncak sallıyorum. Gözlerim ufukla tekrar buluştuğunda onu görüyorum.

Üstünde tişört olmadan.

Midem bulanıyor ve kaslarım sıvılaşp ısınıyor. Islak giysilerini balkon korkuluklarına asmasını izliyorum, bunu sık sık yaptığını biliyorum ama yarı çıplak yaptığını bilmiyordum.

I. Yapma. Bile. Göz kırpmıyorum. Sprite kutumda yüksek sesle köpürürken, patlarken ve baloncuklar çıkarırken içim içimi yiyor.

Kıyafetlerini yerleştirdikten sonra içeri girmek için döndü. Beni gördü.

Göz göze

geldik.

İkimiz de alay

ediyoruz.

Kalbim yarış pistindeki Seabiscuit'in toynakları gibi atıyor. Bu, alaycılığımı en ufak bir şekilde etkilemiyor. Dairesine tekrar girene kadar yüz ifademi korumayı başarıyorum. Sonra arkama yaslanıyorum, kollarım erişte gibi ve güçsüz.

Morgan ve Kayla'ya Chance'e ikinci kez aşık olduğumu söylemeyeceğim. Onlara söyleyeceğim şey, sığınağımın tehlikede olduğu. Ve ben eğlenmiyorum.

Chapter 6

Danni

Çantamdan Tylenol seyahat şişemi çıkarıyorum ve ağzıma iki ekstra güçlü kapsül atıyorum. Bolca buzlu su içerek ağrıyı dindirmek için onları boğazımdan aşağı gönderiyorum. Eski bir yastık getirdim, pufunun bir kısmını kaybetmiş ama hala rahatlama sağlayacak kadar yumuşak bir yastık. Ofis koltuğum nispeten yeni, gri plastikten yapılmış ergonomik bir model ve sert bir kireç yeşili döşeme tabakası var. Ergonomik olması rahat olduğu anlamına gelmiyor.

Çift düz ekran monitörümün etrafına bakıyorum, biraz kendini beğenmiş hissediyorum dinlenme odasının yanında nispeten özel bir yerim var. Takım arkadaşlarım koridorun karşısında, herkesin görebileceği alçak bölmeli masalarda oturuyor. herkesin işi. Sorunlara neden olur.

Örneğin Gopal, ağ hızına bağlı olarak biraz zaman alabilen veritabanı yamalarının yüklenmesini beklerken gözlerini dikip bakıyor. Yanında oturan Violet, Gopal'gözlerini kendi yakınında hissettiğinde çenesi düşüyor. "Telefonunu çıkar ve Facebook'ta gezin. Profilime bakabilirsin İstedğin kadar resim yap, yeter ki ben kod yazmaya çalışırken gözlerini üzerimden çek."

Açık konseptli bir ofiste hayat eğlencelidir.

Kayla, geniş pencerelerin yanındaki en uzak sıranın sonunda oturuyor. Morgan, Violet'in diğer tarafında oturuyor. Violet ne zaman bıkip dinlenme odasına gitse Gopal'ın göz küresi muamelesine maruz kalıyor.

JetAero Systems Support ofisleri Citizen's Tower'ın dördüncü ve beşinci katlarında yer almakta olup, cilalı ahşap zeminler ve kanal ve boru tesisatının tam görüntüsünü sunan açık tavanlar ile tamamen yenilenmiştir. Her iki katta da yüzden fazla çalışan çalışmaktadır ve her biri cam ofisler, bir veya daha fazla konferans odası ve ekli bir dinlenme odasına sahip bir mutfak ile donatılmış birden fazla ofis alanına bölünmüştür.

Her nasılsa şansım yaver gitti ve iyi koltuğa oturdum. Ekibin geri kalanından oldukça uzaktayım, dinlenme odasının yanında, mahremiyet yanılması için alçak duvarlarla ayrılmış bir masa sırasındayım ama bunun bir önemi yok

Çünkü burada tek . Bir odam yok ama huzur ve sessizlik var.

Sekiz buçukta geldim ve pek bir şey başaramadım. Tipik bir pazartesi sabahı. Kahvemim etkisini göstermesi gerekiyor. Hafta sonu sisinin dağılması gerekiyor. Kodların içinde kaybolmak ve dünyanın izini kaybetmek enerji gerektirir ve bende henüz voltaj yok.

"ACİL " konulu bir e-posta bildirimi dikkatimi çekiyor. Outlook'a tıklıyorum, e-postayı okuyorum, eki açıyorum ve yüksek sesle gülüyorum.

Hey. E-postayı gördün mü? Teams'e yazıyorum. **Ne palyaço gösterisi ama.**

Kayla: **j3rkwad**

E-postaya göre, yönetim çalışan kimliklerimizin gizli kalması gerektiğine karar vermiş ve kimliklerimiz için kimlikler oluşturmuş. Yeni kimlikleri oluşturan algoritma, bazıları tekrar edemeyeceğim kadar müstehcen olan saldırgan kelimeler yarattı. Diğerleri daha iyi huylu ama yine de kıkırdamaya değer.

Kayla: **P00P**

Morgan: **Hangi nincomP00P kimliklerimiz için kimlik oluşturmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi?**

Ben: **BA11z'li biri.**

Kayla: **8OOBS**

O görevde çalışmayacağım. Christopher bana verirse, bırakırım.

Ben: **Hayır yapmayacaksın.**

Morgan: **Christopher'a randevundan bahsettin mi?**

Ben: **Hayır.**

Kayla: **8UTT'niz bugün nasıl?**

Ben: **Mavi ve morun değişik tonları.**

Morgan: **Danni'nin 8UTT'si Uranüs'e benziyor.**

Yüksek sesli bir hıçkırık ofisi dolduruyor.

Kayla: **Bu bugün ikinci hıçkırık vakam. Vur beni.**

Kayla kuş gibi cıvıldarken birkaç dakika daha amaçsızca sohbet ettikten sonra, haftalık ekip toplantımız için konferans odasına gidiyoruz.

Masaya oturuyorum, suni deri, iyi minderli sandalyelerden birine yerleşiyorum. Karşımdaki temperli cam duvar en ufak bir ses yalıtımı sağlamıyor ama ekibin geri kalanının geçip gidişini izlememe izin veriyor.

Biz rengarenk bir ekibiz. Genç, orta yaşlı, yaşlı, beyaz, siyah, Hispanik, Hintli. Abeer sağımda oturuyor. O daha yaşlı. Göçmenlikten vatandaşlığa geçmiş, emirleri iyi uygulayan ama nadiren yeni fikirler ortaya atan güvenilir bir yazılımcı. Teknoloji ile ilgili 50 bin takipçili bir YouTube kanalı olan uzun boylu, beyaz, sırık gibi bir Charleston yerlisi olan Reese solumda oturuyor. İş arkadaşlarına burun kıvırıyor.

at kuyruğu yaptığı dağınık sakalı da dahil olmak üzere kafasında kalan tüm saçları en uzun haline getirerek erken alopesi hastalığına yakalanmıştır.

Morgan ve Kayla benim karşımda oturuyor -Morgan, ekibe yeni katılan yirmi üç yaşındaki Tanner'ın yanında, Kayla ise yönetime ya da herhangi birimize çok sinirlendiğinde İspanyolca konuşan Juanita'nın yanında.

Genellikle Drew.

Drew, silikon vadisi deneyimini omzunda bir çip gibi taşıyan bir yüklenici. Altı ay önce bir veri ihlalden sonra İK'nın güncel olmayan web hizmetlerini yükseltmek için işe başladı. Şirket en iyinin en iyisini istedi. Biz de Drew'u aldık. Sanırım yaptığı işte iyi, ama her neyse.

Masanın dibindeki sandalyeye çöküyor ve gözlerinden dışarı savuruyor. 3D baskılı at gözlüğü seksapelden yoksun, sadece odaklanmak için yardıma ihtiyacı olan bir at gibi çevresel dikkat dağıtıcıları engellemek için var.

"Ben buradayım. Başlayabiliriz," diyor.

Juanita İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor.

Abeer dirseğiyle beni dürtüyor ve yere bakıyor. Bakışlarını telefonuna kadar takip ediyorum. Çeviri uygulaması açık. *Tanrım, o salağın dişlerini tekmelemem için bana huzur ver.*

"Onu kaydediyor musun?" Fısıldıyorum.

"İspanyolca öğreniyorum," diye cevap veriyor. "Çoğunlukla küfürlü kelimeler." Kıs kıs gülüyorum.

Kayla o kadar şiddetli hıçkırır ki koltuğunda zıplar. "Özür dilerim," diyor ve ardından bir hıçkırık daha.

"üzerine bir torba koyabilir miyiz?" Drew öyle diyor. Şirketin altın çocuğu olarak hepimizden daha fazla şey yapabiliyor.

Violet, "O tavrın üzerine bir torba geçirebiliriz," diye cevap veriyor. Juanita yine İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor.

Abeer telefonunun ekranını bana doğru çeviriyor ve ben de çeviriyi okuyorum. *Seni bir torbaya koyup çöpe atabiliriz.*

Christopher dizüstü bilgisayarıyla içeri girdi. "Drew'a aldırma, Kayla. Henüz kahvesini içtiğini sanmıyorum."

"Yirmi dört ons antrenman öncesi içtim."

"Çıkar şu aptal gözlükleri," diye homurdanıyor Bruce. İri yarı, yaşlı bir siyah beyefendi. Drew kadar takımdaki en iyi yazılımcıydı. Biraz kırgın. Onu suçlamıyorum.

Drew şaşkın görünüyor, inek gözlükleri varlığının kadar ayrılmaz bir parçası ki orada olduklarını unutmuş, sonra onları yüzünden çekip alıyor, gösterişli bir şekilde katlıyor ve masanın üzerine koyuyor.

"Bu sabah herkesin keyfinin yerinde olduğunu gördüğüme sevindim," diyor Christopher masanın başından. Dizüstü bilgisayarını yere bırakıyor ve açıyor.

Christopher kısa boylu, yarı Asyalı ve şaşırtıcı derecede kaslı. Yönetici eğitiminin bir parçası olarak çeşitli yönetim pozisyonları arasında gidip geliyor, ancak gerçekçi, cana yakın ve eğlenceli olmaya devam ediyor. Fazla eğlenceli, neredeyse.

O kadar alçak bir sandalyeye oturuyor ki yürümeye başlayan bir çocuk gibi görünüyor. Koltuğun yüksekliğini hızla kendisine göre ayarladıktan sonra düz ekranı açıyor. O yazarken ekran onu mavi bir haleyle çevreliyor.

"Önce eğlenceli şeyler" diyor.

Yaklaşan ekip kurma faaliyetlerimiz tarihleriyle ekranda beliriyor. Christopher avuçlarını birbirine sürtüyor, heyecanı hissediliyor. Bu bize iletmiyor. O . "Bu yaz eğlenceli yaz olacak. Dolu bir programımız var."

Violet inliyor.

"Bu gece Stinny'de Jeb'in veda partisi var."

Otuz yaşlarında, kızıl saçlı bir müteahhit olan Jeb elini kaldırıyor. Sadece iki aydır burada. Neden bir veda partisine ihtiyacı olduğundan emin değilim. Yüz ifadesinden onun da istemediği anlaşılıyor.

"Sırada yaz plaj partimiz var. Altı saat idari izin alacaksınız, yani mazeret yok. Yüzme malzemelerinizi getirin. İsteseniz de istemeseniz de süper eğlenceli bir plaj günü geçireceğiz."

Kimse itiraz etmiyor. Altı saatlik izin. Bir plajda. Bu çok basit.

"Temporal Grifter alem partisi üç hafta sonra Cassie ve Luke'un evinde. Tiyatro salonlarını kullanmamıza cömertçe izin verdiler. Partinin teması Meksika, bu yüzden en sevdiğiniz sınırın güneyi veya TexMex davranır."

"Empanadalarımı getiriyorum," diyor Juanita, ". , habanero biberli, o yüzden süt ve mendil getirin ağlak bebekler."

Christopher Juanita'ya başını sallar. "Uyarı için teşekkürler." Gözlerini grubun üzerinde gezdirir. "Onu duydunuz. Kleenex ve bir galon süt getirin."

Bruce, "Ben hallederim," diyor.

Kayla hıçkırır. Gözleri büyür ve ağzını kapatır. "Baharatlı yiyecekler hıçkırığa neden olur," diyor Drew.

"Ciddi misin? Dün gece jalapeño poppers yedim!" Kayla diyor ki. "Empanadalarımı yeme," diye takılıyor Juanita.

Kayla yine hıçkırıyor.

Abeer, "Bir kese kağıdının içine nefes alın" diyor.

Bir başkası "Bir bardak suyu baş aşağı iç" diye . Hıçkırık ilaçları duvarlardan sekmeye başlar.

"Başınızın üzerinde durun ve alfabeyi tersten okuyun."

"Dizlerinizin arasında bir plaj topu tutarken başınızın üzerinde üç kez dönün."

"Arthur Ravenal Köprüsü'nden baş aşağı bungee jumping."

"Ha ha, millet," diyor Kayla. "Ben baş aşağı bir şey yapmıyorum."

"Yarasalar baş aşağı uyur," diyor Bruce.

Christopher olmamızı işaret ediyor. "Tamam. Herkes sussun." İki parmağını bize doğrultuyor ve sonra tekrar kendine çeviriyor. "Odaklanın, genç çekirgeler."

"Asyalılar dövüş sanatlarında çekirge eğitmez," diyor Reese. "Bu, Beyaz erkek sömürgeciler tarafından sürdürülen bir efsane."

"Burada kontrol bende değil, değil mi?" Christopher öyle diyor.

"Kontrol bir yanılsamadır," diyor Abeer. "Hiçbirimiz hiçbir şeyi kontrol edemiyoruz." "Herkes kapatabilir mi?" Morgan yüksek sesle söylüyor.

"Bazılarımızın yapacak işleri var. yap."

"Herkes Morgan'ı dinlesin." Christopher sandalyesine çöktü. Oda sessizleştikten sonra devam eder. "Bildiğiniz gibi yeni bir CEO'muz var. Tele-çalışma politikamızı gözden geçiriyor. Söylentilere göre uzaktan çalışma yanlısı. Size şirketin tele-çalışma politikasını gözden geçirdiğini söylemem gerekiyor. Tek bildiğim bu."

"Uzaktan çalışma ezikler içindir," diyor Drew. "Gerçek çalışanlar ofise gider."

"Tamam, Elon," diye bağırır Violet. "Neden gidip X için çalışmıyorsun?" "Çalışabilirim. Burayı düzene soktukta sonra."

Juanita homurdanıyor. Abeer'in çeviri uygulaması için çok sessiz. "Bir cetveli bile doğrultamazsın," diyor Violent.

Drew, "Verilerinizi güvende tutamadınız," diye karşılık veriyor.

"O web hizmeti benim zamanımdan önce yazılmış. Christopher, altın çocuğuna bir tasma takabilir misin?"

"Tekrar. Bazılarımızın yapacak işleri var," diye bağırıyor Morgan dostça olmayan şakalaşmalar arasında.

Christopher, "Ben kimseye tasma takmam," diyor. Violet kıkırdar. "Bildiğim iyi oldu patron. Bildiğim iyi oldu."

"Şimdi, görevliye gelelim," diyor.

Tüm oda inliyor. Gerçek oda. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Drew elini kaldırır. "Hallediyorum. On beş dakika içinde tamir ettireceğim."

Bu mümkün değil. Bu gözlemimi kendime saklıyorum. Eğer Drew Bir sürü kimliği karıştırırsan, tartışmayacağım. Ne zaman bir görevlendirme olsa, bir şirket yöneticisi ensenizde bitiyor. Hayır, teşekkürler.

Christopher Drew'a görev aracını daha detaylı anlatırken, ben de ve neredeyse dilimi yutuyordum. Yakın geçmişten görüntüler gözümün önünden geçiyor. Carolina Excursion'ın iskelesinde sıra beklerken Chance omzuma dokunuyor. Chance dans pistinde midemi dibe vurdururken aynı anda içimi helyumla dolduruyor. Chance balkonda tişörtünü çıkarmıştı. JetAero'nun Sistem Destek ofisindeki Chance. *Benim* ofisimde.

Onun burada ne işi var?

"Bilişim müteahhidi." Kelimeler zihnimde yankılanıyor. Chance bir IT yüklenicisi. Tabii ki öyle ve tabii ki JetAero'da bir sözleşmesi var.

Bu bir tesadüf değil. Bu, otoparktaki hamamböceğini öldürdüğüm için Tanrı'nın beni cezalandırması!

Chance ve başka bir adam konferans odasına doğru giderken, ben masanın altına dalıp cenin pozisyonunda kıvrılmayı düşünürler. Hepsi Drew'un garip davranmasına alışkın. Neden ben olmayayım?

Çünkü o zaman Chance bana ulaştığını anlayacaktı.

Odaya girdiğinde nefesimi içime çekiyorum. Bir daha olursa patlayacağım. Göz göze geldik. Kaşlarını çattı. Omuz silkiyorum ve tekrar Christopher'a odaklanıyorum.

işitme sinirlerime çarpan kan yüzünden bulanıklaşıyor.

Chance bana bakıyor. *Hissediyorum.*

"...yeni müteahhitler," diye tercüme etmeyi başardım. "Oturun."

Bu bana Chance'e tekrar bakmak için bir bahane veriyor. Bana bakıyor. Bunu biliyordum. Drew'un yanındaki koltuğa kayarken gözlerimi hızla kaçıyorum.

Nefes al. Önemli şey değil. O sadece senin yanında yaşayan bir adam. Korkunç biri olan. Şimdi senin ofisinde çalışıyor. Sorun değil. Hem de hiç. Nefes al.

Moral konuşması kulaklarımdaki zonklamayı yatıştırıyor. Christopher'ın sözlerini anlayabiliyorum.

"Chance ve Heng, Jeb'in yerini alıyor. Ekstra yardım gerektirecek yeni bir iş alıyoruz."

Chance nerede oturacak? Hangi proje üzerinde çalışacak? Hiç çevremde olacak mı ve eğer olursa, bir yasaklama emri çıkarmalı mıyım? Bunlar Sormak istediğim sorular. Sessiz kalıyorum.

Odada dolaşıp kendimizi tanıtma vakti geldi. "Ben

Juanita."

"Bruce."

"Reese." "Abeer

Karnik."

"Da-" Balgamla boğuluyorum. Chance gözlerini bana dikeyyor. Boğazımı temizledikten sonra "Danni," diye devam ediyorum.

Chance'in o adam olduğunu bilmemesine rağmen Morgan'a gözlerimi . Kibirli, duyarsız, kibirli, kaslı *adam*.

Morgan bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Oh. Öğrenecek. Bu toplantı biter bitmez o ve Kayla'nın kulakları çınlayacak.

Christopher birkaç dakika daha iş yükümüz, müşteri beklentileri, teslim tarihleri hakkında konuşuyor. Bizi kovduğunda, Drew sandalyesinden fırlıyor ve açık kapıdan içeri koşuyor. Belki de işemesi gerekiyordu. Bilmiyorum. Bilmek istemiyorum. Bilmek de istemiyorum.

Ayrılmak için ayağa kalktığımda Christopher, "Chance ve Heng, biraz daha takılın. Benim biraz işe alıştırma yapmam gerekiyor."

Chance kendini masadan uzaklaştırdı ve geri çekildi, kollarını kavuşturdu, bana iki seçenek bıraktı. Christopher'ın arkasına geçmek (uzun yoldan) ya da Chance'in önüne geçmek. Christopher'ın arkasına geçersen yenilgiyi kabul etmiş olurum. Chance'in önünden geçersen, *Chance'in önünden geçmek* zorundayım.

Ben tavuk değilim. Ve kontrol onda *değil*. Dudaklarımı bir çizgi haline getirip masanın dibine doğru ilerliyorum, gözlerim Chance'inkilere kilitlenmiş. Ben yanından geçerken yerinden kıpırdamıyor ama başını yana eğiyor, gözleri sanki *biliyormuş* gibi benimkilere dikiliyor. Tabii ki biliyor. Ben hiç ev boyamadım. Ben genel müteahhit değilim. Yalan söyledim. Beni dava et. En azından MatchAI'a sahte bir fotoğraf yükleyip sarışın hatunları tavlamaaya çalışmadım.

Alçak ergo koltuğuna çoktan yerleşmiş olan Morgan'ın yanına gidiyorum. Bana bakıyor ve gözleri yuvarlanıyor.

"Ne?!" diye haykırır.

"Kayla." İşaret parmağımla onu çağırıyorum. "Toplantı. Şimdi!"

Sandalyesinden fırladı ve Morgan'la benimle bölmelerin sonunda buluştu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Depoda özel toplantı," diyorum.

Depo odası masamın arkasında. Mola odasınıninkiyle birlikte kapladığı alan benim özel küçük köşemi oluşturuyor ve bu da benim tuhaf masa sıramı gerektiriyor.

Morgan deponun kapısını açar ve adrenalini tetikleyen bir çığlık atar, ardından da "Orada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Üstümü değiştiriyorum," dediğini duyuyorum Drew'un. Sesi hiç de telaşlı gelmiyor. "Neden bunu erkekler yapmıyorsun?" Morgan'ın sesi tizliği aştı. Yakında onu sadece köpekler duyabilecek.

"Her gün bisiklete önce burada üstümü değiştiriyorum. Özel olması gerekiyor."

Kapıya doğru yürüdüğünü duydum. Kapı büyük bir kapanıyor ve hepimiz sıçırıyoruz.

Özel olması gerekiyordu. İnsanların telefon görüşmeleri yaptıkları ve ofisin geri kalanının duymasını istemedikleri konuşmaları yaptıkları özel bir yer. Ama burası *soyunma* odası değil.

Morgan'ın ağzı açık kaldı ve teni bembeyaz oldu. Kolundan tutup onu çift kapıya doğru çektim. Kayla kıkırdayarak beni takip etti.

Ana asansörleri atlayıp acil durum merdivenlerine giriyoruz. Yeterince özeller.

"Onu gördüm..." Morgan diyor ki.

"Tanrım," diye inliyor Kayla. "Bilmek istemiyorum."

"Ben de öyle," diyor Morgan.

"Her gün arkamdan soyunduğuna inanamıyorum," diyorum.

"Tamamen çıplak," diye ekliyor Morgan.

"Ciddi misin?" Kayla şimdi yerde yatıyor, sırtı duvara dönük ve dizlerini önünde kavuşturmuş. "Bisiklete binmek için neden soyunmak zorundasın?"

Morgan, "Belli ki antrenman ," diyor.

"Çıplak Drew hakkında konuşmasak olmaz mı?" Ben araya girdim. "Burada ciddi bir sorunum var."

Morgan ellerini sallıyor ve kafasını anılardan gibi sallıyor. "Özür dilerim. Doğru ya. Neler oluyor?"

"Chance o."

"Kim?" Morgan sahanlıkta Kayla'ya katılır ve bacak bacak üstüne atar. "O." Akran baskısına boyun eğiyorum ve yere yığılıyorum.

"Chance o mu?" Kayla diyor. "Berbat komşu, korkunç derecede iğrenç randevu onu mu kastediyorsun?"

"Evet!"

Morgan'ın çenesi düşer. "artık."

"Birbirimize rastlayıp durmamızın hiçbir yolu olmamalı." Bir tutam saçı tuttum ve parmağımın etrafında vahşice döndürdüm.

"Belki de evren sana bir şey söylemeye çalışıyordur." Morgan elimi yavaşça indirdi. "Belki de sana bir işaret vermeye çalışıyordur."

Yere yığılıyorum ve ellerimle alnımı tutuyorum. "Evren cansızdır. İşaret vermez."

"O haklı," diyor Kayla.

"Bu kadar alaycı olma." Morgan, Kayla'nın yorumunu elinin tersiyle itti.

Kayla karşılık veriyor. "Kanıtım var. Bu sabah karlı bir gün olduğunu göstermeye çalıştım ama olmadı."

Morgan, "Güney Carolina'da kar yağmaz," diyor.

"Bazen öyle oluyor. Eğer öyle olsaydı, evde kalıp uyuyabilirdim."

Morgan Kayla'ya donuk donuk bakar. "Temmuz ayındayız."

"Mesele şu ki, altı buçukta kalkıp buraya gelmem gerekiyordu. Evren beni dinlemedi."

İç çekiyorum ve . "Kulakları yok."

"Siz ikiniz imkânsızsınız. Bu Danni'nin başına en romantik şey olabilir."

"Eğer başıma en romantik şey kıcımlı morartan adamla çalışmaksa, havlu atıyorum. Bana koca da yok, bebek de."

Kayla hıçkırıyor. "Ah, salyangozlar."

"İşte yine başlıyoruz," diyor Morgan.

"Özofagus spazmlarından bıktım." Kayla ellerini havaya kaldırır. "Ayrıca dün gece yeterince uyuyamadım. Teşekkürler evren. Bu zorluklar yüzünden takip etmekte zorlanıyorum. Yine neden bahsediyorduk?"

"Danni'nin sürekli Chance'le karşılaşmasının ne kadar romantik olduğundan bahsediyoruz." Morgan suni ipek bluzunun bir firfırını tutuyor ve kumaşı başparmağıyla işaret parmağı arasında düşünceli bir şekilde ovuşturuyor. "Bir kural yok mu?"

Üç mü?"

"Hayır," diyor Kayla zorla.

"Bence . Eğer bir şey üç kez oluyorsa, bu tesadüf değildir. Bu bir işaret. Dualara bir cevap gibi. Ruh eşinizi bulmak için dua ettiğinizden eminim."

"Hayır."

"En uygun eşleşmeniz mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Gördün mü?"

"Bir günde üç kez hıçkırık tutması ne anlama geliyor?" Kayla soruyor. "Bugün en az üç yüz otuz üç kez hıçkırdım ve bu bana hayatın anlamını sorgulatıyor."

Morgan, "Git Dr. Pepper gargara yap," dedi. "Bu işe yarar mı?"

"Bilmiyorum. Deneyin ve rapor . Danni ve ben önemli bir şey hakkında konuşuyoruz."

"Ben de önemli bir şeyden bahsediyorum." Kayla gözlüklerini yukarı iter ve burnunu ovuşturur. "Danni, bunların hepsi sadece bir tesadüf. Evren bizi satranç taşları gibi oynatsaydı, seni bir pislikle eşleştirmezdi. Aksine, Şeytan seni tuzağa düşürmeye çalışıyor."

Morgan firfırını düşürür. "Evrene inanmıyorsun ama Şeytan'a mı inanıyorsun?"

"Ben kilisede büyüdüm. Bunu biliyorsun."

"Bunların hiçbirisi bana yardımcı olmuyor," diye araya girdim. "O ahmakla nasıl karşılaşabilirim ki?"

"Neden on yaşında olduğunu söylediğini anlıyorum," diyor Morgan hüzünle. "Hayır. Yardım etmek."

"Özür dilerim."

"Odanın diğer ucunda olacak." Kayla hıçkırıyor ve sonra elini koluna koyuyor. "Aynı proje üzerinde bile çalışmayacaksınız. Her şey yoluna girecek."

"Bir akvaryumda çalışıyoruz," diyorum.

"Ama sen küçük mutlu masanla küçük mutlu köşendesin." Hiccup.

"Mutlu küçük ağaçlar boyamak," diye ekliyor Morgan.

Bir an için Kayla'nın pozitifliğini düşündüm. yok. "Yani, Tanrı ve Şeytan olayı bana daha mantıklı geliyor. Tanrı'nın, göğüs dekolteme göz diken hamamböceğini öldürdüğüm için beni cezalandırdığına eminim."

"Gerçekten bunun yaptığın en kötü şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu en sonucusu. Chance ile 'huysuzlaşmak' dışında. Ama bu onun hatasıydı, o yüzden sayılmaz."

Kayla, "Tanrı hamamböceklerini sevmez bile," diyor.

"Bir hamamböceği göğüs dekolteni mi inceledi?" Morgan geçmişteki hatalarıma işaret etmekten zekice kaçınarak soruyor.

"Jerkwad'ın çöpünü çöp kutusuna attıktan sonra."

Morgan etkilenmiş görünüyor. "Olay örgüsü kalınlaşmaya devam ediyor." "Sen de mi kustun?"

Kayla başka bir hıçkırıktan sonra soruyor. "Her yerime."

İğrenç böcekler karşısında kusma eğilimimi biliyorlar.

Onların dairesinde küvetin giderinden bir gümüş balığının çıktığını gördüm. Çok iğrençti.

Morgan ellerini dizlerinin üzerine koyar. "Peki, burada ne sonuca vardık?"

"Hiçbir şey," diyorum asık suratla.

"A: Belki de Chance düşündüğünüz kadar kötü değildir," diye devam ediyor Morgan Bana rağmen, "ve B: Onunla çalışmak zorundasın, bu yüzden iyi geçinmeye çalışabilirsin."

Ona bakakaldım. "Bu sonuca vardık mı?"

Morgan başını sallıyor. Destek için

Kayla'ya bakıyorum.

"O haklı," diyor Kayla. Derin bir nefes alıyor ve tutuyor. "İstifa edebilirim."

Morgan, "Bir pislik yüzünden istifa etmiyorsun," diyor.

"Sadece düşündüğüm kadar kötü biri olmayabileceğini söyledin."

Bana doğru eğildi. "Eğer yanılıyorsam, onun kazanmasını ister misin?"

Onun yorumu göğsümde bir şeyleri ateşliyor, genç közleri karıştırıyor, kıvılcımların kulaklarımdan dışarı fırlamasına neden oluyor. O haklı. JetAero benim. En iyi arkadaşlarım burada. Harika bir patronum var. Takım arkadaşlarım ne kadar huysuz olsalar da birlikte çalışmak eğlenceli. Belki de huysuz oldukları içindir.

Demek istediğim, burada kendimi kanıtladım. En iyisini geliştirdim Hayatımın arkadaşlıkları. Chance'in bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. O zaten bir müteahhit. Gelip gidiyorlar. "Peki, tamam."

Morgan gözlerime bakmak için başını eğdi. "Emin misin?"

"Evet. Her girecek. Onu görmezden geleceğim. O da beni görmezden gelecek. JetAero'da hayat devam edecek."

Kayla nefesini zorla dışarı üflüyor. Ve sonra hıçkırır. "Beni birkaç dakika baş aşağı tutabilir misiniz?"

Morgan ve ben hep bir ağızdan "Hayır," dedik.

Chapter 7

Şans

Yeni patronumu sevdiğimi zaten biliyorum. Kasları var ama boyu uzun değil, bu da onu kendine güvenen ama ukala olmayan biri yapıyor. Ayrıca rahat giyiniyor, bu da ofis için iyi bir ton oluşturuyor. Buradaki hava kot pantolon ve kısa kollu düğmeli gömlekler. Christopher kot pantolonunu ütüleyerek işi bir üst seviyeye taşıyor, her bir pantolon paçasından aşağı doğru inen çizgi bunu kanıtlıyor. Gömleği sıcak bir asfalt silindirisinin altından geçmiş gibi görünüyor, zift ve taşlar hariç. Yargılamayacağım. Bazı insanlar titizdir. Muhtemelen bu onu işinde iyi yapıyor.

İşe alım tamamlandıktan sonra Christopher beni masama götürdü. Heng'in bir kübiği var, tabii öyle demek isterseniz. Bana ise unutulmuş bir köşede, bırakın mahremiyet sağlamayı, hapşırmayı bile engelleyecek kadar yüksek olmayan limon yeşili bölmelerle çevrili bir masa verdiler.

PanTech beni açık konseptli bir ofise gireceğim konusunda uyarmadı. Buranın havasını sevdim. Beyaz kanallar ve borular endüstriyel bir hava katıyor. Cilalı zeminler ve gri mobilyalara karşı limon yeşili vurgular hoş bir dokunuş. Her yerde cam duvarlar var. Buna alışabilirim.

Ama ben herkesi net bir şekilde görüyorum, onlar da beni net bir şekilde görüyor. Yazılım geliştirme bayram-kıtlık döngüsünün kıtlık aşamasında internette nasıl gezineceğim ve sosyal medyamı nasıl kontrol edeceğim? Özellikle de sırtım insanların gelip geçtiği yürüyüş yoluna dönükken.

Ve bir de diğer sürpriz var. Siyah saçlı, siyah gözlü Danni adında bir baş belası. Yüksek belli kot pantolon ve beyaz çiçeklerle kaplı kısa kollu nane rengi bir bluz giyiyor. Baret, flanel ve

bir müteahhit olarak giymesi gereken çelik burunlu botlar. Bu ofis alanı tamamen yenilenmiş. Hiçbir inşaat işçisi duvarlara vurmuyor ya da elektrik borusu döşemiyor. Yalan söyledi. Ve bir avatar kullandığım için *bana* kızdı.

Omuz hizasındaki ipeksi saçlarını bulmak için odayı tarıyorum ama bulamıyorum. Sonra bana çarpıyor. Sanki gerçeklik atlıyor. Danni. Danni. Danni. Tek gördüğüm bu.

Danni Carolina gezisinde. Danni benim dairemde. Danni benim evimde *danışmanlık* işi. Ve şimdi, Danni tam oturuyor.

Sandalyemi geriye itiyorum ve komşumun masasını incelemek için eğiliyorum. Elbette, çantası monitörlerin yanında duruyordu - randevumuzda taşıdığı saçaklı çanta.

Annemin sesi işitsel korteksimde yankılanıyor. (Geçmişten gelen hayalet seslerin bunu yapabilmesi şaşırtıcı.) *Şans diye bir şey yoktur. Evrenin istediğini elde etmek için bir yolu vardır.*

Avuçlarımı alnıma bastırıyorum. Evren, bir santralin önünde kabloları bir jaktan diğerine taşıyan buruşuk yaşlı bir adam mı? Yoksa sanal bir gerçeklikte yaşıyoruz ve evren Nintendo Switch'i olan bir çocuk mu, hayatlarımızla hızlı ve gevşek oynuyor?

İkisi de makul görünmüyor. Satranç hamleleri yapan cansız bir evren fikri benim gerçeklik tanımımınla uyuşmuyor. Daha önce hiç Evcil hayvanlar için kayalar sırt üstü yuvarlanır. *Karlar* filminde kayaların Anna ve Kristoff'un üzerine yuvarlanıp küçük çakıl insanlarına dönüşmesi dışında. Ya da belki de cücelerdi. Ya da cüce falan.

Masama geri dönüyorum. Bir dakika sonra Danni döndü. Çantasına aval aval baktığımı görmedi. Ama kaşlarını belirgin bir şekilde çatmasına bakılırsa *beni* görüyor. Sandalyesine çöktü, kaburgaları masaüstüne değene kadar öne doğru yuvarlandı, sağ dirseğinin üzerine eğilir ve elini kalkan olarak kullanır.

Bu benim okul günlerimden daha kötü. Herkes bir odaya tıkmış. Mahremiyet yok. Sachi'nin yanında oturmak, birisinin ona hediyesi olduğunu düşünmek. Çünkü babası Karnataka'nın belediye bakanıydı.

"Genel müteahhit mi?" Ben de öyle dedim.

Danni elini kaldırıp bana baktı. "Sarışın, beyaz adam mı?" Tam alay modunda. Umarım öyledir. Ya sadece yarı alay modundaysa? Eğer öyleyse, başım belada demektir.

"O zaman akşamları inşaatçılarınizi denetliyor musunuz?" Muhtemelen onunla hiç konuşmamalıyım. Gerçekten. Neden konuşuyorum ki?

"Sen..." Aklına bir cevap gelmiyor. Gülümsüyorum. "Ben genel bir müteahhit değilim." Danni elini indirdi. "Hayatımda hiç duvar boyamadım. Mutlu musun?"

"Evet."

"Senin yaptığın çok daha kötü."

Danni'ye mesaj yoluyla aslında Thor olmadığını söylemediğim için düşünecek zamanım oldu. (Bir şeyler döndüğünü anlamalıydı.) Ruh eşimi bulma arayışında dikkatsiz davrandım. Bunu kendime itiraf edecek kadar erkeğim. Ama Danni'ye değil.

Sağ göz kapağı sanki bir küfür savuracakmış gibi . Spazmı durdurmak için gözlerini kırıştırıyor. "Burada oturabilir, birbirbakmayabilir ve konuşmayabiliriz. Tamam mı?"

"bir metre uzaktayız." Hiç bakmama, hiç konuşmama fikrini sevdiğimden emin değilim. Böyle tıkış tıkış olduğumuzda bunu uygulamak zor olurdu. Ve bazen onu rahatsız edip göz kapağının seğirmesini sağlayıp sağlayamayacağımı görmek isteyebilirim.

"Selam çocuklar." Christopher gelip masalarımız arasındaki mesafeyi açıyor. "Siz ikiniz burada iyi anlaşıyor musunuz? Bu köşe oldukça rahat."

Danni patronumuzun huzurunda gözlerini devirmeyecek kadar kontrollü.

"Çok iyi anlaşıyoruz," diyorum, gözlerim onunkilere sabitlenmiş halde.

Onları yuvarlamayı çok istiyor, bunu söyleyebilirim.

"Harika," diyor Christopher. Danni'nin boğazını parçalamak istediğinden haberi yok. "Danni, Chance yarına kadar bilgisayarını alamayacak. Giriş sonra, geliştirme ortamını yüklemesine ve uygulamalarımız hakkında genel bir bilgi vermesine yardımcı olabilir misin?"

"Elbette," diyor Danni sert bir gülümsemeyle.

Christopher bana doğru eğiliyor. "O bizim en iyilerimizden biri," diye , "ama bunu yüksek sesle söyleyemem."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve başparmaklarımı ceplerime sokuyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"Sana etrafı gösterecek." Christopher gitmek için döner ve sonra duraklar. Elini Danni'nin sandalyesinin arkasına dayıyor. "MatchAI randevunuz nasıl geçti?

Gitmek mi? Cumartesi , değil mi?"

Danni boğazını temizler ve konuşmak için ağzını açar.

Christopher'ın telefonu çalıyor. Cebinden ıkardı. O bildirimini kontrol ederken, Danni gözlerini bana dikeyor.

"Spam," diyor Christopher. Telefonu tekrar cebine atıyor. "MatchAI randevusu da neyin nesi?" Soruyorum, gözlerim Puss kadar masum Boot'un zgn kedi suratı yaptığı zaman.

"Danni Temmuz'da Noel partimizde benim hediyemi aldı. MatchAI'nin sahibini tanıyorum, bu yüzden bir kupon kazandım ve iki gösteri teknesi bileti attım. Danni onları Cumartesi günü kullandı."

Yani MatchAI'nin tek seferlik bir Şey olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. "AŞk Tanrısı mükemmel eşinizi seŐti mi?" Christopher soruyor. "Aslında hayır. O ," diyor Danni. "ıktığım kişi benmerkezciydi, kendini beğenmiş ve kibirli."

Bir Şey söylemek için ağzımı açıyorum, doğal bir savunma mekanizması, ama hemen kapatıyorum.

"," diyor Christopher.

"Belki de yanlış anlaşılmıŐtır." enemi kapalı tutmak buraya kadarmıŐ.

"Hayır. Onu çok iyi anladım. Tek iletişim engeli onun yalanlar."

Kahverengi saplar Danni'nin gömleğindeki beyaz çiçeklerle birleŐiyor. Bu renk gözlerine uyuyor. Ve metalik bir parlaklığı olan saçlarına. Eğer beş dakikalığına , ona sa bakım ürünlerini sormam gerekiyor. Dalgalarımı ehlileŐtirmek için kadın ürünleri kullanmaya karşı değilim.

"Yalan mı söyledi?" Christopher sorar. "Nereden biliyorsun?"

"Profil resminde sarışın. Gerçek hayatta. O bir esmer."

Bundan emin misin? Benim saım siyah, kahverengi değil. (Bu yorumu kendime saklamayı başardım.)

"Boyadı mı?"

"Hayır. Sadece yalan söyledim. MatchAI'da olta atmaya çalıştım. Bana sorarsanız ciddi bir suç."

"Buna karşı bir yasa yok," diye mırıldanıyorum.

Christopher duruşunu genişletiyor ve kollarını kavuşturuyor. Göğüs kasları kabarıyor ve biraz engel oluyor. "Geri bildirim yaptınız mı?"

"Bunu yapabilir misin?" Danni soruyor.

"Elbette. Randevunuzu değerlendirebilir ve bir yorum bırakabilirsiniz."

"İnsanları inceleyebiliyor musun?" Yüzüm buruŐuyor. Hayalet bir ses, *hesap izelgenizde randevularınızı değerlendiriyorsunuz*, diyor. Annemin sesi değil.

"Evet," diyor Christopher. "Yapay zekanın öğrenmesine yardımcı oluyor. Ayrıca Cassie pisliklerle dolu bir veritabanı istemiyor. Puanınız çok düşerse erişiminizi kaybedersiniz."

Danni bana sırtıttı. "Geri bildirimimi bırakacağımdan emin olabilirsin." "Ben de öyle," diye geveliyorum.

Christopher bana bakıyor, kafası karışmış.

Telefonumu aldım ve bir Wordle oturumuna daldım.

"Ben tek seferlik biriyim," diyor Danni. "Online randevularla işim bitti. Bana göre değil. Bazı insanların aksine."

Düşündüğü kadar yakmıyor.

Christopher gülerek, "Belki o kötü yorumu bıraktıktan sonra randevunuz da artık devam etmeyecektir," diyor.

Gözlerimi telefonumdan ayırmıyorum ve dudaklarımı büzmeye çünkü bunun Danni'yi mutlu edeceğini biliyorum.

"Pekala. Hediye berbat olduğu için üzgünüm. Umarım en azından gösteri teknesi gezisi eğlenceli geçmiştir."

"Evet, güzeldi. Yemekler harikaydı."

"Güzel." Christopher Danni'nin masasına vurur. "Pekala, seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım."

O gidince gözlerimi kısarak Danni'ye baktım. "Yemekten dolayı bağırsakların bozuldu sanıyordum. Kırk beş dakikanı banyoda geçirdin."

"Hayır. Buna sen sebep oldun." "Karides değil miydi?"

"Karides harikaydı. Egon kokuşmuştu."

Dans pistinde alev topuna döndüğümde, Danni'nin Bağırsaklarım kokuşmuş egomdan öğrenerek mi çalkalanıyordu? "Bu hiç mantıklı değil."

"Hangi kısmı?"

"Bir ego kokuşmuş olamaz. Bu, çürümüş yemek ve lağım suyu için ayrılmıştır." "Dansımızdan ne kadar keyif aldığımı anlatıyor."

Kelimeler cisim değildir. Maddeden yapılmadılar. Ama bir şekilde onun son cümle etten ve kandan yapılmıştı, karnıma çarpan bir yumruk. Belki de bakışsız, telsizsiz fikri o kadar da kötü değildir.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadedden kaçınmak için telefonuma bakıyorum. Yumrukları değiş tokuş etmek akıllıca değil, özellikle de kadınlarla. Bunun yerine, konuşmamıza geri sarıyorum.

Carolina Excursion'da yavaş dans ediyor ve kendimi birkaç kez onun ayaklarına basarken hayal ediyorum.

İşte. Bu daha iyi hissettiriyor.

Bilgisayarım yok. Bugünlerde el kitapları kağıda basılmıyor. Yapacak bir şey yok, telefonumdan başka bakacak bir şey yok. Dört taneyle yetiniyorum. YouTube'da Jelle'nin Mermer Koşuları ve DaksDominoları ile geçen saatler, bacaklarımı esnetmek için bir tuvalet molası ve etrafı kurcalamak ve otomattan bir kutu Coke Zero almak için dinlenme odasına bir ziyaretle bölündü.

Kulaklarımın pamukla tıkalı olmadığından emin için parmaklarımı birkaç kez kulaklarıma soktukten sonra Danni'ye "Bu ses de ne?" diye soruyorum.

Bana boş boş bakıyor. "Ne sesi?"

"Şhhhhhhh."

"Oh. Bu beyaz gürültü."

Ofise bir göz attım. Danni yukarıyı işaret ediyor.

Tavana bakıyorum ve birkaç hoparlör monte edildiğini fark ediyorum. Danni'ye yeniden odaklandıktan sonra "Açıkla," diyorum.

"Beyaz gürültü, insanların konsantre olabilmesi için gürültüyü örtmek içindir." "Gürültü gürültüyü nasıl kapatır?"

Danni omuz silkiyor.

"Bu sabah fark etmemiştim."

"Saat 1'de başlıyor. Bazı insanlar sever. Bazıları nefret eder.

Bundan nefret edenler şikayet edince eski patronumuz bir uzlaşma yolu buldu. Sekizden bire kadar sadece gürültü. Birden beşe kadar, gürültü üstüne gürültü."

Danni'nin mantığını çözümlemeye çalışırken eğilip yüzümü ovuşturuyorum. *Onun* mantığını değil. Eski bir patronun mantığı. Uzun bir çabadan sonra bilmecenin çözülemez olduğuna karar verdim.

"Hoşuma gitmiyor," diyorum.

"Chance Beyaz Hayır Takımı'nda!" Danni bağıyor.

Sağ tarafımdaki sıralardan birkaç "Woo" sesi duyuyorum.

"Hangi takımdasın?" diye soruyorum.

"Uçan Sincap Umurumda Değil Ekibi."

Gürültü üzerine gürültü çenemdeki vidayı da sıkarken, hissedilir bir can sıkıntısı durumuna geri dönüyorum. Gürültü önleyici kulaklıklar Amazon sepetime giriyor. Şimdi Satın Al'a basıyorum. Cuma günü kapımda olacaklar. O zamana kadar ucuz kulak tıkaçları işe yarayabilir.

Saat üç buçuk civarı, dışarı çıkmam gerekiyor. Aşağı inip yürüyüşe çıkıyorum, dondurmacıya girip waffle içinde bir top çikolata alıyorum

beş dakika içinde yiyip tekrar yukarı çıkacağım. Ofise girdiğimde insanlar ayakta, çantalarını kapmış, gitmeye kararlı görünüyorlardı.

Yeni iş arkadaşlarımdan biri -sarı saçlı ve güzel yüzlü bir genç- Danni'nin yanında duruyor.

"Artık gidebiliriz," diyor Danni'ye biraz da otoriter bir tavırla. "Christopher, Jeb'in partisi için bize boş bir saat veriyor."

"Bu kod bloğunu bitirmem gerekiyor. Hemen geliyorum." "Çok uzun çalışma."

Danni robotik bir şekilde "Yapmayacağım," diyor, parmakları yazmaya ediyor, yüzü monitörlere yapışmış durumda.

Sarışın orada dikildiğimi fark etti. "Geliyor musun? Gelmezsen beşe kadar burada kalırsın."

"Evet. Geleceğim."

Nereye gittiğimizden emin olmadığım ve sormak istemediğim için insanların benden önce çıkmasına izin veriyorum. Alt kata ana kapıdan çıkıyoruz ve sonra sağa dönüp U dönüşü yaparak neon bir tabelanın altından binaya geri dönüyoruz.

"Stinny'nin Barı" yazıyor.

"Rustik" burayı en iyi şekilde tanımlıyor. Bir asırlık aşınma tuğla zemini yumuşatmış ve ana yürüyüş yollarını aşındırmıştır. Tavandaki eskimiş ahşap kirişler modern aydınlatma ve kanal sistemiyle kontrast oluşturuyor. Barın arkasındaki antika teneke tabelalar, içki şişelerinin bulunduğu rafların etrafında bir patchwork oluşturuyor.

Grup uzun bir kabinin yanındaki masalardan birini seçiyor. Beş masa hızla doluyor ve beni pencerenin yanında yalnız bırakıyorlar. Bir garson geliyor ve içki siparişlerimizi alıyor. Ben bir Sprite sipariş ettim. Bir şeyleri değiştiriyorum.

Yanımdaki masada oturan Bruce bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. "Alkol yok mu?"

"Benim için yok, teşekkürler."

"Demek ten rengini böyle koruyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona yarım bir gülümseme verdim. Sanırım bu bir iltifattı. Garip bir iltifat.

Bruce iri bir adam. Kalın kollar, kalın eller. Biraz göbekli. Alnında kalıcı vadiler, zaman içinde donmuş derin kırışıklıklar var. Siyah-beyaz panelli bowling gömleği koyu kot pantolonunu tamamlıyor, sert siyah elbise ayakkabılarıyla da takımını tamamlıyor. Adam modayı biliyor. Benim de bir çift

O ayakkabılar.

Telefonumdan Amazon'u açıp "erkek elbise ayakkabısı" yazıyorum. Biraz kaydırma beni kanat uçlarına getirdi. Şaka olsun diye, parmak uçlu kovboy ayakkabısı aradım.

botlar. Arama sonuçlarından tatmin olmayınca "erkek kovboy çizmeleri" yazdım. Tamamdır. Şimdi konuşmaya başladık.

"Nereye gidiyorsun?" Bruce iki masa ötedeki Jeb'e seslenir.

Burada da gürültü üstüne gürültü var. Sürekli bir konuşma karmaşası, bir ev müziği patlamasının altında katmanlanıyor. Jeb'in cevabının tek kelimesini bile duyamıyorum ama anladığım kadarıyla şöyle bir şeydi: "Eve."

"Bu gece olmaz," diyor Bruce. "Yani yeni işin nerede?" Fazla telaffuz ediyor.

Ben kovboy botları arasında gezinirken Jeb cevap veriyor ve iki yüz dolarlık ayakkabıları posta yoluyla sipariş etmenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyor. Ben aldım.

Austin'deyken üç çift aldım. Bu kadarı yeter herhalde.

Bir çift yok ama. Kaydırmaya devam ediyorum.

Bruce, "İlk müteahhitlik günlerimde orada çalışmıştım," diyor. "Tuhaf bir şey gözlemledim. Çalışanlardan hiçbiri on beş yıldan fazla süredir orada çalışmıyordu. Bundan şüphelenmiştim. Şirketin insanları öldürüp öldürmediğini merak ettim."

Jeb'in ifadesini gözlemlemek için kaydırma işlemimi durduruyorum.

"Bizi birden fazla kez gece boyunca çalıştırdılar," diye devam ediyor Bruce. "Masamın altında bir uyku tulumunda uyudum. Yüzümde bir hamamböceği ile uyandım.

Aylar boyunca haftada yetmiş saat çalışıyorlardı. Kredi işleme başvurularını iki aydan kısa bir sürede yükselttik. Küçük bir ödül töreni düzenlediler, gurur falan duyuyorlardı. Patron takdir edildiğimizi söyledi. Para ödülü mi diye düşündüm. Bilirsiniz, neredeyse bir hamamböceği yediğimiz için. Hayır. Saha Müdürü bize o kadar küçük tüylü battaniyeler verdi ki sağ bacağımı ancak örtüyordu."

Jeb'in teni soluyor. Orada olmayan içkisine uzanıyor. Garson henüz getirmede.

"Kim bilir," diyor Bruce. "Eminim orayı seveceksin."

Eğer içkim olsaydı, şu anda masanın üzerine tükürüyor olurum.

Jeb koltuğuna gömüldü. Bunu neredeyse zalimce görünüyor. Ama susadım.

İçim rahatladı, garson kız içkilerimizi getirdi. Beş dakika sonra Danni içeri girdi. Oturma seçeneklerine göz attı. Hiçbiri yoktu. Gözlerini bana dikeyyor, göz kapakları irislerinin etrafında geriliyor. Sandalyeye el sallıyorum karşımdaki teklifte.

Danni yavaşça dönüyor. Onu benden başka kimse görmedi.

"Buraya gel kızım!" diyor genç sarışın arkadaşı. "Bir sandalye çek."

Dönmenin ortasında durdu, etrafta sandalye aradı, az önce teklif ettiğimden başka sandalye bulamadı ve sonra isteksizce bana yöneldi. Yine bana takıldı. Nasıl idare edecek?

Danni. Danni. Danni.

Atlamayı durdurmak için şakağıma vuruyorum. Onu nerede göreceğim?

Sıradaki? Bakkalda mı? Spor salonundaki soyunma odasında mı? Duşta mı?

İpeksi saçlarından aşağı süzülen su damlacıklarını düşününce vücudum karıncalanıyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve yüzen bir mavnaya odaklanıyorum

Limanda, karıncalanma kadar nakliye konteynerlerini sayıyorum.

Ben sayarken, Danni sandalyeye kayıyor. Pencereye yaslanıyor ve dizlerini Bruce'un masasına doğru uzatıyor.

"Peki ya sen, Lance?" Bruce sorar.

"Şans."

"geldin?" "Hindistan," diye cevap verdim.

"*Bunu* biliyorum. Yani, en son nerede çalışıyordun?"

"Oh. Circular Solutions."

Bruce'un avuç içi masaya çarpıyor. "Bu gerçek mi?"

"İsim mi?" Sprite'dan bir yudum alıyorum. "Evet."

"Dairesel Çözümler. Ne biçim bir isim bu? Sonsuz Döngü mü?"

Garson kız Danni'nin içki siparişini almak için durur. Seçtiği içecek limonlu buzlu sudur.

"Temel olarak," diyorum. "Yönetim zamanının çoğunu daireler çizerek geçirdi."

"Burası bir Chai evi mi?"

"Her şeyden biraz."

"Kodlarının böyle bir kurumsal vizyona sahip olduğunu görmekten nefret ediyorum."

". Gerçekten yapardın. Oradan ayrıldığım için mutluyum. Austin'den ayrıldığım için biraz üzgünüm. Oradaki havayı seviyordum ama burası da güzel."

Danni gözlerini devirerek, "Bir erkeğin arada fethedeceği yeni şehre ihtiyacı vardır," diyor.

Ona gözlerimi devirmesi gereken kişi benim. Bayan Bu-Biz-Amerika-Biz-Bunun İçin-Kurutucularımız Var. Yine de buradayım. Medeni olmaya çalışan kişi. "Bu bir şakaydı."

Danni beni duymuyormuş gibi davranıyor. Üç masanın arasından gözlerini kısarak bakıyor ve duyamadığını bildiğim bir konuşmaya başını sallıyor. Bu arada, Bruce

dikkatini Heng'e çevirdi ve ona nereden geldiğini sordu, Heng de "Laos" diye cevap verdi.

"Gemide yaptığımız gibi burada oturup hiç konuşmayacak mıyız?" Ben soruyorum.

Danni tüm dikkatini bana vermek için başını çeviriyor. "bakmıyoruz ve birbirimizle konuşmuyoruz."

"Oh evet. Bakmak yok, konuşmak yok kuralı." "Ne dersiniz deyin."

"Yarın benim geliştirme ortamımı kurman gerekiyor. Süreci gözlerimiz bağlı olarak mı?"

Seğiren göz yine ortaya çıktı. Bunu ben yaptım.

Gülmemek için pipetimi ağzıma sokuyorum.

Sanırım Danni işin bittiğini anladı. İş arkadaşları onu görmezden geliyor. Yüzünü bana dönmek için isteksizce doksan derece döndü. Garson kız ona su getirdi. Danni içmeden önce çantasını masaya koydu.

"Skolyozun var mı?" diye sordum. " oturuyorsun."

"Bu çok kaba."

"Neden? Bu gözlemlenebilir bir durum."

Danni bir yudum daha su alıyor ve kolyesindeki küçük gümüş kalp kolyeyle oynuyor. Randevumuzda takmıştı. Köprücük kemiklerine nasıl oturduğunu fark ettim.

"Bilgin olsun, benim çarpıklığım senin suçun," diyor üç parmağını zincirin etrafına sabitleyerek.

"Skolyozun olması benim suçum mu? Doğum günün ne zaman?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Ne zaman?" "7^{inci}

Şubat." "Yıl."

Cevap vermeden önce kaşlarını çatıyor. "1999."

"Senden iki ay sonra doğdum. Sana skolyoz yapmamın yok."

"Konuşurken kendini dinliyor musun?" Limonunu suyuna sıkıyor, dilimini içine atıyor ve elinin ucuyla suyuna batırmaya başlıyor.

Saman. Pencerenin dışında mutlu bir çift yürüyor. Açık gülümsemeleri bana güldüklerini söylüyor, ama gürültü katmanlarından duyamıyorum.

"Soruma cevap vermedin," diyorum.

"Sorunuzu hatırlamıyorum." Bir kolunu masaya dayıyor ve kaşlarını çatarak suyuna bakıyor.

"Neden hep böyle huysuzsun?" "Sence neden?"

"Kronik sırt ağrısı mı?"

"Eğri oturuyorum çünkü senin için çöpünü çöp konteynerine götürdüğümde çöp poşetin yarıldı ve tüm muz kabukların düştü, ben de bir tanesinin üzerinde kaydım ve sağ kık yanağımla bir basamağın kenarına takıldım."

Sprite'dan uzun bir yudum alarak kahkahamı bastırıyorum.

"Hiç komik değil," diye karşılık veriyor. "Kıçım Uranüs'e benziyor!"

Bağırsaklarım kasılıyor. Güçlü bir kahkaha yemek borumdan yukarı fırlıyor ve ağızımdaki Sprite'ı bir damlacık spreyi halinde dışarı atıyor. Danni'nin yüzüne ve köprücük kemiklerine çarptılar.

Az önce pis bir koku almış gibi görünüyor. Bu benim egom değil. O masanın benim tarafımda.

Bardağının altındaki küçük kare peçeteyi alıyor. Buğudan ıslanmış ama yine de yüzünü onunla siliyor. "Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim," diyor temizlendikten sonra. "Senden işçi tazminatı isteyesim var."

"Ben senin işverenin değilim ve senden çöpümü çıkarmanı istemedim."

"Çöpünüzü uygun bir kaba koymak temel temizliktir. Görünüşe göre domuz ahırında ya da kanalizasyon borusunda büyüdünüz."

Tekrar söylüyorum, kelimeler maddeden yapılmamıştır, ama öyle hissettirebilirler. Yumruk bir an için dengemi bozdu. öfke kabarıyor. Odağımı yeniden kazanmama yardımcı oluyor.

Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim. "Affedersiniz?"

Sertliğim onu kızdırıyor. Peçeteyi dudaklarına götürüyor ve sonra kafasının içinde bir şey klikliyor. "Öyle demek istemedim," diyor telaşla. "Ailenin zengin olduğunu söyledin-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Kurutucunun ne olduğunu biliyorum.

Hindistan'da var." Şimdi kafası karışmış görünüyor.

"Evet. Küçük notunu okudum. Giysilerimi güverte korkuluklarına asıyorum çünkü temiz hava gibi kokmalarını seviyorum."

"O notu yazdığında Hintli olduğunu bilmiyordum. Senin kötü müzik zevki ve berbat davranışları olan beyaz bir adam olduğunu sanıyordum.

Ben sadece

Kurutucular ve Amerika hakkındaki cümleyi kulağa çarpıcı geldiği için yazdım. I

çok iyi . Domuz ahırında büyüdüğünü söylediğimde Hindistan hakkında bir şey ima etmiyordum. Hiç de bile."

"Yine de son derece uygunsuz ve kültürel açıdan duyarsızdı, değil mi?"

Danni'nin yüzündeki kaslar sertleşir. Oflayıp pufluyor, çantasını kapıyor ve ayağa kalkıyor. Koşarak bardan çıkarken arkadaşı ona seslenir.

"Danni! var?"

Omzumda etli bir el hissediyorum. Bruce beni birkaç kez okşuyor. "Bence iyi bir ilk izlenim bıraktın," diyor.

Sprite'ımın kalanını yudumlayarak pişmanlığımı bastırıyorum. Onu kovmak istememiştim. Sadece refleks olarak sinirime dokundu. Belki daha iyi idare edebilirdim.

Parti kısa süre sonra dağıldı. Danni'yle tartışmamın buna sebep olup olmadığından emin değilim. Ne olursa olsun, rahatladım. Jeb'in yüzündeki memnuniyet ifadesi onun da rahatladığını gösteriyor.

Bir kez daha, Danni'nin kafamda dans eden görüntüleriyle şehir merkezinden daireme doğru sürüyorum. Bu kez bana ters ters bakıp bardan kaçtığı anı yeniden yaşıyorum.

Wild Oaks'taki park yerime geldiğimde arabası çoktan orada, boştu. Motoru durdurduktan sonra oturma odasının penceresine baktım. Dikey panjurları kapalıydı.

Genelde açık olurlar.

Arabamdan yavaşça iniyorum, merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ön kapımın kilidini açıyorum ve bir Jambonlu ve Peynirli Hot Pocket almak için dondurucuya yöneliyorum. İki dakika sonra, düzgün bir akşam yemeği hazırlayana kadar beni idare edecek dumanı tüten bir hamur işi tutuyorum. Düzgün bir akşam yemeği hazırlarsam tabii.

Austin'de iş sonrası rutinim birkaç saat, belki de daha uzun süre oyun oynamaktan ibaretti. Burada da durum farklı değil. Call of Duty'yi ateşliyor ve silahlı askerlerin dünyasında kayboluyorum, beynimi dijital olarak üretilen kan ve şiddetle iyice bozuyorum. Annem böyle söylerdi.

Bence yanılıyor. Oyun beni otomatik pilota geçiriyor, kafamı boşaltıyor, bana düşünmek için alan sağlıyor. Gün boyunca yeterince düşündüğümde, oyunu kapatıyorum ve JustInCase.xlsx dosyasını .

Belki de Danni doğruyu söylüyordu. Belki de Amerika ve çamaşır kurutucularla ilgili o cümleyi yazarken Hintli olduğumu bilmiyordu. Randevumuzdan önce onu apartmanda dolaşırken hiç görmediğimi biliyorum.

İrkçı sütununa eksi on koyuyorum. Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktım ve gerindim. Mutfaktan buharlı pilav makinemi ve bir kavanoz önceden hazırlanmış tavuk masala sosumu çıkarıyorum. Pilav pişerken, sosu biraz tavuk artığıyla birlikte bir tencereye döküp kaynamaya bırakıyorum.

Hintli olduğumu bilmiyorsa, o zaman düşündüğüm kadar ırkçı değildir; bu nedenle, bir kanalizasyon borusunda büyüdüğüm hakkındaki yorumu kültürel olarak motive olmuş olabilir. Sert bir şekilde yakmaya çalışıyordu ve işe yaradı. Sadece amaçladığı şekilde değil.

İçimi çektim ve bilgisayarımın başına döndüm.

JustInCase.xlsx hala açık. Klavyemin üzerine eğildim ve Danni'nin İrkçı sütununu eksi beş olarak değiştirdim. Bu onu tamamen aklamıyor. Ve toplamı 47'ye çıkıyor ki bu da hala geri çağırma eşiğimin altında. Hiçbir şey değişmedi.

Yatak odasına geçerken taşan çöp kutumu fark ettim, hemen yanına gittim, çöpü doldurdum ve poşeti çıkardım, poşeti taşıdım dışarı çıkarıp kapımın yanına koyacağım. Canım istediğinde çöp kutusuna .

Avuç içlerimi birkaç kez birbirine sonra içeri atlayıp kapıyı arkamdan çarpıyorum ve ısıklık çalarak yatağıma gidiyorum.

Chapter 8

Danni

"Ne oldu?" Morgan telefonumdan söylüyor. FaceTiming yapıyoruz. Dolaplarının alt tarafına ve tavanının bir kısmına bakıyorum. mutfakla meşgul. "Giderken yüzün neden o kadar kırmızıydı? Ağlıyor gibiydin."

". " Neredeyse öyleydim. "Beni başka gören oldu mu?" "Birkaçımız gördü."

"Harika."

"*Danni*. Chance ne ? Sana kötü mü davrandı?"

"Tabii ki kötü biriydi." Ayaklarımı sedirime dayadım ve sherpa battaniyeyi bacaklarıma örtüyorum. *Çarşamba'nın* üçüncü bölümü önümdeki ekranda yanıp sönüyor. Morgan beni aradığında sesi kısımıştım.

"Peki, nasıl ?" Morgan soruyor. Arka planda tencere ve tavalar takırdıyor. "Ne yaptı?"

"Bana skolyozum olup olmadığını sordu. Ona kızımanın Uranüs'e benzediğini söyledim. Sonra da yanlışlıkla onun ülkesi hakkında kültürel açıdan duyarsız bir yorumda bulundum."

"Geri . Bir insan neden bir başkasına skolyozu olup olmadığını sorar?" "Bir doktorun sorması uygun olur."

"Evet. Eğer bir doktorun muayenehanesindeyseniz." "Ona bunun kaba olduğunu söyledim."

"Evet."

Morgan'ın sesi boğuk. Sanırım kafası buzdolabının içinde. Sebzelik çekmecesinin açılıp kapandığını ve kapının gümlediğini duyuyorum. Kameranın üzerine eğiliyor, saçları gevşek spagetti eriştesi gibi sallanıyor. "Bu gerçekten çok kaba." Telefonumdan tekrar kayboluyor.

"Neden eğri oturduğumu açıkladım. Merdivenlerden düşmemin onun hatası olduğunu söyledim. Yutmadı."

Morgan'ın kafası kadrāja giriyor. "çaldığına inanamıyorum." Kıs kıs gülüyor.

"Uranüs olan mı? Evet. O da komik olduğunu düşündü. Yüzüme Sprite tükürdü."

"Ve bu seni kızdırdı mı?"

Bir televizyon açıldı ve Kayla'nın "Ne izlemek istiyorsun?" diye bağırdığını duydum.

"Umurumda değil," diye bağıırıyor Morgan.

Bazen keşke bir oda arkadaşım olsaydı diyorum. FaceTiming harika, ama en utanç verici anlarınızı paylaşırken kanepede yanınızda bir kız arkadaşınızın olmasıyla aynı şey değil.

"Hayır. değil." Başımı arkaya yasladım ve kaşlarımı çatarak tavana baktım. Beni etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum. Bu onu güç koltuğuna oturtuyor!

"Kültürel olarak uygunsuz olan ne söylediniz?"

"Ona bir domuz ahırında ya da kanalizasyon borusunda büyüdüğünü söyledim. Bu pek hoşuna gitmedi."

Morgan'ın soluğunu duyuyorum ve sonra telefona koşarken ayaklarının pıt pıt sesini duyuyorum. Yüzü belirdi. "Olamaz!"

"Hindistan'ın kirli bir yer olduğunu ima ettiğimi düşündü."

Morgan telefonu açar ve başını kaşır. "Tamam. Kızma. Ama neden yanlış anladığını anlayabiliyorum."

"Ben de." Midem gurulduyor. Kaşlarım . "En iyi anım değildi. Keşke geri alabilseydim."

"Özür diledin mi?"

"Elbette, ama ısrar etmeye devam etti ve ben de bilmiyorum. Regl dönemimdeyim. Beynim neden umursadığımı bile bilmiyorum."

"Kimse kendisine ırkçı yabancı düşmanı denmesini istemez." "Bana öyle demedi."

"Oh."

"Değilim, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece seni kızdırdı."

"Evet."

"Akşam yemeği mi?"

"Hayır."

Morgan başını yana eğip sanki tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkamayı unutmuşum gibi bana baktığı o annelik hareketini yapıyor. "Bence yemek yemelisin."

"Zayıflığımı gördü Morgan. Bana ulaşabileceğini biliyor."

"O zaman seni etkilemesine izin verme. Yarın işte seni sinirlendirmesine izin verme. Ya da ertesi gün. Ya da bir sonraki gün."

Midem bulanıyor, dondurucudaki Marie Calendar turtasını istiyorum.

Adet dönemindeyim. Hepsi bu. Bir anlık hormonal zayıflık yaşadım. Ama bir daha olmasına gerek yok. Sınırlarımı güçlendireceğim. Artık dayanıksız limon yeşili masa bölmesi yok. Bu işe yaramaz. Fort Knox kadar kalın duvarlar inşa edeceğim. Bu hazineden bir parça bile alamayacak.

"Haklısın. Chance hakkında. Ve midem hakkında. Yemek yemem lazım."

Morgan kameraya doğru eğilir ve gülümser. "Biraz çikolatadan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Başımı sallıyorum ve dinlediği için teşekkür ediyorum. Telefonumu kapatmadan önce seni seviyorum diyoruz. Hiç bu kadar iyi arkadaşlarım olmamıştı. Ne lisede ne de üniversitede. Kız kardeşim Willa'yla çok yakınız ama o hâlâ Indiana'da.

Başımı tekrar kanepeye yaslıyorum ve sahip olduğum nimetleri takdir etmek için bir an duruyorum - harika işim, bu büyülü şehir, yakınlardaki bir plaj, harika arkadaşlar. Şans, Willa'yla birlikte evimizin arkasındaki tarlalarda keşfe çıktıktan sonra Molly'nin paltosundan çıkardığımız çapaklar gibi. Gerektiği kadar hızlı bir şekilde atabileceğim geçici bir baş belası. Benim muhteşem hayatımı en ufak bir şekilde etkilemeyecek.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti. Midemin gıcırdayan dişlerini tavuklu börek ve naneli Klondike bar ile tatmin ediyorum, kafeinsiz yeşil çay demliyorum ve bir tutam stevia ile tatlandırıyorum, iki saat kitap okuyorum ve sonra erken yatıyorum.

Salı sabahı saat altıda uyanıyorum. Kıyafet seçmek ve makyajımı yapmak için fazladan zaman harcıyorum, kendim için... sert görünmeye kararlıyım. Lacivert bir power etek ve belime oturan kırık beyaz ipek bir bluzda karar kılmadan önce on dakika boyunca dolabıma bakmama rağmen tam zamanında hazırım.

Çıkmak için kapıyı açtığımda *onu* gördüm. Çöp torbası, benimle alay etmek için oraya konmuştu. Dudaklarım öne doğru kıvrıldı. *Hayır. Bugün olmaz. Bugün değil. Rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.*

Ben. Paltomdaki çapağı aldım, kapıyı kapattım ve sürgüyü kilitledim. Arkamı döndüğümde Chance kapısını kapatıyordu. Göz göze geldik. Yüz ifadesi okunmuyor. Umarım benimki de öyledir.

"Günaydın" ya da "" demeden, koreografisi yapılmış iki dansçı gibi hep birlikte merdivenlere doğru yürüyoruz. İkimiz de merdivenlerde boyun eğmiyoruz. Aramızda sadece bir karış boşluk bırakarak yan yana iniyoruz. Ben arabama doğru dönüyorum. O da kendi arabasına dönüyor.

Sürücü koltuğunda güvende olduğumda, bel kemerimi çekştiriyorum. Çok sıkı. Etek daraltıcı. Çok resmi. Daireme dönüp üstümü değiştirmeliyim.

Beni yukarı çıkarken göreceksin. Ne giydiğimi zaten biliyor. Güçlü kadınlar vefasız değildir. Bir günlüğüne doldurulmuş sosis gibi hissetmeye katlanırlar. Bu küçük bir mesele.

Trafik her zamanki gibi yoğun ama tahmin edilebilir. Sekize çeyrek kala otoparka varıyorum. JetAero'ya doğru yürümek beni terletiyor, bu da bel kemerimi daha sıkı hissettiriyor ve sırtımdaki terin ince ipeğin arasından görünüyor.

Yarın "fierce" yapacağımı sanmıyorum. Yarın iş gündeliği olacak, ya da belki kanepe gündeliği. Bu aptal elbiseyi giyerek ne düşünüyordum ki? Kıyafet mi?

Citizen's Tower'ın ana girişine ulaştığımda, bir el önce kapıyı tutuyor. Chance hemen . Kapıyı tutuyor ve eşikten ilk benim geçmeme izin veriyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Merkez avluya yöneliyorum ve ofisimize giden merdivenleri çıkıyorum. Arkamda herhangi bir adım duymadım. Chance asansöre binmiş olmalı.

Ayağım dördüncü kata değer değmez asansör çalışıyor ve birkaç adım önümde Chance dışarı çıkıyor. Bu sefer kapıyı tutmuyor. Neyse ki ben sandalyeme kayarken gözden kayboldu, kolonyasının kalıcı kokusu dinlenme odasına giderken buraya uğradığının tek göstergesi. Belki de bir Hot Pocket ısıtıyor ve uzun bir kahvaltının tadını çıkarmayı planlıyordu. İnsan umut edebilir.

Bilgisayarımın beş dakika, uygulamalarımın yüklenmesi beş dakika daha sürüyor. Hala Chance'ten bir iz yok. Belki *de iki* Hot Pockets ve yanında somon balığı ısıtmıştır, ne de olsa balık severdir. Somon koca ayaklarını masam yerine dinlenme odasındaki masanın altında tutarsa, kokusuna katlanabilirim. Sadece ben

Koku onun parfümü. Hala öyle. Belki de bölgesini işaretlemek için kullanıyordur. Üzgünüm, Chance. Burası benim bölgem. Buraya ilk ben geldim.

Teams uygulamamda bir bildirim beliriyor. Açmak için tıklıyorum ve Morgan'dan bir hoş geldin mesajı buluyorum.

Son otuz saniyelik yalnızlığınızın tadını çıkarın. Şans sana doğru geliyor.

Teşekkürler. Zayıf masa bölmesinin üzerinden bakıyorum ve Chance'in dinlenme odasından çıkışını izliyorum. Bordo bir tişört ve rahat bir kot pantolon giyiyor, saçları da aynı şekilde rahat, sanki parmaklarıyla şekillendirmiş gibi, ama de heykel gibi gövdesinde dikenli bir çikolata topağı gibi yontulmuş görünüyor. Gözleri benimkilere kayıyor. Bir an için birbirimize bağlandık ve

İstenmeyen amper beni sandalyemden aşağı elektrikli bir kaymaya gönderdi. Bu sarsıntıdan hoşlanmadım ve ona zerre kadar güvenmiyorum.

Koltuğumun altına uzanıyorum ve koltuğu en düşük ayara getirmek için kolu çekiyorum. Kısa pantolon modundayken ben onun gözlerini göremiyorum, o da benimkileri göremiyor. Ama elini gece gibi simsiyah yanmış saçlarında gezdirirken görebiliyorum.

Gördüğüm kadarıyla **saklanıyormuş**, Morgan öyle diyor.

Evet, cevap veriyorum. **Artık gözlerini göremiyorum. değil.**

Geliştirme ortamını kurmasına yardım etmen gerekmiyor mu? Bunu yaparken ona bakmak zorunda değilim.

Yarım saniye geçiyor ve sonra Morgan ekliyor, **Kayla bugün gelmeyecek. Kar tatilini mi bildirdi?**

Belli ki değil, Morgan cevap veriyor, **yoksa hiçbirimiz burada olmazdık. Bir metre kar yağsa, yine de bizi içeri alırlardı.**

Beş bin Kelvin olsaydı bizi içeri alırlardı. Evet, yazıyorum.

Hey, söylentilere göre yakında **tele-çalışmaya geçeceğiz.**

JetAero'da çalışmaya başladığımdan beri "tele-çalışma" kelimesi, çoğunlukla iş arkadaşlarım tarafından hüznü bir tonda dile getiriliyor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Pijamalarım ve tek boynuzlu at terliklerimle işe on adım yürümek güzel olabilir ama ben arkadaşlarımı görmeyi seviyorum. Sabah ortası kahve molalarımızı ve öğle yemeğindeki kahkahalarımızı özleyeceğim.

İlginç, diye cevap verdim.

Bruce haftada üç gün düşündüklerini duymuş.

Bruce nereden bilsin?

Bruce her şeyi biliyor.

Bruce üç yıl önce yazdığı kod bloğundaki 205. satırı biliyor. Adamın hafızası Adrian Monk'tan sonra ikinci sırada. Ve belki de Drew'un. Ama bunu asla yüksek sesle söylemem çünkü Drew'un Stephen Hawking'den sonraki en iyi şey olduğunu düşünmek için başka bir nedene ihtiyacı yok.

Morgan ve ben birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra işe koyuluyoruz. Uygulamamı açıyorum ve Cuma günü kaldığım yerden devam ediyorum, Juanita'nın entegrasyon testi sırasında bulduğu bir hatayı ayıklıyorum. Her zamanki gibi kendimi mantığın içinde kaybediyorum ve beş dakika sonra saat on oluyor. En azından beş dakika gibi geliyor. Morgan sandalyemin arkasına vurarak kahve saatinin geldiğini hatırlatıyor.

Chance'i masasında telefonuna bakarken bırakıyoruz. Sürekli sakız patlatması, dev ayaklarının bacak boşluğuma tecavüz etmesi ve kolonyasının her zaman var olan bir aura gibi etrafında dolaşması dışında, onu biraz bile fark etmedim.

Döndüğümde Chance hâlâ telefonuna bakıyordu. Onunla omuz omuza gitmeye hazır olana kadar birkaç dakika kodumu kurcaladım.

Masa bölmesinin arkasından bakıyorum ve onu , avuç içi çenesinin altında, dirseği dizinde, hâlâ telefonuna dalmış halde buluyorum. "Hazır mısınız?"

"Ne için?" diye soruyor bana bakmadan.

"Geliştirme ortamınızı kurmanıza yardımcı olmama hazır mısınız?"

Başparmağını ekranında gezdiriyor ve bana bakıyor. "Tabii. Hadi yapalım."

Kendimi masamdan itiyorum ve topuklarımla Chance'e doğru ilerliyorum. Nane ve kolonya gibi kokuyor. Özellikle Orbit Sweet Mint ve alp ipuçlarına sahip taze bir kolonya. İyi ki taze naneye alerjim yok. Alpin esintili kolonyalar. Masasının üzerinde duran ve her biri çiğnenmiş bir tomar naneli gıda sınıfı kauçukla dolu sakız paketleri yığını olmasa da olurdu. Ama acele edersem çok uzun süre bakmak zorunda kalmayacağım.

"BrainyJ kullanıyoruz. APSC'de mevcut," diyorum, app- see diye telaffuz ederek.

Telefonundan başını kaldırıp bana bir kaşını kaldıracak kadar uzun süre bakıyor. "Onaylı Yazılım Merkezi," diye açıklıyorum.

"App-see. App-see," diye tekrarlıyor

Chance. "A-P-S-C."

Başparmağıyla yukarı doğru kaydırarak oynadığı Star Trek oyununu kapatıyor ve Wordle'ı açıyor.

"Tamam o zaman. APSC'ye nasıl gidileceğini biliyor musun?"

En üst satıra "beyin" yazıyor. "A" sarıya döner.

"Dikkatini vermek yerine bunu mu oynayacaksın?" "Wordle konsantre olmama yardımcı oluyor."

Bir iç çekişi bastırıyorum, kendimi sıfırlamak için bir an duruyorum ve bir "hissediyorum" ifadesi deniyorum. "Geliştirme ortamınızı kurmanıza yardımcı olmaya çalışırken Wordle oynadığınızda, dikkatinizi vermediğinizi hissediyorum."

Çenesini avucundan kaldırıyor. "Dinlememe yardımcı oluyor. Ama..." Telefonunu masaya fırlatıyor ve sakız paketini alıyor.

Kullanılmış ambalaj yığını ve sürekli sakız patlatması tek bir sonuca işaret ediyor: Chance zincirleme sakız çiğniyor. Yeni bir çubuk çıkarıyor, eski sakızını paketin içine tükürüyor ve onu yığının üzerine atıyor. Gözlerim ambalajdan onun yüzüne kayıyor ve bir şey fark ediyorum. Sakızını bu şekilde saklıyor.

Çenesi çok keskin! Çöp kutusu da masasının altında. Gerçekten masasının altında. Yine de sorun değil. Tetiklenmedim.

"İntraneti açın ve IT'ye gidin," diyorum. "APSC kendi kendine hizmet altında."

Masasına yaklaşır, bir tarayıcı penceresi açmadan önce elini bir süre faresinin üzerinde gezdirir. IT sekmesini açtıktan sonra tıklıyor, APSC'yi buluyor, listede ilerliyor ve alfabenin sonuna yaklaşıyor.

"BrainyJ kullanıyoruz. Çok ileri gittiniz."

"burada," diyor Chance, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar muzaffer. "BrainyJ kullanıyoruz," diye tekrarlıyorum.

"Visual Studio Code kullanıyorum."

"Projelerimiz BrainyJ'de." Kendimi mi tekrarlıyorum?

"Olmak zorunda değiller," diyor Chance.

"Ama öyleler. Biz-"

"Ben buna alışkınım." İndirilen çalıştırılabilir dosyayı işaret ediyor, ikimiz de beklerken arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Bunu hala Maven."

"Ant kullanıyoruz."

Chance yüzünü buruşturuyor. Bir kadının Doctor Who'yu oynayacağını duyduğumda yaptığım gibi. Kadınlara karşı değilim ama Doctor Who? Bu Sherlock Holmes'u bir kadının oynaması gibi bir şey. Bazı kurgusal karakterler kutsaldır, ne düşünüyorlardı ki? Sadece benim fikrim.

Visual Studio Code indirmeyi tamamlıyor ve ben hala Chance'i uygun yazılımı kullanmaya nasıl zorlayacağımı . Koluna bakıyorum, pazılarının çoğu kısa kollu elbisesinin manşetinin altından görünüyor.

kol, sadece boşlukları dolduracak kadar kas. Erkekler için şınav sütyeni gibi olan tişörtlerden giydiğine eminim. Göğsü dolgun ve dışarıda görünüyor.

O bana bakarken ben de Chance'in göğsüne baktığımı fark ediyorum. Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. Kendimi Shadrach, Meshach ve Abednego gibi hissediyorum.

Onlar gibi ben de yangından sadece hafif bir kızarıklıkla kurtuluyorum ama utancımın görsel işaretleri beni *daha* da utandırıyor.

"Takım oyuncusu olmalısın," diyorum Chance'in karşısındaki duvara. Kızardığımı gördü. Beni göğsüne bakarken gördü. *Ve beni* dinlemeyi reddediyor.

Ben. Ben deli değilim. Serenity şimdi. "Tamam. Bunu sonra konuşuruz. Sana kod havuzumuzu göstereyim, böylece başlayabilirsin."

"Bağımlılıklarınızı nerede saklıyorsunuz?"

"Depomuzda."

Chance yüzünü ovuşturuyor. "Drew buna izin mi veriyor?"

"Bu konuda endişelenme. Bu senin maaş derecenin aşar."

Chance gözlerini kısarak bana bakıyor, kaşlarının arasındaki iki küçük çizgi kale direği gibi. Az önce ona bir gol attım, bu da beni gülümsetiyor. Sayı: Danni.

Kod depomuzun URL'sini söylüyorum, Chance giriyor ve organizasyonel sistemimizi açıklarken yüz ifadesi düşüyor. O da kendi tüm klasör yapımızı sözlü olarak yeniden düzenleyerek bunu nasıl farklı yapacağına fikirler.

"Hiçbir şey ideal değildir," diye . "Bu kodların çoğu benden önce yazılmış. Ben sadece işimi yapıyorum. Ayrıca biz bir takımız.

İşbirliği yapıyoruz." "Bir şeyleri geliştirmeyi seviyorum."

"Maliyetleri ve faydaları tartmak zorundasınız."

Chance şüpheli görünüyor.

"Her şeyin bir maliyeti vardır" diyorum. "Yönetim bize etrafta dolanmamız ve bozuk olmayan şeyleri düzeltmemiz için para ödemiştir."

Şüphesizliğinin yerini eğlence alıyor. "Az önce 'bjork' mu dedin?"

"Ne dediysem onu söyledim."

İki kaşını da kaldırır ve yavaş bir nefes alır.

"Ben . Sen de aç mısın? Bence öğle yemeği için ara vermeliyiz."

"Ben yiyebilirim."

Yere doğru hızlı bir hamleyle kendimi masama doğru itiyorum.

Chance ayağa kalkıp dinlenme odasına doğru ilerliyor, elleri cebinde, her zamanki gibi kendinden emin. Gözden kaybolduğunda başımı ellerimin arasına alıyorum. Onun gibi başına buyruklarla çalıştım. Onu işbirliği yapmaya ikna etmek

Disney World'de bebekleri gütmek. Neyse ki kendi projeme gömülmüş durumdayım ve Ağustos sonuna kadar da öyle kalacağım. Ben yazı tek başıma geçirirken o başkasının sorunu olacak. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Açlık acısı yüzümü buruşturuyor.

ğle yemeğimi getirmek için yanlış günü seçtim. Kahvaltıyı atlamak için de yanlış gün. Kan şekerim o kadar düştü ki hem açlıktan lyorum hem de midem bulanıyor. Dinlenme odasından gelen belirgin somon kokusu da yardımcı olmuyor. Yemeğime ulaşmak için balık kokusunun içinden ve Chance'in yanından geçmem gerekiyor. Chance kısmına kokudan daha fazla dayanabilirim. Kusabilirim.

Morgan'a mesaj atıp yemek yemek isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum ama başım ağrıyor. şimdi yemek yemem lazım. İ çekerek bilgisayarımdan uzaklaşıyorum ve duvar tabelaları, kahve kapsülleri, peçeteler ve Juanita'nın inadına buzdolabını boşalttığı son seferde kimsenin sahip çıkmadığı boş kaplarla süslenmiş dinlenme odasına doğru

Drew ve Chance bir masada oturuyor; Chance somon balığıyla, Drew ise mikrodalgada dondurulmuş bir akşam yemeği ve protein tozuyla dolu bir shaker kabıyla.

Tek bir nefeste içiyor ve ardından yüksek sesle geçiriyor. Açık kapıdan bir "pardon" korusu süzülür. Bu bir ofis geleneğidir. Drew geçirir. Biz de özür dileriz.

Buzdolabına yöneliyorum ve ev yapımı tavuk orbamı bulmak için birkaç kabı iterek kafamı içeri sokuyorum. Mikrodalgaya attıktan sonra geri çekilip beklerken kollarımı kavuşturuyorum.

"O bir köpek kuafr," diyor Chance. "Randevumuzdan önce duş alacak vakti olmadığı için Bulldog gibi kokuyordu."

"Kendine saygısı olan hiçbir köpek sever brakisefal bir köpeğe sahip olmaz," diyor Drew kırpılmış, dalgalı üslubuyla.

"O zaman bir kaniş."

"Daha iyi. Tüy dkmezler. Burunları da biçimsiz değildir. Ancak, tımar edilmeleri gerekir. Bu yüzden sevgilinizin işi. Bu yüzden kötü kokuyor. Bu yüzden berbat bir randevu. Büyürken bir beagle'ım vardı. O da tavsiye edilmez.

Onlar en aptal köpek cinsi. Evcil semenderimi yedi ve neredeyse salmonelladan ölüyordu. Semenderim çoktan ölmüştü. Onu yemek için hazırlıyordum.

gmn."

"Kulağa travmatik geliyor." "yle değildi."

Kısa bir sessizlik. Zamanlayıcımın bitmesine iki dakika kaldı. Bu konuşmanın nereye gideceğini umursayıp umursamadığımı görmek için iki

dakika daha.

"Her neyse," diyor Chance, "dişlerini sadece kabartma tozuyla fırçalıyor."

"Kabartma tozu, diş beyazlatıcı bir diş macunu ile karıştırıldığında kahve lekeli dişler için harikalar yaratır."

"Sadece kabartma tozu."

"Hmm. Nefesi de kokuyor olmalı o zaman." "Öğrenmek için yeterince yaklaşmadım."

"İlk buluşmada birinin diş hijyeni alışkanlıkları nasıl öğrenilir?" "Bu benim sorularımdan biriydi. Zaman kazanmak için bir liste hazırlamaya karar verdim."

Chance'in artık randevuları için bir soru listesi mi var? Nezaketi geçip kızın yatak odası malzemesi olup olmadığını öğrenmek için mi? Ne kadar iğrenç.

Mikrodalga zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor. Çorbamı çıkarıp karıştırıyorum. Arkamda Drew, Chance'e sorularını soruyor ve Chance de onları sıralamaya başlıyor.

"Diş hijyeni alışkanlıklarınız nelerdir? Günde kaç kez duş alıyor veya banyo yapıyor musunuz? Ne sıklıkla egzersiz yaparsınız?"

Kapağımı kabıma geri kapatıyorum, birkaç peçete alıyorum ve gitmek için dönüyorum. Chance'in için için yanan gözleri gözlerimi yakalıyor ve duraksamama neden oluyor. Ensemde bir sıcaklık yükseliyor ama hemen . O bakışlarıyla kadınları manipüle ediyor ve ben manipüle edilmeyi reddediyorum.

Göz temasını keser ve yeniden Drew'a odaklanır. "Aradığım kişi o değil," diyor.

Sinsi küçük büyü bozuldu, odadan dışarı fırlayabildim. Eşiği geçerken, "Hâlâ şifreyi çözemedim. O kadar kolay değil. Sesler."

Ne şifresi? "Kadınları yatağa atma" şifresi mi? Böyle bir yüzle, şifrenin şifreli olduğunu sanmıyorum. Chance muhtemelen kadınları avucunun içine almıştır. Peki, tam olarak hangi kod?

Yemek yerken aklımı kurcalayan bir soru var. Aslında iki soru. Kod ? Ve neden bilmek istiyorum?

Chapter 9

Danni

Ne kodu? Seksilik kodu mu? Erkeklik kodu mu? Tek gecelik ilişki kodu mu? Mors kodu mu? DaVinci şifresi mi? Ne tür bir erkek potansiyel eşini garip, önceden tanımlanmış bir koda göre seçer? Kod yazılım uygulamaları içindir, hayat için değil ve kesinlikle flört için değil.

Bu düşünceleri patlatmak için bir otomatik imha koduna ihtiyacım var çünkü Chance'in özel hayatıyla ilgilenmeye çok yakınlar. Bir bilim insanının petri kabındaki sporların çoğalmasıyla ilgilenmesi gibi ilgileniyorum ve bu bile çok fazla.

Lafı açılmışken. Spore masasına geldi, kıcıyla birlikte bir kutu kolayı devirdi ve kendini bilgisayarına doğru yuvarladı. Benimkiler dikkatlice masamın altına sıkışmış olsa da ayakları benimkilere çarpıyor. Onu tekmelemek yerine, ona bir santim daha veriyorum, aralıklı sosyal kaygım artıyor çünkü Vans'ından yayılan kolonya aurasını *hissedebiliyorum* ve bu beni havasız ve kalabalık hissettiriyor.

Yemeğimi yavaşça bitiriyorum, öğle her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Chance henüz resmi olarak "gemide" değil. Ona bizim Kod mimarisi ve fikirlerini sunmayı sevdiği için bu saatler sürebilir. Öğleden sonra ve yarına kadar. Bunun olmasına izin veremem.

Sosyal anksiyete kollarımda ilerliyor; bir karınca kolonisi beynimde evim diyecek bir arıyor. Sadece Chance değil. Birini eğitmem gerektiğinde de böyle hissediyorum. Çok fazla insan var. Yalnız çalışmayı tercih ediyorum. Akış durumu

tercih ettiğim durumdur ve bir yabancıyla konuşurken o duruma gelemem.

Chance hakkında bilmediğim çok şey var. Mesela, neden bu kadar kendinden emin, ısrarcı ve ? Hep böyle miydi yoksa çocukken başından mı yaralandı?

Ne var biliyor musun? Bilmek istemiyorum. Peçetemi çöp kutuma atıyorum, tuvalet molası için tuvalete gidiyorum ve önümüzdeki dört saat boyunca eğitimlik oynamaya hazır bir şekilde geri dönüyorum.

"Hazır mısın?" Kendimi ofis bırakırken soruyorum. Onu daha iyi görebilmek için koltuğumu kaldırıyorum. Bölmenin üzerinden göz göze geliyoruz, iki kaplumbağa kabuklarımızdan dışarı çıkıyoruz.

"Neye hazırsın?" diye soruyor.

"Yemin ederim bu konuşmayı zaten yapmıştık." "Bitirdiğimizi sanıyordum."

"Sizinle uygulamalarımız hakkında konuşmam gerekiyor."

Kaşları bir "V" oluşturuyor, sivri alt kısmı kireç yeşili ayırıcıya neredeyse paralel.

"Ve size gereksinimleri ve tasarım dokümanlarını nerede bulacağınızı göstermem gerekiyor."

Kaşları düzleşti ve başı sallandı. Omuz silktiğini tahmin ediyorum. Bunu bir davet olarak algıladım ve masasına doğru yuvarlandım, bir kez daha Chance ile omuz omuza, kadın avcısı, kural tanımaz ve profesyonel sakız çiğneyicisi. Son gördüğümünden beri sakız yığını daha da büyümüştü.

Chance ile uygulama paketimizi indirerek konuşacağım. JetAero'nun Ar-Ge projelerinde denetimi desteklemek için özel bir belge alma modülü oluşturmaya yönelik mevcut projem de dahil olmak üzere çeşitli web hizmetleri, gevşek bir şekilde ilişkili beş web uygulaması ve çeşitli departmanlar için bir avuç mikro uygulama içeriyor. Boyutları küçültmek niyetiyle en büyük uygulamayla başlıyorum, ancak Chance'in yeni Wordle oyunuyla çabucak kesintiye uğruyorum.

"Yine mi?"

"Dinlememe yardımcı oluyor."

"Sana kodlarımızdan bahsediyorum, muhtemelen gözlerini kullanmalısın."

"Kullanıyorum," diyor, gözleri telefonuna sabitlenmiş bir halde.

"Yani, onları bu tarafa yönlendir." Bilgisayar ekranını işaret ediyorum. Aşağıya baktığı için hareketimi kaçırıyor, ben de dirseğimle ona vuruyorum. O da

sanki onu bir sığır çomağıyla sarsmışım gibi geriye sıçradı, göğsü çöktü ve kolları

kendini savunmak için kaldırdı. uzaklaşıyoruz, Chance aklını başına toplamaya çalışıyor, ben de bu sabah deodorantımı unutup unutmadığımı anlamak için umursamazca koltuk altımı kokluyorum. Duş aldığımı çok net hatırlıyorum, yani kokmamalıyım.

"Daha iyi misin?" Chance gözle görülür bir şekilde iyileştikten sonra soruyorum. "Beni şaşırttın."

"Tabii ki. Ama şimdi daha uyanık görünüyorsun, bu iyi bir şey." Telefonunu masasının üzerine koyuyor. "Bir dahaki sefere beni uyar."

Parmağımı uzatıp kolonya aurasında delikler açıyorum. Geri çekiliyor ve elimi sallıyor.

Cidden, kod nedir? Her neyse, döngüden çıktım ve istisna işleyicisine yuvarlandım. Neden ona dokunmamı istemiyor? Platonik olarak. Bunu açıklığa kavuşturalım.

Chance'in garip davranışında hata ayıklamak için zamanım yok, yüzden ekranına odaklanıyorum ve web uygulamalarımız için kullandığımız teknoloji yığınının listeliyorum. Chance'in Göz kapakları nihayet kapanana kadar dakikada bir milimetre düşüyor ve yüzünü ovuşturuyor.

"Seni sıkıyor muyum?"

"Bu, Circular Solutions'da kullandığım yığının aynısı. Bunu zaten biliyorum."

Tahriş kafatasımın tabanını iğneliyor. "Harika, ama mimarlık yapmanın hâlâ farklı yolları var-"

"Çok fazla müteahhitlik işinde çalıştım."

"Ben de öyle."

"Resim mi? Indianapolis'te mi?"

İğne iğnelemeyi bırakıyor ve tam bir yumruk atıyor. "Ben yazdım JetAero'da binlerce satır kod var, bu yüzden burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmenize imkan olmadığını biliyorum. Ben sadece temel noktaların altını çizeceğim ve siz de gereksinimleri inceleyip oradan devam edeceksiniz. Tamam mı?"

Chance telefonunu aldı ve arkasına yaslandı. "Sadece sana biraz oksijen kazandırmaya çalışıyorum." Burnunu ekrana sokarak yeni bir Wordle oyunu başlatıyor.

"Christopher seni hızlandırmamı söyledi. Ben de seni hızlandırıyorum."

"Ben hızım. Kırk iki ezik. Kahvaltıda kaybedenleri yerim."

"Az önce Şimşek McQueen'den alıntı mı yaptın?"

"Ben hızlıdan daha hızlıyım, çabuktan daha çabuk. Ben Jyotiraditya Balasubramania'yım."

Bunu ciddiye almıyor. Hem de hiç.

"Evet!" Chance yumruğunu sıkar ve havaya kaldırır. "İlk deneme. Kelime *mızraktı*. Hız değil ama yakın."

İşte bu . Ellerimi Chance'in masasına koydum ve öyle bir ittim ki yürüyüş yoluna doğru süzıldüm.

"İşimiz bitti mi?"

diye soruyor. "Bitti."

Korkunç bir şekilde, Chance yılanı öldürür. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. Muhtemelen country dansı yaparken öğrendim. Bunu asla ama *asla* iş yerinde yapmamalı. Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine Christopher'ın ofisine gidiyorum.

Ofis Christopher'ın masası, iki sandalye ve eski patronumun bıraktığı düzgünce istiflenmiş bir kutu kulesi için yeterince büyük. İçleri kablolar, bağlantı istasyonları, kablolu klavyeler ve kulaklıklarla dolu; JetAero ekipman fonları konusunda çok cimri olduğu için bir malzeme yığını. Christopher her bir kabloyu özenle sardı, fermuarlı bir bağla sabitledi, seri numarası verdi.

Access veritabanına karşılık geliyor. Her şeyi masamın arkasındaki dolapta tasnif etmeyi ve envanterini çıkarmayı planlıyor ama henüz buna başlamadı ve bu yüzden ofisini olabildiğince düzenli tutuyor, masasını da özenle sarılmış kabloları, Bluetooth aksesuarlarıyla birlikte.

daha fazla kabloyla uğraşmak zorunda kalacak ve üzerinde *Tears of Asam (hala sıcak)* cesaretlendirilmiş. Bana bakarken masasındaki diğer tek eşya etli kollarıydı.

Cam ofis kapısını arkamdan yavaşça kapatıyorum, bir inç kalınlığında duvarlara sahip cam cepheli ofisinin herhangi bir mahremiyet sağladığına dair hiçbir yanılsama altında değilim. Bu yüzden sesimi alçak tutuyorum.

"Başka bir yere oturmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Christopher sandalyeleri işaret ediyor, oturmam için bir davet. Kendimi sandalyenin kenarına bırakıp ona doğru eğildim. "Herhangi bir yere başka."

"Yanındaki sandalyeye kayabilirsin," fısıldıyor, başını eğerek.

"Hayır, ofis masamı kastediyorum. Taşınmak istiyorum." "Neden fısıldaşıyoruz?" Christopher soruyor.

"Çünkü aptalın biri cam ve strafordan özel ofisler inşa etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü."

Christopher bardağından bir yudum alıyor ve sonra bana doğru itiyor.

"Buna ihtiyacın var mı?"

"Gözyaşlarım için mi?"

"Evet."

"Hayır, Chance'in yanında oturmamam gerekiyor." Hayal kırıklığımla sesim yükseliyor. Çok gürültülü. Chance beni duyabilir. Boğazımı temizliyorum ve kambur duruyorum.

Christopher katlanmış kollarını masasından çekip şişkin göğüslerinin altına sıkıştırıyor ve arkasına yaslanıp esprili bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Yeni işe alınanla ilgili bir sorun mu var?"

"Evet," diye tıslıyorum.

"Neler oluyor?" Düşünceli ve vicdanlı bir yönetici hâlâ fısıldıyor. Selefî her şeyi havlayarak anlatırdı.

yakında eski eşiyle yaptığı ve utanç verici derecede hassas olan özel konuşmalar da dahil olmak üzere.

Christopher'ın hayatı nispeten sakin ve sıkıcı. Bildiğim kadarıyla yalnız yaşıyor, kimseyle çıkmıyor, şirkette yükselmek istiyor, spor salonunda çok fazla demir pompalıyor. Bu yüzden göğüs kaslarını fark ettim. Bakmıyordum. Fark etmemek mümkün değil.

"O Drew'dan daha kötü."

Christopher'gözleri, tarafsız olması gerektiğini fark edene kadar şişer. İfadesini düzeltiyor ve "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum" diyor.

"Tamam, belki Drew kadar kötü değil ama söz dinlemiyor, BrainyJ kullanmayı reddediyor ve depomuzda daha fazla çatal olması gerektiğini düşünüyor."

"Birlikte yemek için mi?"

"Onun çok katmanlı, çok boyutlu zekasını yansıtmak için."

"Bunu o mu söyledi?"

Christopher'a donuk donuk bakıyorum.

"Öyle dedi," diye onaylıyor Christopher. Avuçlarını birbirine bastırıyor ve derin bir şey söylemeye hazırlanmış gibi derin bir nefes çekiyor. Bunun yerine, öne doğru kayar ve göğsünü masasının üzerinde yuvarlar, hala fısıldayarak, "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Hiç boş küp kalmadı. Taşma bölümünde oturmanızın bir nedeni var."

"Ben ve Drew yer değiştirebiliriz. Chance Drew'dan hoşlanıyor. Öğle yemeğinde garip şeyler konuşuyorlar."

"Drew bunu asla kabul etmez. O dağılmayı sever."

"Odak odasına geçebilirim. Tepedeki ışıkların başımı döndürdüğünü ve karanlıkta çalışmam gerektiğini söyleyebiliriz."

"Yaklaşan şube müdürü toplantısı için odak odalarına ihtiyacımız var." "Ve benim de onun işlerini kolaylaştırıyordum gibi hissetmeden odaklanabilmem gerekiyor.

sakız çiğneme alışkanlığı."

Christopher düşünceli bir şekilde başını kaldırıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Çok fazla sakız çiğniyor." Gözleri tavanda oyalanıyor.

Ne kaçırdığımı görmek için yukarı baktım. Sadece bir ışık ve birkaç kanal.

"Yani..." Christopher'ın gözleri benimkilerle yeniden birleşti. Uzandı ve avuçlarını masaüstüne bastırıyor, duruşunu genişletiyor. Yüz ifadesinden hoşlanmadım. Tereddütlü, özür dileyen bir ifade. "Aslında seni başka bir nedenle ofisime çekecektim."

Bunun için daha fazla desteğe ihtiyacım olacağını hissederek sandalyemde geriye doğru kayıyorum. "Seni Ar-Ge projesinden alıyorum ve yeni bir projeye veriyorum." normal sesle söylüyor.

Projelerime kalbimi ve ruhumu katmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Ne zaman Bittiler, dünyaya gelen çocuklar gibi benden bir parça taşıyorlar. Bu yüzden şaşkın, hayal kırıklığına uğramış ve vurgulu bir şekilde "Ne!?" dedim.

"Evet. Gerçekten heyecan verici. İK'dan geliyorum, değil mi? Yani, orada bağlantılarım var ve hepinizi kazançlı bir şekilde istihdam etmeye, bu nedenle her zaman yeni bir iş arıyorum ve kurumsal çapta bir sosyal yardım portalı oluşturmak için bir ekibe ihtiyaçları var, bu yüzden dedim ki..."

Kulağa kötü gelmiyor. Christopher neden masaüstünde görünmez daireler çiziyor ve sonuna ulaşmaktan korkuyormuş gibi devrik cümlelerle konuşuyor?

"Ve?" Onu konuya çekmeye çalışarak dürtüklüyorum.

"Ve sen baş geliştirici olacaksın ve şu anda kullandığımız teknoloji yığınıyla aynı olduğu sürece teknolojileri kullanarak uygulamayı sıfırdan tasarlayacaksın ve..."

"Ve?" Tekrar deniyorum.

"Sen en iyi yazılımcılarımızdan birisin ve bu proje yüksek görünürlüğe sahip olduğu için, yıllık değerlendirmeler sırasında seni kıdemli geliştiriciye terfi ettirmek için pazarlık kozu olarak kullanabilirim, bu da yüklü bir maaş zammıyla birlikte gelir."

"Hayır," diyorum, bu konuşmanın nereye gittiğini fark ederek. "Maaşıma zam istemiyor musun?"

"Elbette maaşıma zam istiyorum ama Chance ile çalışmayacağım. Hayatta olmaz."

"Ve Heng. Onları bu yüzden işe aldık. Özellikle bu proje için. Ve sen osun. Sen benim kızımsın, Danni. Bu iş sende."

"Başka biri olabilir mi? Anlamıyorsunuz. Alp sisi gibi kokuyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

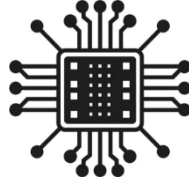
"Hiç zaman öyledir." "Kafam karıştı."

"Daha önce Chance gibi kodlayıcılarla çalıştım." Eski sevgilim de dahil, ama bu kılıklı detayı ifşa etmiyorum. "Dizginlenemezler. "Dizginlenemezler. Teğet geçiyor ve kodu anlaşılması zor hale getirmek için her şeyi bilerek aşırı karmaşıklştırıyorlar çünkü bunun kendilerini akıllı gösterdiğini düşünüyorlar."

"Chance iyi tavsiye edilir. Eminim o iyi olacak, sen de iyi bir proje lideri olacaksın ve herkes yaşayacak!" Doctor Who göndermesi. Christopher diziyi izlediğimi biliyor. O da biliyor. Ama bu Londra'ya yayılan bir veba değil. Bu gerçek hayat, *benim* gerçek hayatım ve önümüzdeki bilmem kaç ay boyunca inatçı bir katırı benim kurallarıma göre oynatmaya çalışacağım. Maaş zammı gerçekten buna değer mi?

"Ee, ne diyorsun? Var mısın?"

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ağır ve teslimiyetçi bir iç çekişin ardından. Aptal . Bu daha fazla para demek. Sadece Chance'in nasıl kıracağımı bulmam gerekecek. Bunun mümkün olduğuna eminim. Ve sanırım deneyeceğim.

Öğleden sonranın geri kalanını kısa pantolon modunda, yaklaşan iş ödevimi düşünerek geçirdim. Daha önce de projelerden sorumlu olmuştum.

Üstesinden gelebileceğimi biliyorum, ancak herkes işbirliği yapmaya ve en azından aynı geliştirme ortamını kullanmaya istekli olduğunda daha sorunsuz geçme eğilimindedirler. Teams'deki zamanımın bir kısmını Morgan'la geçiriyorum, çoğunlukla bana moral veriyor ve bebeğimin (Ar-Ge projesi) Drew'in ellerinde güvende dair bana güvence veriyor.

Evet, Drew devralıyor. Ofisinden çıkarken Christopher bu bombayı patlattı. Ayrıca Chance'le aramızdaki sorunları aşacağımızı söyledi. farklılıkları bir araya getirerek ve birlikte çalışarak kurumsal fayda portalı. Chance bir erkek şampuanı reklamındaymış gibi ellerini saçlarında gezdirerek yürüyene kadar beni neredeyse kandırıyordu ve ben de başımın büyük belada olduğunu hissettim.

Günün sonunda bilgisayarımın başına geçip fayda portalı için fikirlerimi bir Word belgesine döküyorum. Chance'i düşündüğümde

yeterince avantaj elde etti, ben de eve doğru yola çıktım. Trafik beni yavaşlatıyor, Chance'in avantajını artırıyor ve Wild Oaks otoparkında onunla karşılaşma şansımı katlanarak azaltıyor.

Ama Chance ters köşe yapmayı sever. Chance'in arabasının yanında olduğumu fark etmeden, onun arabasında olduğunu fark etmeden her zamanki yerime park ediyorum. O kendi kapısını açarken ben de kendi kapımı tekmeliyorum. Arka kapısına yöneldi ve Ben çantamı ve öğle yemeği çantamı toplarken, arabadan inip eteğimi ve tavrımı düzeltirken bir avuç yiyecek alıyor. Chance ve ben birlikte çalışacağız. İyi davranmalıyım.

"Kök mahzenini dolu tutsak iyi olur," diyorum. "Kış geliyor." Yalakalık hissettiğimde, sonuna kadar giderim.

Chance bana tuhaf tuhaf baktı ve "Elbette."

dedi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Anladım."

Ön kol kasları kesinlikle öyle. Gergin ve gerginler.

Dairelerimize yan yana, kilit adımlarla, sol ayaklarımız alt basamakta ve yukarı çıkıyoruz.

"Christopher birlikte yeni bir proje üzerinde çalışacağımızı söyledi," diyorum. Christopher bana Chance'e söylemedi, yani sanırım güvendeyim.

Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor. Merdivenlerin tepesine vardık. Hala bir şey söylemiyor.

"Eğlenceli olmalı," diyorum. Ve eğer buna inanırsa, ona satacak bir çulluk hayvanım var.

Anahtarımı kilide sokarken Chance "Danni?" dedi. Durdum ve omzumun üzerinden baktım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye

sorar. "Elbette." Ona anlamsızca

bakıyorum.

"Fermuarın aşağıda."

Tüm vücudum donuyor, panik beni aynı anda hem sıcak hem soğuk yapıyor. Aşağı baktım ve açık fermuarıma baktım. Eteğimin fermuarının olmadığını fark ettim.

Chance'in sırtışı bir orman yangınına bile yakabilir. Beni eritiyor, bu da beni Güney Carolina'daki bir güneş yanığından daha kızgın yapıyor. Betonun üzerinde birikmek yerine daireme kaçıyorum ve zeminde bir yığının içine sızıyorum.

Bu kötü olabilir. Bu *çok* kötü olabilir.

Chapter 10

Şans

Bana ne oldu bilmiyorum, Danni'ye takıldım. Şöyle demeliydim: "Beni uygulamalardan haberdar ettiğin için teşekkürler. Seninle kodluyorum" dedim ama bu çok resmi göründü. Aptalca gelebilirdi. Yüzüm sözlerime uymayacaktı ve bugün beni kızdırdığını anlayacaktı.

Sırt çantamı kanepeye atıp kola almak için buzdolabına yöneliyorum ama kolayı açtıktan sonra mutfakta durup açık kutuya bakıyorum.

Bugün dirseğiyle beni dürttüğünde bir zonklama hissettim. Neredeyse beni odanın diğer ucuna fırlatacaktı. O zamandan beri kollarımda garip bir parazit hissediyorum. Belki de çok fazla kafein almışımdır. Muhtemelen bunu içmemeliyim.

Lavaboya gidip suyu giderden aşağı döküyorum. Bir kısmı borulara yerleşiyor, Danni bana dirsek attığında vücudumun yaptığı gibi patlıyor ve köpürüyor. Onu göndermek için musluğu açıyorum ve sonra oturma odanın uzunluğunu beş kez yürüyorum, kapalı bir devre. Altıncı turda çantamdan sakızımı almak için duraklıyorum, ancak birkaç kullanılmış ambalajla doldurulmuş boş bir paket buluyorum. Marketten daha fazla almam gerekecek ama önce bu statik elektriği atmam lazım.

Yatak odama gidiyorum, üst çekmeceyi karıştırıp bir atlet ve dar bir şort buluyorum. Bacak presinde bol şort giyemem, o zaman herkes işimi görebilir, spor salonunu pek fazla kişi kullanmıyor. Küçük egzersiz odası Wild Oaks Apartmanı'nın bir avantajı, sadece özel kodla girilebiliyor, genellikle sessiz, ihtiyacım olan da bu, kaslarımı yok etmek için özel bir yer. Ara vermeliyim.

Kafamdaki bu Danni döngüsü. Orada dönüp duruyor, bugün gördüğüm iç içe geçmiş döngülerden daha kötü, dört . Fırsat bulursam o kodu yeniden yazacağım. Ama evet. O benim kafamın içinde. Danni'nin dudakları.

Danni'nin kaşları, Danni'nin sabun gibi kokan saçları. Güzel kokan bir sabun.

Düşüncelerimi uzaklaştırmak için kanımın pompalanmasını sağlayarak egzersiz odasına doğru koşuyorum. Kapının yanındaki güvenlik paneline kodu girdiğimde kalp atışlarım hızlanmıştı bile. Oda boş, tüm ekipmanlar beni bekliyor. Bir bank ve birkaç serbest ağırlık alıp çalışmaya başlıyorum. On tekrar.

On beş. Daha ağır dambıllarla değiştirip devam ediyorum.

Pazar günü köpek kuaförüyle olan randevum beni bu şekilde etkilemedi. Trish bana enerji vermedi. Berbat etti. Onun suçu değil. Sadece birbirimize uymadık, bu yüzden sohbetimiz iki saat boyunca bir balonu havada tutmaya çalışmak gibi geldi.

Bugün Danni ile kod konuşmak gibisi yok. Birkaç konuda ileri geri tartıştık, hemfikir olduğumuzdan daha fazla hemfikir değildik. Ve bu...

Daha ağır ağırlıklara ihtiyacım var. Elli kiloluklarımı altmışlıklarla değiştiriyorum ve kaslarım parçalanıyormuş gibi hissedene kadar tekrar yapıyorum. Ve sonra beş tane yapıyorum

ağırlıkları artık başımın üzerine bastıramayana kadar. Ağırlıkları kauçuk zemine bırakıyorum ve kollarımı ileri geri sallayarak onları silkeliyorum, sonra da yirmi makinenin bir arada olduğu makineye gidiyorum. Sonraki kırk dakikayı zihnim açık bir şekilde, zihin-kas bağlantıma odaklanarak ve başka hiçbir şeye odaklanmadan geçiriyorum.

Kapı açıldığında ve iki genç kadın, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar egzersiz kıyafetleri giyerek içeri girdiğinde ölmek üzereydim. İki kere bakamayacak kadar yorgundum. Yıpranmamış olsaydım bile . Bana deli diyebilirsiniz. Mesele kendini kontrol etmek değil. Ondan bende bolca var.

İlk paramı biriktiriyorum.

kendimi uzun süre birlikte görebileceğim özel biri için öpüyorum. Birkaç çift popomu saran tayt fikrimi değiştirmeyecek.

Ekipmanı sildikten sonra, gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissetmeme rağmen bakışlarımı kaçırarak dışarı çıkıyorum. Koşarak geri dönemeyecek kadar yorgun olduğum için ağaçlarla çevrili kaldırımda acele etmeden ilerliyor, saçlarımı ayıran ve kafa derimi serinleten esintinin tadını çıkarıyorum. Tuzlu, bataklık kokusundan pek hoşlanmıyorum ama buna tahammül etmeyi öğreniyorum.

Eve döndüğümde duşa giriyorum, temiz kıyafetler giyiyorum ve sonra kendimi bilgisayarımın önünde buluyorum, JustInCase hesap tablom sanki beni kenara çekmiş ve bir şey istiyormuş gibi açık. Sayfayı aşağıya doğru kaydırıyorum, yirmi beş satır, heyecan ve "işte o" duygusundan yoksun randevularla dolu. Hiçbiri ilk öpücüğü hak etmiyordu.

Danni'nin sırasına geldiğimde, parmağım kaydırmayı durduruyorum. Puanlarını tekrar gözden geçiriyorum, kişiliğine bir puan ekliyorum ve puanını 7'ye çıkarıyorum. Mizah anlayışını 1'de bırakıyorum ama görünüş puanını bir puan artırıyorum. Bu onun toplam puanını yükseltiyor ama 60'a çıkarmıyor. Hala geri arama listemde değil. Bu yüzden başka bir ölçüt ekliyorum, adını *Belki* koyuyorum ve Danni'nin adını sütuna ekliyorum.

Başka kimsenin adı yok. Sadece Danni'nin. Sonra kaydet tuşuna basıp Call of Duty'yi açıyorum ve JustInCase.xlsx'i arka planda kaynamaya bırakıyorum.

Danni

Chance'in daire kapısının çarpma sesini duyduğumda pencereme gizlice gidip panjurlarımın arasından bakmış olabilirim. Sadece meraklı bir komşuydum, hepsi bu.

Bu saatte nereye gidiyor? Hafta içi geceleri şehirde gezip tozmaz. Bunu hafta sonlarına saklıyor. Biliyorum çünkü kapısını o kadar sert çarpıyor ki duvarlarım titriyor.

Merdivenlerden koşarak inişini izliyorum, ayaklarının üzerinde hafif, her zamankinden biraz daha neşeli, sanki yakacak biraz enerjisi var. Atleti ve motorcu şortu kendini zorlamaya niyetli olduğunu gösteriyor, tişört ve şort çok fazla göstermeden vücudunu sarıyor. Onu otoparkta koşarken izliyorum, sırtı sağlam ve düz, adımları rahat ve kendinden emin. Kaldırımından aşağı doğru koşuyor ve sonra alçak ağaç dallarının arkasında kayboluyor.

Bu eğlenceliydi.

Dönüp kendime kafeinsiz bir kahve ve bir Pop-Tart yapıyorum, yağlamadan önce ekmek kızartma makinesinde ısıtıyorum. Pop-Tart'ın meyveli çilekli merkezi soğurken, yatak odama gidip eteğimi sıyrıyorum, bir çift pijama giymek, bir kitap almak ve sayfalar arasında kaybolmaktan başka gidecek hiçbir yerim ve yapacak hiçbir şeyim olmadığı için çok minnettarım. Saat yedide bir pizza ısıtıp kendimi yemek odasındaki masama, dizüstü bilgisayarımın başına atana kadar yaptığım şey de tam olarak bu.

Kız kardeşim Willa saat yediyi çeyrek geçe beni arar ve kilometrelerce uzakta olsak da kalplerimiz birbirine yakın, birlikte akşam yemeğinin tadını çıkarırız. Bunu her pazartesi ve çarşamba yaparız.

"Terfi mi alıyorsun?" Willa suşi rulosunu bitirmeden önce söylüyor.

"Olabilir. Patronum beni yüksek profilli bir projeye verdi. Yıllık değerlendirmeler sırasında benim için mücadele edecek."

Willa heyecanla "Bu harika," diyor ama tavrı hemen . "Öyle değil mi?"

"Tabii. Harika," diye cevap veriyorum donuk bir şekilde.

"Yani bir bit yeniği var."

Bir dilim pizzamı bitirip tabağımı masadan kaldırdıktan sonra web kameramın önüne çömelıyorum. "Pek sayılmaz."

"Danni, ne yakaladın?" "Bu gece resim mi yapacağız?"

Willa, sarı saçları dışında neredeyse ikizim, parmaklarını yelpazeliyor ve tırnaklarına kaşlarını çatıyor. "Kesinlikle. O bastırmalı tırnakları bir daha kullanmayacağım. Yapıştırıcı tırnak etlerimi yedi."

Tırnak cilasını ve manikür malzemelerini almak için bilgisayarından uzaklaşıyor. Banyomdan parlak pembe, tozlu gül rengi ve mavi olmak üzere birkaç renk alıp yemek masasına dönüyorum. Bir dakika sonra Willa tekrar yanıma geldi. Kütikül restorasyon protokolünü açıklıyor. Ona hangi rengi kullanmam gerektiğini soruyorum. İkimiz de mavi renkte hemfikiriz. Cesaret için mavi. Yüksek görünürlüklü bir BT projesinin proje lideri olarak tam da ihtiyacım olan şey. Cesaret, korkusuzluk, kararlılık.

Tırnaklarımızı cila için hazırlamaya başlarız. "Bunda ne var?" Willa soruyor. "Bir adam var."

Willa başını arkaya atıp inliyor. Erkek programcılarla olan aşk-nefret ilişkimi biliyor. Tavırları olan kadın yazılımcıyla hiç tanışmadım. Bunu burada bırakalım. Birlikte çalıştığım erkeklerin çoğu harikaydı. Sadece küçük bir kısmı dişlilerimi metal talaşına çevirdi.

"Lütfen bana bunun Zane 2.0 olmadığını söyleyin," diyor Willa.

"Kesinlikle hayır. Bu adamla aramda hiçbir duygu yok."

Zane'in mansplaining'ine, kodumu kirletmesine, her şeyi bilen tavrına rağmen ona aşık oldum. Daha ağzını açmadan ona aşık oldum. Gözlerimi onun uhrevi muhteşemliğine diktim ve ona bağlandım. Gözlerimiz ilk birleştğinde, "Bu o." diye düşündüm.

Bu . İki kelime. O. O.

Sesler duymuyordum ama kelimeler dışarıdan geliyor gibiydi, sanki Tanrı bana Zane'in benim erkeğim olduğuna dair büyük bir ipucu veriyordu. Birlikte olmam, evlenmem gereken kişi oydu. Aldatan geçmişini, beyaz yalanlarını, iflas işlemlerini boş verin. Aptalca değil mi? Eğer Zane'in pohpohlamaları ve manipülatif özürleri olmasaydı, Tanrı'nın beni onun aslında aradığım kişi *olmadığı* konusunda uyardığını duyabilirdim.

"Göz göze geldiğinizde gökyüzü parçalanmadı ve melekler şarkı söylemedi mi?" Willa soruyor.

"Ha ha."

"Kötü şaka. Özür dilerim."

"Hayır. Tanıştığımızda ruhani sesler duymadım. Ama kodlama tarzının tadına baktım ve her yerinde Zane yazıyor."

Willa tekrar inliyor ve sonra hızla kendini toparlıyor. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Pratik yaptım. Artık bu tipleri nasıl dizginleyeceğimi biliyorum." "Ama bu yüzden projen için heyecanlı değilsin."

Başparmağımın üzerine bir şerit mavi oje sürüyorum ve çizgilerin içinde kalmaya dikkat ederek yanına bir tane daha sürüyorum. "Sanırım değil. Ama aynı zamanda yas tutuyorum. Drew benim Ar-Ge projemi devralacak."

", " diye ciyaklıyor Willa. "Senin bebeğin!" Beni yakaladı.

" yok. Sorun değil," diyorum. "Takım için bir tane alacağım." "Ve zam için."

"Çoğunlukla bu."

"Ama..." Willa alt kat boyamayı bırakıp hüznle başını kaldırıyor. "Terfi, yakın zamanda eve dönmeyeceğin anlamına geliyor."

Willa'ya eve dönmek gibi bir planım olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım, kalıcı olarak değil. Artık okyanus kenarında yaşamamın tadına vardığım için bundan vazgeçmeyi düşünemiyorum. İçten içe, buraya taşınmasını umuyorum. Hem annem hem de babam öldüğüne ve Indiana'da yakın akrabaları olmadığına göre, onu orada tutan şeyin ne olduğundan emin değilim. Taşınmak tam da ruhumun ihtiyacı olan şeydi. Memleketimle arama mesafe koymak, geçmişten çıkıp yeni bir geleceğe adım atmamı sağladı. Aynı şeyi Willa için de istiyorum.

"Kıramı bölüşmek benim için sorun olmaz," diyerek duygu yüklü sulara ayak parmağımı sokmaya çalışıyorum. Evi satmak zorunda kalacaktı. Annemin evini. İçinde büyüdüğümüz ev. Babam kız arkadaşıyla ortadan kaybolmaya karar verdiğinde bize bıraktığı ev. Çocukluğumuzda oynadığımız ev.

Çocukken arka bahçede, uzun otların arasında patikalar, hayali insanların yaşadığı hayali kasabalarımız için yol sistemleri yapardık.

"Morgan ve Kayla'nın yanına taşınmayı mı düşünüyorsun?"

Aptal numarası mı yapıyor yoksa konuyu mu saptırıyor?

"Bunun hakkında konuşmuştuk. Ne kadar çok oda, o kadar iyi bir daire; tüm olanaklara sahip lüks bir daire."

Willa biraz şüpheci bir tavırla, "Benden çok daha fazla kazanıyor olmalısın," diyor. Ne kadar para kazandığını biliyor. Bunu hiçbir zaman sır olarak saklamadım. Bir öğretmen olarak çok daha az kazanıyor ama aynı evi paylaşmak isterse kiranın daha fazlasını karşılamaya hazırım.

"Molly kreşini çok seviyor," diye ekliyor Willa.

Tamam. Ne demek istediğimi anladı ve konuyu saptırıyor. "Her gün arkadaşlarını görmek için sabırsızlanıyor," diye ekliyor.

Molly insan değil ama öyle de olabilir. Annem onu bize Yaklaşık on yıl önceki Noel. O bir yavruydu, ele avuca sığmayan küçük bir Golden Retriever. O köpeği, inişli çıkışlı tepeleri, Ekim hasatlarını ve soğuk sonbahar gecelerindeki şenlik ateşlerini özlediğimden daha çok özlüyorum. Indiana ile ilgili bazı şeyleri özlüyorum. Ama en azından Molly'yi Zoom'da görebiliyorum.

Adını duyunca başı Willa'nın masasının üzerine fırlıyor. Dilinin yana kaymasına izin vererek mutlu bir şekilde pantolonunu çıkarıyor.

"Selam kızım," diyorum sevimli hayvanlar ve bebekler için ayırdığım tiz, şakıyan ses tonuyla. "Ne yapıyorsun orada?"

Başını iki yana sallayarak sallanan kuyruğunun ağırlığını dengeliyor. "İyi bir kız oluyor, değil mi?" Willa coos. Eğiliyor ve kafasına bir öpücük kondurur. Molly de Willa'nın kucağına atlayarak karşılık veriyor. "Molly, hayır!" Willa cilasını Molly'nin uzun saçlarından korumak için ellerini kaldırıyor. Hava dahil her şeye yapışıyor. "Aşağı, Molly."

Kıpırdamıyor, bu da benim kıs kıs gülmemi sağlıyor. Willa onu nazıkçe itmeyi başarıyor ve sonra tırnaklarını incelemek için eğiliyor. "Onları mahvetti," diyor teslim olmuş bir iç çekişle. "Baştan başlamak zorundayım."

Willa oje çıkarıcısını almak için sandalyesinden kayıyor. Her akşam annemle paylaştığımız masadaki boş sandalyesine bakıyorum. Bir parça hüznün göğsümü karartıyor. Willa'nın o evde nasıl kalabildiğini bilmiyorum ama buna karar vermek bana düşmez.

Omzumun üzerinden oturma odasının penceresine bakıyorum. Güneş ışığı mini panjurların arasından süzülerek halının üzerinde çizgiler oluşturuyor. Yakındaki plajın düşünceleri göğsümü aydınlatıyor. Morgan ve Kayla ile geçireceğim bir plaj günü düşüncesi göğsümü daha da aydınlatıyor. İyi arkadaşlarım var. JetAero'da iyi bir işim var.

Yeni projemde Chance'e katlanmak havamı bozmayacak. Buraya gelerek doğru kararı verdim. Tatmin olmuş bir nefesle tırnaklarıma dönüyorum, fırçayı koyu maviye batırıyorum ve işe geri dönüyorum.

Chapter 11

Danni

Okyanusu seviyorum ama balıkları sevmiyorum. Nasıl süründüklerini, nasıl hissettiklerini ve nasıl koktuklarını sevmiyorum - canlı, ölü ya da pişmiş.

Chance son bir buçuk haftadır her gün öğle yemeği için somon balığı getiriyor, mikrodalgaya atıyor ve öğleden sonraya kadar devam eden bir balık kokusuyla havayı kirletiyor. Alp sisiyle bile boy ölçüşemiyor.

Morgan, Kayla ve ben kokunun en kaçınmak için öğle yemeğine çıkıyoruz ama Chubb's Sub and Grub'da günde on dolar harcamaya devam edemem. Çok çabuk birikiyor.

Bu nedenle, bir dilekçe hazırlamak için yazılım mimarlığına ara verdim. basit - Chance hariç ofisteki herkesin imzalayabileceği kadar satır içeren bir paragraf.

Koku Barışı İçin Bir Dilekçe

Biz, aşağıda imzası bulunanlar, somon balığı ya da diğer balıkların mikrodalgada pişirilmesi konusunda bir moratoryum çağrısında bulunuyoruz. rahatsız edici ve kalıcı kokusu nedeniyle diğer balık türleri. Omega-3 yağ asitlerinin tüketimini desteklemekle birlikte, hap formunda olmadıkları sürece bu ofiste yerleri olmadığını düşünüyoruz. Bu dilekçeyi imzalayarak, ofisimizde omega-3 yağ asitlerinin özel olarak balık tüketme hakkını tüm kalbimizle desteklediğimizi belirtmek isteriz. Sadece burada yapmayın. Birlik içinde:

Ve işte kadar. Tedarik odasındaki yazıcıya gönderiyorum ve kimse görmeden makineden almak için koşuyorum. Gizlice, bir parça bant yapıştırıyorum, boş dinlenme odasında kayıtsızca dolaşıyorum ve sonra kontrol ediyorum

dilekçemi duvara tokatlamadan önce hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için omzuma . Kimse akıllanmadan yerime geri döndüm.

Chance ninja hareketlerimi fark etmedi. Bir, çünkü onlar ninja hareketleriydi, iki, çünkü her gün Drew'un yanında gezinip duruyordu. Geçen haftadan beri. Onlar Drew'in monitörlerinin önünde kamburlaşmış, bir şeylere aşırı odaklanmışken ben burada oturmuş, kodlarımla oynadıklarından şüphelendiğimde göğsümde oluşan sinir bozucu sancı dışında yalnız zamanımın tadını çıkarıyorum. Ama bunu yapıyor olamazlar. Kodum zaten test aşamasında. Her programcı test aşamasındayken kodla uğraşılmayacağını bilir.

Çenemi sıkıyor ve işime yeniden odaklanıyorum. Chance ve Heng ile toplantım yirmi dakika içinde başlayacak ve bu süre zarfında onlara sosyal yardım portalı uygulamamız hakkında genel bir bilgi vermeyi ve kod iskelesi üzerinden konuşmayı planlıyorum.

Christopher bana bu projede liderliği üstlendiğimi söylediğinden beri, sabahlarımı ve öğleden sonralarımı mimariyi aptalca prova ederek geçiriyorum, böylece ne Chance ne de Heng rotadan sapmıyor - en çok da Chance. Heng ile pek konuşmadık ama onun bir ego kodlayıcısı değil, kural takipçisi olduğunu hissediyorum, şükürler olsun.

On dakikaya beş kala masamdan kalkıp gözümü kısarak Chance'in sırtına bakıyorum, Drew'in sırtının yanında, ikisi de eski bir Commodore 64 yeşil ekranına bakar gibi , Drew'in JetAero'nun standart LCD monitörlerini onaylamadığı için kendi aldığı üç monitöre karşı. Ayrıca iki monitör de yeterli değildi. Üçüncü bir tane daha getirdi ve kimse çalamasın diye onları masasına zincirledi. Muhtemelen akıllıca bir hareket. . Her biri 500 dolar. Başka bir deyişle, Drew ve Chance'in bir sürü izleme alanı var.

Orada ne yapıyorlar? Proxima Centauri'ye seyahat etmek için bir füzyon roketi mi tasarlıyorlar? Yoksa Drew yavaş yavaş Chance'i JetAero'nun uygulamalarına mı alıştırıyor? Chance'i benim eğitmem gerektiğini sanıyordum.

Oh neyse. Drew'u köpek yavrusu gibi takip etmek istiyorsa, onu durduramam. Bu şekilde Chance'in sakız çiğnemesi duyulmuyor ve büyük ayakları benim küçük ayaklarımın yakınında olmuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. *Olumsuz olma. İyi düşünceler. Sen onun proje yöneticisisin. İyi geçinmek zorundasın.*

Chance'in ayaklarından nefret etmek de dahil olmak üzere olumsuz düşüncelerimi bir köşeye itiyorum ve ona doğru yöneliyorum, başının arkasına, özellikle de eğilirken sık sık parmaklarıyla taradığı gevşek buklelere

Başını geriye atarak adam elmasını tırmanılması ve fethedilmesi için yalvaran bir dağa dönüştürdü.

Hayır. O değil.

"Buluşma zamanı," diyorum Chance'in elini gezdirirken.

Tabii ki. Sanki aklımı okudu.

Chance'in beynimi kurcaladığı düşüncesi yüzümü ateş topuna çeviriyor. Neyse ki hâlâ beş yüz dolarlık monitöre odaklanmış durumda, göz bebekleri alev alev yanan yanaklarımın yakınında bile değil.

Başka tarafa bakıyorum ve kendime onun ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlatıyorum. Dağınık, düşüncesiz, sakız çiğneyen Chance. Tam bir felaket. *Profesyonel ol, Danni.*

"Buluşma zamanı," diyorum tekrar, çünkü Chance ilk seferinde yerinden kıpırdamadı. İkinci seferde de kımıldamadı. Sandalyesinin altını tekmeliyorum.

Bir elini kaldırıp arkasını bana uzattı. "Bir dakika içinde orada ol."

Bana el sallamak için avucunu bile çeviremeyecek kadar dikkatini dağıtan şey nedir?

Drew'un monitörüne bakıyorum ve adım gözüme çarpıyor. Kodlamak için iki günümü harcadığım bir kod bloğunun yorumlar bölümündeydi. hata ayıklama. Alev yanaklarıma geri döndü. Kodumun içindeler! Kodumda ne yapıyorlar?!

Heng yaklaşıyor, iki eli bir deftere sarılmış, kararsız görünüyor. "Burada mı buluşuyoruz?"

Ona yan yan bakıyorum, yüzümdeki iki alarmlı ateşin yoğunluğundan onu korumak için sadece bir yanağımı uzatıyorum.

Belki de Drew, Chance'i benim kodum üzerinden bir eğitim egzersizi olarak geçiriyordur. Çünkü benim koduma dokunmaya cesaret edemezler. ki test aşamasındayken.

Profesyonel bir gülümseme takındım. "CR3'te buluşuyoruz. Heng ve ben tam o tarafa gidiyorduk."

Ayağa kalkıp beni takip etmeni istiyorum. O yapmıyor. Böylece ben ve Heng konferans salonunda yalnız kaldık, birbirimize karşılıklı bakıyorduk. masanın iki tarafında.

Heng ve ben aramızdaki boşlukta bilinçsizce nefes alıp verirken küçük konferans odasının duvarları bir çöp sıkıştırıcı gibi kapanıyor. Yetki bende. Bu garipliği dağıtmalıyım. "Pekâlâ o zaman. Hazır mısın Freddie?"

"Oh. Ben Heng," diyor hafif bir aksanla. Heng içine kapanık biri. Onu ilk kez konuşurken duyuyorum.

"Yani, başlamaya hazır mısın?" "Oh, evet.

Hem de çok."

Dizüstü bilgisayarımı oynuyorum ve sonra omzumun üzerinden bakıyorum. Chance'ten hâlâ iz yok. "Güneydoğu Asya'dan mısın?" diye soruyorum ve sonra kendimi ikinci kez sorguluyorum. Chance aklıma geliyor ve bana ırkçı bir yabancı düşmanı diyor, ama hiç yabancı düşmanı demedi. Bunu Morgan yaptı. "Laos'tan bir arkadaşım vardı," diye açıklıyorum.

"Ailem Kamboçyalı. Çok anlayışlısın."

Ya da aptal. İkisinden biri. Ben aptal diyorum. Chance nerede?

Eğiliyorum ve alnımı avucuma dayıyorum. "Özür dilerim. Biraz telaşlıyım. Az önce Drew'un ekranında adımları gördüm ve-"

"Naber?" Chance gürültülü bir şekilde anons eder.

"Senin zamanın," diyor Heng.

Chance bir sandalye çıkarıyor ve oturmadan önce etrafında dönüyor. Kollarını arkaya dayayıp bize doğru eğiliyor. "Zamanım doldu mu?" Heng, Chance'in şakasını anlamasından memnun görünüyor. Chance bana bakıyor ve başını öne eğiyor.

kaş. "Takımdan çıkarıldım mı?"

"Henüz değil," diyorum.

Heng sessiz bir şekilde "Yan" derken kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve beyaz tahtaya geçiyorum.

"Çabucak halledeceğim," diyorum. "Toplantılardan hoşlanmam. İnsanlar görevlerinin başında kalsalar çoğu sadece beş dakika sürer." Chance avuçlarını birbirine sürterken ben bir beyaz tahta kalemi kapıyorum.

"İşte benim tarzım Scrum ustası," diyor.

"Biz bir Scrum ekibi değiliz. Burada çeviyiz ama çok da çevik değiliz. Eski patronumun sloganı şuydu: Yazılım zamanında teslim ediliyorsa süreçlerimiz işliyor demektir. Sabit olmayan şeyi bozmayın."

Chance "ch" ve "sh" karışımı bir ses çıkarıyor. Benimle alay mı ediyor yoksa sessiz olmamı mı söylüyor emin değilim. Bunu anlamaya çalışmak yerine, onlara yüklemek üzere olduğum uygulama mimarisinin şemasını çıkarmaya başlıyorum.

"Bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeyin demek istemiyor musunuz?" Heng öyle diyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ben de öyle demedim mi?" Chance yine "ç/ş" sesini çıkarıyor.

"Ne demek istediğini anladım," diyor Heng.

Ben hedeflerimizi ve iş bölümümüzü şemalaştırırken ikisi de sessizce dinliyor.

"Şartlar nerede?" Chance soruyor.

"Onlar eski uygulamada," diyorum, hâlâ alt görevlerin ana hatlarını çizerek. "Lütfen bana eski kodun gereklilikler olduğunu söylemeyin."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Sana yalan söyleyebilirim ya da sadece evet diyebilirim. Hangisini istersin?"

Chance arkasına yaslanır ve yüzünü ovuşturur.

"Gereksinimleri ilerlerken kendimiz yazacağız," diye ekliyorum. İnliyor. Heng beklentiyle bakıyor.

"İşlevsel gereksinimler olmadan nasıl Çevik olabiliriz?"

Müşteri beklentilerine göre ilk olarak hangi parçaları teslim edeceğimizi nasıl bileceğiz?"

Boynumu eğmek zorunda kalmamak için hafifçe dönüyorum ve beyaz tahta kalemimi çizimime batırıyorum. "Şimdi açıklıyorum."

"İş birikimini tımar etmemiz, günlük toplantılar ve artımlı sürümlerle iki haftalık sprintler yapmamız gerekiyor."

"Size daha önce de söyledim, tam anlamıyla Çevik değiliz. Bunun için test personelimiz ya da yazılımımız yok."

Bir inilti daha.

Sırtımdan atmasına izin verdim. "Sen yerleşene kadar her Pazartesi, Çarşamba ve Cuma buluşacağız. Ondan sonra karar verebiliriz. Gelirken gereksinim sorularını bana yöneltin. Eğer bunları birlikte çözemezsek, müşteriye giderim. Temel işlevselliği göstermek için onlar için bir prototip hazırlıyorum. Arayüze zaten aşınalar çünkü bunu İK uygulamalarıyla sorunsuz çalışacak şekilde tasarladım."

Koltuğuma dönüp dizüstü bilgisayarımı projekte takıyorum, kod maketlerimi açıyorum ve kollarımı kavuşturarak arkama yaslanıp çalışmamı inceliyorum. Süslü bir şey değil. Bu tasarım gereği. Gereksiz arayüz çağrılarını azaltarak mimarının karmaşıklığını en aza indirdim.

Chance sandalyesini döndürüyor, sonra dirseğini masaya dayayıp elinin üzerine eğiliyor, kaşları birbirine kenetlenmiş bir şekilde kodumu inceliyor. Chance kaşlarını çatmaya devam ederken Heng beyin bebeğime onaylayarak bakıyor.

Yılmadan HTML'i açıyorum ve uygulamanın katmanlarını tek tek anlatıyorum. İşim bittiğinde Chance'in çenesi hâlâ elinin üzerindeydi ve kaşları birbirine o kadar yakındı ki birbirlerini öpebilirlerdi. Hatta birkaç kaş kılı gözümün önünde, hiç utanmadan öpüşüyor.

Chance'in de utanması yok.

"Bu gerçek Chai kodlaması değil," diyor.

Heng onun devam etmesini bekliyor. Ağzımı açmadan önce dudaklarımdan dökülmek üzere olan kfr yutuyorum. "Affedersiniz?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bu sadece... o değil."

Gz kapağım seğirmeye başladı. "Aslında yle, çünkü bu mimariyle gidiyoruz."

Heng bana göz kırıyor, ağzından "yanmak" kelimesi çıkıyor ve sonra gözlerini tekrar Chance'e çeviriyor.

"Ne kadar tasarım zamanımız var?" Chance soruyor.

"Hiç yok. Hepsini kullandım. Uygulama altı hafta içinde teslim edilecek."

Chance arkasına yaslanıp yüzünü tekrar ovalıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirip adem elmasını odadakilere göstererek işini bitiriyor. Tırmanmak istemiyorum, daha çok karate yapmak istiyorum. İyi bir boğaz yumruğu. Otoritemi kurmanın bir yolu da bu.

"Peki ya benim kodum 'gerçek' Chai işi değil mi?" diyorum, boğazımı yumruklamayı toplantının *güneye* gitme ihtimaline saklayarak. Kesinlikle yle olmayacak. Ayrıca bugün kovulacak gibi de hissetmiyorum.

"Arka u kodu çok basitleştirilmiş. Görünüm katmanında çok fazla nesne var, çok fazla yinelenen kod var."

"Gerçekten mi?" Bu bir soru değil. Bu bir meydan okuma.

"HTML ile uğraşmaktan nefret ediyorum. Görünüm katmanını genelleştirirsek, arka u karmaşıklaşır ve kodlamayı daha eğlenceli hale getirir."

Heng'in kaşları alnından yukarı fırlıyor. Benimkiler irade gücüyle yerlerinde duruyorlar ama dilimi terbiye etmek için biraz zamana ihtiyacım var. Derin bir nefes, kanımı durgunlaştırıyor. Avularımı masanın üzerine yayıyorum, kelimelerimi dikkatle seçerken parmaklarıma odaklanıyorum.

"Gördün mü, işte bundan kaçınmaya çalışıyorum. Komplikasyonlar."

"Uygulamanın görünümünü ve hissini değiştirmek isterseniz, beş yüz nesneyi değiştirmeniz gerekir."

"Beş yüz değil. Daha çok otuz gibi ve HTML ve CSS düzgün yazıldığında değil. O zaman sadece birkaç stili değiştirmek yeterli olacaktır."

"Ama genelleştirilmişe, sadece tek bir yerde değiştirmeniz gerekir."

"Bu uygulamanın altı hafta içinde test edilmesi gerekiyor."

"Sorun değil."

"Ve siz gittiğinizde birileri kodunuzu korumak zorunda kalacak. Senin 'karmaşıklıklarını' anlamlandırabilmeleri gerekir." Tırnak işareti kullandım. Profesyonelce değil ama Chance'in davranışı da yle.

Sanki dünyadaki açlığı çözmüş gibi bir ah-ha tonuyla "İşte yorumlar bunun içindir" diyor.

"Yorum ekliyor musunuz? Çünkü pek çok kodlayıcı yorumlara yer vermiyor."

"Elbette, gerekli olduğunda."

"Peki ne zaman gerekli olduklarına nasıl karar veriyorsun?" Kollarını kavuşturmadan önce "Öyle yapıyorum işte," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve başparmağımı masanın üstüne vuruyorum. Heng arkasına yaslanmış, bir kolunu karnının üzerine atmış, diğer eliyle de ağzını kapatıyor. Akıllıca. Chance iş arkadaşından bir iki şey öğrenebilir. Ama içimden bir ses Chance'in bir şeyler öğrenmekten hoşlanmadığını, herkesi boşverip kendi yolunu çizmeyi tercih ettiğini söylüyor. Bu hikâyeyi daha önce okumuştum ama bu bir Kendi Maceranı Kendin Seç ve nasıl biteceğinden ben sorumluyum.

Masanın üzerine eğilip Chance'in gözleriyle buluşuyorum, duvardaki kodumu gösteriyorum ve JetAero otoritemi devreye sokuyorum. "Bu işi *gerçekten* böyle yapıyoruz. KISS yöntemini kullanıyoruz. Basit tut aptal."

Chance bana kaşlarını çatı.

Ona gülümsüyorum. "Öğle yemeği için kim hazır?"

Chapter 12

Şans

Dün akşamdan kalan somon balığı ve beyaz pilavla dolu, de biraz köri tozu atılmış, Amerikalıların Hint baharatı olarak nitelendirdiği, bakkaldan aldığım küçük şişedeki türden sevindiğim kabıma bakıyorum. Ama bir baharat öğütücüm yok, olsaydı da kullanmazdım.

Her neyse. Hayatımın yarısı bu ülkede geçti, dolayısıyla bu ülkenin vasatın altındaki yemeklerine aşinayım. Ama somonumu severim. Ve dinlenme odasının duvarındaki dilekçeye göre, bu ofisteki en az on kişi sevmiyor.

"İyi o zaman. Somonumu sevmiyorsan, somonumu alamazsın." Bu daha hoş geldi. Döndüm ve dinlenme odasından çıktım, Yol boyunca Glad kabımı çöpe attım. Beni bir alkış tufanı karşıladı. Bütün oda aval aval bana bakıyor ve şiddetle alkışlıyor.

". Anladım," diyorum ve onların heyecanını yatıştırmak için havayı okşuyorum. "Gittiğinde onu özleyeceksiniz."

"Hayır yapmayacağız," diye bağırıyor Bruce dört kabin öteden.

Ağzımın kenarında bir gülümseme . Ofisten dışarı adımımı atarken Alkışlar azalıyor ve Juanita bağırıyor, "Kokmuş balık adam, sakızını unuttun."

Cebimi yokladım. Gerçek. Sakız paketim masamın üstünde. Şimdi nasıl oldu da

Juanita bunu biliyor mu? Casus kamera var mı diye baktım. Hiçbirini bulamayınca Juanita ile göz göze geldim. "Beni gözetlemeyi bırak."

Kıs kıs gülüyor ve sonra monitörlerine geri dönüyor.

Sakız cebimde güvende, merdivenlerden zemin kata iniyorum. Kokuşmuş balık adam. Ha ha. Benimle uğraşmaları umurumda değil. Sorun değil. Yapabilirim

Al şunu.

Citizen's Tower'dan çıktığımda sıcak ve nemli hava yüzüme çarpıyor. Sola dönüp caddede ilerliyorum, bir deniz ürünleri dükkanının, vitrininde deniz kabuğu küpeler olan bir kuyumcunun ve Karen ve Karen'in hukuk bürolarının önünden geçiyorum (o yere güvenmezdim). Köşede Chubb's Sub and Grub adında bir sandviç dükkânı ve ön camında suratına sandviç tıktırılan tombul, karikatür bir adam var. Chubb, sanırım.

Çiğ soğan ve domuz pastırması kokusu beni içeri çekiyor. Restoran kalabalık, tezgâhta uzun bir sıra var ve müşteriler masaların çoğunu işgal ediyor, ama gözüme ilk çarpan kişi Danni oluyor. Arkadaşlarıyla birlikte sırada duruyor, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını bir çizgi halinde birbirine kenetlemiş. O

Parlak kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atıp bana bakıyor ve anında gözlerimi buluyor. Onunla küçücük bir konferans odasında yarım saat geçirdim ama şimdi göz göze gelmek midemi kaygan bir fay hattının üzerinde oturuyormuşum gibi hissettiriyor. Gözlerimi cilalı beton zemine indiriyorum ve hasarı değerlendiriyorum. Bengaluru'da bir kez depreme maruz kalmıştım, sadece bir sarsıntıydı. Bunun gibi bir şey değildi. Bu daha şiddetli ve bir şekilde çok daha beklenmedik. Şimdi yemek yiyebilir miyim? Ayrıca, az önce benimle alay ettiği gerçeğini görmezden mi geleceğim?

Evet. Evet, öyleyim. Çenemi kaldırıyorum ve gözlerimi Danni'nin başının yan tarafına dikiyorum, sıradaki yerimi alıyorum ve "Hey" diyorum.

Kayla ve Morgan dönüp bakıyor, el sallıyor ve gülümsüyorlar. Danni bakmıyor. Menüye bakıyor, o kadar dalmış gibi davranıyor ki beni fark etmiyor. Bir odayı nasıl okuyacağımı bilirim.

Danni, kodlarına duygusal olarak yatırım yapan programcılardan biridir. Birisi iyileştirme önerileri sunduğunda bunu kişisel olarak algılıyorlar. Oysa bana göre bu sadece bir kod. Tüm kodlar iyileştirilebilir ve iyileştirme herkesin hedefi olmalıdır. Ne yazık ki kariyerim boyunca, objektif bir eleştiriyi kaldıramayan çok fazla teknisyenle karşılaştım. O Onlardan biri.

Danni ve arkadaşları yemeklerini sipariş edip paket yaptırıyor, Danni'nin küçümsemesi zihnimin boş kısımlarında tekrarlanırken beni menüyü incelemem için geride bırakıyorlar. Sırf güzel olduğu için ona karşı yumuşak davranmıyorum. Saçları parlak ve güzel kokuyor, bunu zaten biliyordum ama o benim ekip liderim. Biz iş arkadaşız. Hangisinin tutacağını görmek için fikirlerimizi ileri geri atıyoruz, umarım en iyileri olur ve sırf güzel olduğu için ona yumuşak davranmıyorum.

Çünkü o, başyapıtlar dokuduklarını düşünen kodlayıcılardan biri.

Eğer öyleyse mantığı döngüleriyle. Döngülerden bahsetmişken. Danni gömülü döngüleri seviyor. Ama Drew ve ben bunları basitleştiriyoruz.

Chubb's Italian Cold Cut Conquest'i yağ ve sirke ile sipariş ediyorum, cam kenarındaki iki kişilik boş bir yere taşıyorum ve somon balığımdan çok daha fazla keyif alıyorum, yani her şey yolunda gidiyor. İşim bittiğinde, yağ damlalarını

masaya bir peçete koyup her şeyi çöpe atıyorum çünkü Danni'nin düşüncesinin çöplerime nasıl bakacağını biliyorum. Bazen, sadece yapmamayı seçiyorum. Muhtemelen eve gittiğimde dünkü çöpü çöp kutusuna atmalıyım. Bu sabah, terli ayaklar ve çürümüş kavun bebek doğurmuş gibi kokuyordu.

Ofise döndüğümde, Danni bilgisayarının başına tünemişti. Girişimi kabul etmiyor ama elini yanağına götürüyor ve Star Trek'teki Uhura gibi kulağına bastırıyor. İnce vücut dili işareti

"Beni fark ettiğini bilmesini istemiyorum" ya da "Selamlama frekansları açık, Kaptan." Ben ilkinin seçiyorum.

Drew masasında, ben de birkaç saniye içinde orada olacağım ama bir fikrim var.

"Hey."

Danni bana bakıyor.

"Drew ve ben bir şey üzerinde çalışıyorduk. Gelip görmek ister misin?"

Bana dikkatle bakıyor, başı eğik ve dudakları kiraz patlağından daha kırmızı. Onları yalıyor ve sonra omuz silkiyor. "Elbette."

Onun sandalyesini alıp Drew'un küpüne götürüyorum. Benim sandalyem zaten orada, beni bekliyordu. Yerime oturdum ve Danni'ye oturmasını işaret ettim. Sandalyesinin kenarına tünedi, kararsız görünüyordu.

"Ona neyiz olduğunu göster Drew," diyorum koluna ters bir tokat atarak.

Şaşkınlıkla sıçradı ve sonra kaşlarını çatarak elime baktı. "Orada olduğunu fark etmemiştim."

"Danni'nin sandalyesinin arkanızdan yuvarlandığını mı?"

Drew, sola doğru çok fazla ayrılmış olan sarkık perçemlerini geriye doğru itiyor ve bu da onu saç çizgisindeki azalmayı telafi ediyormuş gibi gösteriyor. Tüm kodlarını yazmadan önce kafasında yazan ve yağmur yağdığında işe eldiven giyerek giden Bob Donner gibi çok daha tuhaf adamlarla çalıştım. Drew, Bob'a kıyasla normal ve deli gibi zeki.

"Bana ne göstermek istiyorsun," diyor Danni.

Bitirdiği anda kiraz dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor. Ona ne kadar kod bıraktığımızı gösterdiğimizizde, o ince çizgi kıvrılacak.

yarım aya dönüştü, dişleri ve her şeyiyle.

"Ben ve Drew bir Ar-Ge uygulaması üzerinde çalışıyoruz."

"Biliyorum," diyor Danni. "Bu benim uygulamam. Sıfırdan kodladım." "Gerçekten mi?"

"Kodun her yerinde adımın geçtiğini fark etmedin mi?"

Ses tonu beni sola doğru kaydırıyor. "Burada ve orada gördüm."

"Çünkü bu benim uygulamam."

"Drew'un uygulaması olduğunu sanıyordum."

Drew bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan, "Danni'nin uygulamasıydı ve şimdi benim uygulamam oldu," diyor.

"Her yerde fark etmedim," diye araya giriyorum ve ardından ekliyorum, "Birileri kodunu her zaman yorumlamıyor." Danni'nin dudaklarının köşeleri yanlış yöne, aşağıya doğru yöneldi.

"Ona neyiz olduğunu göster," diyorum, bu sefer kendimden biraz daha az emin bir şekilde. Drew omzunun üzerinden Danni'ye bakıyor. "Görebiliyor musun?" "Yeterince iyi."

Drew CompareMe'yi açar ve bir tarafta Danni'nin projesini, sağ tarafta kendi güncellenmiş projesini açar. Tümünü genişletmek için düğmeye tıklar klasörler ve kaydırmaya başlar. "Bundan kurtulduk. Bunlardan kurtulduk. Bunların gitti. Gerek kalmadı. Hayır. Etkili bir şekilde silindi."

Danni'nin dudakları aşağı doğru koruyor.

"Onu genelleştirdik," diyorum. "Görünüm katmanlarını azalttık ve sahip olduğunuz kopyalardan kurtulmak için denetleyiciyi tek bir nesnede birleştirdik. Bu sabahki toplantımızda açıkladığım gibi." Bir dakika boyunca devam ediyorum, birleştirilmiş nesnelerin mimariyi neden daha sağlam, daha az kırılgan hale getirdiğini açıklıyorum. Dudakları kıpırdamıyor, yani belli ki işin özünü anlamamış.

"Bu uygulama test aşamasında," diyor sonunda, dolgun, kiraz dudakları gitmiş, yerini kansız, seğirten şeyler almış.

"Bu sadece bir hafta sürdü," diyor Drew. Kollarını geriyor ve kendi etrafında döndürüyor, ellerini başının arkasında birleştirerek gururla yaptığı iyileştirmelere bakıyor.

"Bunu ettiğimde testler yüzde doksan oranında tamamlanmıştı." Danni'nin sesinde sert bir ton var.

"Hâlâ öyle," diyor Drew.

Danni'nin dizleri refleks olarak uzuyor, topukları sandalyesini bir ayak geriye gönderiyor. "Şimdi tam bir regresyon testi yapmak zorundalar!"

Drew omuz silkiyor. "Bir ekranı test ederlerse, geri kalanı da çalışacaktır çünkü hepsi aynı arka uç."

"Farklı doğrulamalarla," diye homurdanıyor

Danni. "Onları da ekledik."

Hâlâ arkasına yaslanmış olan Drew ile öne doğru eğilmiş, elleriyle koltuk minderini tutmuş, vücudu Everclear kokteyli kadar sert Danni'ye bakıyorum. Aslında bu konuda onun tarafındayım. Tam bir regresyon testi gerekli. Ben de öyle diyorum.

"Yani temelde, kodlama için harcadığım onca zaman ve test için harcadıkları onca zaman zaman ve para kaybıydı."

Drew ellerini başından kaldırır ve "Evet" der.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Senin kodunu kullandık. Ya da Drew kullandı." Bir kez daha düşündüm de, sanırım bu seferki övgüyü onun almasına izin vereceğim. Bu onun fikriydi. Çoğunlukla.

Danni, "Yarısını sildiniz ve diğer çeyreğini yeniden yazdınız," diye karşı çıkıyor. "Ve şimdi kod kendini koruyor, böylece JetAero paradan tasarruf ediyor süresiz olarak. ederim."

Drew'dan biraz uzaklaştım.

"Kod kendi kendini korumaz," diye Danni. "Onun bir beyni yok. Ve şimdi tüm tasarım belgelerimin yeniden yazılması gerekiyor." Drew, "Ben dokümantasyon yapmam," diyor.

Danni ellerini havaya kaldırır ve büyük bir hamleyle kendini geriye doğru iter.

"Onlara bakabilirim," diye teklif ettim. Teknik yazı yazmak umurumda değil. Kod yazmayı tercih ederim ama neyse.

"Hayır, yapamazsın. Benimle birlikte fayda portalı projesindesin," diyerek konuşmayı sonlandırıyor Danni. Ayağa kalkıyor, sandalyesinin arkasını tutuyor ve masasına doğru itiyor, her nasılsa benim Drew'un masasına doğru iterken çıkardığım gürültünün iki katına neden oluyor.

Kabin bölmesinin arkasında kambur duruyorum, dirseğimi dizime koyuyorum ve çenemi yumruğuma dayıyorum, Danni'ye kadar Drew'ın kúpünde saklanmaya kararlıyım kodunu mahvetmediğimizi, onu geliştirdiğimizi fark .

Chapter 13

Danni

"Kodumu yok etti!"

Morgan, Kayla ve ben depo dolabında duruyoruz, tepedeki tek ışık yüzlerimize uzun gölgeler düşürüyor.

Morgan'ın ağzı açık kalıyor ve gölge içinde bir gölge yaratıyor. "Drew mu yaptı?"

"Evet. Ve Chance." Acı sözlerimi ıslatıyor.

Kayla kollarını kavuşturuyor ve bir ayağını uzatıyor. "Kankalıkları bununla mı ilgili?"

"Görünüşe göre. Kodumun yarısını silmişler ve diğer yarısını yeniden yazmışlar." "Christopher'a söylemelisin," diyor Morgan.

"Artık çok geç," diyor Kayla kesin bir ifadeyle. "Neden?" Morgan sorar.

"Drew'in CRAP yüklemesi için Bruce'un API'sini yeniden yazdığı zamanı hatırlıyor musunuz? Bruce şikayet etti ve Christopher bu konuda hiçbir şey yapmadı."

Morgan, "Çünkü süreçten yirmi dakika çaldı," diye yanıtlıyor.

Birbirlerine bakıyorlar ve sonra gözlerini yavaşça bana çeviriyorlar, yüzlerini hüznün kaplıyor.

"Uygulamamı geliştirmediler, sadece parçalara ayırdılar," diyorum savunmacı bir şekilde. "Bu farklı. Zamana duyarlı değil."

Morgan ensesini ovuşturuyor. "Drew oldukça iyi."

Şimdi ağzım açık kalıyor, gölgeler bademciklerime tecavüz ediyor. "Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır. Sadece söylüyorum. Hepimiz onun bizden daha zeki olduğunu biliyoruz. Bruce bile.

Bruce, Drew'un kendi tasarım planlarından birine uymasını sağlayamadı ve Drew'un yeni tasarımı daha az kod satırıyla Bruce'un kafasının üzerinde olduğu için tartışamadı. *Çok* daha az."

"Satır sayısı bir uygulamanın sağlamlığını belirlemez. Bir uygulama anlaşılabilir olduğu kadar iyidir. Eğer bir sonraki programcı kodu okuyamıyor ve hatalarını ayıklayamıyorsa, ne işe yarar?"

"Bilgisayar Bilimlerine Giriş dersinde önemliydi," diyor Kayla. Gözlüklerini burnundan çıkarıyor ve camlarını koluyla ovuşturuyor.

"Çünkü profesörler aptaldır. Gerçek dünyada gerçek programcılarla hiç çalışmadılar." Savımdan tamamen emin bir şekilde bir rafa yaslanıyorum, kollarımı ve ayak bileklerimi çapraz yapıyorum, başparmağımı yetenekli bir balerin gibi yere vuruyorum.

Morgan ve Kayla'nın yüzlerinde hâlâ o hüznü ifade var. Gölgeler yüzünden daha da derinleşmiş ve şimdi biraz hortlak gibi görünüyor. "Drew'u savunduğuna inanamıyorum."

"Chance de mi işin içindeydi?" Morgan soruyor.

"Tabii ki . Neden bütün hafta birlikte olduklarını sanıyorsun?"

Kayla gözlüklerini ışığa tutup leke olup olmadığını kontrol ederken, "Çünkü aralarında tomurcuklanan bir kankalık var," diyor.

Morgan, Kayla'nın yorumunu görmezden gelir. "Drew'un Chance'i eğittiğini sanıyordum."

"Hayır," dedim açıkça. "Chance de bu işin içindeydi. Tıpkı Zane'in, o şeyi Prod'a yetiştirmek için ne kadar çok çalıştığını bilmesine rağmen, uygulamamın yarısını bana söylemeden yeniden yazarken işin içinde olduğu gibi."

"Zane, Prod'a gittikten *sonra* kodunu yeniden mi yazdı?" Kayla soruyor, bence olması gerektiği kadar dehşete düşmemiş.

"Evet, yönetime gitti ve düzeltmesi gerektiğini yoksa denetim bulguları söyledi. Onlar da buna izin verdi."

Morgan, "Ve sonra ondan ayrıldınız," diyor.

Kollarımı göğsümde birleştirip ellerimi yumruk yapıyorum. "Elbette. İşte böyle oldu."

"Ondan ayrılmadın mı?" Morgan bana bakakalıyor, şok olmuş ifadesi gölgeler tarafından hortlaklığa dönüştürülmüş. Neden orada

Burası daha iyi ışıklandırılmış mı?

"O zaman değil," diye mırıldanıyorum.

"Danni!" Morgan uyarıyor.

"Biliyorum. Biliyorum! Bu yüzden bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Kayla ağzının kenarından, "Ama yine oldu," diyor.

Sanki bariz olanı gösterdiği için tüm övgüyü almak istemiyormuş gibi.

"Yani, bu benim sosyal yardım portalı uygulamamda olmuyor. Chance'in beni ezip geçmesine ve kodumun yarısını yeniden yazmasına izin vermeyeceğim. Kodum o kadar süslü olmayabilir ama okunması kolay ve çalışıyor. Benim yaklaşımında yanlış bir şey yok. Herkese ne kadar zeki olduğumu kanıtlamak için burada değilim."

Morgan ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokar. ", kimse seninle aynı fikirde değil. En azından bu odada. Ve Chance senin erkek arkadaşın değil. Yani bu Zane'le yaşadığın felaketin bir tekrarı değil."

"Hey!"

"Ne?"

"Zane ile ilişkimin bir felaket olduğunu hiç söylemedim."

"Bunu birçok kez ima ettin."

"İyiymiş. Korkunçtu. Bu yüzden bu hatayı bir daha yapamam." Morgan aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne doğru eğiliyor. "Bu hatayı bir yapmayacaksın," diyor dikkatle. "Sen ve Chance

randevu. Bu farklı bir

şey." Alay ettim.

"Bu bakış ne için?" Morgan soruyor.

Kayla, "Chance'in seksi olduğunu düşündüğü ve bizim bilmemizi istemediği gerçeğini aşırı telafi ediyor," diyor.

Kötü ışıklandırma için şükürler olsun. Belki de yanaklarımdaki olgun domatesleri göremiyorlardır. "Seksi değil," diyorum, dudaklarımı büzerek.

"Çok ateşli," diyor Morgan.

Kayla şiddetle başını sallar. "O

zaman siz de onunla

çıkabilirsiniz!" "Çıkabilirim,"

diyor Morgan.

"Bu kesin bir olasılık," diye ekliyor Kayla. "Sadece henüz cesaretimi toplayamadım."

"Güven bana. Bir iş arkadaşınla çıkmak istemezsin."

Morgan sırtlıyor. "Bırak bu konuda biz endişelenelim. Siz gece geç saatlere kadar çalışırken sosyal yardım portalı uygulamanız ve Chance'e aşık olmamanız konusunda endişelenin."

birlikte karanlık ofiste yalnız."

Karanlık bir odada Chance ile yalnız kalma düşüncesi yanaklarımı olgunlaştırıyor. Bu ikisinin kötü etkileri var. Kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum. "Merak etme. Profesyonel mesafemi korumayı planlıyorum. Chance beladır. Onun tipini biliyorum. İkiniz onu alabilirsiniz ama sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Onlar daha fazla fikir üretmeden dolaptan çıkıyorum. Chance ve ben karanlık bir odada yalnızız. İronik bir şekilde, parlak ofis ışıkları gözlerime çarptığında gördüğüm ilk şey Chance oluyor ve bakışlarım onun yanaklarının ve çene çizgisinin hatlarını takip ederken parmak uçlarım küçük küçük fırınlara dönüşüyor. ET gibiyim ama on tane parlayan parmağım var. Ama Chance'in çocukluk travmasını -ya da bu hale gelmesine neden olan her neyse onu- yontulmuş çenesini nazıkçe okşayarak tedavi etmek istemiyorum. O benim iş arkadaşım. İş arkadaşları birbirlerini çekici bulmazlar. Ayrıca, iznimi almadan kodumu hackledi. İzin isteyecek bir tip değil. Başkalarının duygularını düşünmeden eden bir tip.

Chance monitöründen başını kaldırıyor. "Bir şey mi unuttun?"

Chance'in ne kadar seksi *olmadığını* düşünürken küpümün yanında aptal gibi durduğumu fark etmem bir anımı alıyor - en azından bu kişilikle. Sandalyemi çekip oturmadan önce hızla "Hayır," diyorum.

Chance'in yüzünden saklanmak için yere çöküyorum ve proje yönetimi uygulamamı açıyorum. Çoktan birikmiş işler üzerinde çalışmaya başladım, görevleri

Chance ve Heng, kendime daha yüksek bir yüzde veriyorum. İşteki ilk haftamıza hazırlanmak için görevleri sistematik olarak "Yapılacaklar" sütununa sürüklerken, Chance sanki 4 Temmuz'daymışız gibi sakızını tekrar tekrar patlatıyor. Sürekli çiğnemekten çene kasları şişerken onu daha iyi görebilmek için biraz kaykılıyorum. Bir paket kapıp sakızını içine tükürmeden önce hızlı bir şekilde art arda çıtlatıyor ve patlatıyor. Herkesin Bağımsızlık Günü kutlu olsun, bu finaldi.

Ekranıma yeniden odaklanıyorum ve Chance bir sakız daha çıkarıp çiğnemeye başlarken sürükleyip bırakmaya devam ediyorum. Hayır. Yanılmışım. Yanılmışım. Bu son değildi.

Chance'in onaylamayan bakışımı görebildiğinden emin olmak için doğruluyorum. "Bence sen sakız bağımlısısın."

Bana bakıyor, birkaç kez çiğniyor, bir baloncuk patlatıyor ve sonra sakızını ön dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Sonra, gözleri hala ölü-benimkine odaklanmışken, çöp kutusunu masanın altından çekip çıkarıyor ve

elimi masaüstünde gezdiriyorum. Çöpe yağan sakız paketlerinin pıt pıt sesini duyuyorum. Tüm bunları bakışlarını düşürmeden ya da gözünü kırpmadan yapıyor.

Monitörlerine yeniden odaklanmadan önce "Belki de öyleyim," diyor.

Günün geri kalanında, çıtırtılar ve patlamalar dışında çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyoruz. Saat beşte ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, bu da çabucak garipleşiyor.

"Ne?"

"Gitme vakti geldi. Genelde bu saatte ayrılırsınız."

Başımı salladım. "Bu gece olmaz. Benim... işlerim var." Hayır, . Kanban panomu bitirdim, Chance ve Heng'e linki e-posta ile gönderdim.

"Yapılıyor" sütununa kaydirmaları için talimatlar verdim, böylece durumlarından haberdar oldum ve sonra internette "*Sakız bağımlılığı gerçek bir şey mi?*" gibi şeyler araştırdım. (Öyle olduğu ortaya çıktı.) Ve *Filler ne kadar akıllı?* Bu *sonuncusu*, "*Bir narsistin belirtileri nelerdir?*" sorusuyla başlayan uzun bir tavşan *deliğinin* sonuydu. Chance onlara uymuyor gibi görünüyor ve sanırım bir filden daha zeki, yani bu da var.

Yine de, kendi bölgesini kurmak için tüm kuralları çiğniyor.

Evet, çok meşgulüm. Çok meşgulüm.

Şans bizim . Eğer ona biraz zaman tanırsam, ben otoparka girmeden önce güvenli bir şekilde evine girmiş .

Saat beş buçukta, arka bahçedeki ördekleri nasıl besleyeceğimi öğrenmekten yoruldum ve eşyalarımı toplayıp arabama doğru yola çıktım. Yol olaysız geçiyor, oturma odamı yeniden boyamanın ve birkaç kitaplık daha eklemenin maliyet-fayda analizini düşündüğüm meditatif bir duruma girmeme izin veriyor. Eve vardığımda kararımı vermişim. Pembe vurgulu bir duvar yapacağım, kitap raflarımı siyaha boyayacağım ve ciltli kitap koleksiyonumu vurgulamak için LED şeritler takacağım. Sırf destansı düzenimi göstermek için bir BookTube kanalı açabilirim.

Otoparka girip de Chance'i arabasının bagajını karıştırırken gördüğümde keyfim kaçıyor. Ben park ederken, o ellerini market poşetleriyle dolduruyor.

Yine mi market alışverişi? Bunu bilerek mi yapıyor?

Arabamdan çıktım. Merdivenlere yöneliyor, bagajını bir sonraki tur için açık bırakıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" sesleniyorum.

Duraksıyor ve elindeki yiyeceklerin ağırlığı altında omuz silkiyor. "Elbette."

Çantalarının geri kalanını bir dolamayı başarıyorum ve sonra diğer elimi bagajı kapatmak için kullanıyorum. Chance beni bekliyor ve merdivenleri onun önünde. Bir narsist önce giderdi. Yoksa onlar mı? Bunun yerine beni cezbetmek için önemli hissettirmeye mi çalışırlardı? Google'da aramam gerek.

Kapısının önünde durup kilidi açması için ona yer veriyorum ve ardından onu takip ederek, şaşırtıcı bir şekilde mankavari ama şaşırtıcı derecede temiz olan dairesine giriyorum. Oyun düzeneği SpaceX'te kullanacakları bir şeye benziyor. Kendi küçük görev kontrol merkezini inşa edecek kadar para kazandığını görmek güzel.

Chance market alışverişini mutfak adasına bırakıyor. "Kola ister misin?"

Çantalarımı onunkilerin yanına koyuyorum ve teklifini reddediyorum.

"Sakız ister misin?"

"Yeni bir paket açmanın zamanı geldi mi?"

"Aslında öyle." Bir çekmeceyi karıştırıyor ve yeni bir Orbit Sweet Mint paketi çıkarıyor.

"Onları işte tutuyorsunuz."

Ambalajı yırtıyor ve ağzına atmadan önce bir parça sakız açıyor.

"Denerim."

"Mide problemin olmamasına şaşırdım."

"Neden?" Kalçasını adaya dayıyor, bir elini tezgâhın üzerine koyuyor ve diğer elini cebine sokup başparmağını serbest bırakıyor. Gözlerim bükülmüş bileğine takılıyor ve "enfes" kelimesi zihnimde jazz elleri yaparak geziniyor. Hemen onu ait olduğu karanlık ve tozlu kutusuna geri koyuyorum.

"Şeker alkoller. Beni..." Neredeyse toot diyecektim. Aslında beni koşturuyorlar, ama bu konuşma çok kişiselleşmeye başladı ve onun ön kollarından çok fazla keyif alıyorum. Buradan gitmeliyim. "... uykum var."

Chance bana tuhaf tuhaf baktı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Evet, şey. Bu bir şey. Bu şeyi kullanırken ağır makineler kullanırken dikkatli olun." Gitmek için döndüm.

"Hey."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bunun senin kodun olduğunu fark etmemiştim."

Arkamı dönüyorum. Aynı pozu veriyor, o kadar rahat görünüyor ki bu beni biraz rahatsız ediyor. "Bir filden daha zeki olmana rağmen

gözlemci."

Bana yine tuhaf tuhaf bakıyor.

"Adım kelimenin tam anlamıyla o kodun her yerinde" diye açıklıyorum. "Hayır. Değildi. Burada ve oradaydı."

"Ve her yerde."

Sırıttıyor. "Tamam, Dr. Seuss."

"Bunu size kanıtlardım ama zaten hepsini sildiniz."

"Hepsini değil. Sadece bir kısmını."

"Yarısı."

Chance adayı iter ve diğer elini cebine .

Şimdi bana bakıyor, geniş göğüslü ve güçlü, bundan çok keyif alıyor. "Senin nereden bilebilirdim ki? Ben yeniyim. Drew sadece bana ipleri gösteriyordu."

"Bunun benim uygulamam olduğunu bilseydin, tüm kodlarımı siler miydin?" Başparmaklarını kaldırıyor, bu da gözlerimi doğrudan ince beline gönderiyor.

"Muhtemelen."

"Bazen yeterince yalnız bırakmanın iyi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirmeye zorluyorum.

"Pek sayılmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tekrar gitmek için döndüm. Bu sefer beni durdurmuyor. "Çöpünü çöp konteynerine götürmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

Bir anda, tam arkamda, neredeyse ensemdeydi.

Kapıyı açtığımda omzumun üzerinden uzanıp kapıyı tuttu.

içinden geçerek bana o kalın ön kolun geniş bir görüntüsünü verdi. "Yani, hemen şimdi. Tam şu anda." Sesimi sabitliyorum.

"Bu bir sorun mu?" Derin sesi ensemdeki tüyleri titretirken, alpin-tatlı-yörünge-nane kokusu etrafımı sarıyor ve beni küçük bir Şans balonunun içine hapsediyor.

Çabucak açtım ve daireme doğru koştum.

"Sonra görüşürüz," diyor Chance çöp torbasını alıp omzunun üzerinden atarken.

"Görüşürüz," diyorum içeri dalmadan önce, Chance'in pazıları kafamın içinde rahatsız edici bir şekilde esniyor.

Chapter 14

Şans

Gözlerim mini panjurlarımın çıtaları arasından otoparkı tarıyor. Saklanmıyorum. Danni'nin programa uyup uymadığından emin oluyorum, ki genelde uyuyor. Benim tercih ettiğim saat olan yedi buçukta çıkıyor, bu yüzden birbirimize çarpıp duruyoruz - o bana kaşlarını çatıyor, ben de kaşlarını çatmamasını sağlamaya çalışıyorum. İyi bir meydan okumaya bayılırım, işim de bu yüzden.

Yine de ikimiz de biraz ara verebiliriz. Bu yüzden, bugün ilk onun gitmesine izin veriyorum. Ama o gitmiyor. İçimden bir ses oturma odasında durup mini panjurlarının arasından baktığını ve ilk *benim* gitmemi beklediğini söylüyor. Sabahını mahvetmeme çabamı mahvedeceğini düşündüm.

Perdelerini kapattığını ve kaşlarını çatarak sinirlendiğini hayal ediyorum. Son birkaç etkileşimimiz kaş çatmayla sonuçlandı. Yanlışlıkla masanın altına tekme attığımda bana yaptığı gibi. Geçen hafta, "O kocaman ayaklarını masamdan uzak tutar mısın lütfen?" dedi. Ben de "Genetiğime engel olamıyorum." diye cevap verdim. Bacaklarımı kısaltmak için dizlerimi bükmemi söyledi. Ona zaten bükük olduklarını söyledim.

Ayaklarımda hiçbir sorun yok. Normal büyüklükte bacaklarda normal büyüklükte ayaklar.

Danni'nin daire kapısının çarptığını duydum, yüzleşmemiz sona erdi - eğer öyleyse. Kalın tabanlı ve bantlı bir çift sandaletle merdivenlerden yuvarlanarak iniyor. ayak bileği sargısı. Parlak saçları güneşi yakalıyor, çekiyor. Arabasına binmeden önce pembe çantasını tavana koyuyor ve

telefonunu çıkarıyor. Ekrana dokunuyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Park izliyorum ve yeterli zamanın geçmesine izin veriyorum. Bir kuş arabamın üzerine konuyor, birkaç adım atıyor ve sonra tekrar gökyüzüne fırlıyor. Sonra, Amy'nin Mattar Paneer'ini seçerek dondurulmuş bir yemek alıyorum.

Kimse Hint yemeğimin kokusundan şikayet etmedi. Bu iyi bir şey. Çünkü öyle bir şey yaparlarsa insan kaynaklarına şikâyetle bulunabilirim. Sırt çantama birkaç kutu kola attıktan sonra iki paket sakız alıp içine atıyorum ve arabama doğru yola çıkıyorum.

Honda Civic'imi ikinci el olarak 200.000 km'de satın aldım ve klima hariç harika çalışıyor. Her zamanki gibi sıcak bir Güney Carolina sabahı ve klima işe giderken ter damlamamı önleyecek kadar çalışıyor. Sabahları kullandığım ekstra kolonya Old Spice deodorantımı destekliyor, böylece çifte korumaya sahip oluyorum. Teksas'ta bir yazı atlattıktan sonra, Güney Carolina yazları parkta yürüyüş yapmak gibi.

Dört silindirli motoru çalıştırıyorum ve klimayı sağa çeviriyorum. Kımıldamıyor. Cumartesi akşamı Chelse ile randevum için zaten en üst seviyeye getirmiştım. Restorana kadar yol boyunca sıcaktan şikayet etti.

Biz Meksika mutfağını seçtik. Tam olarak Tex-Mex, iyi tanıdığım ve haftanın herhangi bir günü geri döneceğim bir mutfak. Ben tavuk fajita sipariş ettim. O da tavuk taco sipariş etti. Sohbeti düzenli tutmak için soru listemi gözden geçirmeye çalıştım ama o alışveriş merkezinde perakende yöneticisi olarak yaptığı iş hakkında konuşmak istedi.

Yarım saat boyunca kadın kıyafetleri hakkında saçma sapan konuşmasını dinledikten sonra kendimden . Gözlerim kamaştı ve güneye gitti. Chelse göğüslerine baktığımı sanıyordu ama aslında ben evime kaçıp Call of Duty oynamayı hayal ediyordum.

Çek geldiğinde, ben ödedim. Kendi yarısını ödemeyi teklif etmedi. Bu benim için sorun değildi ve saat daha yedi buçuk olduğu için, "Sinemaya gitmek ister misin?" diye sormak zorunda hissettim kendimi.

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Gidip bakabiliriz."

"The Avengers olmadığı süreceDünyanın o aptal filmlerden kaç tanesine ihtiyacı var?"

Tiyatroya giderken bana karın kaslarını geliştirmek için spor salonuna gittiğini söyledi. Bir noktada, tişörtünü kaldırdı ve göstermeye çalıştı

Ben. Gözlerimi yola diktim ve "Evet. Bunlar harika görünüyor."

"Bakmadın bile."

Büyükannemin sözleri kafamda yankılandı, Amerikalı kızların çok bakımlı olduğu ve görücü usulü bir evlilikle tüm bu flört saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmayacağınızla ilgili bir şeyler.

"Küçük bir belim var. Muhtemelen bütün gece göğüslerime baktığınız için fark etmediniz."

"Hayır, görmedim."

"Onları yakın zamanda göremeyeceksin. Ben ilk randevuda çıkmam. Ya da ikinci. Ya da üçüncüde."

"Senden bunu istemiyordum."

"Vücut dilin bunu ima ediyor." "Hayır, öyle değil. Sadece burada oturuyorum."

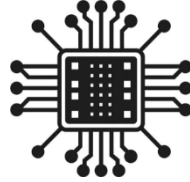
"Doğru."

O sırada film izleyecek havada değildim. Ne yazık ki sinemadaydık. Chelse post-apokaliptik bir film izlemek istedi, ben de parasını ödemeye tamamen hazırdım, ta ki o tuvalete koşup yirmi dakika sonra dönene kadar.

"Beni eve götür," dedi bana bakmadan, yüzü solgun ve terliydi. "Arabanın her yerine kaka yapmamı istemiyorsan acele et."

İşte bu kadar.

Puan: 15

Bir sandalye çekip konferans odasındaki masada Danni ve Heng'e katılıyorum. Dizüstü bilgisayarını açar ve monitörü uyandırmak için bir tuşa basar. PIN kodunu girdikten sonra ekranı duvara yansıtıyor. Tasarım belgesi görüntüleme alanının çoğunu kaplıyor.

"Çalışmaya başladığını biliyorum." Danni bana baktı. "Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ancak durumunuzu paylaşmadan önce, bu tasarım belgesini yazmak için bir hafta harcadığımı tekrarlamak istiyorum. Bu tasarım belgesini

Bu tasarım belgesinde ana hatlarını çizdiğim mimari. Kodumuzun tutarlı ve uyumlu olmasını istiyorum, böylece yeni yürümeye başlayan bir çocuk bunu anlayabilir."

"Böyle bir şey asla olmayacak," diyor Chance.

"Olabilir. Eğer bu tasarım belgesini takip ederseniz." "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk mu?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Genç programcılarla çalıştın mı?"

"İşte bu çok adice."

"Yan," diye fısıldar

Heng.

"Kimi yakıyorsun?" Danni soruyor. "Beni mi yoksa Chance'i mi?" "İkisini de."

Danni'nin gözle görülür gevşemesine bakılırsa, bu doğru cevap gibi görünüyor. Yine de yeterince iyi.

"Sonuna JetAero'nun stil kılavuzunu bile ekledim. Bu standartlara göre denetleneceğiz." Kaşlarını tekrar kaldırıp bana baktı. "Mantıklı mı?"

"Neden sadece bana bakıyorsun?"

"Çünkü ben bukalemun değilim."

"Adil."

Danni nedense belgenin en başından her bölümü gözden geçirmekte ısrar ediyor. Belgeyi okumamış olmama rağmen, hepsini daha önce duymuş gibi hissediyorum. Bu yüzden gözlerim kamaşıyor ama Chelse ile randevumda olduğu gibi değil. Güneye doğru iniyorlar ve Danni'nin kolyesinin yanında duruyorlar; kolye, gözleri taşlarla süslü ve kanatlarında karmaşık altın işlemler olan bir yusufçuk kolyesi.

Gözlerim gömleğine kayıyor - ekstra olmaktan ziyade kadınsı görünen, kabarık kollu bir numara. Danni bitkileri ve çiçekleri sever. Bu gömlek de bir istisna değil. Açık mavi zemin üzerine orta mavi sarmaşıklarla kaplı. İnce. Kolyesindeki mavi taşlar için iyi bir tamamlayıcı.

Görünüm katmanları, kontrolörler ve yinelenen kodlar hakkında konuşmaya devam ediyor, bu da dişlilerimi öğütmeli, ancak gözlerim yüzüne geri döndüğünde daha sakin hissediyorum. Foobar ve obfuscate gibi saçma sapan kelimeler söylerken bile mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor. Güzel. Sadece güzel değil.

Muhteşem.

Yanaklarım ısınıyor ve ellerim ne yapacağını bilemiyor. Birini çenemin altına tutturup duvara doğru kaydırıyorum. Danni'nin

Kan donduran bir ılık beni getirdi. Şimdi kalbim gerçekten çarpıyor.

Sandalyesinden fırlayıp masanın altına giriyor ve yine ılık atıyor. Dışarı ıktım ve ona baktım. "Sorun mu var?"

Azını kapatıyor ve tavanı işaret ediyor, aldığı nefesler konuşmayı imkansız hale getiriyor.

"atı çökecek mi?"

Başını öfkeyle sallıyor. "Bu iyi."

"Al onu," diye

ciyaklıyor. "Neyi?"

"Acele edin!"

Heng'in gözleri tavana dikiliyor, yüzü bembeyaz oluyor ve koşarak odadan . Gözlerim kapıdan çıkarken onu takip ediyor. "Dostum. Heng kaçtı."

"Üstüme düşmeden yakala!" Danni tükürür.

"Tekrar söylesene?"

Abeer kafasını içeri sokuyor. "Danni'nin nesi var?"

"Örümceği getirin!" diye bağırıyor.

"!" Morgan'ın bağırdığını duyuyorum, sesi mesafeden boğuklaşıyor.

Violet ve Juanita kapıda Abeer'e katılır. Abeer'i iterek yoldan ekerler ve bu şamatanın ne olduğunu görmek için odaya bakarlar.

"Orada ne yapıyorsun, Danni?" Violet endişeli bir ses tonuyla sorar.

"Üçüncü Dünya Savaşı falan mı ıktı?"

Bruce arkalarından geliyor, ikisinin de üzerinde yükseliyor. "Şimdi de aktif niőancının tepesinde eğilip saklanma tatbikatı mı yapıyoruz?" İri cüssesi Morgan için caydırıcı değildir. Elinde bir çöp tenekesiyle onu iterek geçiyor.

Danni bana bakıyor, gözleri yuvarlak ve yalvarıyor. "Öldür onu!"

Örümceğe ilk kez bakıyorum. Oof. Sanırım aradığım kelime "devasa". Bu şey devasa. Güney Carolina'da onları büyük yetiőtiriyorlar. Yine de, "Beni rahatsız etmeyen bir canlıyı öldürmeyeceğim," diyorum ona.

"Yaşamayı hak etmiyor! Ve eğer onu şimdi öldürmezsen, kusacağım!"

Morgan öp kutusunu Danni'nin yanına bırakırken, "Yalan söylemiyor," diyor. "Tanrım. Biri bana bir fincan falan getirsin," diyorum.

"Yapacağım!" Kayla duyurdu. Koşarak gitti ve dinlenme odasından bir strafor kahve fincanıyla geri geldi. Onu kaptım ve ne olduğunu araştırdım.

Danni'yi *Scream 45* setinde bir oyuncuya dönüştüren yaratık. Oyunculuk yapmaması dışında. Ve bu beni gülümsetiyor.

Sağlamlığını test etmek için masayı oynattım. Pek değil. "Hareket etmen . Sen masanın altındayken üzerine tırmanamam."

"Hareket *etmiyorum*," diye homurdanıyor.

"Danni," diyorum nazikçe, ona elimi uzatarak. Dönüyor ve diğer duvara bakıyor.

"Hayır."

"Danni." Masayı tekrar oynatıyorum ve menteşeleri gıcırıyor. "Masayı taşıyorum." İtiraz edemeden, onu kenara çekiyorum. Çırpınıyor ve yukarı bakarken sırtını duvara dayıyor. "Hareket ediyor!" diye ve sonra tıkanıyor.

"Kusacak!" Juanita gürültünün üzerine anons ediyor.

"Aman Tanrım, bu sadece bir kurt örümceği." Violet ellerini havaya kaldırır ve aval aval bakanların arasından geçerek masasına döner.

"*Kurt* örümceği nedir?" Danni kuru bir nefesle cevap verdi.

Çöp kutusunu ona doğru itiyorum.

"Bunlar ikincil bir haşere istilasının göstergesi olan tüylü örümcekler," diyor Violet, uzaklaşırken sesi azalıyor.

Danni bana vahşi gözlerle bakıyor, "Ya bu binada hamamböceği varsa?"

Çömeli elini tutuyorum. "Şu anda bunun için endişelenmeyelim." Sonra ayağa kalkıp ten tene temasımızdan dolayı kendimi bulanık hissediyorum - zihinsel olarak, fiziksel olarak değil. Evet, fiziksel olarak da ama bir kurt örümceği gibi değil, daha çok statik bir balon gibi.

Sandalyemi tuttuğumda Juanita, "Bunun üzerinde duramazsın," diyor. "Neden?"

"Bu bizim güvenlik eğitimimizde var. Gary bir sineğe vurmak için sandalyenin üzerine çıkıyor, düşüyor ve dirseğini dört yerden kırıyor."

"Böyle bir şey olmayacak," diye onu temin ediyorum. "*Tekerlekler*

üzerinde," diye vurguluyor Juanita.

"Bu da onu daha eğlenceli kılıyor."

"Konuşmayı kes ve öldür!" Danni talep ediyor. "Onu öldürmeyeceğimi söyledim."

Cenin pozisyonunda kamburlaşıyor ve başını kollarının arasına gömüyor. Bir elimle ağırlığımı dengeleyip diğer elimle strafor bardağı tutarak sandalyeyi ters çeviriyorum ve sandalyeyi sarsmamaya dikkat ederek ihtiyatla ayağa kalkıyorum.

"Christopher'a söylüyorum!"

Juanita dışarı çıkıyor, yerine Bruce'un iri gövdesi geliyor. "Sendikaya meydan ," diyor, kocaman gülümsemesiyle onayladığını ifade ediyor.

Devasa ama zararsız görünen örümceği elimin arkasına doğru çekiyorum. Örümcekler genelde beni rahatsız etmez ama bu koca adam midemi biraz bulandırıyor. Belli etmesine izin vermeyeceğim.

"Onu sen mi öldürdün?" Danni gergin bir sesle soruyor. "Parmak eklemine sürünmesine izin verdi," diyor Bruce.

Danni kusuyor. Gerçekten kusmadan önce bunu hızlandırmalıyım. Hızlı bir dokunuş örümceği fincanıma gönderiyor ama bugün menüsünde tutsaklık yok. Ben tekerlekli sandalyenin üzerinde sallanırken, o dışarı fırlıyor ve en hızlı yoldan

Bulabildiği en yüksek noktadan koluma ve kafama.

Şapka olarak bir kurt örümceği takmak da bugün menümde yok. Dengemle birlikte soğukkanlılığımı da kaybediyorum. Sandalye altımdan yuvarlanıyor ve yere çakılıyorum - dirseğim alıyor. Danni bir jet motorundan daha yüksek sesle çığlık atıyor.

"Ezdim mi?" Acı içinde mırıldanıyorum.

"Yerde," diye bağılıyor Bruce. "Ona doğru koşuyor! Yakalayın!"

Dirseğimdeki acıyı görmezden geliyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum. Örümcek Danni ile benim aramda, onu takip ediyor. Masanın altındaki saklanma yerini masanın üstüne saklanmakla değiştiriyor ve bu pek de iyi sonuçlanmıyor. Masanın bir tarafı kırıldı ve yere düştü. , orantısız masanın üzerine tırmanıyor ve en üst kenara tutunuyor, bacaklarını bir kurbağanın gibi altına katlıyor ve tüm bu süre boyunca ciyaklıyor.

Hızlı bir hareketle örümceği fincanımın altına aldım, hâlâ canlı, hâlâ kocaman.

" oluyor?" Christopher söylüyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

Bruce'a "Yolumdan çekil" der.

Bruce kenara çekilir ve Christopher ortaya çıkar. "Yaralanan var mı?"

"Hayır," diyorum zonklayan dirseğime rağmen. İçine bakmak için bardağı eğiyorum. Örümcek en alta tırmanmış, şimdi de en üstte, bu yüzden elimi kenarın altına kaydırıyorum ve muzaffer bir şekilde ayağa kalkıyorum. Ya da denerim. Dizim çığlık atıyor ve Kalçam inliyor. Acıya rağmen doğruluyorum. "Ben . Dışarı çıkarıyorum." "Ya tekrar içeri gelirse?" Danni hâlâ telaşlı.

"Onu birkaç blok ötede bırakacağım" diye onu rahatlatırken bardağı belli bir mesafede tutuyorum.

Danni bana bakıyor, yüzü solgun ve ter içinde. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"O şeyi buradan çıkardığında olacağım." "Ben gidiyorum. Her şey yoluna girecek."

Başını sallıyor.

Kapıya yaklaştığımda, Bruce da dahil olmak üzere insanlar dağılıyor. Yolum açık olmasına rağmen "Geliyorum," diyorum.

Asansörde örümceğe bakıyorum ve kıkırdıyorum. Danni'nin masanın altına sinerken yüzünde beliren, her biri benim için yeni ve hepsi de merak uyandırıcı bir şekilde muhteşem olan çeşitli ifadeleri zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Dışarı çıktıktan sonra sağa dönüyorum, iki blok ilerliyorum ve arkadaşımı içine bırakmak için kaldırım boyunca güzel bir saksı ağacı buluyorum. Onu gövdesine bırakıyorum ve hızla yaprakların arasına tırmanıyor.

Kollarımdaki yapışkan tüyler hâlâ dans ediyor ve dizimdeki, kalçamdaki ve dirseğimdeki ağrıyı bastırıyor. Strafor bardağı çöp kutusuna atıyorum ve bir balon kadar hafif, çenem ve göğsüm dik bir şekilde Citizen's Tower'a geri dönüyorum.

Bugün Danni'nin adını söylemek hoşuma gitti. Elini tuttuğumda hissi sevdim. Onun kahramanı olmak hoşuma gitti. Ve aniden, şeyden çok, tekrar onun kahramanı olmak istedim.

Chapter 15

Danni

Chance yanlışlıkla masanın altındaki ayağıma vuruyor. Hızlıca, "Özür dilerim," diyor ve ayaklarını geri çekiyor, kauçuk tabanları cilalı ahşapta gıcırıyor.

"değil," diye cevap veriyorum ve sonra Chance'in yüzünü gizleyen bölmeye bakıyorum. Henüz doğru dürüst bir teşekkür bile etmedim. Kısa pantolon modunda sinmekle meşguldüm, utancımın ağırlığıyla dümdüz olmuştum.

İçimi çekiyorum ve onu görebilmek için sandalyemi geriye itiyorum. "Bundan çok keyif aldın." Bu bir teşekkür değil. Oraya geliyorum. Düşünüyorum.

Chance ellerini çekti ve boynunu eğmek zorunda kalmamak için birkaç santim döndü. "Hoşuma gitmedi."

"Gülümsüyordun."

"Hoşuma *diyemem*. Böcekler umurumda değil. Ekosistemde önemli bir rolleri var."

"Citizen's Tower'ın ekosisteminde değil."

Sözlerimi düşünürken dönüyor ve avuçlarını uyluklarına dayıyor. "Doğru. Onu bıraktığım yerde daha mutlu olacak."

"Hangisi?"

"önündeki saksıda." "Dondurma için uğramadın mı?"

"Hayır." Uzanıp ensesini ovuşturuyor. "Aç değildim."

Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum, gergin bir şekilde oynamamak için kendimi zor tutuyorum. "Örümceğin yerini değiştirdiğiniz için teşekkür ederim. Profesyonelce davranmadığım için özür dilerim."

Chance elini indiriyor ve sırtıyor. "Kanlı bir cinayet ılığı atıp masanın altına daldığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Evet, o kısmı."

" değil. Seni o şekilde görmek hoşuma gitti."

Kusmamaya çalışırken masanın altına mı siniyorsun? Bu çok garip. "Ne taraftan?"

"Gardını indirmişken." Oh.

Parmaklarımı saçlarımın uçlarında gezdiriyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Gardımı almıştım. O canavarın benden bir parça almasına izin vermeyecektim."

"Bu yüzden o masanın altına saklandın."

"Koruyucu bir bariyerdi."

"Benim yanımda bunlardan birine ihtiyacın yok."

Oh.

Midem takla atmaya çalışıyor ama sırt üstü düşüyor. Zorlukla nefes alabiliyorum. Yine de ayaklarım hâlâ hareket edebiliyor ve kendimi mahremiyet duvarının arkasına götürmek için onları kullanıyorum.

"Tekrar teşekkürler. En utanç verici anlarımdan birini görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.

anlar." Sesim düşündüğüm kadar gergin . Bundan eminim.

"Sorun değil. Herkes örümcekleri sevmez. Anlıyorum."

Teams'i yukarı çekiyorum. Şimdi utanç üstüne utanç duyuyorum ve *birinin* gerekiyor. Morgan ve Kayla ile grup sohbetime tıklıyorum, parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdiriyorum ve... iptal ediyorum.

O kişi benim. Sadece benim. Chance'in midemi alt üst ettiğini başka kimse bilmemeli. Çünkü bu kulağa aptalca geliyor. Ama aynı zamanda ben bir profesyonelim ve Chance ile ilişkim . Hepsi bu.

Ben Teams'e bakarken Christopher ben, Chance, Morgan ve Drew ile bir grup sohbeti başlattı.

Ofisimde buluşalım, hemen.

Panik beni vurdu. Konferans salonunu kırdığım için kızgın mı? Masa mı? Ama Morgan ve Drew da mesajı aldı, yani o olamaz. Paniğim hafif bir meraka dönüştü.

Ayağa kalkıp Christopher'ın ofisine gitmeye niyetlendim ama gözlerim Chance'e takıldı. Donup kaldım. "." Dirseği kızarmış ve şişmişti. Bir dakika önce bunu nasıl fark etmedim?

Chance suçlulukla bana bakıyor.

"Dirseğin aile yadigârı bir domatese benziyor,"

diyorum. "Bu iyi türden mi?"

"Dirsek olması gerekirken değil."

Yaralı kolunu tutuyor. "Bir yok. Sadece morarmış."

"Dayan. Kımıldama."

Koşarak dinlenme odasına gittim, dondurucudan bir soğuk paket aldım ve Chance'e geri götürdüm. Paketi benden alıyor ama "Christopher'ın Gary gibi dirseğimin üzerine düştüğümü bilmesini istemiyorum" diyor.

"Gary kim?"

"Eğitimimizde bir sineğe vururken dirseğini kıran adam." "Ama sen zehirli bir örümcek yakalıyordun. Bu farklı bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet, bu bir işyeri tehlikesiydi. Acil bir durumdu. Düşünecek zaman yoktu."

Argümanlarımla yeterince ikna olan Chance hantalca ayağa kalktı. Buz torbasını dirseğine bastırıyor ve beni Christopher'ın ofisine kadar takip ediyor.

Morgan ve Drew arkamızdan geldi. Çocuklar ayakta kalıyor, sandalyeleri Morgan ve bana bırakıyorlar. Chance, Christopher'ın masası ile iyi düzenlenmiş kutulardan oluşan kule arasındaki boşlukta geziniyor. Drew ofisin diğer tarafını alıyor.

Christopher sandalyesinde arkasına yaslanmış, dengesini sağlamak için parmak uçlarını masaya dayamış. Yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor. Bunun ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Siz, dostlarım, seçildiniz." Morgan inliyor.

Christopher'ın gülümsemesi düşer.

"Ne söyleyeceğimi duymadınız," diyor.

"Özel bir proje için zamanım yok," diye yakınıyor Morgan önceden.

"Zaten şirketteki birinin dün yapılması gerektiğine karar verdiği metadata-veri sözlüğüne boğazıma kadar batmış ."

"Bir metaveri-veri sözlüğü, veri hakkında veri hakkında ." Chance öyle diyor. "Bunu benden bunu yapmamı isteyen aptallara söyle. Ve aslında bu veri hakkında meta veri hakkında meta veri. Bir de bakmışsınız ki meta-metaveri-veri sözlüğü ile uğraşıyorum."

"Bu çok meta," diye takılıyor Chance.

"Veri hakkında veri hakkında veriye kimin ihtiyacı var?" Ben soruyorum.

Morgan, "Görünüşe göre veri bilimcileri," diyor.

Morgan ve Chance'e kuşkulu bir bakış attım. "Veri hakkındaki veri yeterli veri değil mi?"

Drew, "Eğer başka biri veri derse, burada işim biter," diyor. Kaküllerini geriye doğru tarar ve yerinde yürümeye başlar.

"Dirseğini mi incittin?" Christopher sonunda Chance'in buz torbasını fark ederek, "Dirseğini incittin mi?" diye sorar.

Chance birkaç baş sallama ve rahat bir omuz silkme hareketiyle onun yorumunu savuşturur. "Hayır. Sadece küçük bir çürük."

Christopher ikna olmamış görünüyor. "Kaza raporu tutmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Ben iyiyim. Devam edin."

Patronum kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı. Bir kaza raporu dolduracak. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama şimdi değil. Parmaklarını dikleştiriyor. "Bu bir proje değil. Uzun değil. Dört tane tedarik etmeyi başardım

Atlanta'daki Chai World'e biletler ve hepiniz gitmek için seçildiniz."

Ona boş boş bakıyoruz.

"Bu bir geceleme" diyor. "Otel, yemek ve benzin ödendi."

"Hafta içi mi?" Morgan soruyor.

"Pazartesiden çarşambaya. Ayrıldığınız andan itibaren maaş alacaksınız. Geri döndüğünüzde yemek parasının yanı sıra günlük maaşınız da olacak."

"Ben halledebilirim." Morgan'ın sesi aniden neşelendi.

Chance ve Drew kutlama sesleri çıkarıyor. Ben kış uykusuna yatmış bir ev sineği gibi hareketsiz kalıyorum.

"Oraya nasıl gideceğiz?" Ben soruyorum. Umarım iki araba vardır. Biri ben ve Morgan için. Diğeri çocuklar için. Erkekler için.

"Ortak araba kullanabilirsiniz. Arabayı kimin kullanacağına aranızda karar verin." "Olmaz," diyor Morgan.

"Arabamda klima yok," diye ekliyor Chance. "Tesla'mı uzun yolculuklara çıkarmıyorum."

Morgan başını Drew'a doğru çevirdi. "Tesla'nız mı var?"

"Mobil şarj istasyonum yok."

Morgan ona kaşlarını çatıyor. "Bu nasıl bir cevap?"

"Bir sonraki soruna cevap verdim."

"Bir sonraki sorum yoktu."

Drew, yumuşak tabanlı ayakkabıları ahşap zemine vururken, "Tesla'ma yolculuklarda güvenmiyorum," diyor.

"O zaman neden bir Tesla'nız var?"

Duraklıyor. "Neden makyaj yapıyorsun?"

Bir dakika düşünüyor ve sonra "Bu çok sığ" diyor.

"Kendi eleştirinize kendinizi de dahil ettiniz." Yürüyüşü yeniden başlar.

"Hey," diyor Christopher, işlerine geri dönmelerini sağlamak için avuçlarını onlara doğru kaldırarak.

Drew ile arabada beş saat. Ve Chance. Küçük bir araba, iki büyük ego. Ya boğulursam? Daha da kötüsü. Ya bayılırsam?

"Kimse kendi arabasını kullanmak zorunda değil," diye açıklıyor Christopher. "Kiralık bir araba alacaksınız. Sorumluluk sebepleri falan."

Chance elini kaldırır. "Ben sürerim."

"Bana uyar," diyor Drew. "Sizinle sohbet etmektense uyumayı tercih ederim."

"Chance ," diyor Morgan kaba bir şekilde.

Christopher öne eğildi ve dirseklerini masasına dayadı. Bana odaklanıyor. "Heyecanlı görünmeyen tek kişi sensin."

Zayıf bir yumruk . "Fazla mesai. Woo hoo."

Chance'in gözleri üzerimde. Düşünmekten başka bir şey yapamayan gözleri. Çenesini indiriyor ve başparmağını alt dudağına sürüyor. Muhtemelen onunla arabada beş saat idare edebilirim. Yani, beni bir arabadan kurtarmak için dirseğini kırdı.

devasa ve çok zehirli bir örümcek. Ve Drew uyurken katlanılabilir olabilir.

"Konferansta bol bol not alın çünkü öğrendiklerinizi rapor edeceksiniz. Dördünüz, oturumların çoğuna . Geri döndüğünüzde, her biriniz ne öğrendiğinize dair genel bir değerlendirme yapacaksınız. öğrendim."

"Bu bir kitap raporu gibi gelmeye başladı," diyorum.

"Sayılır," diyor Christopher. "Bunu şirkete bir beceri geliştirme aracı olarak sattım. departmanımızda inovasyonu teşvik edecek bir gider. Yani..." Avuçlarını tavana doğru çeviriyor. "Bir şey değil."

"Bu sunumun ne kadar uzun olması gerekiyor?" diye sordum. "Dört saat."

Morgan neredeyse boğuluyordu. "Ne?"

"Her biri bir saat. Katılımınızın kanıtı olarak CIO'ya ileteceğim slayt sunumları gereklidir."

Morgan sandalyesinde kambur duruyor.

"Atlanta'nın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duydum," diyor Christopher. Morgan, "Cehennem gibi sıcak," diye karşı çıkıyor.

"Ve otelinizin havuzu var. Sorusu olan var mı? Danni, hâlâ heyecanlı görünmüyorsun."

"Oh, ben... harikayım."

Chance yine bana bakıyor. Sadece . İnceliyor. Drew hâlâ yerinde yürüyor ve her beş saniyede bir akıllı saatini kontrol ediyor.

"Ne yapıyorsun, Drew?" Christopher soruyor.

"On beş bin adım çalışıyorum, bu da yürümediğim zamanlarda yürümem gerektiği anlamına geliyor. Segue: Ayakta çalışma masası için ergonomik bir değerlendirme istiyorum. Kayropraktörüm kalçamda bir sıkışma olduğunu ve beş dakikadan fazla oturduğumda leğen kemiğime doğru yayılan bir ağrıya neden olduğunu söylüyor.

Bu sözde ergonomik sandalyelerde dakikalarca. Bu sabah şimdiden dört ibuprofen aldım."

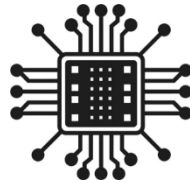
"Elbette," diyor Christopher. "Bunu ayarlayacağım." "Eğer midem kanarsa, JetAero'yu dava ederim." "Tylenol denedin mi?"

"Belli ki bilimsel literatürü okumamışsınız. Tylenol bir anti-enflamatuar değildir ve karaciğeri kirletir."

"Üzgünüm, bilimsel verileri okumadım."

Drew ellerini havaya kaldırır. "Burada işim bitti." Yol boyunca saatini kontrol ederek kapıdan dışarı çıkar.

Yolculuk daha başlamadı ama şimdiden klostrofobik hissediyorum.

Şans

Danni ve ben Wild Oaks'a aynı anda varıyoruz, birbirimizi kompleksin arkasına kadar takip ediyoruz ve her zamanki yerimize çekiyoruz. İşe arabayla gitmeliyiz ama Danni'nin bunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Arabamın kapısını ayağımla iterek açıyorum ve dizimdeki ağrıyı şiddetlendirmeden çıkmaya çalışıyorum, yüzümü buruşturuyorum Ben ayakta. Danni arabasının arkasında beni bekliyor.

"Bugün market alışverişi yok mu?" diye soruyor. Gözleri kırılmış dirseğime ve sonra tekrar yüzüme gidiyor.

"Hayır." Ona bu gece televizyon karşısında hiçbir şey yapmamayı planladığımı söylemiyorum, çünkü o zaman ona hareket etmenin acı verdiğini söylemek zorunda kalabilirim. Suçlu ifadesinin daha fazla yardıma ihtiyacı yok. "Kök kilerim çoktan doldu. Ona öyle mi diyorsun?"

"Öyle mi ? Muhtemelen. Ben aptalım." "Hayır, değilsin."

Suçluluk duygusunun bir kısmı kaybolur. "Dirseğin için gerçekten üzgünüm." Ve kalçam, ve dizim. Aslında kalçam artık inlemiyor. "Yine olsa yine yaparım," diyorum gülümseyerek ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Merdivenlere kadar yan yana yürüdük.

"Böceklerle ilgili tuhaf bir şeyim var" diyor. "Küçükken bir tahtakurusu istilasını yaşadık, bu da bana kabuslar gördürdü ve fobiye yol açtı. Kusmanın ne zaman başladığından emin değilim. Sanırım bu bir stres tepkisi. Bu arada tüm tahtakurularını öldürdük ama çok çileliydi."

"Eminim." İlk basamağa çıkarken dizim sızlanıyor.

"Ailen zengin. Muhtemelen hiç tahtakurusu ya da karınca falan yememişsinizdir. Bizde de marangoz karıncalar vardı."

"Termitlerimiz vardı. Evi çadırlamak zorunda kaldılar." "Bahse girerim büyük bir çadırdı."

"Öyleydi."

"Çünkü büyük bir evin vardı."

"Evet." Gülümsemek niyetiyle ona bakıyorum. Göz göze geldiğimizde, onunki endişeli bir hal aldı.

"Yüzünü buruşturuyorsun."

"Hayır, çekmiyorum."

"Evet . Az önce bunu yaptın." Burnunu kıvrıyor, bu da beni güldürüyor.

"Köpek kakasına basmış gibi görünüyorsun," diyorum. "Dizin mi ağrıyor?"

"Hayır. yok. Çoğunlukla."

Dairelerimizin arasındaki geçide ulaştık ve orada oyalandık, Danni yine o suçlu bakışıyla bakıyordu ve ben de köpek kakasına basmış gibi görünmemeye çalışıyordum. Uzandı ve parmak uçlarını çürüklerime değdirdi. Dirsek. Şişlik inmiş ama hala oldukça olgun görünüyor. Onun dokunuşu iyi bir ilaç.

"Sanırım artık ödeştik. Sen benim kıkır yavaşımı Uranüs'e benzettin, ben de senin dirseğini büyükannemin Cherokee Purple'ına benzettim."

Bu, orta tonlu cildimi takdir ettiğim anlardan biri. Muhtemelen o kelimeyi söylediğinde yanaklarımın yanmaya başladığını söyleyemez.

"Popo." Ayrıca gölgedeyiz, bu da yardımcı oluyor. "Cherokee Moru nedir?"

"Domates."

"Oh." Yanan yanaklarım yerini garip bir kahkahaya bırakıyor.

Danni elini bırakır. "Pekala. Tekrar teşekkürler. Umarım yarın daha iyi görünür."

"Eminim öyle olacaktır."

Dönüyoruz ve ayrı dairelerimize gidiyoruz. İçeri girdiğimde, dirseğimde Danni'nin parmaklarının birleştiği noktayı hissediyorum. Cildim zaten iltihaptan yanmıyor olsaydı, eminim onun dokunuşundan yanıyor olurdu.

Oyun koltuğuma çöküyorum, eğiliyorum ve yüzümü ovuyorum. Zihnim Konferans odasında kahramanı oynayıp Danni'nin gününü kurtardığım sahneyi tekrar hatırlıyorum. Bana savunmasız bir şekilde baktığı anda duraklıyorum, gardını düşürmüştü-ekip lideri Danni, uzman kodlayıcı gitmişti. Sadece Danni. Keşke bana öyle bakması için korkunç bir örümcek gerekmeseydi. Ama yine de kabul ediyorum.

Fareme bir dokunuşla bilgisayarımı uyandırıyorum. JustInCase.xlsx sağ ekranımda beliriyor. Danni ile buluştuğumdan beri birkaç satır ekledim. Bunlardan üçü benim bekliyor, tarihler çoktan ve planlanmış durumda.

Mutfağa çekilip hızlı bir akşam yemeği hazırlarken elektronik tablonun odada ıslıl ıslıl parlamasına izin veriyorum. Kanepemde uzanıp Seinfeld'in tekrarlarını izlerken de parlamaya devam ediyor. Xbox kumandamı alıp koltuğuma dönmeden önce yanına gidip küçültüyorum. Dirseğim ve Maple Valley'de yarışırken dizim zonkluyor. Sonunda edip bir aspirin almak üzereydim ki kapım çalındı.

Bu Danni. Elinde bir hediye çantası var. Üzerinde külah takmış bir kedi ve "Geçmiş Olsun" yazıyor.

"Selam," diyorum selamlarken.

Çekingen bir şekilde bana bakıyor. "Küçük bir bakım paketi işine yarar diye düşündüm."

Elimi kapının pervazına dayadım ve ona doğru eğildim. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Gülümsüyor ve çantayı bana uzatıyor. "Biliyorum. Ama ben yaptım. Takım lideriniz olarak morali korumaktan ben sorumluyum. Ve bunu sana ben yaptım. Yani..." O

bana hızlı bir el sallıyor. "İyi geceler." Ve sonra koşarak dairesine geri döndü.

Ekip lideriniz olarak...

Ben onun bakım paketini karıştırırken kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Epsom tuzları. Banyo bombası. Bir soğuk paket. Aspercreme ve bir şişe ibuprofen. En altta bir kart var, "*Üzgünüm, Danni*" diye imzalanmış.

Ben . Bugün çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü.

Çantayı koltuğa bırakıyorum, telefonumu alıyorum ve oyun koltuğuma dönüp JustInCase.xlsx dosyasını açıyorum ve mesajlaşmaya başlıyorum.

Üzgünüm ama iptal etmek zorundayım.

Kadınlardan ikisi hemen mesaj atıyor, Rose basit bir "**Tamam**" diyor ve Bridgette yeniden planlamak isteyip istemediğimi soruyor. Ona yakında taşınacağımı ve Charleston'la bağlarımı koparacağımı söyledim ki bu tamamen yalan değildi. Muhtemelen taşınıyorum.

Charleston'dan bir noktada uzaklaşacağım. Ve bağlarımı koparıyorum. Rose ve Bridgette ile. Ve Savannah, ama o mesajlarıma cevap vermiyor. Umarım yakında atar.

Ayağa kalktığımda dizim kendini belli ediyor. Telefonumu cebime atıp Danni'nin bakım paketini alıyorum, ibuprofeni çıkarıp ağzıma atıyorum ve portakal suyuyla tamamlıyorum. Sonra banyo bombasını ve Epsom tuzlarını alıp küveti ılık suyla dolduruyorum ve yirmi dakika boyunca ıslanıyorum.

Sonrasında kendimi yorgun ama daha iyi hissediyorum. Erken yatma vakti geldi. On dakika sonra dişlerim fırçalanmış, pijamalarımı giymiş ve Danni'nin beni uyuttuğunu düşünerek yorganın altına kıvrılmışım.

Chapter 16

Danni

Ellerimizde antalar, katlanır sandalyeler ve battanilerle otobüsten iniyoruz, sıcak Temmuz güneşı tepemizde parlıyor. Kumlu asfalta en son inen Christopher, bir soğutucu ve açılır bir gölgelikle ağırlaşıyor. Folly Beach County Park okyanus kıyısında dar bir arazi şeridi, plaj birkaç adım ötede kısa bir tahta kaldırım boyunca. Kıyı şeridine doğru ilerlerken parmak arası terliklerim ılık kuma batıyor.

"Burası mı?" Violet, sahipsiz geniş bir noktayı işaret ederek Christopher'a sesleniyor. Kumsal henüz kalabalık değil. Daha erken.

Christopher başını salladı ve on ikimiz de çantalarımızı bırakıp yayılmaya başladık. Morgan, Kayla ve ben battanilerden bir yama yaptık ve yere uzandık. Birkaç adım ileride Chance ve Drew havlularını açıyor, sonra da Chance

Gömleğini çıkarır, her hareketinde seğiren ve şişen gergin, tonlanmış kasları ortaya çıkarır.

"Yeterince güneş kremi var mı?" Morgan soruyor. Aşağı bakıyorum. Ön kolumda bir kum tanesi kadar losyon birikmişti. Chance'in geniş kaslarına ve sivrilen beline yan gözle bakarken aceleyle birazını bacaklarıma sürüyorum. Terden oluşan bir parlaklık her kıvrıma ve çizgiye dikkat çekiyor.

Ben çalışırken Morgan dizlerini bükmüş, kollarını kaval kemiğine dolamış oturuyor ve Chance'in üçgen sırtına bakıyor. İç çekiyor.

Bir şey beni dürtüklüyor. "Sırtını almamı ister misin?"

Morgan yüzünde yine o baygın gülümsemeyle iç geçiriyor. "Elbette." Arkasının üzerinde döner.

Dürtmenin yerini belli belirsiz bir rahatlama duygusu alıyor. Yanına gidip sırtına güneş kremi sıkıyorum.

Titriyor. "Hava soğuk."

Arkamızda, Drew üzerinde eşofman altı ve sweatshirt olmasına rağmen sıcaklamadığı konusunda ısrar ediyor. "Hiçbir güneş kremi hassas cildimi koruyacak kadar güçlü değil."

"Eriyeceksin," diyor Chance.

"Saat on ile dört arasında eşofmanımı çıkarmayacağım."

"Sen bilirsin."

"Ha ha," diye mırıldanıyor

Drew. "Kelime oyunu

değildi."

"Buna ben karar vereceğim."

"Bütün gün onlara katlanmak zorunda mıyız?" Morgan'a fısıldıyorum. "O eşofmanın üzerinde kalmasına imkan yok."

"Drew ile her şey mümkün." "Hup!"

Dikkatimizi Christopher'a çeviriyoruz. Bir elinde voleybol topu, kolunun altında da bir file var. "Chance. Drew. Buraya gel."

Onlar da itaatkâr bir şekilde karşılık verirler ve o da onlara ağı uzatır.

"Takım kurma voleybol maçı," diye anons ediyor

Christopher. Biri benim boğazımdan olmak üzere bir inilti korusu yükseliyor.

Violet koluna losyon sürerken "Geçerim patron," diyor. "Kimse pas geçemez. Takımları seçtim bile. Sen, Kayla, Drew, Chance, Danni ve Tanner bir tarafta. Diğer herkes diğer tarafta."

Juanita, "Takım için gerçek takımlarda olmamız gerekmiyor," diyor.

"Ama siz olduğunuzda çok meta oluyor ve herkes kazanıyor!" Christopher ellerini havaya kaldırır. "Aslında sadece bir takım kazanıyor. Onlar için bu bir kazan-kazan.

Geri kalanınız içinse bu sadece iyi, eski moda bir plaj voleybolu eğlencesi."

Onun arkasında, Chance ve Drew direkleri toprağa saplayıp kazıklarla sabitleyerek ağı hızlı bir şekilde hazırlıyorlar.

"Hup!"

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" Violet homurdanıyor.

"Koçlar böyle der." Christopher topu Chance'e atıyor. "Sen kimin takımındasın?" Bruce sorar.

"Ben yetkiliyim."

"Bu hiç adil değil," diye sızlanıyor Morgan. Arkasına yaslanıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor.

Christopher kolundaki kumu tekmeliyor. "Patron benim. Kuralları ben koyarım."

Ona ters ters bakıyor ve sonra oturup kumları silkeliyor. "Herkes acele etsin de şu işi bitirelim!"

Yavaşça ayağa kalkıp voleybol sahasına doğru ilerliyoruz. Chance ve Drew'a katılıyorum ve arkada bir yer seçiyorum. Filenin diğer tarafında, Juanita ve Violet kimin nerede durması gerektiği konusunda tartışıyorlar. Christopher sonunda onlar adına karar verir ve Bruce topu ağlara gönderir. Etkileyici bir el üstü servis. Bana doğru kavis çiziyor ve ayaklarımın yanına düşüyor. "Sayı!" Bruce bağıyor.

Chance omzunun üzerinden bana bakıyor. "Senin de karşılık vermen gerekiyordu." "Hazır değilim."

Morgan eliyle ağzını kapatıyor ve Christopher'ın duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor. "Eğer burada öylece durursak, onlar kazanır ve biz de güneşlenmeye geri dönebiliriz."

"Üçün en iyisi," diyor Christopher direğin yanındaki tarafsız noktasından. İniltilerimiz çarpan dalgaların sesine rakip oluyor. Christopher sadece gülümsüyor.

Kaderlerimiz mühürlendikten sonra ciddileşiyoruz. Bruce olimpiyat tarzı servisleriyle puan topluyor. Chance cesaretlendirici bizi toparlamaya çalışıyor. Bir sonraki servis Drew'un kafasından sekiyor. Chance yere yığılıyor. "Takım değiştirebilir miyim?"

"Hayır," diyor Christopher.

Yani Chance her servisin ardından koşmaya başlıyor, herkesten önce geri atıyor, bu da benim için sorun değil.

Sonunda servis atma sırası bizde. Kayla el altından yaklaşıyor, yumruğunu sallıyor ve ıskalıyor.

"Oops," diye kıkırdıyor.

Chance saçlarını pençeliyor. Yontulmuş gövdesine bir an için çok uzun süre bakıyorum. Gözlerimi engelliyor. Karın kaslarına baktığım için beni azarlamak yerine güven verici bir şekilde bana doğru eğiliyor. "Bunu yapabilirsin. Sadece ellerini bu şekilde birleştir." Gösteriyor.

"Nasıl voleybol oynanacağını biliyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Emin misin? Çünkü fark ettim-"

"Ne yaptığımı biliyorum." Juanita'nın servisini beklerken belimi büküp ellerimi kama kavuşturuyorum.

Topu binlerce yumruk gücüyle fırlatıyor. Tanımlanamayan uçan bir cisim gibi stratosfere doğru yükseliyor. Alçalırken, Chance yer açmak için kollarını uzatıyor. Ona bu zaferi vermek , ne yaptığımı bildiğimi kanıtlamak için kendimi konumlandırmaya çalışarak kumun üzerinde zıplıyorum. Gözüm hala topta, çok sola zıpladığımı fark ediyorum, bu yüzden sağa dalıyorum. Yanağım sert bir şeye çarptı. Chance üzerimde durup göğüs kaslarını ovuştururken ben sekerek kuma çarptım.

"İyi misin?" Vücudu güneşi engelliyor.

Kum nispeten rahat ve manzara da hiç fena değil, bu yüzden "Evet" diyorum.

"Dışarı!" Christopher bağırıyor.

Diğer takım alkışlıyor. Beşlik çakma sesleri duyuyorum. "Alın bakalım, sizi ağlak bebekler!" Juanita bağırıyor.

Chance bana elini uzattı. Ben . Mermi içeren sporlarda iyi olmayabilirim ama yaşlı bir kadın değilim. Her sabah koşarım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum tekrar ayağa kalktığımda.

Chance merakla bana bakıyor, omzumu okşuyor. "Kumla kaplanmışsın."

"Bunu hayal et."

"Burnunun

üstünde."

Kumla kaplı elimle burnumu ovuyorum, bu da çabamı boşa çıkarıyor.

Yardım etmek için uzanıyor.

O kadar hızlı geri çekiliyorum ki eli boş havada çırpınıyor. "!" Durulanmam lazım!" Dalgalara doğru ilerlerken bağırıyorum.

Serin su güneşten kavrulmuş bacaklarımı ısıyor. Yirmi beş metre açıktayken, arkama yaslanıyorum ve tuzlu su saçlarımı yıkarken yumuşak dalgaların beni sallamasına izin veriyorum.

Ayağa kalkmadan önce, kalan kumu temizlemek için bacaklarımı ve kollarımı fırçalıyorum Christopher'ın hastalıklı eğlence anlayışına yeniden katılmam gerektiğinden yakınıyorum.

Karaya çıktığımda, üzölmeye o kadar odaklanmışım ki Drew'u fark etmedim. Bana çarpmadan hemen önce "Çekil!" sesini duydum. Ahududu kırmızısı yüzü

kuma düşerken benimkinden birkaç santim uzakta. Üzerime iniyor, kulağıma güröültülü bir şekilde soluyor ve sonra sürünerek suya doğru gidiyor.

"İğrenç," diye mırıldanıyorum, kendimi ihlal edilmiş hissediyorum. Ve yine kumla kaplıyım. İç çekiyorum, bir süre bulutları izliyorum ve sonra kendimi yukarı kaldırmak için yuvarlanıyorum.

Chance elini uzatmış, üzerimde geziniyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Drew üzerime düştü."

"Bunu gördüm."

"Rahatsız ediciydi."

"Gözlerini tuzlu suyla yıkamak ister misin?"

"Evet." Elini tutuyorum, aramızdaki sertliğin yanı sıra sıcaklığın da farkına varıyorum. Şimdi beynimin tuzlu suyla durulanması gerekiyor.

Tatbikatı tekrarlıyoruz, dizlerimize kadar yüzüyoruz ve sonra aşağı iniyoruz. Hafif dalgalar bizi sararken Chance'e bakıyorum. "Drew neden eşofman ve sweatshirt?"

"SPF 100 yeterince güçlü değil. Hâlâ yanıyor."

"Evet, bütün konuşmayı duydum. Ama neden eşofman altı? Neden keten değil?"

"Keten güneşi yeterince engellemiyor."

Başımı arkaya yaslayıp saçımı duruluyorum. "Neden onun tuhaflıklarını haklı çıkarıyorsun?"

"Çünkü. Ben iyi bir adamım."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Kendini biraz abartıyor olabileceğini söyleyemeden Christopher "Hop!" diye sesleniyor.

İnledim.

Chance sormadan elimi tutuyor ve kolumda bir sarsıntı yaratıyor. Sırıttıyor. "Ben hallederim. Sadece topa vurmama izin ver."

Ayağa kalkarken destek olması için elini sıkıyorum ve sonra aramızda birkaç metre mesafe bırakarak geri çekiliyorum. "Bana uyar."

Kıyıya dönerken Drew'un yanından geçiyoruz. Hâlâ ıslanmış pamuk/polyester karışımı bir yığının içinde debeleniyor.

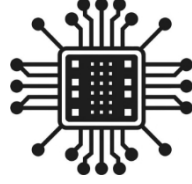
"Orada iyi olacak mısın, dostum?" Chance soruyor.

Drew nefes nefese kalır. "Beş dakika otuz yedi saniye içinde orada olacağım. Christopher'a bensiz yeniden başlamasını söyle."

"Yapacağım."

Chance ve ben voleybol sahasına doğru yan yana yürüyoruz, kolları kendinden emin bir çalımla sallanıyor, elimi tutmam için beni baştan çıkarıyor. Ama kontrol beynimde ve o bundan çok daha akıllı.

Sanırım.

Şans

Tek başıma üç voleybol maçı kaybettikten sonra, bitkin ve açım. Takımımın üstesinden gelmeye çalıştım ama bir kişi ancak bu kadarını yapabilir. Kimsenin bana yardım etmemesi ve diğer takımın altılı olması dışında plaj voleybolu çiftleri oynamak gibiydi. Oh iyi. Takımına girdim
Gün için egzersiz.

Christopher takım oluşturmaya devam etmemiz konusunda ısrar ediyor, bu sefer sandalyelerimizi gölgelik altına çekip hindi ve İsviçre peynirini yiyerek grup olarak sandviçler. Soğutucudan bir tane aldım, bir paket cips aldım ve için bir sandalye aradım. Danni'nin yanındaki mükemmel görünüyordu.
Oturuyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Morgan orada oturuyor."

Ayağa kalkıyorum, önünden geçiyorum ve karşı tarafındaki sandalyeye çöküyorum. "Kayla orada oturuyor."

Sandalyeme bakıyorum. "O mu? Onu göremiyorum."

"Ha ha."

"Benim üzerimden konuşabilirsin."

Ağzını kenara sıkıştırıyor, gözlerini gökyüzüne çeviriyor ama itiraz etmiyor. "Sandviç nasıl?" Ekmeği karıştırdığını fark ettiğimde sordum. "Christopher üzerine hardal koymuş."

Kontrol etmek için ekmeğimi kaldırıyorum. "Benimkinde marul rendesi ve mayonez var." "Şanslısın."

"Benimkini ister misin?" Ona teklif ediyorum.

Omuz silkiyor, elindeki gazoz kutusunu sandalyenin içecek yuvasına sokuyor ve sonra kayarak uzaklaşıyor. Korkarım onu kovaladım, ama yeni bir sandviç ve Morgan ve Kayla adında iki küçük ördek yavrusu ile geri döndü. Yerlerine oturdular ve Christopher'ın zorlayıcı coşkusundan uzak, sakın bir öğle yemeği için yerleştik. Voleybol turnuvarımız sırasında o, küçük ve şaşırtıcı derecede gürültülü bir pakette toplanmış resmi, amigo ve koçtu.

"Sandviçimde kum var!" Violet çemberin diğer tarafında oflayıp pufluyor.

"Onu yiyeceğim," diyor Drew, elinden kaparak. Turnuvarın ortasında boxer'ına kadar ve vücudunu kireçli titanyum dioksitle kaplamış, bu da bir kum tabakası çekmiş. Şimdi Shake 'N Bake ile kaplanmış çiğ tavuk gibi görünüyor.

Violet ona ters ters bakıyor. "Bütün sandviçlere hardal mı sürdün?" "Hardal sevmem."

Violet sandalyesinden fırlar, soğutucuya yürür ve kafasını içeri sokar.

Morgan, "İyi ki Drew pis pençelerini her yere sokmadan önce bizimkileri almışız," diye mırıldanıyor.

Christopher çemberin ortasına doğru yürür ve ellerini çırpır.

O konuşmadan önce hepimiz inliyoruz.

"Huzur içinde yiyebilir miyiz?" Juanita diyor ki.

"Tabii ki. Oynarken..." Uzun bir aradan sonra Christopher omzunun üzerinden bakar. "Oynarken..."

Bruce . "Ah. Özür dilerim." Bir kutu tutuyor. "Would You Rather, Campfire Addition!"

Birkaç kişi karşı çıkar. Violet bariz olanı işaret ediyor. "Kamp ateşimiz yok. Bu sahilde ateş yakmak yasak."

"İşte bu yüzden hayali bir ateşimiz var!" Christopher coşkuyla söylüyor.

Bruce'dan oyunu alır ve oturur. "Morgan," diyor ilk kartı çıkardıktan sonra.

"Glamping'e mi gitmek istersin yoksa

Sırt çantasıyla mı?"

Morgan kaşlarını çatıyor.

"İkisi de mi?" "Birini

seçmek zorundasın."

"Holiday Inn Express'te kalmayı tercih

ederim." "Seçeneklerden biri değil."

"Güzel. Glamping. Ama çalışan bir duş olsa iyi olur." Juanita,

"Bu oyun çok ezik," diye takılıyor.

"Nereden biliyorsun?" Christopher soruyor. "Daha yeni başlıyoruz." Başka bir kart çekiyor.

"Hup!" Juanita elini kaldırdı. "Bu

benim sıram."

Juanita ona sessiz çakal işareti yapıyor ve sonra telefonunu alıyor. O bir şeyler ararken biz de bekliyoruz.

"Would You Rather, Adult Edition." Bize ekranını gösteriyor. "Drew, gözlerinin bağlı olmasını mı yoksa ağzının tıkalı olmasını mı tercih edersin?"

"Hayır."

"İşıkların açık olmasını mı yoksa kapalı olmasını mı tercih edersin?" "Hayır."

Juanita tekrar denemeden önce dudaklarını büzüyor. "Bir ay boyunca aynı iç çamaşırını mı yoksa bir hafta boyunca yabancı birinin boxerını giymeyi mi tercih edersin?"

"Hayır."

"Christopher," diye sızlanıyor. "Sanırım senin altın çocuk bozuldu."

Christopher onun yorumunu elinin tersiyle iter. "Başkasına sor."

Bir sonraki soruda durmadan önce kaydırıyor. "Oh. Bu Chance için. Hallmark Noel filmlerinden başka bir şey izlemeyi mi yoksa John Wayne westernlerini mi tercih edersin?"

Sakin ol. "Hallmark Noel filmleri."

İş arkadaşlarımdan bir sürü "ooo" sesi yükseldi.

Danni bana bir kaşını kaldırdı.

"Ne? Ben tatlı romanları severim."

"Hiçbir şey," diyor ve sonra ağzına bir cips atıyor.

Parlak pembe kısa kollu bir tankini ve tropikal desenli eşleşen bir boxer giyiyor. Mütevazı ama üzerinde hiç görmediğim kadar ten var. Gözlerim onun bronz kalçalarının kadınsı kıvrımlarını izliyor. Arka planda Juanita daha fazla soru sıralıyor.

"Saç yerine spagetti mi yoksa terli akçaağaç şurubu mu tercih edersiniz?"

"Hayatınızın Homer Simpson tarafından mı yoksa Gilbert Godfrey tarafından mı anlatılmasını tercih edersiniz?"

Cevaplar beni ilgilendirmiyor. Danni'nin pürüzsüz, narin kolu ilgilendiriyor. Parmaklarımı onun yumuşak teninde gezdirme düşüncesi beni terletiyor.

"Bu Danni için," diyor Juanita. "Hayır, teşekkürler. Oynamak istemiyorum."

"Bir iş arkadaşınızla çıkmayı mı yoksa sizden otuz yaş büyük biriyle çıkmayı mı tercih edersiniz?"

Karnım zil çalıyor. Ağzıma bir cips ve rahat davranmaya çalışarak çiğniyorum.

"İş arkadaşı ondan otuz yaş büyük mü?" Drew soruyor.

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

Juanita'nın gözleri kısıldı. "Çünkü ben öyle dedim."

"Çünkü eğer iş arkadaşı da ondan otuz yaş büyükse," diye devam ediyor Drew, "bu soru bir anlam ifade etmiyor."

Juanita İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor.

"Soru şu olmalı: Kendi yaşınızda bir iş arkadaşınızla mı yoksa otuz yaş büyük biriyle mi çıkmayı tercih edersiniz?"

"Bunu için teşekkürler," diye homurdanıyor Bruce. "Soruya cevap ver, Danni."

"Patron Bruce geri döndü," diye şarkı söylüyor Violet.

"Bu oyunun bitmesini istiyorum, böylece sahilde biraz kestirebilirim." "Ne oldu?" Juanita gözlerini Danni'ye dikti.

Danni koltuğunda kayar. "İş arkadaşlarımla çıkmam, o yüzden diğeri sanırım."

Cevabını düşünürken azı dişlerim birbirine çarpıyor. Danni iş arkadaşlarıyla çıkmaz. Danni *neden* iş arkadaşlarıyla çıkmıyor? Ve fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı?

Juanita birkaç soru daha sıralıyor ama zihnim Danni'nin sözlerini defalarca tekrarlarlarken duyduğum tek şey bir parazit vızıltısı.

Oyun nihayet sona eriyor ve Christopher bizi serbest bırakarak kalan iki saatimizi uygun gördüğümüz şekilde doldurmamızı söylüyor. Danni ve arkadaşları güneşlenmek için uzandılar. Ben yerimde duramıyorum, bu yüzden kıyı boyunca yürürken bir sonraki adımlarımı planlarken düşüncelere dalıyorum. Danni'nin iş arkadaşlarıyla çıkmaktan hoşlanmamasının bir nedeni olmalı, bu yüzden o neden ben olmamalıyım. Her neyse. Yürüyüş bana büyük fikirler vermiyor, ama beni biraz sakinleştiriyor, her şeyi bir perspektife oturtuyor.

Bu bir sorun. Hayatımı problem çözerek kazanıyorum. Bazen sadece biraz deneme yanılma gerekir.

Ben havluma dönerken Morgan ayağa kalkıyor ve bozuk para çantasını alıyor. "Push-Up alacağım. Bir şey isteyen var mı?"

"Hayır."

"Hayır."

Morgan omuz silkiyor ve ayak izleri kumda bir iz bırakarak Snack Shack'e doğru yola çıkıyor.

Aceleyle çantamın yanına gidip beş dolarlık bir banknot alıyorum ve Morgan'ın yolunu takip ediyorum. Onun arkasında sıraya girerken güneş omuzlarıma vuruyor.

Tezgâhta. Boğazımı temizliyorum ve omzunun üzerinden bakıyor, gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tarıyor.

"Hallmark Noel romansları, ha?"

"Evet."

"Seni asla romantik biri olarak görmezdim." "Seni asla bir inek olarak görmezdim."

"Ben . Belli ki." Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, menü panosuna yeniden odaklanırken hindistan cevizi kokusu bana doğru yayılıyor.

"Eğlenceli bir oyundu," diyorum.

"Voleybol mu Tercih Ederdin?"

"Would You Rather. Herkes hakkında çok şey öğrendim. Mesela Bruce çekirge yerine solucan yemeyi, Tanner boğaya binmek yerine ayakta uyumayı, Danni ise iş arkadaşı yerine kendisinden otuz yaş büyük biriyle çıkmayı tercih ediyor."

Morgan yavaşça dönüyor. Güneş mavi gözlerine vuruyor ve onları tropik lagünler gibi parlatıyor. Sırıttıyor.

Vay be. Neyin peşinde olduğumu biliyor. Kurnaz olmaya çalışıyordum. "Öyle dedi, değil mi?"

"Evet."

Sorgulama tarzımı yumuşatmanın, daha az belirgin hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Unut . Her şeyi . "Sence neden böyle söyledi?"

Morgan kollarını kavuşturur. "Belki de ona kendin sormalısın. Onun hemen yanında oturuyorsun."

"Belki yaparım."

"Ya da ona çıkma teklif edip ne bakabilirsin." "Bunu neden yapayım ki?"

Kızıl saçlı bir çocuk, çıplak ayaklarıyla kumları tekmeleyerek Bomb Pop ile kaçarken sıra ilerliyor.

Morgan bir şeyler düşünerek beni bir aşağı yukarı süzüyor. "Indiana'da bir adamla çıkıyordu. Birlikte çalışmışlar ve araları bozulmuş. Bir daha olmasını istemiyor."

Umursamazca omuz silkiyorum. "Mantıklı." İçten içe sarsılıyorum. Benim yerime bir babayla çıkmayı tercih edecek kadar kötü ? Ayrıntıları öğrenmek istiyorum ama Morgan bana sırtını dönüyor. Onun işi bitti. Ama ben bitmedim.

"Teletubbies ile ıssız bir adada mahsur kalmaktansa paraşütsüz bir uçaktan atlamayı mı tercih edersin?"

Gülerken omuzları zıplıyor. "Kesinlikle."

Başının arkasına bakıp gülümsüyorum. O Push-Up sipariş etti, ben de Snickers bar zorunluluktan. Morgan'ın bu kadar çok içmesine rağmen

ne demek istediğimi biliyor.

Grubumuza geri dönerken zihnimdeki çarklar dönmeye başladı. Danni'ye sorduğumu söyleyecek mi? Söylerse sorun olur mu? Hayır. Hiç de bile.

Bazı sorunlar, her bir kod satırında ayrı ayrı hata , kusursuz bir çözüm oluşturana kadar mantığı katmanlandırmanızı gerektirir.

Ve bu benim uzmanlık alanım. Ayaklarımın altındaki kum , ama kararlılığım sağlam. Artık yeni bir projem var ve onun adı Danni.

Chapter 17

Danni

Citizen's Tower'ın ön kapısından çıkıp sıcak Ağustos ayına girdiğimde yaptığım seçimden hemen pişmanlık duydum. Öğle yemeğini dinlenme odasında Morgan ve Kayla ile paylaştıktan sonra, bacaklarımı hareket ettirmeye ve okyanusun tadını çıkarmaya karar verdim manzara. İyi bir fikir gibi görünüyordu, hatta cennet gibi. Güneş burada bir karıncayı bir milisaniyede ezebilir. Benimki birkaç dakika sürebilir ama riske atmayacağım. Görünüşe göre klimalı ofise geri dönmek için dört kat merdiven çıkarak bacaklarımı hareket ettireceğim.

Kapının koluna uzandığımda telefonum çalıyor. Sadece bir kez, demek ki Sosyal Güvenlik İdaresi arayıp hakkımda yasal işlem başlatıldığını söylemiyor. Kapıdan içeri giriyorum, lobide serin bir köşe buluyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Willa'dan bir mesaj.

Az önce çıktım.

Çarşamba günü akşam yemeğindeki Zoom Willa bana Molly'nin sol bacağında bir şişlik var, muhtemelen kist ama kontrol ettirmek istedi.

Ne dediler? Ben sordum.

Biyopsi . Sonuçlar kadar bir şey öğrenemeyeceğiz. Molly nasıldı?

Her zamanki gibi mücadeleciydi. Hemşireler onu eve götürmek istedi.

Hayır, ben yazıyorum. Kendi Molly'lerini bulmaları gerek.

Sadece bir Molly var.

Gerçek.

Her neyse, sana haber veririm, diyor ve ekliyor: **Bu gece büyük bir randevun mu var?**

Ha. İşle ilgili bir şeye gitmem gerekiyor. Temporal Grifter'ı izliyoruz. Bu sayılabilir.

Hayır, kesinlikle olamaz, karşı koyuyorum. Birlikte çalıştığım insanlarla tanışmadınız.

Lafı açılmışken, Chance elinde bir külah dondurmayla lobiye girdi. Isırıyor, çiğniyor, yutuyor ve bir ısırık daha alıyor. Sakız çiğneyen Chance aynı zamanda dondurma da çiğniyor. Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

Şöyle bir bakıyor ve yörüngesini değiştirip külahını uzatarak bana doğru yürüyor. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Yine de kişisel alanıma giriyor, külahı çöp kutusuna atıyor yanımda ve sonra geri adım atıyor. Biraz. Neden öyle sırtıyor? Ve neden bu kadar yakınımda duruyor, sanki beni sıcaklığıyla vurmaya çalışıyor?

"Boşa harcadın," diyorum.

"Bu benim ikincimdi. Doydum." Karnına vuruyor.

Sırtım duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. "Bu sabahki toplantımızı kaçırdın."

"Dişçideydim."

Sempatî sancıları dişlerime vuruyor. "Dişçiye gittikten sonra dondurma mı yiyorsun?"

"Pek çok şeyden sonra dondurma yerim." "Sen... tuhafısın."

"Bunu daha önce de söylemiştin." "Ciddiydim."

"Peki, ne kaçırdım?" Hâlâ yakınımda, vücudu öfkeli bir plazma topu gibi beni yörüngesine hapsediyor. Gözlerim V yakasının ortaya çıkardığı deri üçgenine takılıyor. Jüpiter böyle hissettiriyor olmalı. Ya da şükran günü hindilerine. Onun yerine omzuna bakıyorum -güçlü, geniş, kapaklı omzuna- ve

Hormonlar alevlenir. Hiçbir yer güvenli değil.

Onun nesi var? Garip Chance garip davranıyor. Ve neden umursamıyorum? En azından midem umursamıyor. Bir roller coaster'a biniyor, inişler ve çıkışlar midemdeki bulamacın sallanmasına neden oluyor. Görüldüğünden daha eğlenceli. Profesyonel yüzümü takınmanın zamanı geldi.

"Heng'in güncellemesini kaçırdınız. Modülünde iyi bir ilerleme kaydediyor. Beş görevi tamamladı ve istediğim gibi bunları 'Tamamlandı' stnuna taşıdı."

Chance kollarını kavuşturur. "Bu iyi bir şey." "yle. Talimatlara uyma konusunda çok iyi." "Ben de yleyim."

"Gerçekten mi?"

"Onları kendi yolumdan takip ediyorum." Kollarını indiriyor ve o sırtışıyla kadranı çeviriyor.

"Ki bu da onları takip etmemektir. Bu yüzden ilerlemenizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü kanban tahtamı kullanmıyorsunuz."

"Bu hafta her gün bütün gün masamda çalışıyorum. Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Wordle Oynamak."

"O kadar yetenekli değilim." Avuç ileri bana bakacak şekilde iki elini havaya kaldırdı. "Sadece iki elim var ve ikisi de senin fayda portalın üzerinde özenle alışıyor, Danni." Bir adım daha yaklaştı.

"Sosyal yardım portalımız. Ve neden adımı öyle söylüyorsun?" "Ne gibi?"

Midem hayatının yolculuğunu yaşıyor. Bu hiç profesyonelce değil. Ama o başlattı. "Boş ver," diye geveliyorum.

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. "Bana güveniyor musun, Danni?" "Sana güvenmek için hiçbir nedenim yok."

"O zaman bunu senin için kolaylaştırayım. Ben hiçbir teslim tarihini kaçırmadım. Son teslim tarihinde modlm tamamlamış ve teste hazır hale getirmiş olacağım."

"yle olsa iyi olur. Terfim buna bağlı."

Bir elini yanındaki duvara koyuyor ve daha yakına eğiliyor, kokusu içimi cız ettiriyor. "Güven bana."

Bakışları altında iim kle dönüyor. Resmen piştim. "Kanıtla." Başını eğiyor ve duvarı itiyor. "Kanıtlayacağım."

Ve o gitti.

Onun ardından szlmeye başladım. O kadar yükseğe çıkıyorum ki başım Bulut Guguk lkesi'ne giriyor.

Tüm *vücudum* Bulut Guguk lkesi'ne giriyor. Prenses Unikitty beni "Her Fikir İyi Bir Fikirdir..." diyerek selamlıyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü benim hiçbir fikrim yok. Özellikle de şans hakkında. Burada yerçekimi diye bir şey yok. Bu karada yaşayanlar için bir yük, benim için değil. Taklalar atabilirim ve sonsuz taklalar atabilirim.

Bunun yerine, nereye gittiğimin farkına bile varmadan, kalbim çarparak ama zorlanmadan dört kat merdiven çıkıyorum. Merdivenlerin tepesinde ofisimizin kapısını buluyorum ve içeri süzülüyorum. Gözlerim hemen Chance'e takılıyor. Söz verdiği gibi özenle sosyal yardım portalı uygulaması üzerinde çalışıyor, bu da kalbimi sıkıştırıyor ve başımın daha da dönmesine neden oluyor.

Su. Suya ihtiyacım var.

Chance'in etrafında dönüyorum. , gözleri monitörüne sabitlenmiş. Bir parça hüznün irtifamı düşürüyor. Neden *benim yerime ona* bakıyor?

Hayır, üzgün değilim. Mutluyum. Süzülüyorum. Ama aşağı inmeme gerek. Çabuk. Biraz buz gibi soğuk su kesinlikle işe yarayacaktır.

Morgan ve Kayla hala dinlenme odasındalar. Morgan bana baktı ve yüz ifadesi sıradanlıktan endişeye dönüştü. "Neyin var?"

Yüzü bulanık. Birinin "Hiçbir şey" dediğini duyuyorum. Ağzımı hissedemiyorum. "Kızarmış görünüyorsun. Az önce bir kırkayak mı gördün?"

"Hayır."

İkisini de atlıyorum, plastik bir bardak alıyorum, su sebilinin altına tutuyorum ve mavi düğmeye basıyorum. Soğuk için mavi. Tırnaklarım gibi. Ben üşüyorum. Sakin ol.

Profesyonel.

Su olması gerektiği gibi aşağı iniyor, içimi donduruyor, bedenime ağırlık ve yavaşça aşağı inmesini sağlıyor. Bir bardak daha alıp boğazımdan aşağı döküyorum.

Arkamı döner dönmez beni soru bombardımanına tutuyorlar.

"Hasta mısın?"

"Kustun mu?"

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Chance kodunu sildi mi?"

Mantığımı ve sağduyumumu sildi. Ve bu bir sorun. "Karnım biraz ağrıdı," diye yalan söyledim, "ama şimdi iyiyim."

"Hâlâ biraz tuhaf görünüyorsun," diyor Kayla.

Harika. Chance'in tuhaflığı bana da bulaştı.

Morgan masaya vurarak, "Otur," dedi.

"Yapamam. Yapacak çok işim var."

"Yetki Bruce'da," diyor Morgan. "Bugün boş bir gün. Sorumlu davranarak geri kendini kötü hissetmesine neden olma."

İşaret üzerine, Bruce bir pinpon topuyla hokkabazlık yaparak dinlenme odasına girer. "Skittle Pong beş dakika içinde ana konferans salonunda," diyor topa bakmadan.

"Skittle Pong nedir?" Kayla soruyor.

Bruce topu yakalar ve gözlüklerinin üzerinden Kayla'ya bakar. "Bu Beer Pong, ama Skittles ile."

"Neden bira değil?" Morgan şakayla karışık soruyor.

"Çünkü benim gözetimimde kimse sarhoş araba kullanamaz. Ve kimse de çalışmaz. Bu yüzden eğer Skittle Pong oynamazsanız, zamanınızı aynı derecede önemsiz bir şey yaparak boşa harcamanızı bekliyorum. Bu bir emirdir," diye gürleyen askeri bir sesle bitiriyor.

Morgan ve Kayla bana bakıyor. "Oynayacak mısınız?" Morgan soruyor.

"Christopher her maça çıktığında holigan gibi davranmak zorunda değiliz. Yönetim geri çekilsin," diyorum.

"Ama yapabiliriz, o yüzden yapıyoruz," diyor Kayla. Oturduğu yerden zıplıyor. "Skittles iğrenç. Ben gidip Animal Crossing oynayacağım."

"Anahtarını işe mi getirdin?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Evet, bugün oyun günü. Öyleyse git oyna. Sanırım Chance'i konferans odasında gördüm." Bana muzip bir gülümseme attı.

"Nereye gittiği umurumda değil," diyorum Kayla'nın bir zamanlar durduğu boşluğa.

Morgan yüzümü inceliyor.

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Yine o tuhaf bakışın var."

"Ben sadece-" Onun adının anılması midemin bulanmasına neden oldu. "İşe geri dönmem gerek."

"Size Skittle Pong oynamanızı önereceğim, çünkü bu bir takım oyunu ve Christopher takım bayılır. O yokken etrafta at koşturduğumuzu biliyor. Umurunda değil."

"Ama benim bir teslim tarihim var." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Morgan arkamdan koşuyor ve sanki ben bir direksiyonmuşum ve o da şoförmüş gibi parmaklarını nazikçe omuzlarıma koyuyor.

"Bütün sabah çalıştın. Sadece bir oyun." Beni sola, masamdan uzaklaştırıp camdan Chance'i gördüğüm konferans odasına doğru çeviriyor.

Morgan'ın elinden çalışıyorum. "Tamam. Senin zorunlu eğlenceni yaşayacağım." "İşte benim kızım."

Beni konferans odasına kadar takip ediyor. Masanın etrafında dönüyorum ve gözlerimi Chance'in uzak tutmaya dikkat ederek arka duvara yaslanıyorum.

Bulut Guguk Kuşu Diyarı'na kez daha gitmeyi göze alamam, özellikle de iş arkadaşlarımla önünde.

Bruce masanın bir ucunda. Chance diğer ucunda. Fincanların üçgen düzenlemeleri her iki uçtadır.

Nişan alırken Chance'e bakmaya cesaret ediyorum. Ping pong topunu fırlatıyor. Top bir kez sekiyor ve düzgünce fincanın içine giriyor.

"Benim için daha fazla," diyor Bruce bardağı kaparken. Bir avuç dolusu Skittles döküyor ve ağzına atıyor.

Serseri bir Skittle Chance'in yüzüne çarpıyor ve sonra masaya düşüyor. Yanağını ovuşturur ve yüzünü buruşturur. "Bu ne içindi?"

Juanita köşeden, "Bu senin kokmuş balığın içindi," diyor. "İşte bu," diye duyuruyor Chance. "Başladı. Ben ve Juanita." "Takım oyunu oynayalım," diyor Bruce. "Bir eş seçin."

"Danni," diyor çok hızlı bir şekilde, bana bakmadan.

"Nasıl oynanacağını bilmiyorum."

Yanımdaki duvarı tutmakta olan Drew mecbur kalıyor. "Beer Pong, Beyrut olarak da bilinir," diyor kısa ve dalgalı üslubuyla, "bir pinpon topunun, tercihen iki metreye iki metre uzunluğunda, iki ucuna iki dizi fincan yerleştirilmiş uzun bir masa boyunca titiz bir nişan alma ve hassas bir şekilde fırlatılmasını gerektirir. Bardaklar alkollü bir içeceklerle doldurulur, örneğin-"

"Kapa çeneni," diyor Bruce, elini kaldırarak. Bana bakıyor. "Ping pong topunu masanın üzerine fırlatırsın. Eğer top rakibinin bardağına düşerse, o da Skittles'ı yer. Anladın mı?"

"Tabii." Chance'in yanına sokuluyorum, Morgan her hareketimi izliyor, yüz ifadesi benden daha çok şey bildiğini söylüyor, bu da onu çok memnun ediyor. Oh, biliyorum. İnanın bana, biliyorum. Chance'in yanında durunca sanki ayaklarımda küçük helikopterler varmış gibi havalanıyorum. Onları ayırmak için iki kez tepiniyorum.

"Bu senin Skittle Pong öncesi ritüelin mi?" Chance bana bakarak söylüyor.

"Ne? Ayaklarımı yere vurmam mı? Hayır, bu sadece huysuz olduğum için."

Chance gülümsüyor. Bir anı paylaşıyoruz, aniden hoşuma giden bir anıyı. Başım çok büyük belada. Morgan memnun görünüyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

Juanita ilk topu fırlatmadan önce, "Gökkuşağını tatmaya hazırlanın, sulu gözlüler," diye anons ediyor. Top masadan sekiyor ve yerde zıplıyor.

"Güzel hareket," diyor Chance. Topu geri aldı ve bana uzattı. "İlk sen başlamak ister misin?"

"El-göz koordinasyonum kötü," diyorum. "Gerçekten kötü."

"Sadece git," diyor Bruce. "Ben açım."

Chance onu görmezden geliyor ve topu bana uzatıyor. Nişan alır gibi yapıp topu fırlatıyorum ama fincanların çok uzağına düşüyorum. Fizik bana iyilik yapmıyor, topumu Bruce'un sert tutuşuna doğru gönderiyor. "Bir dahaki sefere nişan almayı dene," diyor.

"Ben yaptım. Eline nişan aldım."

Bruce bana sırtıyor ve sonra zahmetsizce fincanlarımızdan birine atıyor. "Bum!" diyor, eli hala havada, sanki az önce kazanmış bir serbest atış atışı yapmış gibi.

Skittles'ı dökmeden önce fincanı kapıp pinpon topunu çıkarıyorum. "Bu pinpon topu neredeydi?"

"Bilmek istemezsin," diyor Bruce.

"Harika."

Elimdeki dört parça şekere bakıyorum, ikisi kırmızı, ikisi mor. "Paylaşmak ister misin?" Chance'e bakıyorum.

"Elbette."

"Ağzını aç." "Neden?"

"Atış talimi."

Çenesini düşürüyor ve yüzüne mor bir Skittle fırlatıyorum... aslında ağzına, ama burnuna çarpıyor ve masaya düşüyor.

"Neden bugün herkes beni şeker yağmuruna tutuyor?"

"Daha bitirmedim." Bir sonraki parçayı fırlattım. Doğrudan ağzına düşüyor. "Bunun için bonus puan alıyor muyuz?"

Chance çiğner ve yutkunur. "sanmıyorum." Elimini avuç içi yukarı bakacak şekilde yüzüme doğru tutuyor ve ben de şekeri ağzıma atıyorum.

"Flört etmeyi bırak ve sıranı bekle," diye sesleniyor Juanita.

Yüzüm ısınıyor ve ayaklarımdaki o küçük helikopterler vızıldamaya başlıyor. Onları bastırıp oyuna odaklanıyorum.

Birkaç tur daha yapıyoruz, ben kupaları kaçırıyorum, Chance alıyor, ta ki her takımın bir kupası kalana kadar. Ve sıra bana geldi.

Chance beni yana çekiyor ve yanıma eğiliyor. "Bunu yapabilirsin, Danni," diyor usulca.

Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi pek çok açıdan yetersiz hissediyorum. "Bu iş bende değil."

Sahip olmadığım şeyleri sıralayalım: aklım, profesyonelliğim, rasyonel zihnim, bir topun genel çevresine herhangi bir şekilde top atma yeteneğim Dixie bardağı. Hiçbir şeyim yok. Sadece Chance bana bakıyor, bakmam için beni cesaretlendiriyor.

uzakta. Bunu yapıyorum ama tüm vücudumu saran bir aptallık dalgası yaşamadan değil. Ben diyorum. Tutku değil. Arzu değil. Özlem bile değil. Sadece aptallık.

"Sana yardım ister misin?" diyor bütün öğleden sonra bana karşı kullandığı boğuk sesiyle.

"Hayır, ben hallederim."

"Az önce bunu almadığınızı söylediniz." "Bekliyoruz," diyor Juanita. "Tamam."

Masaya geri döndüm ve nişan aldım. Ben atamadan Chance arkamdan yaklaştı, gerçekten çok yakındı. Vücutlarımız arasında boşluk yokmuş gibi. O Bir elini benimkine doluyor, başını benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve elimi atışa doğru yönlendiriyor. Top benim aptallığımla birlikte masanın üzerinde yükseliyor. (Evet, biz öyle diyoruz.) Bir bardağın içine düzgünce düşüyor ve masanın her yerinden tezahüratlar yükseliyor.

Chance hala elimi tutuyor. Benimki patlamak üzere olan bir fişek gibi. O uzaklaşıyor ve ben dönüyorum. Birbirimize gülümsüyoruz.

"Aferin Scrum ustası," diyor.

"Ben Scrum ustası değilim. Ben sadece bir takım lideriyim." "Her iki şekilde de biz kazandık."

"Sanırım öyle."

Bir Skittle yanağıma düştü. Yere yuvarlanırken biri "On saniye kuralı!" diye bağırıyor.

Drew bağırıyor, "Benim!"

Ve odadan dışarı fırladım.

Chapter 18

Danni

"Bu da şimdi?" Morgan banyo masamın üzerinde duran telefonumdan soruyor.

"Ne neydi?"

"Skittle Pong'dan beri beni görmezden geliyorsun."

Fırçamı pudraya batırıp yüzüme sürüyorum. "Meşguldüm." "Benden kaçmakla meşguldün." Morgan arabasında oturmuş Kayla'nın ona katılmasını bekliyor. Bana sert bakışını atmak için yüzünü kameraya doğru çeviriyor,

ama sadece burnunu büyük gösteriyor.

"Herkesten kaçıyordum," diyorum elmacık kemiklerime allık sürerken.

"Yani bu gece hâlâ gidiyor musun?"

Beni görebilsin diye eğildim, fırça elimdeydi. "Neden ki?" "Çünkü garip davranıyorsun."

"Hayır, değilim. Sadece varım." Doğrudum ve göz farımla çalışmaya geri döndüm.

"Chance'in sana bakma şekli yüzünden mi?"

Elim donuyor ve doğal bir kızarıklık yanaklarımı aydınlatıyor. "Ne? Hayır, hayır. Bana nasıl bakıyordu?" Morgan'ın hevesimi görmediğinden emin olmak için telefonuma bakıyorum.

"Danni, seninle çok fena flört ediyordu."

"Fark etmedim."

"Yüzün öyle söylüyordu. Ayrıca hoşuna gittiğini de söyledi."

Yanaklarımdaki hafif kızarıklık neredeyse yüzümü yakacak alevlere dönüşüyor. Göz farı paletimi kapatıyorum. "Umarım bu gece bir atış değildir çünkü hiç yiyecek getirmiyorum."

Morgan benim oyalama taktiğime kıkırdadı. "Tamam. Tamam. Sana bakış atmadan duramadığını, özel bir konuşma için seni kenara çekip yüzünü yüzüne birkaç santim ya da annesinin sırtındaki yavru bir keseli sıçan gibi sana asıldığını fark etmedim."

Telefonumun üzerine eğilerek şüpheciliğimi ihtişamıyla Morgan'a sunuyorum. "Biz sadece maçı kazanmaya çalışıyorduk."

"Skittle Pong'dan."

"Eğlenmemizi söylemiştin." "Chance eğlendi."

Bir arabanın kapısı açılır ve Kayla der ki, "Kahretsin! Mayo çantamı unutmuşum. Hemen döneceğim."

"getiriyor musunuz?" Kaküllerimle oynarken soruyorum.

"Evet. Öyle mi?" ". "

"Havuz perili. Yüzmek zorundasın."

"Temporal Grifter'ı izleyeceğimizi sanıyordum."

"Sıkılabiliriz."

"Tamam, döndüm," diyor Kayla nefes nefese. Ekrandan bir renk kayması geçiyor. Kayla bana kısa bir merhaba dedikten sonra koltuğuna geri yerleşiyor.

"Danni mayosunu da getiriyor," diyor Morgan. "Ben mi?"

"Bye-eee. Orada görüşürüz."

Arama sona erer.

Aynada yüzümü düşünüyorum.

Makyajsız görünümüm gurur verici, ferahlatıcı ama aşırı güçlü değil. Yüzersem, makyajsız görünümüm akıp gidecektir; ancak, hiç gerçek havuzda yüzmedim ve eğer mayo giyiyorsam, Chance de mayo giyiyor olabilir.

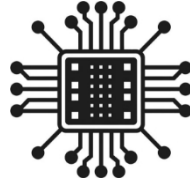
Yanaklarımdaki allık geri dönüyor ve düşüncelerim Chance'in kumsaldaki üstsüz halini hatırlayınca derinleşiyor. Bu gece bir ekip oluşturma çalışması var. İş için ve eğer iş Chance'i tekrar üstsüz görmemi gerektiriyorsa, buna engel olamam, değil mi?

Teknede ne dediğini hatırlıyor musun? Chance'i öpmeyeceğini söylemiştin. Asla.

Çünkü öpmek bir ilişkiye, ilişki de başına buyruk biri tarafından duygusal istismara, bu da acılı bir , bu da şehrin her yerinde karşılaşmaya, bu da gariplik ve pişmanlık. Sadece hayır.

Ancak bir kişi suda yüzerken ve gülle atarken onu uzaktan görmek bir ilişki değildir. Bu sadece profesyonel, takım kurma deneyiminin bir parçasıdır.

Yansımama göz
kırpıyorum. Umarım
pişman olmam.

Tarihi Charleston'da, şehrin en varlıklı sakinlerinden bazılarının ev sahipliği yapan, ağaçlarla çevrili bir cadde olan Benton'a sola dönüyorum. Bir asır önce inşa edilen

Evler, özellikle inşa edildikleri döneme göre detaylı süslemeleri, uzun sundurmaları ve geniş metrekareleri ile çağının karakterine sahiptir. Mütevazı ama bakımlı ön bahçeler, evler kadar eski meşe ağaçları ve rengârenk çiçeklerle dolu tertemiz peyzajla süslenmiş.

çok yıllık bitkiler ve çiçekli çalılar. Christopher, Luke'un evinin fark kolay çünkü geniş bir ön bahçeye ve arkada bir misafir evine sahip tek ev olduğunu söyledi.

Yerini tespit ettiğimde dudaklarımdan etkilenmiş bir "Vay be!" ifadesi dökülüyor. Luke'un malikanesi sokaktaki diğer evleri küçük gösteriyor. Geniş, ağır meşe dalları, mülkü koruyan dev kollar gibi ön çimenliğin üzerinde uzanıyor. Ortadan ikiye ayrılarak evin büyük verandasını, birçok penceresini ve çatıdaki kubbeyi çerçeveleyiyorlar.

Arabalar garaj yolunda sıralanıyor, sol lastikleri çimenlere tecavüz ediyor. müstakil garajın önüne park için yer bırakıyor, ancak sıkıldığımda veya sinirlendiğimde ya da her ikisinde de hızlı bir çıkış yapabilmek istiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Cadde boyunca bir yer seçiyorum ve sonra taş döşeli araba yoluna çıkıyorum. Yan kapı bir çamurluğa açılıyor, süslü dolapları cam fırtına kapısından görülebiliyor.

Luke ya da Cassie ile hiç tanışmadığım için ön kapıyı tercih ediyorum ve zili parmağım ile dürttüğümde kendimi garip hissediyorum. Bir dakika sonra kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ve neredeyse bu "ekip kurma" görevini iptal edecektim ama kapı nihayet açılıyor ve boşlukta kargo şortu ve gri polo tişörtlü, uzun boylu, yakışıklı bir adam beliriyor.

"Hey. Sen Christopher'ın biri olmalısın."

Christopher'ın kısa boyuyla dostça dalga geçerek, "Sanırım o aslında minyon," diyorum.

"İyi noktaya değindin." Bana içeri girmemi işaret etti. "Çıkmak için yan kapıyı kullanabilirsin. Burada hepimiz arkadaşız."

Tabii ki yanlış kapıyı kullandım. Ben bir . Aptallar böyle yapar. Sosyalleşmek neden bu kadar zor? İş arkadaşlarımdan hoşlanıyorum ama günün sonunda insanlarla işim bitiyor. Yine de takım oyuncusu oluyorum, çünkü... yıllık değerlendirmeler. Christopher eski patronumdan daha iyi biri ama coşkusu çok yorucu.

"Herkes tiyatro odasında, koridorun sonunda ve sağınızda. Mutfakta atıştırmak için bol miktarda yiyecek ve atıştırmalık var."

Luke'un evinin içi iki kat daha etkileyici: yeni parlak zeminler, en üst kata kıvrılan açık bir merdiven, muhtemelen benim maaş çekimden daha pahalıya mal olan modern bir avize.

Luke sağa çekiliyor. Ben de antika pirinç apliklerle aydınlatılmış ahşap panelli uzun bir koridordan sola doğru ilerliyorum. Konuşmaların gürültüsü beni iş arkadaşlarımdan önce karşılıyor. Aslında iş arkadaşlarım beni hiç karşılamadı. İçeri girdiğimde, Bruce ve Juanita Reese ile duvara yaslanmış. Morgan, Kayla ve Violet çok büyük düz ekran televizyonun önünde halka oluşturmuş, Chance ise atıştırmalık masasının yanındaki duvara yaslanmış durumda.

Tamam, bir kişi beni selamlıyor. Şans. Göz göze geldik. Bir parmağını kaldırdı, diğerleri hâlâ plastik bardağına sarılıydı. Uzun bakışları bir çim sopası gibi içime işliyor. Şaşkınlıkla arkamı dönüp yan kapıdan çıkmayı düşünüyorum -çünkü ben bir arkadaşım- ama Morgan adımı söylüyor.

Ona ulaşmak için Chance'in önünden geçmek zorundayım. Tam önünde. Neden yüzünün tüm açıları ve gölgeleri doğru yerlerde olmak zorunda? Önemli yerleri vurguluyor, ve o saçlar? Acaba parmaklarımı içinden geçirmek nasıl bir his olurdu? Sinir bozucu mu? Çünkü sanırım ben rahatsız oldum. O böyle görünürken nasıl profesyonelce davranabilirim ki?

Neyse ki gerek yok. Takım kuruyoruz, çalışmıyoruz. Cesaretimi Chance'in yanından hızla geçerken ağzımdan "O duvarı sen mi tutuyorsun?" sözleri dökülüyor.

"Planımız bu," diyor Chance, o dirençli dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Chance direnebilir ve ben de direniyorum. Bir direniş oluşturun. Ben, kendim ve ben bu savaşı kazanacağız. herhangi bir duygusal bağ geliştirmeden uygulamaya fayda sağlar.

"var?" Morgan ona yaklaştığımda soruyor. A kesim, dökümlü bir elbise ve mantar tabanlı sandaletler giymişti.

Ona masumca bakıyorum. "Bir yok." "Kabız görünüyorsun."

Violet atıştırmalık bir şeyler aramak için sohbetten çıkarken Kayla başıyla onaylıyor.

"Zorla sosyalleşmekten nefret ediyorum. Bunu biliyorsun."

"Bizimle sosyalleşmeyi seviyorsun," diyor Kayla. İçkisinden bir yudum alıyor ve sonra gömleğinin yakasını düzeltiyor. Beyaz, kısa kollu, düğmeli bir gömlek.

kıvrımlarını kucaklıyor.

"Siz iki kişisiniz. Burası insanlarla dolu bir oda." Üçüncü sıradaki yerlerini çoktan almış olan Abeer ve Heng'e bakıyorum.

"Her gün birlikte çalıştığınız insanlar," diye ekliyor

Morgan. "Bu da durumu biraz daha kötüleştiriyor."

Morgan omzumu okşadı. "Öyle mi?"

"Buraya sadece Christopher'dan havalı puanlar kazanmak için geldim," diye mırıldanıyorum.

"Bruce az önce Christopher'ın gelmeyeceğini söyledi," diyor Kayla. "CIO ona bir son dakika görevi vermiş. Bütün gece bunun üzerinde çalışacak."

Yorumunun adaletsizliği yüzümü bir lunapark girişine dönüştürüyor - ağzı sonuna kadar açık büyük palyaço suratı. "O zaman neden buradayım?"

Morgan, "Temporal Grifter'ın yeni sezonunun her bölümünü izlemek için, aptal," diyor.

"Temporal Grifter'ı sevmiyorum," diyorum.

"Zamanda yolculuk yapan kurt adamlarla ilgili bir diziyi kim sevmez ki? Kovboylar mı?" Kayla soruyor, yüz ifadesi sahte güvensizliğine uyuyor. Benim izleme tercihlerimin gayet farkında.

"Ben."

Kayla kıvrıcık saçlarını omzunun üzerinden geçiriyor. "Danni zaman yolculuğu yapan kurt adam uzay kovboylarından hoşlanmıyor," diye odadakilere duyuruyor.

Cezam, nefes nefese kalmış bir koronun ardından şok olmuş bir sessizlik ve bir oda dolusu bakış. Onunla yüzleşiyorum. "Zamanda yolculuk eden kurt adam alanı

Kovboylar aptaldır," diyorum omuz silkerek.

"Danni gerçek bir inek değil!" Juanita, yükselen inançsızlık kakofonisinin üzerine bağırıyor.

Chance'in geniş sırtışı çevresel görüşümde parlıyor.

"Gösteriyi başlatın. Gösteriyi başlat," diye bağırıyor Juanita. Herkes . Sayıca çok azım.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ben hepinizden daha büyük bir ineğim."

Violet kıkırdar. "Danni güneyli gibi konuşmaya çalıştı." Mor bluzu ismiyle ve rujuyla uyumlu. "Çok şirindi."

Morgan ve Kayla ikinci sırada yer buldular. , insanlar yerleşir, ışık kararır ve ekran Netflix ana sayfasıyla aydınlanır. Drew kontrolleri yönetiyor. Temporal Grifter'ı açıyor, ikinci sezon birinci bölüme geliyor, play tuşuna basıyor ve Wayward adında kovboy şapkalı bir kurt adam ekranda beliriyor, şapkasını çıkarıyor ve bir solucan deliğine çekilmeden önce bize gülümsüyor.

Açlık midemi gıdıklıyor, ben de atıştırmalık masasını ziyaret ediyorum. Peynir karelerini küçük tabağıma aktarırken Chance geliyor. Kürdanla bir çileği dürtüyor ve meyve sosunun içine atıyor. Onun yakınlığı ellerimi karıncalandırıyor. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden derin bir nefes alıyorum.

"Zamanda yolculuk yapan kurt adam uzay kovboylarını ben sevmiyorum," diyor dizinin tema müziği odaya yayılırken.

"Hangi kısmı sevmedin? Kurtadamları mı kovboyları mı?"

"Kovboylar havalı. Şekil değiştirenler bana göre değil."

"Unutmuşum. Sen bir kovboysun."

"Evet." Bana gülümsüyor, hayali şapkasını çıkarıyor ve sonra arka sırada bir koltuk buluyor.

Hayali de olsa, Chance'in şapka takması Wayward'inkinden çok daha iyiydi. Chance gerçekten bir aktör, model ya da kamera önünde herhangi bir şey olabilirdi. Yine de Güney Carolina'da JetAero'da çalışıyor ve ek iş olarak internette seri çıkıyor. Hikâyesinde daha fazlası olmalı ve ne olabileceğini öğrenmek için beklenmedik bir merak duyuyorum. Ancak dizi, her türlü lazer saldırısı ve patlamaya neden olan acımasız bir uzay savaşıyla başladı. Bir insanı tanımaya uygun bir ortam değil.

Kendi çileğimden birkaç tane koparıp kürdandan tabağıma kaydırıyorum ve sonra ikinci sıraya geçip Morgan'ın yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kırk beş dakika sonra, zaman yolculuğu yapan kurt adam uzayını seviyorum Kovboylar daha da az ve ben hala açım.

"Mutfaktan yiyecek bir şeyler alacağım," diyorum arkadaşlarıma. "Gelmek ister misiniz?"

İkisi de reddediyor, bu da beni kendi başıma bırakıyor. Koridorda yürürken hızla kalabalığı tarıyorum. İş arkadaşlarım İkinci Bölüm'ün girişine dalmışlar, birkaçı mısır patlağı atıştırıyor. Chance onların arasında değil. Ya mutfaktaysa? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Kabul edilemez. Zoraki eğlence sırasında bile otorite havasını korumam gerekiyor ve ben de bunu yapacağım. Umarım banyodadır.

Burnumun bana rehberlik etmesine izin vererek mutfağı arıyorum. Bulduğumda rahatladım. Yoksa hayal kırıklığı mı? Her iki durumda da, Chance orada değil, ama dalgalı kahverengi saçlı, pembe eşofmanlı ve kapüşonlu muhteşem bir kadın orada. Bir yandan daha fazla peynir kesiyor, bir yandan da evde patlatılmış mısırları izliyor.

"Merhaba," diyor içeri girdiğimde. Mükemmel teni, biraz modern ama yine de tarihi bir ev için uygun olan temiz çizgili dolaplardan oluşan kusursuz dekoru tamamlıyor - parlak kuvars dolaplar ve herhangi bir profesyonel mutfakta evde olabilecek paslanmaz çelik aletler. Luke aşçılığını çok ciddiye alıyor olmalı.

"Hey."

Bıçağını bıraktı ve elimi sıkmak için yanıma geldi. "Ben Cassie."

MatchAI'nin sahibi, başarılı bir girişimci, zengin bir iş adamının kız arkadaşı risk sermayedarı. Bu profesyonel el sıkışmasını açıklıyor. Bu kadın benim ligimin dışında.

"Keyfinize bakın. Empanadalar, peynirli nachos ve tavuk fajita yapmak için gerekli malzemelerle birlikte ısıtıcının içinde."

Ocağa geri dönüyor ve patlamış mısırın yanmaması için paslanmaz çelik çorba tenceresini sallıyor. "Ya sen?" diye soruyor omzunun üzerinden.

"Ah, pardon. Ben Danni, minion'un minion'u."

Sağlıklı bir kahkahayla karşılık veriyor. "Christopher sana böyle mi sesleniyor? Köleleri mi?"

"Hayır. O bize avam diyor."

Cassie tekrar güler ve patlamış ocaktan alıp bir kâseye döker.

Zengin olmasına rağmen Cassie oldukça gerçekçi görünüyor. Babam gittikten sonra annem, kız kardeşim ve ben birkaç yıl yoksulluk sınırının biraz üstünde hayatta kaldık.

Annem markette müdür olduğunda işler biraz daha kolaylaştı, ancak süslü mutfak tadilatları, perili yüzme havuzları ve yedek yatak odaları için fazladan para yoktu. Eğer annem ne kadar anda kazandığımı parayla piyango kazandığımı düşünürdü. Ona hemen piyango kazancımın büyük bir kısmının okul kredisi ödemelerine gittiğini hatırlatırdım.

"Gerçekten güzel bir eviniz var." Mavi alevlerin bir dizi alüminyum tavayı ısıttığı adaya doğru ilerliyorum.

"Benim değil. Sadece çok sık buradayım. Bekle bir dakika!" Donup kaldım.

"Ah, pardon. Biraz yiyecek alabilirsin. Şimdi hatırladım. Christopherın MatchAI kuponunu verdiği kişi sizsiniz. Ve sana Excursion'ın ilk seferine bilet mi aldı?"

"Evet. O benim." Kaslarımı yeniden hareket ettirmeye başlıyorum, birkaç empanada ve beyaz peynir sosuna batırdığım bir yığın mısır cipsi hazırlıyorum.

Cassie ocağın yanındaki tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Randevun nasıl geçti?"

Kimsenin, özellikle de Chance'in beni dinlemediğinden emin olmak için arkama bakıyorum. "Buna cevap vermek zor."

Cassie'nin ifadesi düşer. "İyi değil mi?"

"Bir avatar kullandı, ben de onu sarışın bir adam sandım ama meğer değilmiş."

"Bu bizim şart ve koşullarımıza aykırı. Onu rapor ettiniz mi?"

"Hayır. Sorun yok. Randevudan sonra komşu olduğumuzu öğrendik ve ertesi Pazartesi JetAero'da çalışmaya başladı."

Gözler gerçekten ışıldamaz ama Cassie'nin gözleri bunu bilmiyor çünkü . Eliyle ağzını kapatıyor.

Tabağımı adanın üzerine koyup onu düzeltmeye hazırlanıyorum. "Bu üç 'tesadüf' demek." Tırnak işareti kullanıyor.

Sert bir "Ha ha" çektikten sonra, "Arkadaşlarımla bu konuyu zaten konuşmuştuk. Bu kozmik bir işaret ya da Tanrı'nın bana verdiği bir ipucu değil, inanın bana. Chance ve benim bir geleceğimiz yok."

Cassie ellerini kavuşturur. "Adı Chance mi?"

"Hayır. Yani, evet. Ama hayır. Tekrar söylüyorum, bir işaret değil. Sadece bu ismi kullanıyor.

Gerçek adı... 'J' ile başlıyor ve bir sürü hecesi var."

Cassie yüzünde memnun bir gülümsemeye tezgâha yaslanıyor. "Sen Seç'e bastığımda eski sevgilim . Meğer algoritmayı Drew adında birine değiştirtmiş."

"artık. Drew Dinwiddie?"

"Evet."

"Drew ile çalışıyorum."

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

"Her neyse, ikinci kez Seç tuşuna bastığımda, tahmin edin Aşk Tanrısı kimi ?" "Drew'u mu?"

"Hayır, eski erkek arkadaşım, şimdi nişanlım." Bana çok büyük elmas yüzüğünü gösterdi.

"Ne rastgele, ne kozmik ne de kadersel bir tesadüf."

Kollarını kavuşturarak o muhteşem mücevheri ince pazusunun altına saklıyor. "Hmm. Şey." Gülümsememek için zor tutuyor ama bu hikâyeyi çoktan bir kurdeleyle bağladığını söyleyebilirim. Chance ve ben değiliz, birlikte olmamız gerekiyor çünkü Tanrı öyle söyledi. Ha! Doğru ya. "Ben iş arkadaşlarımla çıkmam."

Gülümsemesi nihayet yatışan Cassie, "Tabii ki hayır. Bu çok pis " der ve peyniri kesmeye devam eder.

"Çok dağınık. Ben de , gördüm."

"Hey, sana MatchAI'da bir ya da iki ay bedava versem nasıl olur?"

"Heh heh. Hayır, teşekkürler. İnternette ya da herhangi bir türden randevuyla ilgilenmiyorum. Şu anda yok. Bekar olmaktan ve derslere gitmemem, fakir olmamam ve oda arkadaşlarımla olmaması dışında üniversitedeymişim gibi davranmaktan keyif ."

Cassie bıçağını birkaç kez ustaca sonra ağzına bir kare peynir attı. "Anlıyorum. Herkese göre değil."

"Yine de Chance için."

Ben cümlemi bitirmeden Cassie devam ediyor: "Yemek yerken açık havanın tadını çıkarmak istersen havuz kenarında masalar var. Sanırım uzay kovboylarından hoşlanmıyorsun, yoksa ekrana yapışıp kalırdın."

"Kurt adam uzay kovboylarından hoşlanmıyorum. Yine de düz bir uzay kovboyunu tercih edebilirim."

Cassie'nin gözleri yine o ışıklı şeyi yapıyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor.

"Arka bahçenizin tamamı mı perili yoksa sadece havuz mu?" "Havuzumuzu duydun mu?"

"Christopher bize söyledi."

"Orada hayaletli bir şey yok. Sadece havuzu kazarken iskeletler bulduk. Saygılı bir şekilde yerlerini değiştirdik."

"Bu çok garip."

"öyle değil. Bu sadece misafirlerimiz gitmeye hazır olduğunda anlattığımız bir hikaye. Ama siz değil. Bütün gece kalabilirsin. Luke'un bir sürü yeri var."

"Yatağımı seviyorum. Ama... İlgimi çektiniz. Sanırım biraz hayalet avına çıkacağım."

"Bunu kesinlikle yapmalısın. Hem de hemen. Mesela şimdi."

"O...tamam."

"Mayonu getirdin mi?" Cassie gitmek için döndüğümde soruyor.

"Kıyafetlerimin altına giyiyorum."

"Mükemmel," diyor garip, memnun bir gülümsemeyle. Işık gözlerine geri , devasa elması gibi parlıyor.

"Kay," diyorum. "Havuz ne tarafta? Bu tarafta mı?" Dirseğimle sol tarafı gösteriyorum.

"Evet, aile odasından. "

Aile odasından geçip havuza bakan katlanır cam kapıları olan bir iç/dış odaya giriyorum. Kapılar sıcak güney havasına açık.

Carolina gecesi, Chance'in başrolde olduğu. Sanırım kandırıldım. Omzumun üzerinden bakıyorum ama Bayan Sinsi, yani Cassie, hiçbir yerde . Bu küçük karşılaşmayı onun düzenlediğine eminim. Çöpçatanlık onun kanında olmalı.

Chance tur atıyor. Beni görmedi. Yavaşça, sessizce uzaklaşırsam.

Ben dönerken o sığılta duraklıyor ve ayağa kalkıyor, klorlu su kayalık bir uçurumdan aşağı süzülen su gibi kaslarının üzerinden akıyor. Gözleri kapalı, saçlarını geriye atıyor, trisepsleri şişkin, göğüs kasları şov yapıyor, karın kasları mükemmel bir simetri içinde birbirine örülmüş.

Çabucak dönüp kaçmalıydım.

Beş saat gibi gelen bir süreden sonra gözlerini açıyor ve beni orada buzdan bir heykel gibi donmuş bir şekilde dururken fark ediyor ama ben üşümüyorum. Sanırım maddenin yeni bir halini keşfettim, katı gibi görünen ama aslında sıvı olan bir hal. Oobleck. İşte ben buyum. Ben oobleck'im.

"Hey," diyor Chance.

Sıvı bacaklarımı katı gibi davranmaya zorluyorum ve artık iştah açıcı olmayan yemeğimi koyduğum havuz kenarındaki masaya doğru yürüyorum. Gömleksiz Şans

empanadalarımı taş gibi gösteriyor. Göz alıcı bir şeyler yemek kim taş yemek ister ki?

Kendime gelmem lazım.

"Tek başına yüzmek güvenli değil," diyorum.

Chapter 19

Şans

Danni masanın yanında durmuş, uyluğunun ortasında biten bol çiçekli elbisesinin içinde biraz kararsız görünüyor. Bacaklarının kıvrımları kilometrelerce uzanıyor.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu yüzden tiyatro salonundan ayrıldım ve yüzmek için buraya geldim. İçeri girdiği anda içimde bir şeyler oldu. Kız kardeşim Erish'i ilk gördüğünde böyle mi hissetmişti? Yoksa onu nesneleştiriyor muyum? İkincisi olmasını istemiyorum. Bu yüzden biraz yüzmek için buraya geldim.

yalnız zaman. Çözmek için. Ve şimdi burada, bana masumca ama meydan okurcasına bakıyor, sanki yanlış bir şey söylersem ya da yaparsam beni silmeye hazırmış gibi.

Normalde insanların yanında elimi kolumu sallayarak dolaşmam. Düşündüğüm gibi söylerim. Ama Danni konusunda dikkatli olmak istiyorum. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim.

"O zaman neden bana katılmıyorsun? Mayonu getirdin mi?"

"Onu giyiyorum."

"Hadi o zaman. Su çok güzel." "Ve perili."

Ona doğru yüzüyorum ve kollarımı havuzun güvertesine dayıyorum.

"Ha?" "Havuz perili. Bunu bilmiyor muydun?"

"Bir havuz nasıl perili olabilir?"

"Havuzu kazdıklarında buldukları iskeletlere sorun."

Hiç hoş değil. *Poltergeist*'i izledim. Indianapolis 500'deki bir arabadan daha hızlı sıçradım. Arkamda, Danni gülüyor. Vücudumu ona doğru eğmeden önce kalbimin yavaşlaması için bir an veriyorum. "Ceset mi buldular?"

Danni elbisesinin altından tutup başının üzerine çekiyor. Onu tek parça elbisesinin içinde gördüğümde kalbim tekrar hızlanıyor. Rekabetçi yüzücülerin giydiği türden, eğlence için değil işlevsel bir elbise ama kum saati şekli fark edilmemeyi reddediyor.

"İki iskelet ve saygılı bir şekilde yerlerini değiştirmek zorunda kaldılar" diyor.

"O zaman yok," diyorum alaycı bir tavırla.

"Evet. Sanırım ben jakuzide kalacağım."

Sandaletlerini çıkarıyor ve bir tarafı yüksek kayalarla çevrili, içinde mini bir şelale bulunan girdaba doğru ilerliyor.

Ona katılmalı mıyım yoksa burada mı kalmalıyım? Ona katılmalı mıyım, yoksa burada mı kalmalıyım?

"Geliyor musun?" diye soruyor.

Yumurta kabuklarını kırma riski önlendi. Şimdilik.

Jakuzi evin havasına uyuyor: büyük. Muhtemelen on iki kişi oturabilir. Onun karşısında bir yer seçiyorum ve ılık suya giriyorum. Kabarcıklar Danni'nin vücudunun çoğunu gizliyor, omuzlarının hemen altında duruyor.

"Ya iskeletleri burada bulurlarsa?" diye sordum.

Danni'nin gözleri büyüdü.

"Onları havuzun altında buldular. Kesinlikle havuzun altında. Ben bulmadım. Yine de yüzerken tuhaf bir şey fark ettim, yüzden güvenli olduğunu düşünüyorum." Danni şüpheli görünüyor. "Sen öyle diyorsan."

Jetlerin gürültüsü sohbetimizdeki boşluğu dolduruyor. Ben başımı dinlendirip alacakaranlık gökyüzüne bakarken Danni ellerini köpüklerin arasında çırpıyor.

"Neden şovu izlemiyorsun?" Danni soruyor.

Odağımı tekrar ona çeviriyorum. "Zamanda yolculuk yapan kurt adam uzay kovboylarından hoşlanmıyorum, unuttun mu?"

Ayrıca kadınları nesneleştirmekten de hoşlanmıyorum ve burada olanın olup olmadığından hala emin değilim. Ne zaman göz gelsek bir cızırtı hissediyorum, kız kardeşimin "aradığım kişiyi" bulduğumda hissedeceğimi söylediği cızırtıdan çok daha yoğun bir cızırtı.

"Doğru," diyor Danni. "Kovboylardan hoşlanıyorsun ama şekil değiştiren kovboylardan değil."

"Kovboylarla *ilgilenmiyorum*. Kovboylarla ilgili şeyleri severim." "Müzik gibi."

"Ve ayakkabılar, şapkalar ve botlar. Ve kemer tokaları ve yiyecekler-"

"Ve özgürlük."

"Evet. Sanırım. O da var."

"Geniş ağınızı atmak için çok fazla alana ihtiyacınız var."

Evet, Danni bunun bir şaka olduğunu fark etmemişti. "Ben

sadece-" "Senin için nasıl gidiyor bu arada?"

"Ağ falan yoktu. Seninle dalga geçiyordum."

"Nasıl gidiyor?" Gözlerini kaçırmam için bana meydan okurcasına, sanki dokunmadan Vulkan zihin birleştirme güçlerine sahipmiş gibi bana kilitliyor. O kadar zorlamasına gerek yok. Başka tarafa bakmak istemiyorum.

"Bu... gidiyor," diye

cevap veriyorum. "Bu

kadar mı?"

JustInCase dosyamda yer alan ama geri aramayı bile hak etmeyen güzel bir kadınla bir girdabın içindeyim. Belki de yöntemlerim hatalıdır. Ya da belki de sadece biraz gelişime ihtiyaçları vardır. "Zor davrandığım için özür

dilerim." Danni'nin çenesi su çizgisine düşer. "Sen mi? Zor mu? Hayır!"

Adil. Bana daha önce de dik kafalı demişlerdi. Çoğunlukla aile üyeleri tarafından. "Elini taşın altına koymaman hoşuma gidiyor."

Danni'nin ağzından garip bir kahkaha dökülür.

"Bu bana kodlayıcılarınıza güvenmeye istekli olduğunuzu gösteriyor," diye ekliyorum.

Danni dudaklarını büzüyor ve bana yan gözle bakıyor. "Bana gerçekten başka seçenek bıraktın mı? Sana BrainyJ'i bile kullandırtmadım."

"BrainyJ acemiler içindir. Ekler-"

"Cruft," diyoruz hep bir ağızdan.

"Evet," diye onayladım. "Zor olduğum için üzgün olduğumu söyledim.

Visual Studio Code'u denemelisiniz. Özgürleştirici."

"Montana'daki bir çiftlik gibi." "Aynen

öyle."

Baloncuklarla biraz daha oynuyor, onları avuçlarının içine alıyor ve parmaklarının arasından akıp gitmelerine izin veriyor.

"Sana etrafı gösterebilirim" dedim.

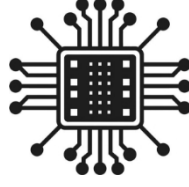
"Nereyi?"

"Ahbap çiftliğim."

Danni şok olmuş ve eğlenmiş görünüyor. Çoğunlukla şok olmuş. Sanırım romantik olmaya çalıştığımı düşündü. Ona Visual Studio Code kurulumumu göstereceğimi kastetmiştim.

"Um...hayır teşekkürler." Öne doğru eğilip ayağa kalkıyor, su hatlarından aşağı süzülüyor ve gözlerimi takip etmeye teşvik ediyor. "Sanırım cesur olacağım

havuz."

Danni

Chance'in bana ahbap çiftliğini göstererek ne demek istediğinden emin değilim ve her ne ise görmek istemediğimden de emin *değilim*.

Baloncuklardan çıkmam gerekiyordu.

Sanki minik eller benim... Erkekliğin zıttı nedir? Hayır. Bu düşüncelerin klorlu havuz suyunda iyice yıkanması gerek.

Derinlere . Chance'e olan aptalca hislerim profesyonelliğin çok ötesinde. Buraya gelmemeliydim.

"Size katılmamı ister misiniz?" Chance soruyor. Havuzun kenarında oturuyor, su yontulmuş inciklerine kadar geliyor. Hangi egzersiz *inciklerin* kaslanmasını sağlar?

Serin suyun yanaklarımdaki ateşi yatıştırmasına izin vermek için suya dalıyorum. Sığılığa ulaştığımda çıkıyorum ve "Tabii." diyorum. Bu iki şekilde anlaşılabilir, o yüzden açıklıyorum. "Tabii, bin." *Ve ben burada kalacağım, sen de*

Orada.

Bana doğru yüzüyor, başı suyun üstünde kendinden emin bir kurbağalama. Neyse ki kaslarını görmemem için çömeliyor. Şu anda onlarla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Bir balık gibi yüzüyorsun," diyor.

"Ortaokul yüzme takımındaydım."

Etkilenmiş görünüyor ama ekliyor: "Neden lise değil?"

"Sabahın beşinde kalkmak zorunda bırakıyorlar. Ve yüzmek zordur."

"Sen kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Sen de o kadar kötü ."

Dipten fırlıyorum ve sırt üstü havuzun ortasına doğru yüzüyorum. Kulaklarım suyla doluyor, konuşmayı yasaklıyor. Çünkü konuştukça onun çiftliğini daha çok merak ediyorum.

O da bana katılıyor ve ikimiz de tembelce süzülüyor, akşam gökyüzünün mor tonunun tadını . Charleston'daki ışık kirliliği yüzünden asla tam potansiyellerine ulaşamayacaklar.

Elim Chance'in kolunda çırpınıyor. Temas neredeyse elektrik çarpmasına neden oluyordu. Suyun içinde aletlerle oynamak güvenli değil, peki ben burada ne yapıyorum?

Şans bir alet değildir, Danni. Sanırım beynim karıştı.

Duvara yaslanıp derinlere doğru yüzüyorum.

Chance uslu bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor. O yanıma yerleşirken ben yıldızlara odaklanıyorum.

Bir an sessiz kaldık, yukarı baktık, yavaş nefes alışlarımıza havuzun fayanslarına vuran su sesleri ve şarkı söyleyecekleri bir gece için ısınan böcekler eşlik etti.

"Acaba ışık kirliliği olmasaydı yıldızlar nasıl görünürdü?" Ben soruyorum.

"Muhteşem," diye yanıtlıyor Chance.

Ona baktım. "Gördün mü?"

"Babam ve ben Himachal Pradesh'te on beş günlük bir motosiklet turuna çıktık. Himalayalar boyunca Spiti Circuit'i geçtik, doğru düzgün banyosu ve telefon hizmeti olmayan çadırlarda kaldık."

"Hoşuna gitti mi?"

"Birkaç kez neredeyse ölüyordum ama onun dışında harikaydı. Bir ara ıssız bir yere gidip yukarı bakmalısın, tercihen gece vakti. Aksi takdirde işe yaramaz." Yüzü ve dudakları suyla parlıyor.

"O kadar cesur olduğumu sanmıyorum."

"Dağlardan bisikletle geçmek zorunda değilsiniz. Batıya ya da Alaska'ya gidebilirsiniz. O zaman kuzey ışıklarını görebilirsin. Bonus."

"Bir Alaska gezisini idare edebilirim."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz, sıcak geceye karşı serin suyun tadını çıkarıyoruz. Chance itiyor ve sonra bana doğru süzülüyor, sadece başı suyun dışında.

"Hindistan'ı özleyiyor musun?"

Tekrar duvara tutunur. "Evet ama Hindistan'dayken Amerika'yı özledim. Bu bir kaybet-kaybet."

"Ya da bir kazan-kazan. İki var."

"Ama nereye gidersem gideyim, bir parçam eksik." Gözleri benimkileri takip ediyor, bırakmayı reddediyor.

İçimden bir elektrik sarsıntısı daha geçiyor, nefes alış verişlerim hızlanıyor. Gözleri çok şey anlatıyor. Tercümana ihtiyacım yok.

"Yarışmak ister misin?" diyor.

Beklediğim gibi gitmedi. "Burada mı? Şimdi mi?"

"Aşağı ve geri. Kazanan kazanır."

"Bu mı? Kupa yok mu?"

"Zaferin heyecanı yeterli, değil mi?"

Yüzümü suya gömme bahanesini, kollarımdan aşağıya ve parmak uçlarıma doğru titreşen fazla enerjiyi yakma fırsatını memnuniyetle karşılıyorum.

"Pekâlâ." Kenara tutunup ayaklarımı duvara dayıyorum.

Chance de aynısını yapar. "Ne zaman olduğunu sen söyle." "Ne zaman."

İkimiz de havalanıyoruz, suyun içinde çalkalanıyoruz, sağa sola baloncuklar gönderiyoruz.

Yönümü bulmak için bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Arkasından avuç avuç su iterken Chance'ten güç yayılıyor.

Duvara vardığımızda baştık. Açık dönüşler yapıyoruz ve ikinci tur için itiyoruz, finişe doğru ilerlerken daha fazla dalga yapıyoruz. Benim elim ondan önce duvara değiyor. Başlarımız ortaya çıkıyor ve hava emiyoruz.

"Kazanmama izin verdin," diyorum nefes nefese. Chance yanıma çöküyor ve sırtlıyor.

"Ben bunu asla yapmam." O da nefes nefese kaldı. En azından kendini biraz zorlaması gerekiyordu. "Sen bir balıksın, Danni."

Adımı söyleme şekli. Tatlı şarabı yudumlamak gibi. Daha fazlasını istiyorum ama bir bardakta durmalıyım. "Seni yakalamak için yüzmüyorum şey."

Bunu şaka olarak söyledim ama Chance ciddi. Kolunu bana dolayıp beni kendine çekerken hava yoğunlaşıyor. Mantıklı zihnim onu durduramadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, soğuk suyla ıslanmış, efordan dolgunlaşmış, dili kadifemsi yumuşaklıkta. Bu benim ödülüm olmalı. Su bedenlerimizi askıda tutarken hemen ona sahip çıkıyorum.

Sonrasında şaşkın bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Saçlarından su damlıyor, yanaklarından boncuk boncuk dökülüyor ve ben suyun inişini izlerken, mantıklı zihnim uyandı.

"Özür dilerim," diyor Chance.

Ne için üzgünsün? Hayatımın en güzel öpücüğü için mi?! Zihnim bunu haykırıyor ama ağızım hareket etmiyor. Beynimi oksijenle doldurmak için birkaç derin nefes alıyorum. Böylece karmakarışık düşüncelerimi düzeltmeye başlayabilirim. Chance'i öpmemem gerekiyordu. Chance'i tekrar öpmek istiyorum. Çoklu sistem aşırı yüklenmesi. Rasyonel Danni panik düğmesine basıyor ve bu benim kasların harekete geçmesi gerekiyor.

"Ben... gitmeliyim."

Kendimi havuzdan çıkarıyorum ve sersemlemiş bir halde elbisemin ve yenmemiş yemek tabağımın beklediği masaya doğru yürüyorum. Havlum yoktu.

Sırılsıklamım ve havlum yok.

"Danni."

Hayır, . Adımı söyleyip durma. Zaten yeterince şarap içtim. Daha fazlasına ihtiyacım yok.

Elbisemi giyiyorum, tabağımı alıyorum ve gözümü açık kapıya dikiyorum, bir şezlonga takılıp neredeyse yüzüstü düşerken damlıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, ıslak saçları, ıslak kasları ve ıslak öpücüğüyle gömleksiz Chance'e bakmaya cesaret edemeyerek. Ölmek bir his mi? Eğer öyleyse, bayılıyorum. Yani, nefret ediyorum.

Chance benim iş arkadaşım. Ve o bir oyuncu! Ne *düşünüyordum* ki?

Morgan ve Kayla neden bu kadar ıslak olduğumu sorarken tökezleyerek tiyatro salonuna dönüp anahtarlarımı ve telefonumu buluyorum. Havuzdan uzak durmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum çünkü havuz uhrevi bir ele geçirmeye neden oluyor ve sonra dışarı çıkıyorum, sadece arabamda, yalnız, hala hayatta olduğumda rahatlıyorum. Zar zor.

Chapter 20

Şans

Ironworks Pub bir Cumartesi akşamı saat altıda oldukça kalabalık. Müşteriler kaldırımında ve bekleme alanının içinde geziniyor, herkes birbirine . Sarı saçlı ve gri gözlü bekâr bir kadın bulmak için onları tarıyorum. Hızlı incelemem kısa sürüyor.

İptal etmek istediğimi söyledikten sonra Savannah bana mesaj atmadı. Günü ve saati çoktan ayarlamıştık, işte buradayım, birini ayağa kaldıramayacak kadar kibarım ama hâlâ dün gece Danni'yle öpüşmemin etkisindeyim. İlk öpücüğüm. Benim başlattığım.

Bence iyi geçti. En azından benim için. Tek düşünebildiğim Danni'yi tekrar öpmek. Ve tekrar. Ne yazık ki, özrümü görmezden gelerek, eşyalara takılarak hızlı bir çıkış yaptı. Öpüşürken kollarıma sıkıca sarıldı, hiçbir direnç göstermedi. Ve sonra sinyallerini karıştırarak aniden gitti.

On beş dakika bekledikten sonra Savannah gelmedi ve ben hâlâ o öpücüğü, Danni'nin hızlı çıkışını ve Pazartesi günü Chai World'e yapacağımız geziyi düşünüyorum. Ya oradayken öpüşmek için başka bir fırsat bulursak? Atlanta'ya mı? Gergin miyim yoksa heyecanlı mıyım bilmiyorum.

İkisi de. Kesinlikle ikisi de. Bu randevuyu bitirmeliyim ki eve gidip eşyalarımı toplayabileyim.

Saat altıyı yirmi geçe sarı saçlı, gri gözlü, açık giyimli bir kadın bana yaklaştı. Dar kırmızı elbisesi, birkaç santimlik göğüs dekoltesi de dahil olmak üzere her şeyi ortaya çıkarıyor.

"Sen Chance misin?"

Savannah'yı mesajla Thor olmadığım, tam tersi olduğum uyardım.

"Savannah?"

Geniş gülümsemesi mükemmel hizalanmış dişleri ortaya çıkarıyor. Fazla mükemmel. Bu gece diş hijyeniyle ilgili ya da listemdeki diğer sorulardan hiçbirini sormayacağım. Danni'yi öpmek bana çoğunu unutturdu zaten.

Savannah bir dizini büküp askılı siyah topuklu ayakkabılarını ayarlıyor, kaslı baldırları esnerken şişiyor. Aynı anda telefonum çalıyor ve masamızın hazır olduğunu söylüyor.

Hostesi, bir grubun ekipmanlarını kurduğu sahnenin yanındaki bir masaya kadar takip ediyoruz. Hoparlörlere bu kadar yakın oturmak istediğimden emin değilim. Ama Savannah'yla birbimize söyleyecek bir şeyimiz yoksa bu benim işime yarayabilir.

"Harika bir restoran seçmişsin," diyor Savannah. "İspanaklı enginar soslarına bayılıyorum."

Garson masamıza geldiğinde yemeklerimizi sipariş ediyoruz ve ardından Savannah, "Ben bir cin tonik alacağım" diyor.

Ben bir şey düşünmüyorum. Sevgililerim sık sık içki sipariş eder. Bu tamamen normal. Ta ki Savannah biz yemeğimizi almadan önce üçüncü ve dördüncü içkileri sipariş edene kadar. Dürüst olmak gerekirse, yemek sonsuza kadar sürer.

Biz beklerken Savannah bana Charleston Belediyesi'nde etkinlik koordinatörü olarak yaptığı işi anlatıyor. Caz festivali, Carifest, Piccolo Spoleto Festivali, herkesin şehirde geriye doğru yürüdüğü Charleston Moonwalk Geçit Töreni ve Bubble Wrap Stomp-a-thon gibi birkaç projesinden bahsediyor.

"Balonlu naylondan kocaman bir alan hazırlıyoruz ve herkes çılgınlar gibi tepiniyor. Sonra insanlar üzerimize boya atıyor ve biz de karnımızın üzerine çöküp kendimizi penguenler gibi itiyoruz. Hiç gördünüz mü? penguenler kendilerini karınlarının üzerinde mi itiyorlar? Çok sevimli. Oh! Bir keresinde Antarktika'ya gitmiştim. Göbekli domuzlar için şnorkelle dalmıştık. Bir ara sen de gitmelisin!"

Kız sarhoş.

Şu anda grup ses kontrolü yapıyor. Yemeğim önümdeydi ve tavuk hokey diski gibi ikiye katlanabilirdi. O kadar sert ki neredeyse bir dişimi kıracaktım, bu yüzden Savannah gevezelik ederken al dente fırınlanmış patatesime geçiyorum

ne zaman bir randevuya çıksa cebinde saklanan Nutty Buddy adlı evcil fıstığı hakkında.

"İşte, sana göstereyim." Kendini başladı. Elbisesinin hiç cebi yok.

Grup çalmaya başlıyor ve *çok* gürültülü ama Savannah dikkatimi dağıtıyor. Ben onu durduramadan masaya tırmanıyor ve elbisesinin askılarını aşağı çekmeye başlıyor. Hemen harekete geçip onu belinden yakalıyorum ve aşağı çekiyorum.

"Ooo," diyor, çok hoşuna gitmiş.

Ondan kurtulmaya çalıştığımda, beni sıkıca kendine çekiyor, şehvetli vücudunun her santimini benimkine bastırıyor. Özensiz bir öpücük kondurmadan önce başımı geri çekiyorum. Denemeye devam ediyor. Başımı önce sola, sonra sağa çeviriyorum. Önce sola, sonra sağa.

"Elde edilmesi zoru oynayan erkekleri severim," diye mırıldanıyor, alkollü nefesi ağzından ejderha alevleri gibi dökülüyor.

Kendimi onun pençelerinden kurtarmayı başardıktan sonra, " bu," diyorum. Grup hâlâ ilgi odağı ama Savannah ve ben ikinci sıradayız.

"İçkiyi fazla kaçırdı," diyorum dinleyenlerden özür dileyerek, ki kimse dinlemiyor çünkü grubun sesi kimsenin duyamayacağı kadar yüksek.

Savannah'nın ince cüzdanını aldım ve onu dışarı sürükledim. "Nereye park ettin?" diye sordum.

"Nereye park etmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Sana nereye park ettiğini soruyorum." Ki bunun bir önemi yok. O kadar telaşlıyım ki, muhtemelen kırk sekiz saat araba kullanamayacağını unuttum.

Ona bir Uber çağıracağım. Ben de öyle yapacağım. Uber şoförleri güvenilir. Geçmiş araştırması yapıyorlar. Emin ellerde olacak. Ya da onu eve kendim götüreceğim. Her neyse. Bu kadını kendi evine, kendi yatağına götürmeliyim.

Cüzdanını karıştırdım ve ehliyetini buldum. Google Haritalar bana ev adresine giden en hızlı yolu gösteriyor. Yirmi dakika sonra Leeward Pointe'deki 406 numaralı dairenin kapısını çalıyorum. Bere ve bornoz bir adam kapıyı açıyor.

Kolumdaki Savannah'yı görür görmez dudak büktü. "O artık burada yaşamıyor."

"Onu tanıyor musun?" Çaresizce sordum. "Keşke tanımasaydım."

"O nerede-"

Kapı yüzüme çarptı. Kapıyı tekrar çaldım. Cevap yok. Kapıyı çalmaya devam ediyorum. Ve sonra kapıdan "O senin, dostum" sesini duydum.

Puan: 0

JustInCase.xlsx dosyasına bakmadığımı farkındayım ama zaten biliyorum. Bu tarih kocaman bir sıfır.

Savannah'yı arabama kadar sürükledim. Koltuğa oturur oturmaz kendinden geçiyor ve horlamaya başlıyor. Dışarı çıkıyorum, yanına gidiyorum ve onunla ne yapacağımı düşünürken kemerini bağlıyorum.

Çok fazla seçenek yok. Onu bir evsizler barınağına bırakabilirim ya da daireme geri götürebilirim. İki seçenek de kulağa hoş gelmiyor ama ikincisi daha az zalimce geliyor, en azından onun için.

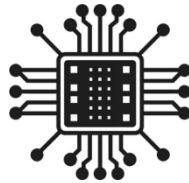
Hiç geceyi bir kızla geçirmediğim ve böyle başlamak istemiyorum. Ama güvende olduğundan emin olmalıyım, bu yüzden onun düzensiz horlamalarının ve ara sıra Nutty Buddy ve evcil kedisi Thomas the Tank Engine hakkında mırıldanmalarının sesiyle eve gidiyorum.

Onu merdivenlerden yukarı taşıırken üzerime kustu ve benim aksime bunu oldukça komik buldu. Onu kanepeye yatırdım ve hasarı değerlendirdim. Saçları kismuk içindeydi. Kıyafetleri kurtulmuştu. Ben, o kadar değil.

Kanepenin yanına bir kismuk kovası koydum ve midesi tekrar ters dönerse nereye nişan alması gerektiğini söyledim. Bir şeyler mırıldanıyor, bu yüzden söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığından oldukça eminim. Şansımı deneyeceğim.

Kıyafetlerimi dikkatlice çıkardıktan sonra duşa giriyorum. Havluyla saçlarımı kuruturken onu kontrol ediyorum, huzur içinde horladığını görüyorum ve sonra bilgisayarım çalışıyor.

Annem ve babam Zoom'u arıyor.

"Adi, yorgun görünüyorsun," diyor annem.

Annem neşeli görünüyor, her zaman sabah insanıdır ve biraz fazla mutlu. Ona güvenmiyorum. Öte yandan babam yine geç olmalı. Merhaba dedikten sonra gözlerini kapatıyor.

"Yorgunum."

"Neden?" Annem soruyor.

Çünkü Savannah'yı bardan çıkardıktan sonra onu eski erkek arkadaşının evine, oradan merdivenlerden daireme, sonra da kanepemden yatağıma taşıdım.

Onu tekrar taşımayacağım, yani bu gece kanepeyi ben alacağım. Ne şanslıyım. Yatak odasının kapısından horlamasını duyabiliyorum. Umarım ailem fark etmez.

"Merdivenlerden yukarı ağır bir şey taşıdım," diyorum, gereksiz ayrıntılara girmeden gerçeği söylüyorum.

Babamın başı öne düşüyor. Devrilmiş bir ağaç gibi öne doğru düşüyor, önce yavaşça sonra ivme kazanarak alını web kamerasına değiyor.

"Hey, baba."

Sesim onu . Sol göz küresi bana göz kırpmıyor. "Ne oldu?"

"Uyuyakalmışsın."

Homurdanıyor ve sonra kendini düzeltiyor.

"Belki de yatağına dönmelisin," diyorum.

"Evet, tatlım, belki de gitmelisin."

Babam kollarını sallayıp doğruldu. "Ben iyiyim. Ne kaçırdım?"

"Jyotiraditya." Dadi'nin uzak, şakıyan sesi hoparlörlerden çınlıyor. "Bu ses de ne?" Annem soruyor.

"Hangi ses?"

"Horlama."

Bu kesinlikle bu gece eve getirdiğim sarhoş kadın değil. "Bu... benim köpeğim."

Babam . "Köpek mi aldın?" "Evet.

Yavru bir köpek."

"Bu bir köpek yavrusuna benzemiyor," diyor

annem. "Bu büyük bir köpek yavrusu."

"Ev sahibiniz evcil hayvan beslemenize izin veriyor mu?" Annem diyor. "Evet."

"Ve halınız var mı?" diye ekliyor.

"Evet."

Annem sert yüzeyleri tercih ediyor, bu yüzeyleri elleriyle iyice dezenfekte edebiliyor. ev yapımı narenciye spreyi, mobilyaları da dahil olmak üzere pahalı vegan deriyi tercih ediyor. Çünkü hayvan hakları. Ayrıca Dadi vejetaryen ve sadık bir Hindu. İnek derisinin yakınında bile oturamazMesele bu: Annem evcil hayvan tüyleriyle naylon katları karıştırmak istemiyor.

"Jyotiraditya," diye tekrar şarkı söylüyor Dadi, sesi son derece neşeli çıkıyor. Sandalyesini çekerken metal bacaklar fayanslara çarpıyor.

Sandalyesini

Annem ve babam onları ayırmaya zorluyor ve mor ve altın sarısının işlemeli boynunu düzeltiyor.

"Hey, Dadi. Annemle babamı hizada tutuyor musun?"

"Beni sadece onlara bir şeyler pişirmemi istediklerinde dinliyorlar." "Doğru değil," diye mırıldandı babam.

"Şaka yapıyorum." Dadi babamın koluna vuruyor, sonra da kaşlarını çatarak arkamdaki duvara bakıyor. "Bu ses de ne?"

"Onun köpeği," diyor

annem. "Senin köpeğin mi

var, Adi?"

"Evet." Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama Dadi'ye gerçeği söylersem bana bir saat boyunca Kannada dilinde bağırarak ve ben bunun için çok yorgunum.

"Evde yalnız geçirdiğim gecelerde bana eşlik etsin diye onu evlat edindim."

"Bu nasıl işe yarayacak?" Dadi soruyor.

"Onu günde iki kez besliyorum, su içtiğinden emin oluyorum ve kapının yanında kışını kıpırdattığında dışarı çıkmasına izin veriyorum."

"Bir köpeğe nasıl bakılacağını biliyorum," diyor Dadi sertçe, "ama Hindistan'a geri döndüğünde onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona Hindistan'a geri dönüp dönmeyeceğimi bilmediğimi söyleyecek kadar aptal değilim. "Onu bir kafese koyacağım ve uçaklarda hayvanları nereye koyuyorlarsa oraya gidecek." Bu yalan şimdiden çok karmaşıklaşmaya başladı.

"Peki ya eşiniz bu köpeği istemiyorsa?"

"Bugün yeterince sorun varken yarın için endişelenmeyin," diyorum.

"Şimdi de İncil'den mi alıntı yapıyorsun?" Annem öyle diyor.

"Ben mi?"

"Oğlum," diyor Dadi babasına, "oğluna eve gelmesi gerektiğini söyle."

"Hayatımın yarısını Amerika'da geçirdim," diyorum suyu test ederek. Belki de doğruyu söylersem bu konuşma daha iyi giderdi. Belki de yalan söylemek çok fazla enerji gerektiriyordur. Evet, kesinlikle öyle.

Savannah'nın horlaması had safhaya ulaştı. Sanırım uyku apnesi var. Ya da sinüslerinde bir boğa kurbağası.

"Bizimle olmak için o kadar çok nedenin var ki," diyor annem. "Kız kardeşin ve Erish bir aile kurmak istiyorlar. Babanın BTI'da senin yardımına ihtiyacı var. Burada daha fazla para kazanabilirsin ve paran daha uzağa gider."

Dadi heyecanla ellerini çırpıyor. "Artık bunu bir sır olarak saklayamam. Navya'yı geri kazandık, Adi. Aile kabul etti. Navya ile senin evlenmenizi istiyorlar."

Sözleri beni derinden etkiledi. Navya radarımda değildi. Benimle işinin bittiğini sanıyordum. Ve şimdi Danni var. Ya da Danni'ye sahip olmak istiyorum. "Navya'yla evlenmek istemiyorum." O kadar hızlı söyledim ki kelimelerim birbirine karıştı.

Annem, Dadi ve babam bana farklı seviyelerde bir şokla bakıyorlar. Sessizliklerini bir fırsat olarak değerlendiriyorum. "Evet. Görücü usulü evlilik istemiyorum. Babama söyledim zaten. Aşk evliliği istiyorum."

Dadi arkasını döndü ve babama kaşlarını çatı.

"Gerçekten birini bulacağını düşünmemiştim." Babam Dadi'nin öfkesinden büzüşür.

"Birini buldun mu, Adi?" Annem soruyor.

"Evet. Yani, hayır. Bilmiyorum. Ne istediğimden emin değilim. Ben sadece Navya ile evlenmek istemediğimi biliyorum. O iyi bir insan ama kocası olmak istemiyorum."

Dadi soluklaşır. Dudakları ama hiç ses çıkmıyor. Annem ve babam önce ona sonra da bana bakıyorlar.

"Dadi?" Dedim.

Ağzı hala hareket ediyor. Babam bir dinamit fitili gibi, patlamaya doğru yavaşça cızırdıyor, ama sessiz kalıyor.

Sonunda Dadi'nin dudaklarından bir ses çıkar. "değil," diyor sertçe, "Sorun değil." Ayağa kalkıyor ve çerçeveden dışarı çıkıyor.

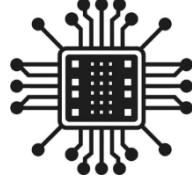
"Dadi," diye tekrarlıyorum.

"Bu seninle benim aramdaydı." Babam konuşurken dudakları zar zor kıpırdıyor. Annem kameranın arkasından bakıyor, kaşları çatılmış. "Onu teselli etmem gerek."

Gözlerini bana dikti. "Bunu sonra konuşuruz."

Geriye babam ve ben kalıyoruz. Onun kaşları, babamın Burnunun köprüsü. Dadi'nin geleneklerine saygısızlık etmek için daha iyi bir zaman seçebilirdim. Ama artık ortaya çıktı ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok. "Özür dilerim, baba."

Nezaketi keser. "Üzgün olduğunu söyleme. ."

Danni

Pazar sabahı hava zaten sıcak ve nem yüklü. Koşuya başlayalı sadece on dakika oldu ve vücut ağırlığının yarısını ter olarak kaybettim ama kendimi zorluyorum.

Cuma günü Chance'i öpüp aceleyle çıktıktan sonra şaşırtıcı derecede iyi uyudum. O kadar iyi uyudum ki yatağımla bütünleştim, hafızalı süngerin içine o kadar gömüldüm ki kalkmak istemedim ve öğlene kadar da kalkmadım. Cumartesi gününü yarınki yolculuğa hazırlanarak, kıyafetlerimi hazırlayarak, marketten atıştırmalıklar alarak ve Chance'i gördüğümde ne kadar utanacağımı düşünmemeye çalışarak geçirdim.

Morgan ve Kayla'ya öpücükten bahsetmedim. Kendim meşguldüm. Bir kerelik bir şey miydi? Süslü havuzun, yıldız ışığının ve ağır nefes alıp vermenin bir ürünü müydü? Bu yüzden mi parlayan kasları ve kışkırtıcı dudakları kararlılığımı azalttı?

Atlanta'da da aynı dudakları takacak. Ve JetAero'da her gün. Ve ben onların yanında çalışmak zorunda kalacağım, onları öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilerek, onları bir daha öpüp öpemeyeceğimi merak ederek.

Chance bir çift dudaktan daha fazlasıdır. O büyük bir ego. Zincir çiğneyen, alpine-mist giyen bir oyuncu. Öpücükleri vişneli Tootsie Pops ve habanero jelibonlarının birleşimi gibi.

Ciğerlerim beş alarm ateşiyle yanıyor ama artırıyorum. Ne kadar çok enerji harcarsam, Chance ve ben Atlanta'da beş dakika yalnız kalırsak neler olabileceğini düşünmek için o kadar az enerjim olur. Bataklığın kenarı boyunca koşuyorum, ara sıra bir kuş uçtuğunda ya da bir kurbağa avını kaparken su şırıldadığında sallanan otların üzerinden dışarı bakıyorum.

Otuz dakika sonra, alabileceğimin hepsini almıştım. Bir bardak su içmek ve duş almak için çaresizce eve doğru dönüyorum. Evim görüldüğünde yanaklarım bir cayır cayır yanmaktan sıfırın altına düşüyor. Chance evinden ayrılıyor ve yalnız değil.

Bir ağacın arkasına atlıyorum, vücudum saklı ama başım dışarıda. Yanında bir kadın var. Sesleri bana doğru süzülüyor ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Ancak, arkadaşının neredeyse hiç örtmeyen daracık kırmızı elbisesini *seçebiliyorum*. Ayrıca kırılması çoktan gecikmiş kayıp bir koyun gibi günlerdir yatakta olduğunu söyleyebilirim.

Neden yatak başı var? Çünkü

uyuyordu.

Chance'in dairesinde.

Chance ile!

Kendi kendime konuşmam öyle karışık kelimelerle devam ediyor ki ben bile anlayamıyorum. Bu arada Chance kadına merdivenlerden inmesine yardım ediyor, sanki zor bir parti gecesi geçirmiş gibi onu sabitliyor. Chance ile!

Eğer dizlerimin bağı , Chance'in benden hoşlandığını düşündüğüm için kendimi tekmelerdim. Ve benim de ondan hoşlanabileceğimi düşündüğüm için. Aptalca bir nedenden ötürü, onun gömleksizliğinin, serin suyun ve yumuşak mor alacakaranlığın beni rehavete sürüklemesine izin verdim.

Chance ve ben kesinlikle . Bundan hiç olmadığım kadar eminim. Biz iş arkadaşlarıyız. Bu kadar. Birbirinden hoşlanmayan iş arkadaşları.

Chance son fethini arabasına yerleştirmek için uğraşırken ben ağacın arkasına saklanıyorum, onun ne kadar ahmak olduğunu anladığımı belli etmeyeceğim.

Yarın sabah, tamamen işim var. Chance'in dudakları yasak bölge. Kalbim de öyle.

Chapter 21

Danni

Chance bir minibüsle geliyor. Lanet bir minibüs. Ne sürdüğümüz umurunda değil. Kendimi güçlü hissediyorum. En azından 1970'lerden kalma bir Volkswagen Otobüs değil. Tanımadığım bir marka ve model çünkü hiçbir minibüs tanınmıyor.

Bunu gerçekten yapıyorum. Seri çapkın Chance ile bir yolculuğa çıkıyorum. Chance, çapkın. Ve bunu yapmak için çok fazla mesai kazanıyorum. Parayı harcamak için şimdiden oturma odamın duvarlarına pembe ve kitap raflarıma siyah boya almak gibi yollar düşündüm.

Chance minibüsten indi ve merdivenlere yöneldi. Nefes alabilen keten şortum ve Hello Kitty tişörtümle dairemde aceleyle çıkıyorum. Arkamda bavul, omzumda içinde atıştırmalıklarım, kulaklıklarım ve banyo malzemelerim olan küçük bir çanta taşıyorum.

Yarı yolda buluşuyoruz, o yukarı çıkıyor, ben aşağı iniyorum.

Doksan derece sıcaklığa rağmen kot pantolon, ayaklarını bir şekilde çekici gösteren deri sandaletler ve için için yanan bakışlarıyla uyumlu siyah bir tişört giyiyor. Artık onunla ya da dudaklarıyla en ufak bir şekilde ilgilenmiyor olsam da, gözlerimiz buluştuğunda küçük bir şey hissediyorum.

Daha çok Batman tarzı bir *Kapow!* içimi patlatıyor. Bunu yapamam. Patronum için olmaz. Bir buçuk saat için olmaz.

"Bunu taşımamı ister misin?" Chance bavulumu işaret ederek, "Bunu taşımamı ister misin?" dedi. Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım, çünkü bir Chanceling gibi evet dedim.

Kıyını zar zor örten dar kırmızı elbiseli yatak kafalı Becky'den daha iyi değilim.

Yine de bir buçuk saatin çağrısı gerçekten güçlü. Öyle. Bu benim savunmam.

Sürgülü kapıya uzandığımda Chance, "Drew arkada ve benzini var." diyor. Arka kapağı açıyor ve bavulumu içine tıktırıyor.

Hızlı bir yan adım atıyorum ve onun yerine yolcu tarafındaki kola uzanıyorum. "Tabii ki gazı var," diye mırıldandım. O kadar peynir altı suyu tozu içerse böyle olur. İnsanlar proteinlerini yemeli, içmemeli. Tabii süt içmiyorlarsa. Onda da laktoz var, bu da muhtemelen Drew'a gaz yapacaktır.

"Bunu dört gözle bekliyorum," diyorum ön koltuğa, eli çoktan vites kolunda olan Chance'in yanına kayarken.

"Ben de," diyor Chance.

İğnelemelerimi anlamıyor. Ayrıca bana bakıyor. Bütün yolculuk boyunca bunu mu yapacak? Eğer öyleyse, Atlanta'ya varamayabiliriz.

Ben kemerimi taktıktan sonra, Chance minibüsü çalıştırdı. Bir eli direksiyonda, bir eli telefonda manevra yapıyor. Hâlâ apartman kompleksinin içindeyiz, bu yüzden şikâyet etmiyorum. Sadece serseri timsahlara ve bisikletli çocuklara karşı biraz daha dikkatli oluyorum.

Ana yola çıkıyoruz ve Chance'in dikkati hâlâ bölünmüş durumda. Frene basıyor, arkamızda kimsenin olmadığından emin olmak için aynayı kontrol ediyor ve telefonunda gezinmeye devam ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"bir şeyler arıyordum. Telefonumu Bluetooth'a bağladım."

"Olamaz mı-"

The Rodeo Rascals'ın *"She Left Me for My Pickup Truck"* şarkısı beni . Başlık ve grup adı konsolun dokunmatik ekranında görünüyor. Bildiğim tek yol bu.

Yine çenemi kapalı tutuyorum, çünkü müzik Chance ve benim konuşmak zorunda olmadığımız anlamına geliyor. Morgan'ın evine gidiyoruz, köylü müziği ve Drew'un ara sıra osuruklarıyla yıkanıyoruz. Yine de sözüne sadık kalıyor, Chance'in arkasında hafifçe uyukluyor.

On dakika sonra.

"Hayır. Huh uh," diyorum, bir sonraki şarkıya, Prairie Dog Pranksters'ın *Love at the Cow-Tip Bingo'suna atıfta* bulunarak.

"Huh uh, ne?"

"Bu normal country bile değil. Kidz Bop'ın steroidli country şarkısı gibi. Bu şarkıları kim yazdı? Ortaokul öğrencileri mi?"

"Bunlar yasal, popüler country şarkıları."

"Bunların popüler olmasına imkân yok." Pencereyi bir aralık indirdim Drew'un kık çatalından gelen kokuyu dağıttıktan sonra boynumu eğerek ona baktım. "Öğle yemeğinde domuz eti ve fasulye mi yedin?"

Drew bir gözünü açıyor ve sonra bana dikeyor.

"Sürekli osuruyorsun," diyorum yaptığının farkında emin olmak için. "Gaz çıkarmak sağlıksız bir şey," diyor.

"Protein içeceğiniz laktoz içeyor muydu?"

"Evet. Ve her zamanki gibi tam yağlı sütle içtim. Bağırsak bakterilerim tam bir saat kırk beş dakika içinde durulacak."

Mera çitinini yanında el ele,

Güldük ve sevdik, her şey anlamlıydı.

Moo-ışığında, kalplerimiz parlıyordu.

Aşk Cow-Tip Bingo'da bulduk.

Chance'in telefonunu aldım ve Spotify widget'ındaki duraklatma düğmesine bastım. "Özür dilerim. Yapamam."

Chance nakaratı güneyli bir tını ile söylemeye başlıyor ve şaşırtıcı derecede zengin bir bas ile ondan hoşlanmama kararlılığını yıkmakla tehdit ediyor.

"Hayır, bu daha kötü," diyorum.

Sesi günlerce dinlemek istememe neden oluyor ama şarkı sözleri berbat ve Chance gibi yakışıklı birinden gelmesini kaldıramıyorum.

"Sen bir şey seç," diyor.

"Morgan'a varmak üzereyiz."

"On dakikamız var."

"Tamam o zaman." O PIN kodunu sıralıyor, ben de Spotify'yı açıp ikimizin de sevebileceği bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Young the Giant?"

"Solistleri Hintli olduğu için mi?"

"Hayır. Çünkü onları seviyorum."

". Sıradaki."

Uzun uzun düşündükten sonra Chance'e üç seçenek daha sunuyorum ve hepsine "Sıradaki" cevabını alıyorum. Birinde anlaştığımızda, Drew "Sıradaki" diyor. Ve sonra Morgan'ın apartman kompleksine dönüyoruz.

Morgan, Chance arabayı kenara çekmeden önce bavuluyla kapıdan çıkmıştı. tamamen durdu. Minibüse kaşlarını çatarak bakarken sarı babydoll bluzu rüzgârda dalgalanıyor, muhtemelen bir Dodge Charger ya da onun gibi bir şey bekliyor

Daha hızlı. Film izleyebileceğimiz katlanabilir bir ekran olduğunu fark ettiğinde fikrini değiştirecektir.

Morgan'ın bavulunu taşımak için dışarı çıkan Chance'in arkasından bakıyorum. O da Drew koltuğunun altındaki kontrollerle uğraşırken, bu ona bırakıp arkama tırmanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Morgan sandalyenin motorunun yumuşak vızıltısı üzerine soruyor.

"Bir sistem kontrolü," diye cevaplıyor sertçe.

Gürültülü bir tıkırtı sandalyeyi o kadar hızlı geri gönderiyor ki Drew koltuğunda zıplıyor ve bavulum minibüsten fırlıyor. O tavana göz kırparken biz Drew'a bakıyoruz.

Morgan kaşlarını kaldırdı. "Sandalyeyi kırdın."

"Sandalyeyi ben kırmadım," der Drew sakince, yüzü yukarı dönük, gözlerini kırpıştırarak.

Ucuz, plastik valizimi kontrol etmek için atladım. Bavul tekerlekleri üzerinde sağ tarafa düştü ve caddeden aşağı yuvarlanarak bir tandem bisikletin önünde durdu. Sürücüler şaşkınlıkla aşağıya bakıyorlardı. Onlara sinir bozucu iş arkadaşımın onu minibüsten fırlattığını söylediğimde bana şaşkınlıkla bakıyorlar. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum tutamağı tutarken. Hızlı bir çekiş bana her şeyin çalışır olduğunu söylüyor.

Bu arada, Chance minibüsün arkasına tırmandı. Drew'un sandalyesini düzeltmek için azami çaba sarf ediyor. Ne yazık ki, Drew'un tekrarladığı "Hareket etmeyecek. Hareket etmeyecek." iddiası doğru çıktı.

Chance dışarı çıkar ve elini saçlarında gezdirir. Bir esinti Morgan'ın dairesinin önündeki ortancaları hışırdatıyor. "Drew yakaladı sandalye."

Drew yüksek sesle, "Ben ," dedi. "Motor bozuldu."

"Drew onunla uğraşırken," diyor Chance.

Drew oturur ve etrafında döner. Gözlüklerini burnuna doğru iter. "Şimdi nereye oturmam gerekiyor?"

Chance yakında bavullarla dolacak ve arka sırayı kullanılamaz hale getirecek olan minibüse bakar. İkinci sıradaki ekstra orta koltuğa göz atıyor. Kol dayanakları yoktur ve emniyet kemeri ile birlikte yere sıkıca bağlanacak şekilde tasarlanmıştır.

Morgan koltuğunda geriye doğru yatmış, dizlerinin üzerine çökmüş, bize bakıyor. "Hayır."

"Evet," diye yanıtlıyor Chance.

"Araba kiralama yerine geri dönüp başka bir araç talep edebilir miyiz?" diye sordum.

"Bu arsadaki sonuncusuydu." "Tabii ki ." Kollarımı kavuşturdum.

Morgan geri çekildi ve burnunu kaşdı. "Bu koku da ne?" Chance, "Drew'de çomak var," diyor.

Minibüsün önüne yürüyorum ve Chance orta koltuğu takarken kapımı çapraz esinti için açık bırakarak içeri giriyorum.

Morgan, "Fikrimi değiştirdim," diyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Zaman ve bir buçuk." Morgan bakışlarını tutuyor, ben tekrarlarırken parlak dudaklarını büzüyor, "Zaman. Ve. Yarım."

Kelimeler sihir gibi. Morgan'ağzı nötr hale gelir ve tavrı yumuşar. Hâlâ sırtüstü yatan ve az önce bir kavgadan çıkmış gibi boynunu ovuşturan Drew'a bakar.

"Yol boyunca kestirmek istediğini söylemiştin," diyor.

"Bu minibüse binemem. Bir kaza durumunda öne doğru kayar ve kucak kemeriyle kendimi boğarken aynı anda ayaklarımla Şans'ın başını keserim."

Morgan kıs kıs güler.

"Hiç komik değil. Ve sanırım boyun incinmesi geçiriyorum."

"Bu biraz komik." Drew'a daha fazla yer açmak için kolçağını katlıyor. Drew kendini orta koltuğa attıktan sonra, boynunun arkasını ovarak neresinin ağrıdığını soruyor.

"İşte. İşte. İşte böyle. böyle."

Ve gidiyoruz.

30 dakika sonra.

Pazar akşamı Orangeburg'a doğru ilerlerken trafik hafif. I-26'nın bu bölümü hala kıyı şeridinde, çoğunlukla düz ve ağaçlarla kaplı, seyrek nüfuslu ve parlak akşam güneşi parlarken pastoral, ama aynı zamanda akıllara durgunluk veren, özellikle de Chance ve benim aramda giderek artan sessizlikte

Dakikalar geçtikçe rahatsız oluyorum. Morgan'dan ayrıldıktan sonra Chance ve ben dinleyecek bir şey bulamadık. Morgan uyumak için yerleşti.

Drew "kamçı yarası" için boynuna bir çift eşofman altı sardı ve ardından bir helikopter pilotuna uygun, hantal bir kulaklık taktı.

kulaklıklar ve teleskopik bir anten. Buna bir de yemek tabağı büyüklüğündeki koyu renk numaralı güneş gözlüklerini ekleyince havalanmaya hazır hale geldi. Neyse ki bağırsak bakterileri tahmin ettiğinden daha çabuk sakinleşti.

Morgan'ın çiçekli parfümü ve yeni araba kokusundan başka bir şey solumuyordu, her ikisi de alpin ipuçları içeriyordu.

Chance'in direksiyonu kavrayıp bırakmasına bir dakika daha katlanamam, sanki bir yorum için kendini hazırlıyormuş gibi tekrar tekrar. Sanırım aklımdan ne geçtiğini biliyorum. *"Hey"* gibi bir şey, *Cuma çünkü öpüşmemizi hatırlıyor musun? Bunu konuşalım.* Bunu Morgan'ın kulağının dibinde söylemesini istemiyorum çünkü Chance'le dudak dudağa olduğumuzu ona söylemediğim için bana çok kızacak.

Ayağımın dibinde duran çantamı alıp kulaklıklarımı arıyorum. Kulaklarıma taktıktan sonra Chance, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bir şey dinliyorum." "Ne dinliyorsun?"

"Bilmiyorum. Nefret ettiğin bir müzik. Ya da seni rahatsız edecek bir podcast." Spotify'ımı açtım ve canlı podcast'ler arasında gezindim. Tatmin olmadığım Joe Rogan'ın podcast'ini arıyorum ve en tuhafını bulmak için son konukları arasında geziniyorum, Synthia'ya tıklıyorum, sözde insan düşüncelerini ve duygularını algılayabilen en yeni ve en büyük sohbet robotu dil kalıpları ve çekimleri. İlginç olmalı. "Ya sıkılırsam?"

Chance soruyor.

Ona bakıp omuz silkiyorum.

"biri olmadan uzun mesafelere gidemiyorum," diye ekliyor.

Dijital saati gösteriyorum. "Otuz dakikadır birbirimize tek kelime etmedik."

"Hâlâ söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. da birinin beni duymasını istiyorum."

Chance, plastik bir Paskalya yumurtası büyüklüğünde gri bir kompakt arabanın yanından geçer. İkinci sırada üç kişi oturuyor, ön tarafta da iki kişi daha var ve ancak parmağını oynatacak kadar yer kalıyor. Daha kötüsü de olabilirdi. O küçücük şeyin içine tıklılabilirdik.

"Minibüste internet var," diyorum, konsol ekranını göstererek. "Bir sohbet robotu açıp onunla konuşabilirsin."

Dirençli dudaklarını büzüyor ve direksiyonu tekrar kavırıyor. "Danni-"

"Drew kulaklıklarını takıyor. Neden Drew kulaklıklarını takıyor?"

Kulaklık mı?" Chance'in ses tonunu tanıyorum ve bir buna kurban

gitmeyeceğim. "Çünkü Drew'in dikkati dağınık olmasaydı, bizi rahatsız etmekle meşgul olurdu." Chance

Cevaplar.

"Drew'dan hoşlandığını sanıyordum."

". Bu yüzden kulaklık takması daha iyi."

Drew'un boğazından bir ses çıkar, kısmen yodel, kısmen kabızım ve vazgeçmeyi reddediyorum. Sadece Drew'un kafasında var olan ve sonsuza kadar orada kalması gereken bir müzikal skalada inip çıkıyor. Şarkı sözlerine bakılırsa Justin Timberlake'in "Cry Me a River" şarkısını çalmaya çalışıyor ama saatte yetmiş mil hızla giden bu metal hapishanesinde dinlemek zorunda kaldığım için okyanuslar dolusu ağlamak istiyorum.

Chance ile göz göze geldik. "Bunları koymam lazım. Üzgünüm."

Chance direksiyonu iki kat sıkıca kavrar ve yalvarırcasına ağzını açar, *Bana yardım et.*

Bir buçuk saat sonra.

Drew, "İdrarımı ve dışkıyı yapmam gerekiyor," diyor.

Kulaklıklarını on dakika önce çıkardı ve Chance haklıydı. J.T. ile uyumsuz düetler söylerken hepimiz daha iyiyiz.

Drew, "İdrar ve dışkı yapmam gerekiyor," diye tekrarlıyor.

"Drew bir şair ve bunu bilmiyor," diyor Morgan halsiz bir şekilde.

Yolculuğun çoğunda çok şükür uyudu. Kulaklıklarımın arkasına saklanmaya çalıştım ama Synthia ile Joe Rogan podcast'i sıkıcı olmaya başladı. Ona uzanıp dinlenmesi gerekip gerekmediğini sorup durdu.

"Ben bir şair değilim," diye yanıtlıyor Drew. "Ben daha fazla yakıtın işlenebilmesi için atıklarını boşaltması gereken biyolojik bir makineyim."

"Sadece tuvalete gitmen gerektiğini söyleyebilir misin?" diye sordum. "Bu kesin olmaz."

"Yine de çok daha fazla takdir edilirdi," diyorum.

"Bu senin duygularınla ilgili değil. Bu benim biyolojik ihtiyaçlarımla ilgili." ". ." Chance elini havada sallıyor. "Şurada duracağım bir sonraki çıkış."

On beş dakika sonra.

I-20'de trafik durma noktasına geliyor, iki şeritli trafik, eğimli bir yolda park halinde.

"İdrar ve dışkı yapmam lazım!"

"Dostum. Beklemek zorundasın." Chance arabayı park eder.

"Beklemek bir seçenek değildir. Sürekli hareket halindeki bir nesne hareket etmelidir." "Ew! Drew!" Morgan, Drew'un koluna vuruyor.

Emniyet kemerini çıkarıp kızın kucağına atlıyor ve kapıya doğru hamle yapıyor. Kilitli olan.

Morgan'ın üzerinde sörf yaparken "Kilidi aç!" diye bağıyor.

"Burası engebeli. Yolun kenarında dolaşamazsınız" diyor Chance.

Drew ölümcül bir kararlılıkla, "Yapabilirim ve yapacağım," diye karşılık verir.

"Tamam." Chance kapıların kilidini açar. Drew omzuna tırmanırken

"düşme!" diye bağırır.

Morgan acı çekmiş
görünüyor. "Seni incitti
mi?" diye sordum.

"Beni gitmek zorunda bıraktı. Drew beni gitmek zorunda bıraktı! Daha ne kadar burada mahsur kalacağız?"

Chance telefonunu kapıp Google Maps'i açar ama Morgan için yeterince hızlı değildir.

"bu," diyor. Minibüsten atlar ve Drew'in izini takip ederek çalılıkların arasında bir mola verir, yüksek otların arasında kaybolur.

Kilometrelerce insan yerleşimi olmayan, inişli çıkışlı, ormanlık tepelere bakıyorum. Önümdeki yol tepenin zirvesiyle ve arkamda arabalar rölantide bekliyor. "Ölecekler mi?"

"Umarım değildir."

"ne var? Ayılar mı? Dağ aslanları?"

"Ayılar için endişeleneceğime Kocaayaklar için endişelenirim." Kollarını kavuşturur ve beklemeye başlar.

"Ya da zamanda yolculuk yapan kurt adam uzay kovboyları."

Chance sırtıyor. "Onların var olmadığına eminim."

"Ama Kocaayaklar var mı?"

Bana dönüyor ve dirseğini kolçağa dayıyor. "History Channel'ı hiç izlemiyorsun, değil mi?"

"Akşamlarımı ve hafta sonlarımı kitap okuyarak geçiriyorum."

"Bu takdire şayan." Yüzünü yumuşattığı ve kibirli değilmiş gibi davrandığı şeyi yapıyor. İyi çizilmiş yüz hatları onun yerine nazik görünüyor. Hatta düşünceli. Bollywood gerçekten çok şey kaçırdı. "Danni..."

İşte yine benim adımları söylüyor. Kriptonitimi. Kalkanımı kaldırıyorum. "Adımı böyle söylemesen olmaz mı?"

"Ne gibi?"

"Sanki iyi tanışıyormuşuz gibi."

Kapıya yaslanıyor, sahte yumuşaklığı ve sahte düşünceliliği tüpten çıkan Sweet Orbit Nane aromalı diş macunu gibi dışarı sızıyor. "Birbirimizi tanımaya başladığımızı sanıyordum."

"İş arkadaşları gibi."

"İş arkadaşları öpüşmez."

Kaslarım sıkıştı. "Yüksek seviyedeki klor kafa karışıklığına ve yönelim bozukluğuna neden olur. Eminim olan biten buydu."

Chance bana doğru eğiliyor ve ön kolunu orta konsola dayıyor, sanki bir öpücük daha istiyor, tam burada, hemen şimdi. Başımın arkası cama değiyor. "Olan bu değildi."

Kapı kilitli değil. Kapıyı açıp Morgan ve Drew'u ormana kadar takip edebilirim. Çünkü bundan hoşlanmıyorum. Vücudum hoşlanıyor ama buna aptalca deme hakkımı saklı tutuyorum. "Sadece bir öpücüktü." Muhteşem, dizleri titreten bir öpücük. "Hiçbir şey değildi."

Chance, oyuncu.

Neden iyi görünümü olanlar bu kadar kötü olmak zorunda? Oh, bak. Chance de üzgün numarası yapmakta iyi.

Önümüzdeki arabalar hareket etmeye başladı. Chance'in büyüünden kurtuluyorum ve çılgınca çalılıklara bakıyorum. "Geri dönmediler."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"İdrar ve dışkısını yapması gerekiyordu."

"Ama Morgan'ın tek yapması gereken çöelmektir." Chance arabayı parktan çıkarır ve santimlerle ilerler.

"Onları bırakamayız!"

"Saatte 5 milden daha az hızla gidiyoruz."

"Evet, ama..."

Birkaç metre ilerledik. Morgan ve Drew'dan hâlâ iz yok. Bir dakika sonra, "Belki de kenara çekmelisiniz," diyorum.

Chance sağ sinyali yakarken derin bir iç çeker, ama fren. Önümüzdeki ışıklar yanıp sönüyor, bu da planların değişmesini gerektiriyor. Ayağını bir dakika daha frende tutuyor. Tekrar park ettik.

Sonunda yan aynamda cesetler belirdi. Daha iyi görebilmek için dönüyorum. Drew ve Morgan banket boyunca yürüyorlar, sürücüler korna çalıyor ve yolcular yanlarından geçerken bağıyorlar. Odaklandıklarında, yürümenin çoğunu Morgan'ın yaptığını fark ediyorum. Drew, bir ayağını tercih ederek hantalca yürürken denge için ona tutunuyor. Eşofmanını hâlâ boynuna dolamış durumda.

Morgan terli ve bitkin bir halde kapıyı çekiştiriyor, sarı saçları on iki saat uyumuş gibi kabarmış ve kolları küçük çiziklerle kaplı. Drew'un yanağında kir, alnında kocaman bir çizik var,

Saçları ve giysileri çapaklarla doluydu. Kadın onun arabaya binmesine yardım ediyor, de homurdanıyor ve iç çekiyor.

Morgan, "Klimayı aç," diye soluk soluğa bağıyor.

Chance kabul ediyor ve sonra yaralı yolcularımıza bakıyor. "Ne oldu?" diye sordum.

"Drew bir vadiye düştü." Morgan hâlâ nefes nefese.

"Aradım," diyor Chance.

"Kaydım," diye düzeltiyor Drew. Avucuyla burnunu siler, bu da yüzüne daha fazla kir aktarır.

"Kıçını zehirli sarmaşıkla sildikten önce mi sonra mı?" diye sordum.

Drew'un gözleri yarıklara dönüşüyor. "Silmedim."

Arabada bir ew'ler korosu patlak verdi.

"Günde iki yemek kaşığı chia tohumu TP'yi uzak tutar," diyor Drew. Nefes almak için başını arkaya yaslıyor.

"İşimi bitirdim ve sonra çalılıkların arasında bir çırpınma sesi duydum. Drew kuru bir dere yatağına doğru kayıyordu."

"Bunu neden yaptın?" Drew'a sordum.

Gözlerini tekrar bana dikti. "Arabaya doğru yürümeye çalışıyordum ve nereye gittiğimi göremiyordum."

"Kâkülün gözüne mi kaçtı?" Ben soruyorum. değil.

Morgan bana gözlerini devirdi. Ona sataşmayı bırakmam için bir işaret. Koltuğunda dönüyor ve Drew'un gömleğindeki çapakları toplamaya başlıyor. Bir avuç dolusu topladıktan sonra penceresini indiriyor ve onları dışarı atıyor. "Bileğini incitti ve kendi başına tırmanamadı, ben de ona yardım ettim."

"Bu yüzden domuz ağılında bir boğayla güreşmiş gibi görünüyorsun," diyor Chance.

Morgan'ın dudakları bir çizgi halinde düzleşir.

"Bebek mendillerim var," diyor Chance zeytin dalı uzatır

gibi. "Neden bebek mendilin var?" diye soruyorum.

Konsolu çevirerek açıyor ve hassas ciltler için aloe içeren yatıştırıcı bebek mendillerinden oluşan açılmamış bir paket çıkarıyor. Geri vermeden önce, meydan okuyan bakışlarını benimkilere sabitleyerek, "Neden yapmayayım ki?" diyor.

Morgan hevesle paketi alır ve yüzünü temizlemeye başlar. Birkaç mendili Drew'a uzatır. O da koltuk altları da dahil olmak üzere kendini siliyor. Ne yazık ki ben de izliyorum ve Drew'un karın kaslarını gören Morgan'ın çenesinin düştüğünü fark ediyorum. Biraz midem bulandı, arkamı döndüm.

"Neden hala hareket etmiyoruz?" Morgan soruyor.

Chance telefonunu alır ve Google Maps'i açar. "Hiçbir fikrim yok çünkü burada trafiğin hareket halinde olduğu yazıyor."

Drew, "Belki de Ruslar uydularımızı vuruyordur," diyor.

"Çünkü en olası açıklama bu," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Doğrulamak için Chance'den telefonu alıyorum. Sözüne sadık kalarak, I-20 bizim noktamızın kilometrelerce ötesinde mavi.

"Donuyorum," diyor Morgan, sesi . "Bana klimayı açmamı söylemiştin," diyor Chance.

"İşte şimdi üşüdüm."

"Ben ateşliyim," diyor

Drew.

"Eşofmanını boynundan çıkar," diye teklif ediyorum. "Hayır," diyor. "Yardımcı oluyorlar."

Önümüzdeki fren lambaları sönüyor ve trafik başlıyor. "I-20 az önce kırmızıya döndü," diyorum, hâlâ Google Haritalar'a bakarak.

Çok geçmeden, saatte on beş mil hızla ilerliyoruz, biz başladığımızda şerit duruyor ve tam tersi oluyor.

Morgan beş dakika sonra "Ben özgürüm," diyor.

Chance klimayı bir kademe yükseltiyor ama Morgan'ın başka fikirleri var. Tavan penceresinin yanındaki düğmeye basıyor ve pencere vınlayarak açılıyor. Tamamen geri çekildiğinde, Drew'un üzerine biner ve ayakta durur, vücudunun yarısı içeride, diğer yarısı dışarıdadır.

Drew bacaklarını tutuyor.

"Ne... yapıyorsun?" Drew sondaki 't' harfini tam olarak telaffuz ederek duraksamasını gerektirecek şekilde söylüyor "Başını kesmek mi istiyorsun?"

"Weeee!" Morgan hızımız saatte yirmi beş mile çıkarken "Weeee!" diyor.

"Yarım bir ceset tutmak istemiyorum." Drew, Morgan'ın belinden tutup onu kucağına çekiyor. Küçük bir sıçrayışla yere iner ve şöyle der,

"Weee." Bu kez çok daha yumuşaktı ve gözleri Drew'un gözlerine yapışmıştı.

Chance ve ben bakıştık.

Drew'un üzerinden atlamak yerine, ki bu daha az iğrenç bir şey olurdu, saçındaki çapakları toplamaya başlar. Trafik sıkışıklığının nedeni olan ön uçları parçalanmış birkaç SUV'un yanından geçene kadar bu şekilde kalırlar. Yol tamamen açıldığında, Chance ayağını gaza bastırır ve Drew "Emniyet kemerleri!" diye bağırırken Morgan'ı kucağından atar.

Chapter 22

Şans

Danni'nin sesini ya da öpüşmemizin "hiçbir şey" olduğunu söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. İlk öpücüğüm nasıl onun için bir hiç olabilir? Odayı okumakta iyi olduğumu sanırdım.

Şu anda mutsuz görünüyor. Bundan oldukça eminim. Onu beri huysuz. Espri anlayışı olmayan huysuz bir kızla birlikte olamam. Ben de öyle demedim mi?

Gözlerimi yola sabitliyorum, trafik yoğunlaştığı için dikkatimi daha da yoğunlaştırıyorum. Trafik sıkışıklığı bir saat gerimizde kaldı. Önümüzde Appalachian etekleri ve sonra Atlanta var. Saat yediye kadar I-285'e ulaşmak, otele varmadan önce yemek yemek ve geceyi noktalamak istiyorum ama trafik sıkışıklığı bize neredeyse bir saate mal oldu ve midemin o kadar bekleyebileceğinden emin değilim.

"Ne yapıyorsunuz?" Danni olup bitenlere aval aval bakarken ciyaklıyor. Dikiz aynasına bakıyorum. Tek gördüğüm arka cam ve arkamdaki araba.

"Onu geri tak!" Danni bağıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Drew'un göğüs kıllarından yoksun, şaşırtıcı derecede biçimli göğsünü görüyorum. O kaslı bir inek.

Drew, "Chance klimayı indirdiğinde onu tekrar takacağım," diye homurdanıyor.

Morgan ve Drew ortam hakkında ileri geri konuşuyorlardı. Son kırk beş dakikadır ateşi var. Kız çok soğuk. O çok sıcak. "Boyunluk "unu çıkarmayı reddediyor. Morgan onu çıkarmaya çalışırken neredeyse boğuyordu.

Danni sıcaklık kontrollerine uzanır ve aşağı oka basar.

"Hayır!" Morgan araya giriyor. "Ben ateşliyim. Yani, üşüyorum. Yani, sesini aç, Danni."

Danni arkadaşına kaşlarını çatır.

Drew Morgan'a "Jinekoloğunuza en son ne zaman gittiniz?" diye sorar.

Yüzünü göremiyorum ama dehşete düşmüş gibi görüldüğünden eminim. Yine de, odayı okumakta berbatım, bu yüzden yanılıyor olabilirim.

"Çok uzun zaman önce değil," diye yanıtlıyor.

"Size kan testi yapmasını istemelisiniz.

hormon seviyeleri. Hem soğuk hem de sıcak basmaları, düşük libido, vajinal kuruluk ve saç dökülmesini içerebilen erken menopoz döneminde olabilirsiniz."

Danni kamburunu çıkarır ve ellerini kulaklarına bastırır.

Morgan telaşla, "Erken menopozda değilim," diyor ve sonra mırıldanıyor, "Yakınından bile geçmiyorum."

Danni bana bakıyor, tıpkı onu örümcekten kurtarmadan önce yaptığı gibi. Onun duygularını paylaşıyorum ama benimki merakla karışık.

"Pekâlâ, kim durup yemek yemeye hazır?" Ben soruyorum.

"Şimdi yemek yemem lazım," diyor Drew. "Yani hemen şimdi. Kenara çek de çantamdan protein barlarımı alayım."

"Kenara çekemem," dedim. "Eyaletler arası yoldayım." "Bu yasadışı değil."

"Sadece bir protein barı almak için durmanın yasadışı olduğuna eminim." "İyi o zaman. Açlıktan öleceğim."

"Bir sonraki çıkışta restoranlar var," diyor Danni. Cracker Barrel ve iHop'un yanı sıra yerel fast food mekanlarını listeleyen tabelayı işaret ediyor.

"Burger Boy'u çağırıyorum!" Drew bağıyor.

Danni şortunu düzeltirken derin bir nefes alır. "Bağırmana gerek yok."

"Ben bağırmadım. O benim midemdi."

"Midenin bir ağzı mı var?" Morgan soruyor.

"Ve ses telleri. Ve dişleri."

Morgan, Drew'un şakasına çok fazla güldü. Sözünü kestim, "Ben sığır eti yemem."

"Chicky Chops?" Danni teklif ediyor.

"Tavuk yiyorsun. Seni tavuk yerken gördüm," diyor Drew. "Ve balık." Morgan mmm-hmms.

"Peki nereye gidiyoruz?" Açlığım beni sabırsızlandırıyor ve geçiş şeridindeki yavaş adam bunu daha da kötüleştiriyor. Pes ediyorum ve sağ şeride . "Chicky Chops? Fish 'n Grits? Başka bir şey?"

"Chick-y Chops. Chick-y Chops," diye bağıyor Morgan. Danni de ve vurgulamak için yumruklarını kalçalarına vuruyor.

"Chicky Chops o ." Çıkış rampasına yanaşıyorum ve bana sağa gitmemi söyleyen tabelayı takip . Chicky Chops ileride solda, mimari mühendislik harikası bir tavuğu andıran bir bina. Kırmızı ışıktaki birkaç dakika bekledikten sonra otoparka giriyorum ve park edecek bir yer buluyorum.

Morgan ve Drew hiç vakit kaybetmiyor. İkisi de minibüsten atlayıp tuvalete pompalı tüfekte ateş ettiler. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Bu arada Danni ve ben bir ortaokul kız futbol takımının arkasında sıraya girdik ve bekledik. Dakikalar sonra hala bekliyorduk ve arkamızda diz çoraplı başka futbolcular sıralanmıştı. Morgan ve Drew birkaç kafa gerideydi.

Sonunda kasaya ulaştık, Danni tavuk bonfile sipariş etti, ben de Kemiksiz tavuk kanadı ve ardından şirket kredi kartıyla ödeme yapıyorum. Yemeğimizi masaya taşıırken kartı Drew'a veriyorum, böylece Morgan'la birlikte JetAero'nun hesabına ödeme yapabiliyorlar.

Danni ön pencerenin yanında bir kabin seçiyor, "küçük bayanlar tuvaletine" gitmek için mazeret bildiriyor ve iş arkadaşlarımız yemeklerini sipariş etmeden önce geri dönüyor.

Bakışları Drew'un Morgan'ı koltuk olarak kullandığı restoranın ön tarafına kayar. Morgan'ın kolu Drew'un beline sarılmış, eli de tehlikeli bir şekilde Drew'un poposuna yaklaşmış.

Danni kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bu ikisinin arasında neler oluyor?"

"Cevabı bilmek istemiyorsan sorma."

Bu Danni'nin hafif bir kahkaha atmasına neden olur. Bir tavuk lokmasını ısırır ve sonra peçetesiyle ağzını siler.

İşte buradayız. Yine yalnızız. Morgan ve Drew'ın şovu çaldığı beş saatlik yorucu bir yolculuktan sonra. Şimdi sadece ben, Danni ve onun kulaklarının arkasına sıkıştırdığı, sıcaklık dalgalanmalarına ve amansız neme rağmen Charleston'daki kadar taze görünen parlak saçları var. Şimdi ona hangi saç ürünlerini kullandığını sormak için iyi bir zaman olurdu ama benim soracak daha acil sorularım var.

"Hey. Danni. Cuma gecesi hakkında. yok, değil mi?"

"Yolculuk boyunca sakız çiğnemedin. Ne oldu?"

dağıtmaya çalışıyor. İşe yaramayacak. "Çenem ağrımaya başladı, ben de alışkanlığımı bıraktım. Aramız iyi mi?"

"Neden ki?"

"Peki." Bir patates kızartmasını ketçaba batırdım. "Çünkü bir şey ifade etmediğini söyledin ama bana öyle geldi-"

Danni öksürür, sanki bir parça tavuk düşecekmiş gibi elini çenesine . İçkisini kapar. "Aman Tanrım. Bu yanlış boruya gitti."

Numara yaptığını düşünüyorum ama ona . Onun yerine, "Yemek yemek zordur." diyorum.

Başını sallıyor ve o Chicky Chops'unu yerken bir süre sessiz kalıyoruz ve ben de öpücük konusunu tekrar açmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Boğazımı temizlemek için kolamdan bir yudum alıyorum. "Drew ve Morgan uçuruma düştüklerinde konuşuyorduk ve ben bitir."

Danni huysuzluğu aniden tavan yapmış bir şekilde, "Ben yaptım," diyor.

İstedğim cevap bu değildi. Ama yine de öyle. Cuma gecesi onun vücut dilini yanlış okumuşum. Danni benden hoşlanmıyor. Heck. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum.

Morgan, Danni'nin yanına otururken "Tanrı'ya şükür," diyor.

Drew'a yer açmak için kenara çekildim. Buradaki yardımın ne kadar berbat olduğu ve yemeklerini asla alamayacaklarını düşündükleri hakkında gevezelik ediyorlar ve kahretsin, Morgan'ın peynirini unutmuşlar.

Morgan, "Onlara peynirli sade bir Friskie Chicken istediğimi söyledim ve bana peynirsiz sade bir Friskie Chicken verdiler" diyor.

"Gidip şikâyet edecek misin?" Danni soruyor.

"Hayır." Morgan mırıldanıyor. "Çok açım." Sandviçinden kocaman bir ısırık alıyor ve sonra telefonunu, dört farklı renkte kalemmini ve bir not defterini çıkararak işe koyuluyor. "Kimin neye gideceğine karar vermeliyiz."

Sayfasında dört kategori yazıyor: Siber Güvenlik, Ön Uç Geliştirme, Arka Uç Geliştirme ve Web Hizmetleri ve ardından Chai World programını çıkardı ve oturumları başlıklar altında bölmeye, her şeyi renklerle kodlamaya başladı, ben burada oturup evimde, balkonumda bataklığın gece seslerini dinlemeyi ya da JustInCase.xlsx'e bakarak bir sonraki adımda ne yapacağıma karar vermeyi diledim. İçgüdülerime göre hareket etmeliydim. Başlangıçta heyecan yok, ruh eşi malzemesi yok. Danni'nin huysuzluğu, Morgan'ın Drew'la flört etmesi ve Drew'un her beş dakikada bir kendini incitmesiyle

Bu yolculuğu çoktan atlattım. Danni'yi tam olarak unutamamış olsam da yakında unutacağım. Onun kötü ruh hali bu süreci hızlandırıyor.

"Hayır," diyor Danni. "Drew. Neden?"

Patates kızartmamdan başımı kaldırıyorum. Drew elinde bir kutu süt tutuyor ve uzun pipetinden uzun bir yudum alıyor.

Danni, "Süt gaz yapar," diyor.

Başımı sabit tutup dudaklarını pipetin ucuna dolayarak Danni'ye bakıyor, yutkunuyor ve sonra "Hayır, değil" diyor.

"Orangeburg'a kadar osurdun."

"Sadece sabahları laktoz intoleransım oluyor."

"Bu nasıl çalışıyor?" Danni ikna olmamış bir şekilde sorar.

"Bu, akşamları laktoz intoleransım olmadığı anlamına geliyor."

"Pekâlâ," diyor Morgan, gözleri telefonuna yapışmış bir halde. "Bu oturumlardan bazıları benim kategorilerime uymuyor. Kuantum Demleme: Chai'de Süperpozisyon ve Dolanıklık."

"Bilgisayar Bilimi 101," diyor Drew gözlerini devirerek. Dudaklarını büzüyor ve bir yudum daha süt içiyor.

Morgan, "Kuantum bilişim yeni bir teknoloji," diyor. "Yeni başlayanlar için pek uygun değil."

Drew, "Bir kübit, bir kuantum bilgisayarındaki temel bilgi birimidir" diyor. "Geleneksel bilgisayarlar gibi 0 ve 1 olmak üzere iki durumu vardır, ancak ölçülene kadar 0 ve 1 durumlarının süperpozisyonunda bulunurlar, bu da kübitlerin durumunun iki durumdan birine çökmesine neden olur. Çok kolay."

Danni, "Drew'in o seansa gitmesini sağla," diyor.

"Doğru." Morgan mor kalemını kullanarak Drew'un kategorisinin altına yazıyor. "Chai & AI: Steep Learning. Kim ister?"

Danni elini kaldırıyor.

"Bu da Chance'e Sanal Chai Yönetimi sağlıyor: Bulutta Neler Demleniyor ve bana ChaiScript: Çay Örnekleri ile Özel Bir Başlangıç Seti."

Drew ve Danni karşı çıkar.

"Neden bedava çay alıyorsunuz?" "Şuna gitmeyi tercih ederim." Et Cetera.

"Kalemleri tutan bedava çayı alır."

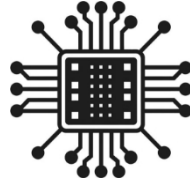
"Bu adil değil," diyor Drew. "Kübitler hakkında her şeyi biliyorum ama chai latte ve çeşitli chai mélange'lar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Morgan masanın üzerinden uzanıp elini Drew'un yanağına koydu. "Ve asla yapamayacaksın."

Bir an için göz göze geldiler ve Danni ile benim burada oturduğumuzu unutmuş gibiydiler. "Ah." Morgan, Drew'un perçemlerini karıştırıyor ve bir çapak çıkarıyor. "Birini kaçırdım." Kıkırdıyor.

Beynim ağrıyor. Yemeğim bitti. Morgan ve Drew'un üçü bir çay numunesi hakkında tartışırken flört etmelerini izleme arzumu da öyle.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diyorum. Yemek paketlerimi topluyorum, kolamdan son bir yudum alıyorum ve üçünü çay poşetleri hakkında tartışmaları için yalnız bırakıyorum.

Otelin otoparkı kalabalık ama şans eseri ana girişin bir yer buluyorum. Herkese atlayıp bavullarını almalarını söylüyorum, çantaları ve bavulları kendim çıkarıp asfalta koyarak süreci hızlandırıyorum. Bavullarım ve çantam minibüsten en son ayrılanlar oldu.

"İki bavul mu?" Danni kaşlarını şüpheci bir şekilde kaldırarak soruyor. "Bu kadar ekstra olduğunu fark etmemiştim."

Başımı arkaya eğip her bir tutamağa tutunuyorum. "Öyleyim." Otantik bir Stetson Skyline kovboy şapkasına üç yüz doları, onu kanvas bir çantaya sıkıştırmak için ödemedim. Şapkamın ve botlarımın kendi bavulları var ve ben bundan utanmıyorum.

Bavullarımızı sürgülü kapılardan geçirip lobiye giriyoruz ve ben resepsiyona yaklaşıp JetAero kredi kartımı kızıl saçları iki örgülü genç bayana gösterirken arkamda dolaşıyorlar. İsmimi bilgisayara giriyor ve dört anahtar kartı programlamaya başlıyor.

Arkamdaki lobi, çoğu Atlanta şehir merkezinde eş zamanlı olarak düzenlenen Chai World ve Profacy Universe için burada bulunan konuklarla dolup taşıyor. Otelimiz şehir on beş dakika kuzeyinde, biraz daha ucuz ama yine de zeminden tavana kristal su özelliği ve Toasties adında bir restoran ve barı olan süslü bir otel.

Kızıl saçlı kadın gözlerini kısarak monitörüne bakıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Size iki oda ayırdım. İki kraliçe ve bir kral."

Ondan anahtar kartlarını aldım. "İki çift kız ayırdık," diyorum.

Gözlerini bilgisayarına çeviriyor, saç örgüsünü çekiştiriyor ve sonra üzgün köpek yavrusu bana bakıyor. "Özür dilerim. Tamamen doluyuz. Başka boş odamız yok. Hâlâ iki odayı da istiyor musunuz?"

"Elbette." Drew ile aynı yatağı paylaşmamın imkanı yok, bu yüzden iki kraliçenin anahtarlarını saklıyorum ve kızlara kral odasını veriyorum. "Kusura bakmayın, siz yatak."

Morgan kolunu Danni'ye doluyor ve sıkıyor. "Bizim için sorun değil. Birbirimizi seviyoruz."

Danni o kadar ikna olmuş görünmüyor ama şikayet de etmiyor. Yemek yediğinden beri biraz daha az huysuz görünüyor. Belki de bütün yolculuk boyunca açtı. Ya da belki onu yine yanlış anlıyorumdur.

Dadi'nin sesi beynimde dolaşıyor, *Hintli kızlar daha az karmaşık.*

Evet, Dadi, biliyorum. Navya'nın ruh hali muhtemelen değişken değildir. Muhtemelen hep aynıdır, hep aynıdır.

Kulağa sıkıcı geliyor,

Sanırım ne istediğimi bilmiyorum.

Kızıl saçlı kadının talimatları doğrultusunda asansörlere doğru ilerledik, Danni önümdeydi, parlak saçları her adımda salınıyor ve şortu ince, atletik bacaklarında dalgalanıyordu.

Evet, biliyorum. Adı Danni. Pembe Hello Kitty tişörtlerini ve çiçekler ve diğer pastel şeyler ve ara sıra ruh hali değişiyor, ama Nasıl kod biliyor, bana meydan okumaktan korkmuyor ve ben de savaşmadan pes .

Asansörün kapıları kapanıyor ve bizi hayatımız pahasına güvenmemiz beklenen makaralar üzerindeki küçük kutuya hapsediyor. Danni'nin müdahaleci

Kablonun kopup bizi ölüme göndereceğini mi düşünüyorsun?

"Asansör beş ay önce denetlendi." Sertifikayı gösteriyorum. "Güvendeyiz."

Yine tek kaşını kaldırarak bana bakıyor, ifadesi zarif, güzel bir şekilde huysuz.

Hayatlarımız bozulmadan üçüncü kata çıktık. Kızlar odada durdu 305. Drew ve ben 307 numaralı odaya ayrıldık.

Anahtar kartını kilidin önünde gezdiriyorum ve klik sesini dinliyorum.

"Bu gece yüzme havuzuna gitmek ister misiniz çocuklar?" Morgan soruyor, belli ki yolculuktan benim kadar yorulmamış. Yolcu olmanın faydaları var.

"Yorgunum," diyorum. "Yarınki not alma işi için dinlenmem gerekiyor."

"İyi o zaman. İyi geceler." Danni'yi odalarına kadar takip etmeden önce Drew'a sırtıyor.

Ben gidiyorum, Drew arkamdan geliyor ve bavulu sahte parke zeminin üzerinde gürlüyor. Tam pencerenin yanındaki yatağa yığılmak üzereydim ki Drew beni itip yatağın üzerine atladı.

"Pencerenin yanındaki yatağı  a ırıyorum." Ayaklarını bileklerinden ve ellerini ba ının arkasında kavu turuyor.

"Dostum."

"Klimanın yanında uyumam gerekiyor. Astımım var." Bundan ilk kez bahsediyor. Yalandan  ks r yor.

"Tamam, birincisi, nerede uyudu um umurumda değil. İkincisi, beni bir daha zorlama. Asla. Ve    nc s , Morgan senden ho lanıyor."

Drew bana sanki babamın bana hiç   retmedi i ama Bengaluru'da ya arken   rendi im Kannada dilini konu uyormu um gibi bakıyor. Ne olursa olsun, ben İngilizce konuşuyorum ve o hala cama vuran bir sinek kadar  a kın görünüyor.

"Senden ho lanıyor," diyorum tekrar.

"Bu mümkün değil. Yapbozları çok sık bir araya getirmiyorsun, değil mi?" Daha da yaltaklanmak için el hareketleri yapıyor.

Yata ıma d  t m. Banyonun yanındaki. "Bunu söyleyen birini hiç duymadın mı?"

"Anahtar kilide girer.  ivi tahtaya girer. Zimbalar zımbalayıcıya girer."

Arkama yaslanıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bu gelişi."

"Konuşma şekillerini sevmiyorum. Kesin değiller ve kafa karı ıklı ına yol açıyorlar. Kanıt A: Neden bahsetti iniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Drew'a iyice bakabilmek için dirseklerimin üzerinde y kseliyorum. "Senden ho lanıyor."

"Ve ondan ho lanıyorum."

"Senden ho lanıyor."

Drew şiddetle titriyor.

"Ne? Sence seksi değil ?"

"İnsanların  irin görünmek uğruna uzun süredir devam eden dilbilgisi kurallarını  i nemesinden ho lanmıyorum."

"Sen imkansızsın."

Drew kak llerini geriye itiyor ve bana göz kırıyor.

"Yolculuk boyunca seninle flört etti. Onu koltuk de ne i olarak kullanmanıza izin verdi ve sa ınızdaki çapakları topladı. Sana nasıl g l msedi ini gördün mü?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Demek ki sana karşı romantik hisleri var."

"İlk seferinde bu şekilde söylemeliydin. Ancak, bunların konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

Ellerimi kaldırıp tekrar . "Benimle bir ilgisi yok. Açıkça habersiz olduğun için bilmek isteyebileceğini düşündüm."

"Bu konuda ne yapmam gerekiyor?"

"Sen de flört edebilirsin."

"Hiç kimseyle flört etmedim. Lütfen madde madde önerilerde bulunun."

"Ona güzel görüldüğünü söyle. İyi bir yazılımcı olduğunu düşündüğünü söyle. Onunla ilgilendiğini bilsin. Eğer ilgileniyorsan tabii."

Drew düzenli listemi özümserken klima gürültülü bir şekilde çalışıyor. Sonunda "Karşı değilim," dedi.

Başımı kaldırıyorum. Drew şimdi oturuyor, dirseği dizinde ve çenesi yumruğunun üzerinde.

"Danni'yi öptüm."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Cinsel gücümüzü karşılaştıracığımız zaman bu mu?"

"Hayır. Sadece birine söylemek istedim." "Neden?"

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum. Ve şimdiden pişmanım. "O da seni öptü mü?"

"Evet. Ama sanırım benden nefret ediyor."

"Sizce neden size karşı yoğun ve tutkulu bir nefret hissediyor?"

"Öncelikle, bana Morgan'ın sana baktığı gibi bakmıyor."

Drew benimle göz göze geldi. Çarkları dönüyor. Sanırım sonunda birinden "hoşlanmanın" ne demek olduğunu anladı. Ben babalık görevimi yaptım.

"Bence bunu yapmalısın," dedi Drew ve ardından sırt üstü döner, ayak bileklerini çaprazlar, ellerini başının arkasına koyar ve tavana doğru sırtır.

Chapter 23

Danni

Chai World'ün ilk günü beklentilerimi karşıladı. Etrafta boyunluk takarak dolaşan ve çeşitli satıcıların hediye çantalarını taşıyan çok sayıda teknisyen vardı. Şablonlama, tarayıcı uyumluluğu, hafif bir mimari için görünüm katmanının birleştirilmesi hakkında bilgilendirici, ancak kuru tartışmalar. Chance bunun üzerine giderdi.

Chai geliştirmeyi bir üst seviyeye taşımayı vaat eden yeni bir şablonlama çerçevesi olan Latte hakkında bir teknoloji merkezinde öğle yemeği yiyorum. Hiç etkilenmedim. JetAero'nun şirket içi, denenmiş ve doğru şablonlama motoru FLUB ile devam edeceğim. Kulağa geldiği kadar iyi, ama ben bizim yeni bir şey kullanmak için uygulamalar. Böyle bir şey olmayacak. Bunu yapmak harcamalar açısından ağır, kâr açısından hafif olacaktır ve JetAero'nun amacı da budur. Kâr. Ki bu iyi bir şey. Bana bu şekilde ödeme yapıyorlar.

Saat altıda acıkmıştım ve dizüstü bilgisayarına bir sürü not yazmaktan ellerim uyuşmuştu. Son seansından topallayarak çıkarken telefonum çalıyor. Grup mesajımız. Morgan nerede buluşacağımızı bilmek istiyor. Bir yere karar veriyoruz ve akşam yemeğini otelde yemeye karar veriyoruz.

Drew eve dönüş yolculuğu sırasında kübitler hakkında az bilinen gerçeklerle bizi eğlendiriyor. Kuantum hesaplama hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmediği ortaya çıktı. Gevezelik etmesine izin veriyorum. Chance ve ben konuşmak zorunda kalmayacağız.

Artık Bedhead Becky için üzülmiyorum. Üzgün olmak önemseydiğim anlamına gelirdi ve dün gece kuş tüyü bir yastığa yaslanmış uyurken,

Umurumda olmadığına karar verdim. Beni öpmesinden bir gün sonra dar kırmızı elbiseli bir kadınla yatmasına neden üzüleyim ki?

Bu Chance'le iyi geçinmek istediğim anlamına mı geliyor? Hayır, çünkü hâlâ benim kriptonitimi kullanıyor. Basit, boğucu bir "Danni" ve ben yine bir yığın baygınlık içinde yüzüyor olacağım ve o sularda yürümek istemiyorum. Bir oyuncuyla değil.

Chance, Chance'i yapabilir. Kendini Chancelings ile çevreleyebilir. Ben burada dürüstlüğümü koruyor olacağım.

Otele , Morgan ve ben odamızdaki eşyaları boşaltmak için durduk. konferans şekerlemeleri ve sonra doğruca Toasties'e gidiyoruz. Drew zaten orada U şeklinde bir stand tutuyor.

Toasties'in alçak ışığı modern mekâna daha sıcak bir hava katarken, sohbetin ılımlı gürültüsü de mekâna canlılık katıyor. Bir bar uzanıyor odanın bir tarafında. Arka duvar boyunca uzanan parlak ışıklı sahnede bir mikrofon ve karaoke düzeneği bulunuyor. Teknisyen bir kız mikrofonun başında, kordonunu takmış, nefes nefese, neredeyse var olmayan bir sesle "Careless Whispers" şarkısını söylüyor.

Morgan, Drew'a doğru kaydı. Aramızda geniş bir bırakarak yanına oturuyorum. Karşımda Chance'in olması gereken yerde boş bir alan var.

"Chance aşağı gelmiyor mu?" Ben soruyorum.

"Delta Droidleri Pembe Giyer filmindeki Azura'ya benziyorsun," diyor Drew, bakışları Morgan'ın üzerinde sabitlenmiş bir halde.

Ona yan gözle bakıyor. "Um.

Tamam." "Bu anime. Animeleri severim."

Morgan'ın şaşkınlığı bir sırtışa dönüşüyor. Kıkırdıyor. "Bir ara izlememiz gerekecek."

"Sadece kitap halinde."

"Belki bana okuyabilirsin."

"Bu senin kadınlık hormonlarını harekete geçirir mi?"

"Belki," diye cevaplıyor ağırbaşlı bir şekilde.

"Yani Chance gelmiyor mu?" Morgan ve Drew arasında yaşanan tuhaflığı aşmak için soruyorum.

"Telefonumda bir resim bulabilirim." Cebinden telefonunu çıkardı ve işaret parmağını ekrana dokundurdu. Birkaç saniye sonra telefonu Morgan'a uzatır. Sırtışı tam teşekküllü bir gülümsemeye dönüşüyor. Sanırım Chance bizimle yemiyor.

Morgan, Drew'a daha da sokuluyor.

"Sipariş verebilir miyiz?" Tekrar deniyorum.

"Daha fazlasını görebilir miyim?" Morgan sorar. Pembe Delta Droid Azura'nın resimleri arasında gezinirken telefonuna dalıp giderler.

Onlar habersizken, bir garson yaklaşır. Üzerinde tost makinesi ve iki şarap kadehi bulunan bir Toasties tişörtü giyiyor. Kısa saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ama yüzünün etrafındaki teller kaçmış. Zor bir geceydi sanırım. Chai Dünyası katılımcıları zorlu bir kalabalık.

"Ben Elaine. Bugün siparişlerinizi ben alacağım. İçecek bir şeyle başlayabilir miyim?"

Ne Drew ne de Morgan onu tanımıyor, bu yüzden herkese su ve üç "The Works" nacho meze tabağı sipariş ediyorum. Birkaç dakika sonra ellerinde sularımızla geri dönüyor, ben de kendimi üçüncü teker gibi hissederek yudumluyorum.

Ve sonra kalbim duruyor. Yeniden çalıştırmak için bir bardak su içiyorum, işe yarıyor. Minimal olarak.

Chance siyah kovboy şapkası, koyu renk kot pantolonu ve timsah derisi çizmeleriyle bu tarafa doğru ilerliyor, gizemli ve heykelsi görünüyor ve bar ışıkları köşeli çenesine yansıyor kadar mükemmel tıraş olmuş. Sanki ben de Bardağımdaki su damlacıkları, bir su birikintisine kaymak yerine tutunmak için elimden gelenin en iyisini yapmam dışında.

Yanımda durdu, şapkasını çıkardı, eğildi ve "Merhaba hanımefendi" dedi. Aptalca ve garip olması gereken bu söz, birinin bana söylediği en seksi şeydi. Bakışlarımı hiç düşürmeden kabine süzülüyor ve şapkasını damlayan su bardaklarından uzak bir yere koyuyor. Çenemi tutmak için dirseğimi masaya dayıyorum. Şapka tarafından ezilmiş olmasına rağmen saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş görünüyor, bukleler ustalıkla kıvrılıyor. Chance biraz fazla olabilir ama nasıl toparlanacağını iyi biliyor.

Yere bakıyorum, için için yanan bakışlarına dayanamıyorum.

"Yaşasın, herkes burada." Morgan çantasından örnek çay kutusunu çıkarıyor, kapağını açıyor ve Drew'a uzatıyor. "Paylaşmaya karar verdim."

Drew kutuyu burnuna doğru kaldırır ve nefesini içine çeker.

"Yirmi dört adet ayrı ayrı paketlenmiş çay poşeti var," diye ekliyor Morgan. "Herkes altı tane alıyor."

Drew ikramları karıştırmaya başlar. "Ben bayat çay içmem," diyor Chance.

Morgan son derece kırgın görünüyor. "Her poşet ayrı ayrı paketlenmiştir," diye yineliyor.

"Çay yapraklarının tortularını tutan ağartılmış kağıtta."

Nedense bu onu daha az rahatsız ediyor. "Tamam, ay zppesi."

"Ben bir çay zppesiyim. Babam tüm çayını taze, gevşek yapraklar ve paslanmaz elik bir çay demliği kullanarak yapar. Buna bir kez sahip oldunuz mu bir daha asla geri dnmezsiniz."

"Bir ara bize işte taze çay yapmalısın," diyor Morgan ve sonra gözleri açılıyor. "Kitap raporlarımız sırasında servis etmelisin! Chai Dünyası bilgilendirme toplantısı için taze chai."

şapkasının kasesini tutuyor, ağzını birkaç santim kaldırıyor sonra masaya geri bırakıyor. "Aslında bu iyi bir fikir."

Gözlerim Chance'in iyi şekillendirilmiş eline takılıyor. Morgan'gözleri kovboy şapkasında. "Senin gibi bir adam nasıl kovboy olur?" diye soruyor.

"Kaliforniyalı bir adamdan mı bahsediyorsun?" "Uh...tabi."

"Bir yıldır Austin, Teksas'ta çalışıyorsun ve sık sık yerel barlara gidiyorsun." "Geniş bir ağ atmak için," diyorum.

Chance, küçümseyici ses tonumdan etkilenmeden meydan okuyan bakışlarımı kabul ediyor. "Hayır. En yeni dansları öğrenmek için."

Onu kovboy çizmeleriyle dans pistinde eğlenirken hayal etmeye çalışırken ona sırtıtıyorum. "Bunlar gerçek timsah derisi mi?"

"Caiman."

"O da ne?"

"Büyük bir kertenkele. Eve sığır derisinden çizme getirsem Dadi ıldırır. Kertenkele drmemden de ama sanırım bunu daha az nemseyecektir."

"Hindistan'a geri dönmeyi mi planlıyorsun?" Bu düşünce beni tedirgin ediyor.

Bu da beni biraz daha tedirgin ediyor.

Garsonumuz kocaman bir tepsi tutarak araya giriyor. "Size içecek bir şey mi?" diye soruyor Chance'e.

"Coke Zero," onun yerine ben cevap veriyorum.

Bana sırtıtıyor ve sonra gözlerini Elaine'e çeviriyor. "Evet, o."

Tepsisini masanın kenarına koyuyor ve yiyeceklerimizi boşaltıyor, nacho cipsleri ve tüm soslarla dolu  tabak.

"Sana bir şey getireyim mi tatlım?" diye soruyor Chance.

Drdmze yetecek kadar yiyecek olan nacho dağlarına göz atıyor. "Belki paylaşabiliriz?" diye soruyor bana.

"Elbette," diyorum.

"Sana bir tabak daha getireyim. Ve şu Coke Zero'yu." Tepsiyi kolunun altına sıkıştırıyor ve siparişlerini almak için başka bir masaya koşuyor.

Saatte birkaç yüz kalori yaktırdığına inandığım yeni teknolojileri öğrendiğimiz bir günün açlığıyla hiç utanmadan yemeğe gömülüyoruz. Biz ağzımızı doldururken kimse konuşmuyor. Yemekler bitene kadar iyi bir Garson Chance'in kolasını getiriyor. Pipetini içine uzun bir yudum almak için duraklar. Sonra çatalını ve bıçağını kapıp tabağına bir nachos boşaltıyor.

"Bugün öğrendiklerimiz hakkında konuşalım mı?" Morgan ağzı yarı dolu bir şekilde soruyor.

Chance ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz. Gözlerimiz kilitleniyor ve sırtıyoruz.

Buz yavaş yavaş erirken kalbim bir bardak su gibi ısınıyor. Hâlâ soğuk ama o kadar da soğuk değil.

Drew ve Morgan anime hakkında kendi aralarında konuşuyorlar. Morgan, Hello Kitty koleksiyonuma hiç göz atmamış olmasına rağmen aniden bu konuda her şeyi bilmek istiyor. Bu oldukça büyük bir sıçrama ama aralarında bir elektrik var ve bunu bozmayacağım. Bu durumda Chance'le bana yemek yemekten ya da bir şeyler bulmaktan başka bir şey kalmıyor. Gerçi bu gece sessiz. Her zamankinden daha çekingen. Belki de bu onun kovboy kişiliğidir. Bunu umursamıyorum.

Tabaklarda sadece birkaç nacho kaldığında, arkamıza yaslanıp karnımızın tadını çıkarıyoruz ve Karen saçlı orta yaşlı bir kadının karaoke sahnesinde "Flashdance...What a Feeling" şarkısı için çırpınısını izliyoruz.

İşi bittiğinde ve coşkusuz alkışlar azaldığında, Chance şapkasını alır, tek kelime etmeden kabinden kayarak çıkar ve karaoke ekipmanını yöneten adamın yanına gider.

Morgan bana doğru döndü. "Şarkı mı söyleyecek?"

Görünüşe göre yapmaya niyetlendiği şey tam olarak bu. Müzik görevlisiyle birkaç dakika konuştuktan sonra mikrofona doğru yürüyor, kovboy şapkası yerinde duruyor ve çizmeleri spot ışıklarının altında parlıyor.

Müzik yumuşak bir şekilde başlıyor, bir keman yükselip alçalıyor ve gitar onun altında hafifçe tıngırıyor.

Ağzını açtığında, Morgan ciyaklıyor. "Aman Tanrım, şarkı söyleyebiliyor!"

Hiç yapabilir mi? Şaşırtıcı bir şekilde, tanıdığım bir şarkı. "I Hope You Dance" yüksek sesli bir bayan tarafından. Ama Chance'in versiyonu alçak, bas büyüleyici, bir notadan diğerine akan nağmeler iliklerime kadar işliyor.

Nakarata söylüyor ve ben Cloud Cuckoo Land'deyim ve Prenses Unikitty "Aklına bir şey gelmesin" diyor. Ama bende onlardan çok var. Hepsi de

Chance'in dudakları benimkilerde. O zengin, tüylerimi diken diken eden sesiyle bana ninni söyledikten sonra onu tekrar öpme düşüncesi neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Danni." Bu bir kadın sesi. Chance'in değil, ki bu hayal kırıklığı.

Gözlerimi açıyorum.

Morgan kıs kıs

güler. "Ne?" Ben

soruyorum.

"Gözlerin kapalıydı."

"Ben uyuyordum. Beni neden ?" "Sen öyle diyorsan."

". " Bu kadarla bırakıyorum çünkü konuşmamız karaoke sahnesinden gelen işitsel mutluluğu bastırıyor.

Sesi nakaratın tekrarına dönüşüyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor. Sanki tam yanımdaymış gibi, sesi yanağımı okşuyor, beni bir Şansölye'ye dönüştürüyor.

Böyle bir olamaz.

Gözlerimi ondan ayırıp suyumunu alıyorum, pürüzsüz bardak serin ve terli bir şekilde dokunuşumun altında. Bir an için yanağıma bastırıyorum ve sonra uzun bir yudum alıyorum. Daha fazla buza ihtiyacı var. Buz küpleri. Bir sürü buz küpü. Ama bizim Garson hiçbir yerde bulunamadı.

Chance mikrofonu tekrar sehpa'ya yerleştirdikten sonra Drew bana "Dışarı," dedi. "Sırada ben varım."

Drew'un sağır bir tonda söylediği şarkının anısı beni alarma geçiriyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Morgan için bir şarkı söyleyeceğim."

Morgan ellerini kavuşturur ve kayıtsız bir şekilde ışınlanır. O uyurken Drew şarkı söyleyerek minibüsü ihlal ediyordu, yüzden gülümsemesini alt üst etmek üzere olduğundan haberi yoktu.

"Belki de sen burada mikrofondan çok çok uzakta otururken Chance'e söyletmelisin" diyorum.

Bana kararlı bir şekilde bakıyor. "Çekil."

Kararlı bir inekle tartışacak biri olmadığım için, Drew'un Morgan'ın ve Toasties'teki herkesin önünde kendini aptal yerine koyabilmesi için dışarı çıkıyorum. Chance'e doğru ilerliyor, kısa bir tartışma yapıyorlar ve sonra Drew mikrofonu alıyor, kendinden çok emin görünüyor. Morgan'ı uyarmayı düşündüm ama çok memnun görünüyordu. Hayal kırıklığı yaratma işini Drew'a bırakıyorum.

Müzik hafif tıngırtılarla başlar, ardından ağır davullar ve Daha tiz bir gitar. Anında tanıdım. Dünya gezegeninde kim tanımaz ki?

Drew "Achy Breaky Heart" şarkısına başlıyor, çılgınca akortsuz söylüyor ama doğru ritimleri tutturuyor. Utanç içinde kabine çöküyorum, ancak keçe kovboy şapkası giyen uzun boylu, yakışıklı adam tarafından çağrılıyorum. Chance elini uzattı. "Dans etmek ister misin?"

Kesinlikle
reddediyorum.

"Hadi, Danni."

İşte oldu. Ve bir anda sıcak tavada tereyağı oldum. Ama hala dans etmek istemiyorum.

", Danni," diye cesaretlendiriyor Morgan. Bunu söylerken o kadar da baygın değildi. Kabinden dışarı fırlıyor ve sahnenin önünde en iyi grup pozisyonunu alıyor.

"Ben sana öğretirim," diyor
Chance. Benden hâlâ hayır
cevabı.

Diz çökmüş, bir ön kolu kalçasında, diğer elini uzatmış, şapkasının siperliği altından gözleri görünüyor. Daha önce hiç kimse benim için. Hem de siyah bir kovboy şapkasıyla. Bu kararlılığımı kırıyor. Elini tutuyorum ve beni dans pistine çekmesine izin veriyorum, orada birkaç orta yaşlı dinleyici ağırlı bir dans molası veriyor.

Chance benimle omuz omuza duruyor. "Bu öğrendiğim ilk line dansı" diyor ve sonra bana hareketleri anlatmaya başlıyor. Sağa adım at, grapevine yap, grapevine sola geri dön, ileri yürü, sonra geri dön ve dön. Temel olarak bu kadar.

Merhaba, benim adım Danni. Tam bir aptalım. Yüzümden bu anlaşılıyor ama Chance'e ayak uydurmaya çalışıyorum. O kadar konsantre oluyorum ki Drew'un nakaratı ne kadar kötü söylediğini fark etmiyorum bile. Şarkı bittiğinde odayı hafif bir alkış tufanı kaplıyor. Drew sahneden iniyor ve Morgan kollarını onun boynuna atarak üzerine atlıyor.

"Gördün mü?" Chance diyor ki. "O kadar da zor
değilmiş." "Austin'deki barlarda insanlar böyle mi
yapıyor?" "Bazen."

"Şey, biraz etkilendim."

Parmak eklemiyle çeneme vuruyor. "Birazcık mı?"

Morgan bana çarptı. "Yüzmeye gidiyoruz. Katılmak ister misin?"

Chance sertleşiyor. Neden olduğundan emin değilim. Belki de reddedeceğimi düşündüğü içindir? Şey, bikinimi paketlemedim. Kesinlikle Chance'i hayatındaki seçimlerinden pişman için değil.

"Elbette," diyorum.

Chance rahatlıyor. Elini sırtıma koyuyor ve beni Drew'un hesabı ödeyeceğini söylediği masaya doğru yönlendiriyor.

Morgan ve ben onlar olmadan odamıza döndük ve hemen operasyona başladık: Salyalarını akıt.

Bavulumu karıştırırken Morgan, "Chance'le aranızda ne var?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "? Drew'un üzerine salyalarını akıtan sensin."

"Var. Sen. Gördün mü? Onun. Karın kaslarını?" "Ne yazık ki."

"Ve , biraz masum, bu da çok tatlı." "Yani her şey onun vücuduyla ilgili değil?"

Suçluluk duygusu Morgan'ın omuzlarını çekiştirir. "Tam olarak değil."

"Drew'un kalbini kırma," diyorum, aniden ve açıklanamaz bir şekilde sinir bozucu iş arkadaşıma karşı korumacı hissederek.

Morgan elinde ipli bikinisiyle banyoya koşar. Kapıyı kapatmadan önce kafasını dışarı uzatır ve şöyle der: "Yapmayacağım. Ama ne derler bilirsin. Atlanta'da olan Atlanta'da kalır."

Kaşımı kaldırıyorum. "İnsanlar böyle mi diyor?"

Morgan banyoya girmeden önce "İstiyorum," diyor.

İkimiz de eşofmanlarımızı ve tişörtlerimizi giydikten sonra havuza gidiyoruz. Çocuklar kısa süre sonra mayoları ve tişörtleriyle geliyorlar. Basamaklardan sıg kısma iniyorum ve parmak uçlarımı suyun yüzeyinde gezdirirken tembel daireler çiziyorum.

Chance'e fark ettirmeden bakıyorum. Gömleğini çıkarırken beni görmezden geliyor.

Havuzun parlak ışıkları altında, üst yarısı tümüyle sergileniyor, her kası güçlü ve belirgin ve patlıyor. Dizlerimin çözöldü ama su beni yakaladı. Aşağıya batıyorum ve derin uca doğru kürek çekiyorum. kendimle ciddi bir konuşma yaptım.

Morgan'ın söyledikleri kesinlikle doğru değil. Atlanta'da olanlar 'da kalmaz. Hafıza bankalarında uzun süre kalır. Örneğin, üstsüz Chance sonsuza dek bilincime kazındı. Bir yere gitmiyor. Yetmiş yaşına gelsem bile.

Mantıklı bir şekilde düşündüğümde, Chance'e duyduğum fiziksel çekimin beni ele geçirmesine izin verirsem ve dudaklarımın onun dudaklarına yaklaşmasına izin , Çarşamba öğleden sonra onunla beş saat boyunca arabada mahsur kaldığımda büyük bir pişmanlık duyacağım.

Drew, objektif olarak oldukça görünüyordu, suya gülle atıyor ve ardından Morgan daracık bikinisiyle suya giriyor. Anında Drew'a tutunur ve onun kendisini havuz boyunca çekmesine izin verir, ardından omuzlarına tırmanır ve "Tavuk!" diye bağırır.

Chapter 24

Danni

Chance'in omuzlarındayım. Çok, çok güçlü, çıplak omuzlarında. Çıplak bacaklarım onun çıplak boynuna değiyor. Umarım su güvenliği protokollerini biliyordur çünkü bayılabilirim ve kalp masajı yapmasını istediğim kişi o.

Hayır, . Kapa çeneni, Danni.

Ben aşırı duyusal yüklemeye alışmaya çalışırken, Morgan bana uzandı, pençeleri tam saldırı modunda. Drew onun hücumunu kolaylaştırıyor, sarkık perçemleri alnına yapışmış, hafif bronz teni kristal mavisi suyla tezat oluşturuyor. Bir de baktım ki Morgan'ın elleri üzerimde, pazularımı kavırıyor ve beni Chance'ten ayırmaya çalışıyor. Bacaklarımın 'i bırakmaya hiç niyeti yoktu. Asla. Çocuklar bize tezahürat yaparken beceriksizce , Morgan kıkırdıyor ve ben tek başıma onun ölümüne odaklanıyorum.

Anlaşılan benden daha güçlüydü ya da Chance'in ayağı kaymıştı. İkisinden biri ya da ikisi birden, çünkü dengemi kaybediyorum ve yüzüstü havuza düşüyorum.

Fokurdayan suyun sesi beni ele geçiriyor ve boğulmamak için burnumdan hava üfleyerek sese katkıda bulunuyorum. Güçlü eller belimi kavrayıp beni yukarı çekene kadar bir kasenin içindeki balık gibiyim. Su yüzümden dökülürken, gözlerimi deriyle açıyorum. Bir sürü deriyle. Kaygan ve ıslak, iyi tanımlanmış kasların üzerinde kalıplanmış. Elleri hâlâ belimi kavrarken yüzüm Chance'in göğüs kaslarına sadece birkaç santim uzaklıkta.

Ona bakıyorum. Su alnından ve yanaklarından aşağı süzülüyor, elmacık kemiklerini ve sağlam çenesini . Sırılsıklam olmuş ve parlayan dudaklarını yalıyor. Neredeyse tatlarını alabiliyorum.

Sırıttıyor. "Bu tanıdık geliyor."

Hepsi çok tanıdık, ama kodumu bozan bir oyuncuya aşık olmaktan hayır gelmez. "Hayır değil," diyerek ellerinden kurtuluyorum. Ona sırtımı gösteriyorum ve aklını başına getirmek için kuvvetli çırpınan tekmelerle yunus dalışı yapıyorum.

Bir yılan balığı gibi etrafımda dönüyorum, duvarı itiyorum ve sığ uca doğru yüzüyorum. Yüzeye çıktığımda Morgan, Drew ayaklarının dibindeyken kenarda oturuyordu. Bana bilmiş bilmiş bakıyor, yüzünde bir memnuniyet ifadesi var.

Bana sırtıırken Drew'a "Hadi jakuziye gidelim," diyor. Ona ters ters bakıyorum, bu da sırtışını daha da artırıyor.

Drew havuzdan atlıyor ve Morgan'ı takip ediyor. İkisi de jakuziye giriyor ve Morgan sıcak bir pizzanın üzerindeki erimiş peynir gibi Drew'un üzerine atlıyor. Hemen gözlerimi kaçırdım.

Chance havuzun ortasında, bana bakıyor. Birkaç santim uzaklaşana kadar suyun içinde ilerliyor. Basamaklara tırmanıyorum, güvenli bir zemin buluyorum ve sonra oturuyorum. Chance pes etmeyecek. Beni takip ediyor, havuzun diğer tarafına oturuyor. paslanmaz çelik küpeşte.

Hafif dalgalar suyun yüzeyinde salınırken sessiziz, aramızdaki sessizlik uzadıkça düzleşiyor. Drew sağımda bir şeyler mırıldanıyor ve Morgan kıkırdıyor ama ben bakmaya cesaret edemiyorum. Kurabiyelerimi fırlatabilirim.

Gerçi üstsüz, su içinde ve kalın çerçeveli gözlükleri olmadan Drew daha çekici görünüyor. Sanırım Morgan'ın hayranlığı biraz mantıklı. Ama sakso çekmeyi bitirdikten sonra onunla konuşması gerektiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Onun sorunu, benim değil.

"Bana kızgınmışsın gibi hissediyorum," diyor Chance.

"Kızgın değilim." Çok hızlı , bu da gibi görünmesine neden oldu. Kesinlikle kızgın değilim.

"Tamam. O zaman biraz huysuz görünüyorsun."

Ona "hayır yapmadın" göstermek için başımı sallıyorum. O da gülümsüyor. Göz göze geldiğimizde kıkırdıyor.

"Bu senin şakalarından biri miydi?" "Sayılır."

Göz temasını kesiyorum ve şeffaf suya yeniden odaklanıyorum. "Yani huysuz olduğumu düşünüyorsun."

Chance pozisyonunu ayarlıyor ve dizleri tehlikeli bir şekilde değmeye yaklaşıyor, bu da bana onun sağlam omuzlarında oturmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırlatıyor.

Bedenim ve mantıklı zihnim açıkça senkronize değil. Aklıma güveniyorum. "Bazen biraz huysuz olabiliyorum," diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse Chai World'ün zamanımı iyi harcadığından emin değilim. Bir yanım ofiste sosyal yardım portalı uygulaması üzerinde çalışıyor olmayı tercih ederdi."

"Burada sizinle olmaktan keyif alıyorum," diyor

Chance. Oyuncular oynayacak.

"İyi deneme," diyorum Chance'in dizine, "ama işe yaramayacak."

"İşe yaramayacak olan ne?" Şaşkınlığı sesinden ve muhtemelen yüzünden de belli oluyor ama bedenime onun muhteşem suratına bakma zevkini tattırmıyorum.

"Beni bir Chanceling'e dönüştürmeyeceksin."

Eğer kaşlar ses çıkarsaydı, onunki muhtemelen şu anda gıcırıyor olurdu, ama yine de ona bakmıyorum.

Elimi tutuyor. Gözlerim onun yüzünde. Lanet olsun. "Ne yapıyorsun?"

"Neden benimle konuşmuyorsun, Danni?"

Ve aynen böyle, bedenim tekrar kontrolüm altında. Basamağa doğru geri düşüyorum. Onun ağzından çıkan ismim beni nasıl bu kadar işe yaramaz hale getirebilir?

Sistem kontrolü. Kollar? Hareketsiz. Bacaklar? Değersiz. Kalp? Kırmızıda. Mantık mı? Bulanık. Teşhis raporu: Bedensel işlevlerin kontrolünü yeniden ele almak için doğrularınızı kesin bir şekilde söyleyin.

"Ben senin fetihlerinden biri değilim, Chance. Bu gece takılmayacağız."

"İlişki kurmak istemiyorum," diyor bir iç çekişle. "Ben sadece

"Benden neden nefret ettiğini bilmek istiyorum."

O kadar hızlı dönüyorum ki su havuzun kenarına çarpıyor. "Seni Bedhead Becky ile gördüm."

Neden sırtıyor? Bu hiç komik değil. "Kiminle?"

"Yatak başı Becky. Pazar sabahı. Kıçını zar zor örten kırmızı elbisesiyle."

Chance'in göğsü sıkışır. Başını ellerinin arasına alır ve yüzünü ovuşturmadan önce bir an duraklar. "Bunu gördüğün için üzgünüm."

"Beni öptükten sonra onunla yattığın için mi yoksa seni onunla gördüğüm için mi üzgünsün?"

Chance, ona zar zor dokunduğum o gün ofiste yaptığı gibi geri sıçırıyor. Eğer şimdi dokunursam, kafasında şimşekler çakacak.

Tesla bobini gibi. "Hayır, öyle olmadı. Hiç de öyle olmadı." İfadesini noktalamak için avuçlarını havaya bastırıyor.

"Şansın yaver gitmedi mi?"

"Danni." Zorla söylüyor, kabalıktan eser yok. Bu şekilde da hoşuma gidebilir. "Randevumuzda çok sarhoştı ve nerede yaşadığını bilmiyordum. Ben kanepemde uyurken onun yatağında uyumasına izin verdim."

Herhangi bir şey söyleyip söylemediğini değerlendirmek için ona dikkatle bakıyorum: seğiren bir dudak, gergin bir . Bana yalan söylediğini gösteren herhangi bir şey.

Sadece Chance'e . Aslında kırgın bir Chance.

"Ne düşünmemi bekliyordun?" diye sordum. "İlk buluşmamızda sadece bir şeyler elde etmeye çalışan bir oyuncu olduğunu açıkça belirtmiştin."

Az önce söylediğim gibi annesi babasını Eyfel Kulesi, Pisa Kulesi ve diğer çeşitli Avrupa simgeleriyle aldattığı için *şimdi* gücenmiş durumda.

"Bu fikri nereden buldun?" diye soruyor biraz sakinleştikten sonra.

"Match.com, Christian Mingle, Zoosk, Farmers Only."

Chance'in hafıza bankalarının kilidi açılır ve farkındalık ortaya çıkarak başını tekrar ağırlaştırır. Elleriyle yakalıyor. Tekrar. Bu ona söylenmiş olmalı. Pokerde berbat olurdu.

"Seni bir yalanın içinde yakaladım, değil mi?"

Yüzünü bir kez ovuşturduktan sonra ellerini indiriyor ve vücudunu kaydırarak bana bakıyor. "Neden yanlış bir fikre kapıldığını anlayabiliyorum. Ama ben bir oyuncu değilim, Danni. Ben ruh eşimi arıyorum. Bu yüzden bir sürü randevuya çıkıyorum. Takılmak için değil."

Onun yorumu benim gözümü kırpmamı gerektiriyor. Başka tarafa bakmam gerekiyor. Ancak bunu yaparken, Chance'in yüzü yumuşamış ve gözleri son koruna kadar yanmış, onları daha nazik, daha ulaşılabilir ama daha az seksi hale getirmiştir.

"Ruh eşleri diye bir şey yoktur,"

diyorum. "Randevumuzda da böyle demiştin."

Ona bakıyorum, uzun süreli bakışlarla bedenime güvenmiyorum. "Çünkü bu doğru."

"Aynı değilim. Ve yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım."

"Daha fazla randevuya çıkarak."

"Danni." Husky geri döndü. "Seni örümcekten kurtardığım günün ertesinde tüm randevularımı iptal ettim. Ya da iptal çalıştım. Savannah hiç mesaj atmadı ve ben de onu ekmeyi istemedim. Geriye dönüp baktığımda, yapmalıydım."

İkimizin de vücudu derinlere doğru bakıyor. Chance'in Ön kollarını kalçalarına dayamış, ellerini gevşekçe birbirine kavuşturmuş, parmaklarından su damlıyor.

Damla. Damla. Damla.

Bu benim kararlılığımın sesi. Neden randevularını iptal etsin ki? Bunu bir an düşündüm, sonra bir sopa gibi bana çarptı.

Adrenalin beni yakıyor.

Ayağa kalkarken aceleyle "Yüzmeyi bitirdim," diyorum. "Ben... Ben havlu getirmedim."

"Ücretsiz havluları var." "Tamam. Bir tane istiyorum."

"Danni?"

"Hmm?" Ona bakacakmışım gibi başımı çeviriyorum ama bunu tam olarak başaramıyorum. Çoğunlukla alev alev yanan bir Cheeto'ya bilmediği .

"İyi misin?"

"Harikayım," diye yalan söyledim. "Sadece yorgunum."

"Seninle yukarı gelmemin bir sakıncası var mı?" "Elbette. Uyumak için. Senin odanda."

"Tabii ki."

Beni geçip üç havlu alıyor, ikisini bana uzatıyor ve üçüncüsüyle göğsünü ve bacaklarını siliyor. Yardım edin, gözlerim o havluya ya da havlunun altındaki şeye yapıştı. Flamin' Hot Cheeto durumuna yardımcı olmuyor.

Dönüyorum ve sırtım ona dönük bir şekilde kurulanıyorum, odağım boş jakuziden yere ve sonra tekrar geriye kayıyor.

"Morgan ve Drew çoktan yukarı ," diyorum.

Chance saçlarını kuruturken havlu kumaşların uçuştüğünü duyuyorum. İş bittiğinde, gözlerim yere sabitlenmiş bir etraftan dolanıyorum ve hızla kıyafetlerimi giyiyorum. Havlularımızı hazneye atıyoruz ve sonra Chance benim için kapıyı açar.

Lobi buz gibi, tam da ihtiyacım olan şey. Yüzümü serinletiyor ve Asansöre doğru giderken adrenalin. Sessizlik içinde yukarı çıkıyoruz, Chance arka duvara yaslanıyor, ben ise sabırsızlıkla kapının açılmasını bekliyorum. Önce kendi kapıma ulaştım ve kapıyı çaldım. Morgan anahtar kartımızı aldı. Benimkini şifonyerin üzerine bırakmıştım.

Birkaç saniye sonra gözümü gözetleme deliğine dayayıp kapıyı tekrar çalıyorum. , Chance'in şansı daha yaver gidiyor. Anahtarını getirmiş olması yardımcı oldu.

Kart.

Otel odasında kaybolmadan önce "İyi geceler, Danni," diyor.

"Hayır!" diye sesleniyor karanlıktan bir ses, Drew'un birisi onun kodunu sorguladığında çıkardığı sese ilginç bir şekilde benziyor.

Chance koridorda iki ton açık renkte görünerek yeniden ortaya çıktı. Gözlerini kocaman açarak bana ve sonra odasına doğru geri dönüyor. "Benim-

" Çantası odadan dışarı fırlar ve karnına çarpar. Saniyeler sonra, bir bavul koridora yuvarlanıyor. Ve sonra bir tane daha. Kapı suratına çarpıyor ve Chance, her zamankinden daha hafif, gözlerini benden valizine ve sonra tekrar bana çeviriyor.

Karışık bir ses ikimizin de gözlerini kapının alt tarafına yönlendiriyor. Oda anahtarım aralıktan kayıyor.

Şans

"Şimdi ne olacak?" Danni soruyor. "Onları yalnız bırakacağız."

Danni, sessiz bir halı ile kaplı uzun koridordan aşağıya bakıyor geometrik desen. Gözleri tekrar bana döndü. "Yani, iki yataklı bir odaları var."

Tabii ki bunu biliyorum. Drew kapıyı suratıma çarptığında aklıma gelen ilk şey buydu. Ve bir çözümüm yok. Sadece Danni ile aynı yatağı paylaşmanın uygunsuz olduğunu biliyorum. "Minibüste uyuyabilirim."

"Kırbaç darbeleriyle uyanırsınız ve boynunuza eşofman giymek zorunda kalırsınız."

"Yerde uyuyabilir miyim?"

Danni bir an düşünür ve sonra gözlerini sıkıca kapatır.

"Rahatsız edici düşünceler mi?"

Başını sallıyor. "O katta olan her şeyi görebiliyorum, kusmuk, yeni yürümeye başlayan çocuk kazaları ve yapışkan bir iz bırakan yetişkin şeyleri dahil ancak bunlarla sınırlı değil. En çok da bu sonuncusu."

"Neyse sahte ahşap, böylece sterilize edebiliyorlar."

"Ama yapıyorlar mı?"

"Riske girmeye hazırım."

Danni kararsız görünüyor ama başını sallıyor. Sanırım aynı odayı paylaşıyoruz. Bavullarımdan birini aldı. Ben de diğerini alıyorum ve kapısına doğru yuvarlıyoruz. Klık sesini duyana kadar kartı tarayıcının önünde tutuyorum ve sonra isteksizce içeri giriyoruz.

Söylentiler doğru. Sadece bir yatak var. Pencerenin yanında bir masa ve iki sandalye ve diğer tüm standart olanaklar. Yatağa doğru yuvarlandım. Pencereye bakıyorum ve bir sandalyeye bakıyorum çünkü vücudumla ne yapacağımı bilmiyorum. Danni arkamdan, "Ben duş alacağım," diyor.

Onu görmek için dönüyorum. Islak saçları, su lekeli koşu ayakkabıları, berrak teni. Hepsi geri geliyor. O iki parçanın içinde nasıl görüldüğü, karın kaslarının hafifçe belirginleşmesi. Omuzlarımdaki ağırlığı, göğsüme bastıran yumuşak bacakları, ellerimi üzerlerinde gezdirmem için bana yalvarıyor.

Ben bir centilmendim. Sadece düşmesini engellemek için ona tutundum. Ama sonra ayağım kaydı, bu da bana onun sıkı belinden tutup sudan çıkarmak için bir bahane verdi, ikimiz yüz yüze, sırlıslık ve nefessiz kaldık.

"Tamam o zaman," diyor ve beni Danni hayalimden uyandırıyor.

Ne zamandır ona bakıyordum? İkimiz aynı odayı paylaşıyoruz ve ben bir sürünge gibi davranıyorum. Buna için iyi bir yol değil. "Keyfini çıkar," diyorum, her ne kadar beni hiç de öyle hissettirmese de rahat olmaya çalışarak.

Danni çantasını alıp banyoya giriyor ve suyu açıyor. Ses beni biraz rahatlatıyor. Biraz mesafe katıyor. Bir tampon.

Gözlerim uzaktan kumandada. Bir sandalye talep etmeyi düşünüyorum. Yatağı dürtüyorum.

Yastık tabanı yumuşak. Danni'nin sıkıdığı zamanki gibi.

Zeminin de rahat olduğuna eminim. Sırt üstü yatıp ellerimle başımı destekleyerek denedim. Çok rahat. Ve sert. Ve soğuk.

Oturuyorum çünkü hareketsiz yatmaya dayanamıyorum, sonra oturmaya da dayanamıyorum, bu yüzden ayağa kalkıp odada volta atıyorum.

Danni'nin yanında yatarken bütün gece Danni'yi düşüneceğim, yine de bir rahatsızlık uçuşumuyla ayrılacağım.

Minibüs daha uygun bir seçenek gibi görünmeye başladı.

Tabii...

Telefonu aldım ve aradım. Güler yüzlü bir kadın cevap veriyor. "Hiç karyolanız var mı?" diye soruyorum.

"Korkarım ki hayır. Tamamen doluyuz ve hepsi kullanılıyor."

"Fazladan bir ya da iki battaniyeye ne dersiniz?"

"Eminim bir tane bulabilirim. Birine söylerim getirir."

Ona teşekkür ediyorum, telefonu kapatıyorum ve yastığın üstüne tünüyorum, bu yatağı paylaşıydık Danni'nin vücuduma sarılacağı gibi vücudumu sarmasının tadını .

Ayağa fırladım ve volta atmaya devam ettim. Sadece bir kızı bir kez öptüm. Tüm vücudumla sarılmak ve diğer şeyler için çok erken. Ne yapacağımı bilir miydim ki?

Danni'yle, sanırım bu doğal olarak gelirdi. Düşünmeme bile gerek kalmazdı. İçgüdülerim devreye girer, ellerim boynu ve köprücük kemikleri boyunca ilerler, ağızlarımız sonsuza dek birbirine yapışır, bırakamazdım.

Duş kapanıyor ve ani sessizlik yakalanmış gibi hissettiriyor. Sandalyelere doğru koşuyorum, birini seçiyorum ve yerleşiyorum. Telefonum hâlâ diğer odada. Ellerimle yapacak hiçbir şeyim yok. Televizyonu açmalıyım.

Banyo kapısı açılır ve Danni çiçekli pijama altı ve bol pamuklu bir üstle görünür. Saçları beyaz bir havluya sarılmış, pembe yanakları tüm dikkati üzerine çekiyor. Sabun ve şampuan kokuları Danni'nin gözlerinden önce beni buluyor.

Gariplik ikimizi de sessizleştirdi. Kumandayı kapıp televizyonu açarak bu boşluğu dolduruyor. "Bir şey izlemek ister misin?" diye soruyor bana bakmadan.

"Klor gibi kokuyorum."

"Klor gibi kokarken bir şeyler izlemek ister misin?"

"Sanırım klor gibi kokmamayı tercih ederim." Beynim ve ağızım işbirliği yapmıyor. Sanırım bir duşa ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışıyorum.

"Duş almak ister misin?" Danni benim için söyledi.

Başımı sallayıp yanından geçiyorum ve kendimi banyoya kapatıyorum. Sonra pijamalarımın ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. Böylece, ortak alanımıza geri dönüyorum, çantamı karıştırıyorum ve sonra tekrar kayboluyorum, bu sefer bir su duvarının arkasında.

Danni

Yatağın kenarına oturuyorum, parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum ve kanallar arasında geziniyorum. Teklifler arasında üçüncü turumu tamamladıktan sonra, hiç dikkat etmediğimi fark ediyorum. Onun yerine, duşta olan Chance'i düşünüyordum. Duş alıyordu. Hemen yanımdaki odada.

Drew ve Morgan'ın bir oda ötede ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum. Neyse ki duvarlar kalın. Ama Morgan'ı tanıyorsam, kendini tutmaya çalışıyor. Belki de mi? Ona şüpheyle yaklaşıcağım. Ama bu iş bittiğinde konuşacağız. Beni Chance ve tek bir yatakla baş başa bırakmanın neden sorun olmadığını düşündüğünü bilmem gerek.

Zane'le çıktığımdan beri geceyi bir erkekle geçirmemiştım ve şimdi de iş arkadaşımınla geçiriyorum. Birkaç gün önce öpüştüğüm kişi. Bu hiç de garip, rahatsız edici ya da cazip değil.

Karnımda iki küçük jimnastikçi fırıl fırıl dönüyor. Ayağa kalktım, kollarımı salladım ve odanın içinde bir tur attım.

Bizler yetişkiniz. İkimiz de kıyafetlerimizi . Hadi ya. Ve o yerde uyuyor. Soğuk, sert zeminde, ben ise yastıklarla dolu rahat yatakta. Bu adil. Kız olan benim. Şövalyelik falan.

Durup koyu kahverengiye boyanmış sahte ahşaba bakıyorum ve sonra oldukça geniş ve uzun olan yatağı düşünüyorum. İkimiz de birbirimize dokunmadan rahatlıkla uzanabilirdik.

Tabii ona dokunmak istediğime karar vermezsem. kadar yakın olmak pişman olacağım bir şey yapmamı kolaylaştırırdı.

Belki üçüncü bir seçenek vardır.

Telefonu aldım ve aradım. Güler yüzlü bir kadın cevap veriyor. "Hiç karyolanız var mı?" diye soruyorum.

"Korkarım olmaz. Tamamen doluyuz ve hepsi kullanılıyor." "Ekstra yastıklara ne dersiniz?"

"Üzgünüm, hayır."

"Battaniye mi?"

"Belki bir tane bulabilirim. Eğer bulursam, birini ." "Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra biri kapıyı çaldı. Morgan . Tanrıya şükür. Bu her şeyi çözer.

Gözetleme deliğinden hevesli bir bakış umutlarımı kırıyor. Burası bir otel. ekstra bir battaniye ile çalışan. Çok hızlıydı. Çok hızlıydı. Garip bir hız.

Her ihtimale karşı zinciri takıp kapıyı açıyorum.

"Fazladan battaniye mi istemiştiniz?" diye soruyor adam. "Evet. Otuz saniye önce."

Battaniyeyi dar delikten geçirmesini sağladım ve sonra kapattım. Kapı. Kumaş ince, hastane battaniyesi gibi. Belki Chance onu üçe katlayabilir?

Duş kapanıyor ve adrenalinim yükseliyor. Yatağa dalıp yorganın altına , sanki Chance anında odadan çıplak ve sıırıslıklam çıkacakmış gibi

Tam bir centilmen olan Chance, kurulanmak ve kıyafetlerini giymek için zaman ayırır. Banyodan polar pijama altı ve basit beyaz tişört, temiz, taze ve dokunulabilir görünüyor.

Televizyona garip garip bakıyor. CNBC'yi açtığımı fark ettim. "Portföyünü çeşitlendirmeyi düşünüyor musun?"

Sakin davranıyorum. "Kuruşluk hisse senetlerini takip etmeyi seviyorum." "Gerçekten mi? Hangilerini?"

Ağzım açık kaldı. "Ah... Jiggly Jams. Funky Noodles Şirketi."

"Bunlar gelecek vaat edenlere benziyor."

Chance yatağın ayak ucunda duraklar, uzanır ve ensesini kaşır. Önce pencerenin yanındaki zemine, sonra da televizyonun önündeki laminat şeride bakıyor.

"Fazladan bir battaniye getirmelerini söyledim." Yatağın ayak ucundaki küçük, hüzünlü konfor bahanesini gösteriyorum.

"Öyle mi? Ben de öyle." Çürük kumaşı tutup . "Ben de bir karyola istemiştim ama yokmuş."

Bana esprili bir bakış attı. "Ben de öyle yaptım. Hepsinin kullanımda olduğunu söylediler."

"Evet." Yastıklarına geri gömüldüm. "Büyük beyinler benzer düşünür."

"Evet," diyor, sesi ikna olmamış gibi çıkıyor. "Birkaç yastık ödünç alabilir miyim?"

"Ah. Elbette." Yanımdaki yastıkları kapıp teker teker fırlatıyorum. Onları yere ve sonra uzanıyor. Battaniyeyi düzenlerken ellerini izliyorum.

"Başka bir şey izlemek ister misin?" Ben sorarım.

"Hayır, ben iyiyim." Pozisyonunu ayarlarken bunu bir inilti takip ediyor. "Tamam o zaman. İyi geceler." Televizyonu kapatıp ışığı söndürüyorum. "İyi geceler."

Üç kişinin sığabileceği rahat bir yatakta yüzüstü karanlığa bakarken birkaç dakika geçti. Yaratıcı olursan dört bile olabilir. Şilte soluma doğru uzanıyor, kilometrelerce ve kilometrelerce, dokunulmamış. Kollarım ve bacaklarım için keşfedilmemiş bölge, eğer o tarafa gitmeye karar verirlerse, ki gitmeyecekler çünkü ben sakın bir uykucuyum. Kelimenin tam anlamıyla sırt üstü uykuya daldım ve sırt üstü uyandım. Bütün gece hareket ettiğimi sanmıyorum.

"Rahat mısın?" Gölgelere doğru söylüyorum.

Chance burnunu çekiyor. "Mesela bir çivi yatağında yatıyor olsaydım olacağımdan daha rahatım."

"Hiç Shakti matının üzerine uzandınız mı?"

"Şu küçük beyaz çivilerle kaplı akupresür matlarından mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Hayır."

"Acının endorfin salgılatması gerekiyor." "Bu yüzden mi 15 mil koşmuş gibi hissediyorum?"

"Ha?"

"Koşucuların kafası iyi.

Endorfin." "O kadar rahatsız mısın?"

"Sadece rahat bir otelde yerde yattığımı hatırladığımda.

Hapishanedeymişim gibi davranırsam, her şeyi bir perspektife oturtuyorum. Bir hapishane için burası oldukça iyi."

Yorganı geriye atıyorum, yatağın ayak ucuna sürünüyorum ve Chance'e .

"Battaniyesi" bir çarşaf kadar ince olmakla kalmıyor, sadece üç-

Vücudunun dörtte biri. Çıplak ayakları klimadan gelen kutup rüzgarına açık.

"Neden bana gülüyorsun?" diyor Chance.

Geniş sırtışını seçebiliyorum. "Bu hiç adil değil," diyorum kahkahalarım dindiğinde. "Burada yerim var."

"İş arkadaşları yataklarını

paylaşır mı?" "Morgan ve ben

dün gece paylaştık."

"Ah. O halde." Bir eliyle iki yastığı kavrayarak ayağa fırlıyor. "Kişisel alanının yakınına bile yaklaşmayacağım."

Aklıma haydutça bir düşünce geliyor: *Ama ya seni kişisel alanımın yakınında istersem?* Bunu yüksek sesle söylememin imkanı yok. Bunu düşünmemeliyim bile.

Chance yatağın kendi tarafındaki yorganını , içine giriyor ve memnun bir iç çekiş yapıyor. "Burası cennet,"

"Yerde sadece beş dakika kaldın." "Hayatın nimetlerini takdir etmem için yeterince uzun bir süre." Tekrar kıkırdıyorum.

İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz ve bir aptallık duygusu tepeden tırnağa beni sarıyor. Onu itmiyorum ya da açıklamaya çalışmıyorum, ama onu kendime saklıyorum ve sıcaklığına sarılıyorum.

"Danni?"

Oh hayır. "Hmm?"

"Öptüğüm ilk kişi sensin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Oyuncu Chance sadece *değil*, benden başka bir kızı hiç öpmemiş mi? Bir dakika. Bu onun şakalarından biri, hiçbir espri yapmadan yaptığı türden. "Ha ha."

"Gülmeyin. Şaka yapmıyorum."

Dirseğimin üzerinde doğrulup gözümü kısarak silüetine bakıyorum. Pencereden gelen bir tutam ışık onu mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. "Yalan söylüyorsun."

Ellerini başının arkasında kavuşturuyor. "Bu sana neden bu kadar garip geliyor?" "Değil-bu..."

"Hindistan Amerika gibi değil. Benim geldiğim yer gibi değil. Biz işleri farklı yapıyoruz." "Evet, öyle..." Başımı sallıyorum, hala inanmıyorum ama istiyorum. Ben ilk öptüğü kız mı?

Aptallık yine üzerime çöktü. Aptalca şeyler yapmakla ilgili aptalca düşünceler düşünmeme neden oluyor. Dürtü çok güçlü. Eğiliyorum ve karanlıkta Chance'in dudaklarını arıyorum. Karşılaştığımızda, yaklaşmak için başını kaldırıyor, elleri yanlarında kaldı.

Chance'in ikinci öpücüğü de ilki kadar iyiydi, sanki hayatı boyunca alıştırmaya yapmış . Yine de kendini kurtardı. Benim için mi? Bu onu daha uzun, daha sert öpmek istememe neden oluyor.

Yerleşiyoruz, başı yastığa gömülüyor. istemiyorum, ama bırakmak zorunda olduğumu biliyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, yatağın kendi tarafıma dönmeden önce birkaç hoşgörölü bakış çalıyorum. Ağır ağır iç geçiriyor, tek kelime etmiyor.

Sırt üstü uzanıyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum ve karanlığın ağırlığının tadını .

"Chance?" Birkaç dakika geçtikten sonra söyledim.

"Hmm?"

"Güzel bir sesin var."

Kendini yan yatırıyor. "Teşekkürler."

"Şarkı söylemeyi nerede öğrendin?"

"Annem müzik eğitimi almamı istiyordu. Dadi Karnatik müzik öğrenmemi istedi, ben de klasik Batı müziğiyle birlikte öğrendim."

Yan dönüyorum ve işaret parmağımla yorganın üzerine daireler çiziyorum. "Hiç ninni biliyor musun?"

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Olabilir. Neden?"

"Ah, bilmiyorum."

O gülerken yatak titriyor. Yavaş bir nefes alıyor ve tanımadığım kelimelerle şarkı söylemeye başlıyor, melodi mutluluk ve hüzün arasında gidip geliyor, sesi yüksek notalarda ustalıkla alçalıyor ve sonra derin, yankılanan bir gümbürtüye yükseliyor. Yanıma yaklaşarak, dudaklarımı bularak ve bir öpücüğe dönüşerek bitiriyor.

"Bu... bu çok iyi," diye kekeliyorum.

Yaklaşıyor, beni kucaklıyor, dudakları boynuma düşüyor. Kulağıma bir iz bırakıyor ve sonra başka bir yumuşak, hafif melodi söylemeye başlıyor. Bitirdiğinde yan tarafına doğru kayıyor ve sırt üstü uzanıyor.

Konuşmuyorum çünkü gerçekten konuşamıyorum. Chance bir ses hırsız. Onun yerine beynim taklalar atarken kalıcı sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Gerçekle rüya arasında gidip gelirken aklıma bir şey geldi: Belki de bu hiç de aptallık değildir. Belki daha fazlasıdır. Ama "daha fazlası"nın ne olabileceğini anlayamadan uykuya dalıyorum.

Chapter 25

Danni

Mmm. Çok sıcak. Yumuşacık. En iyisi. Yastık.

Şimdiye kadarki. "Bakın kedi ne getirmiş."

Gözlerimi açtım. Morgan yatağın üzerine eğilmiş, gülümsüyordu.

Gözlerimi kapatıyorum. Uyku zamanı bitmedi. Bu sıcak yastık yığınının sarılamalıyım.

Bekle. Yastıklar erkeksi değil. Gözlerim açıldı. Başım Chance'in koluna . Kolum onun göğsüne dolanmıştı.

"Dün gece eğlendiniz mi?" Morgan diyor ki.

Chance'e bakıyorum. O da bana bakıyor. Panik aramızda parlıyor.

"Hiçbir şey olmadı!" Başım yatağa çarparken söylüyorum.

Şans yastığı . Yataktan atlıyor. Tamamen giyinik. İkimiz de giyiniktik. Sadece bir rüyaydı. Çok ilginç bir rüya.

Boş ver.

Köşede çömelmiş, çıplaklığını saklıyormuş gibi kambur duruyor. "Sadece uyuyorduk," diyor.

"Tanrım, siz ikiniz. Sadece takılıyorum."

Yatakta kendi tarafıma dönüyorum ve yorganı çeneme kadar çekiyorum. Bir şekilde uykumda Chance'in yanına gittim. Bu hiç olmaz. Bir ceset gibi uyuyorum.

Saklayacak bir şeyi olmadığını anlayan Chance doğruldu. Tek kelime etmeden bavullarını topluyor, bana sırtıyor ve odadan çıkıp gidiyor.

Morgan pencereye gitti ve perdeleri açtı. Floresan güneş ışığı odaya doluyor ve retinalarıma kalıcı hasar veriyor.

Ayağa kalktım. "Sen!"

"Ne?" diye masumca soruyor.

"Beni Chance ile bıraktın!"

"Anlıyorum."

"Neden?"

"Sen ve Chance havuzda bir şeyler yapıyordunuz. Biraz yalnız kalmak istersin diye düşündüm." Morgan yatağa uzandı, gülümsemesi okyanusları aşacak kadar büyüktü.

"Ben mi? Jakuzide Drew'la öpüşüyordunuz." "Sadece öpüşüyorduk."

"Ve sonra onun odasına geri döndünüz ve daha fazlasını yaptınız." "Öpüşmek."

"Doğru."

"Çoğunlukla öpüşmek."

"Doğru."

"Ne tür bir kız olduğumu düşünüyorsun?"

"Arkadaşını, öpmemeye kararlı seksi iş arkadaşına terk eden türden."

Morgan nefesini içine çekiyor ve ağzını kapatıyor. "Öpüştünüz mü?" "Onu vücut yastığı olarak kullanarak uyandım. Ne düşünüyorsun?"

"İyi bir öpücük müydü?"

"Ben onun öptüğü ilk kişiyim."

Heyecanı dağılıyor. "Yani kötü müydü?"

Sırt üstü uzandım ve iç çektim. "İnanılmazdı."

Morgan aşağı yukarı zıplamaya başladı. Ona bakıyorum. "Peki Drew nasıldı?"

Daha yükseğe zıplıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu bir felaket."

"Neden?" Tüm yatağı sallıyor, heyecanı mini bir depreme neden oluyor.

"İş gezisindeyiz. Onlar bizim iş arkadaşlarımız."

"Ateşli iş arkadaşlarımız."

Tekrar Morgan'a bakıyorum. "Drew,

Drew'dur." "Biliyorum," diyor Morgan,

baygınlık geçirerek.

Ona kıkırdıyorum ve sonra telefonumu alıp saati kontrol ediyorum. "İlk seanslar yarım saat içinde başlıyor!"

Morgan yataktan atlar. "Ben duş diyorum!"

Beş dakika içeride kaldı. Bir tur atıyorum ve sonra biraz makyaj yapıyoruz, eşyalarımızı topluyoruz ve lobide çocuklarla buluşuyoruz.

Chai World, 2. Gün, 1. Gne benziyor. Aynı şüpheliler, aynı olay örgüsü, sadece bugün yaklaşık on kilo daha hafif hissediyorum ve bu sıcak karıncalanma hissinden kurtulamıyorum. Bütün gün ve eve dönüş yolunda minibüste de devam ediyor. Chance ve ben n tarafa tırmanırken glmsemelerimizi paylaşıyoruz. Bana ülkesini alıp alamayacağını bile sormadı. Ancak Morgan ve Drew arkada öpüşmeye başlayınca yüksek sesle "Bir şeyler dinlemek ister misin?" diyorum.

Rock havası olan normal bir country seçiyor. İnek devirme tombalası yok, yüzden üstesinden gelebilirim. Yarım saat onun müziğini dinledikten sonra, bir sonraki yarım saati ben seçiyorum ve bu böyle devam ediyor, tuvalet hariç molalar (yasal tuvaletlerde ve dinlenme duraklarında) ve arabaya servis bölümünden sipariş ettiğimiz hızlı bir akşam yemeği.

Chance beni , bitkin düşmüştüm. Bavullarımı merdivenlerden yukarı taşımama yardım ediyor ve pşmeden, sadece utangaç gülümsemelerle yollarımızı ayırıyoruz. Eşyalarımı yerleştirmekle graşmıyorum, sadece yüzüstü yatağıma uzanıyorum ve kıyafetlerimi değiştirmeden uyuyorum.

Ertesi sabah çok yorgunum ama kendimi duş almaya ve bir şeyler yemeye zorluyorum. Garip bir şekilde, Chance ve ben aynı işe gitmiyoruz. Arabası hâlâ yerinde duruyordu, ben de ona mesaj attım. Cevap vermeyince omuz silktim ve arabamı sürmeye başladım. Dn uzun bir yolculuktu. Bugün izin aldığı için onu suçlamıyorum.

İşteyken Chai World'den notlarımı indiriyorum ve akıl almaz derecede sıkıcı PowerPoint slaytları hazırlamaya başlıyorum. Elimden gelse onları ilginç hale getirirdim ama konu bunu imkansız kılıyor.

Onu eyrek geçe, Chance'in cesedi geldi. Kafasından o kadar emin değilim. Orada olduğunu varsayıyorum, ama göz delikleri olan bir çeşit yastığın içinde. Garip bir şey yokmuş gibi oturuyor ve giriş yapıyor.

"Orada mısın?" Ben soruyorum.

Yanıt olarak boğuk bir mmm-hmmm

duyuyorum. "Peki tam olarak ne giyiyorsun?"

"Bir Ostrichpillow." Hala boğuk. "Bir sebebi var mı?"

"Gürültü üstüne gürültüyü filtreliyor. Ayrıca kestirmem gerekirse kimse oturarak uyuduğumu anlamayacak."

"On beş dakika içinde toplantımız var. O şeyi giyecek misin?"

"Mmm-hmmm."

Kendi kendime kıkırdayarak koltuğuma geri yerleşiyorum. "Chai World slaytlarınızı oluşturmayı unutmayın."

Bana bir başparmak işareti yaptı.

Ekip toplantımızın zamanı geldiğinde, Chance kafasında Ostrichpillow ile konferans odasına doğru yürüyor, yol boyunca ayaklarına takılıyor ve Juanita'nın sırtına çarpıyor.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye bağılıyor Juanita. "Kafadaki o kabarık şey de ne?"

Cevap vermiyor ya da cevap verse bile duyamıyorum çünkü arkasındayım ve iki sol ayağıyla gösterişine hayranım.

Konferans salonundaki masanın etrafında toplandık; Morgan Drew'un yanında, Drew gözlerini kırpmadan bakıyor, Juanita ve Violet masanın bir ucunu tutuyor.

Heng ve Abeer masanın altında bir şeye bakıyorlar. Muhtemelen Juanita'nın İspanyolca bir şey söylemesi ihtimaline karşı Abeer'in telefonu.

"Bu neyle ilgili?" Bruce soruyor. Ellerini karnına koymuş, sandalyesinde rahatça uzanmaktadır.

Juanita, "Birisi süt kutusunu bir buçuk ay boyunca buzdolabında bırakmış ve burayı kokutmuş," diyor.

Tüm gözler Drew'un üzerinde. "Benim değildi," diyor.

"Evet, doğru," diye takılıyor Juanita. "Her gün sana geçirten ve osurtan o kas geliştirici içecekleri hazırlayan sensin."

Morgan, "Artık Lactaid alıyor," diyor.

Violet, "Lactaid sütün ekşimesini engellemiyor," diyor. Drew,

"Bu toplantı bir kutu sütle ilgili değil," diyor.

Bruce kendini beğenmiş bir tavırla, "Sanırım tele-çalışmaya geçiyoruz," der. Oda yorumlarla çalkalanır.

"Nereden biliyorsun?"

"Kaç gün oldu?"

"Tam zamanlı mı?"

"Bu artık siz ağlak bebekleri görmek zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?"

Christopher sohbetin ortasında içeri girer. Oturmadan önce dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyuyor. "Söylenti doğru," diyor birbiriyle yarışan seslerin arasından.

Herkes susar ve ona bakar.

"CEO, Pazartesi'den itibaren tele-çalışmayı onayladı."

Masanın her tarafından alkış sesleri yükseliyor. Sessizce oturuyorum, daha fazlasını duymayı bekliyorum, yüzde yüz olmamasını umuyorum.

Christopher sessiz olmamız için ellerini ovuşturuyor. "Haftada iki gün ofiste. Günleri siz seçeceksiniz. Geri kalan günlerde evden çalışabilirsiniz."

Heyecan dolu nefesler odadaki atmosferi inceltiyor. Tamam, fena değil. Morgan, Kayla ve ben aynı günlerde gelebiliriz. Drew ve Chance de...Bilmiyorum. Morgan ve Drew bir çift mi? Chance ve ben bir Çift mi?

"VPN'inizi kurmak ve çalıştırmak için yardım masasıyla çalışmak üzere haftanın geri kalanında zamanınız var. Muhtemelen Cuma gününe kadar evden test etmelisiniz.

Bakalım uzaktan bağlanabilecek misin. Ayrıca imzalaman için sana bir form gönderiyorum. Çalışma alanınızı takılmanıza neden olabilecek kablolardan uzak tutmayı kabul etmeniz gerekiyor. Diğer şeylerin yanı sıra. Chance, kafadaki ne?"

"Bir Ostrichpillow," diye cevap veriyor, sesi ağzı pamuk doluymuş gibi çıkıyor. "Toplantı için çıkarabilir misin?"

"Sadece Drew at gözlüklerini çıkarırsa."

Drew'un gözleri sağı solu tarar. Bir kez daha, onları taktığını unutmuştu.

"Drew," diyor Christopher, alışılmadık derecede huysuz bir sesle, "Anson Sokağı'nda bir arabayı çekmiyorsun. Göz panelini çıkarabilirsin Şeyler."

"Kabinlerimizin duvarları olsaydı onları giymek zorunda kalmazdım."

"Siz ikiniz aksaklıklara neden olmasaydınız toplantımı durdurmak zorunda kalmazdım."

Odadaki ruh hali düşer. Sinirli Christopher'a aşına değiliz. Genelde bir sonraki takım kurma etkinliğimiz hakkında söylenir durur. Bir şeyler ters gidiyor.

Chance Ostrichpillow'u çıkarıyor. Saçları üzerinde uyunmuş, tuvalete tıktırılmış ve blenderda şekillendirilmiş gibi görünüyor. Juanita ve Violet kıs kıs gülüyor. Ben güldüğümü elimin arkasına saklıyorum. Chance uçuşan saçlarını düzeltme zahmetine girmiyor.

Drew da Christopher'ın isteğine uyarak gözlüğünü katlar ve masanın üzerine fırlatır. Morgan onları kapar ve kucağına saklar. "N'aber patron? Huysuz görünüyorsun." Bruce öyle diyor. Adamın hiç korkusu yok.

Neden ki? Odadaki en büyük adam o.

"Bir duyurum daha var. Bu..." Sesi titriyor. Dizüstü bilgisayarını itiyor. "İşi bırakıyorum."

Odada yine bir nefes alma korusu var ama bunlar mutlu solumalar değil. Şok anı geçtikten sonra odayı katmanlı konuşmalar dolduruyor. Christopher olmamız için eliyle işaret etti. "İki haftamı bu sabah yatırdım."

" musun, yani vedalaşıyor musun?" Violet soruyor.

Christopher "Evet," diye yanıtlıyor.

Abeer, "Kurumsal seviyeye yükseldiğini sanıyordum," diyor.

"Öyleydim." Christopher'ın yüzü kasvetli. "Ve şimdi . Ama iki hafta daha burada olacağım, o yüzden... Sınıf dağıldı."

Kimse hareket etmiyor.

"Artık gidebilirsiniz," diye tekrar deniyor. Hepimiz ona bakıyoruz.

"Seni seviyoruz Christopher," diyor Juanita. "Sen en iyi patronsun."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını dile getiriyor.

"Eminim bir sonraki patronunuz daha da iyi olacaktır" diyor. Ayağa kalktı, kalkmamızı işaret etti. Birkaçi isteksizce kalktı. "Üzgün surat yok. Bu hayatın döngüsü.

Koşun ördek yavruları."

Mizahı bize güç veriyor. Ayağa kalkıp ayaklarımızı sürüyoruz. PowerPoint slaytlarımı bitirmek için doğruca masama gidiyorum.

Morgan, Kayla ve ben Teams'de ofiste hangi günler çalışmak istediğimiz hakkında kısaca sohbet . Kayla Pazartesi ve Salı günlerini istiyor. Ben de ona Pazartesi günü pijamalarım ile uyumak ve çalışmak istediğimi söylüyorum. Morgan Perşembe ve Cuma günlerini öneriyor ama Kayla Cuma günleri gelmeye kesinlikle karşı. Biz de Eninde sonunda bir konuda anlaşacağız. O zamana kadar çalışmam lazım. Chai World sağ olsun, kodlama konusunda geride kaldım.

Morgan'ın itirazlarına rağmen öğle yemeği boyunca çalıştım. On iki buçukta bir turtayı ısıtıp masamda yiyorum. Chance'in Ostrichpillow'u masa bölmesinin etrafından görüldüğünde yüzüme kürekle vuruyordum.

Kahkahalarımı bastıramıyorum. "O şeyin içinde nasıl nefes alıyorsun?" "Devekuşu gibi."

"Devekuşlarının gagaları vardır."

"Bir tane üzerinde çalışıyorum. Drewa 3D baskı yaptıracağım."

"Bu çok garip."

"Ara vermek ister misin?"

Chance'in yastıklı kafasına hafif bir yumruk attım.

"Hey, bu ne içindi?"

"Dolgulu bir kask takıyorsun. Yumrukları emmek içindir." "Bu, gürültünün üstündeki gürültüyü bastırmak içindir. Ve bunu yapmıyor. çok iyi. Bu yüzden bir molaya ihtiyacım var. Gelmek ister misin?" "Sadece o şeyi çıkarırsan."

Yastığı başından çeker. Üst dudağı terli ve saçları şimdi daha da dağınık. Parmaklarımı gezdirme isteğime direniyorum. Burada Morgan ve Kayla dışında kimse Chance'le öpüştüğümüzü bilmiyor. İhtiyacım olan son şey iş arkadaşlarımın dedikodu yaymaya başlaması. Chance ve ben bir şey mi? Hiçbir fikrim yok.

"Sanırım biraz ara verebilirim."

Dudağını sildi, kolasından uzun bir yudum aldı ve sonra yola çıktık. Lobide bana nereye gitmek istediğimi sordu.

"Limanda yürüyebiliriz." Bugün hava çok sıcak değil. Bence hayatta kalabiliriz. Ostrichpillow'da bir saat geçirdikten sonra, seksen derece muhtemelen Chance için harika hissettiriyordur.

Murray Bulvarı'na doğru ilerliyoruz, yol boyunca White Point Garden'ın kenarından geçerek limana bakan kaldırıma çıkıyoruz. White Point Garden'ın liman cephesi sola doğru uzanırken Charleston Limanı'nın bulanık suları sağ tarafta parıldıyor. Dalgalar bugün hafif esinti ve endüstriyel nakliye trafiğinin etkisiyle küçük.

"Hangi günler ofiste olacağını düşünüyorsun?" Chance soruyor.

"Morgan, Kayla ve ben Teams'de bunu tartışıyorduk. Emin değiliz. Pazartesi ya da Cuma günü yapmak istemiyorlar, yani geriye hafta ortası kalıyor. Hafta ortasına ne dersiniz? Sen?"

Bana şöyle bir baktı. "Ne zaman geleceğini görmek için . Sakıncası yoksa." Omzumla ona çarptım.

"Bu sakıncası olmadığı anlamına mı geliyor?" Ona tekrar çarpıyorum.

"Hey." Kolumu tuttu.

"Elbette, sakıncası yok."

"Çünkü düşündüm ki..." Hafifçe omuz silkiyor ve sonra . "Boş ." Yürümeye devam ediyoruz. Elini tekrar cebine sokmak yerine, Parmaklarını kolumun iç kısmında gezdiriyor. Ben de parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. İş arkadaşlarım bunu göremez. Zararı yok.

Çürüyen balıkların ve çiçek açan yosunların izlerini taşıyan tuzlu havayı içimize çekiyoruz. Murray ve Battery'nin köşesini döndükten sonra Chance tekrar konuşuyor.

"Morgan ve Drew uzun süre dayanabilecekler mi?"

Su kenarında yürürken başımı Chance'in omzuna yaslıyorum.

"Bilemiyorum. Morgan canlı ve dışa dönük, Drew ise kasılmaları kullanmıyor."

"Bunu ben de fark
ettim." "Bu biraz
garip." "Bu sadece
Drew."

"Evet, öyle. Ve o değişmeyecek. Morgan da değişmeyecek. Çok farklı olabilirler."

"İkisi de kod yazmayı
seviyor." "Morgan gizliden
gizliye nefret ediyor." "Oh."

İki martı tepemizde uçuyor, biri diğerinin peşinde. White Point Garden'ın ağaçları yerini bütçemi aşan tarihi evlere bırakıyor, ama vay canına, güzel bir manzaraları var.

Chance durdu ve metal korkuluklara yaslandı. Beni daha yakına çekiyor.

"Peki ya biz?"

Esinti beni onun parfümüyle yıkıyor. Kollarımı beline doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. "Bilmiyorum, peki ya biz?" Nazlı nazlı soruyorum. Aklında her ne varsa söylemek zorunda. Onun düşüncesini tamamlamıyorum.

"Çok mu farklıyız?"

Dağınık saçlarına, neredeyse siyah olan koyu renk gözlerine, derin tenine ve pembe dudaklarına bakıyorum.

"O kadar da farklı değiliz," diyorum.

Biraz rahatlıyor ve gülümsüyor, sonra beni kendine çekiyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. Bu benim sonum olabilir. Bu basit öpücük. Ama hâlâ yapmam gereken işler var. Ve hala burada ne yaptığımızı belirleyemedik.

"İşe dönsek iyi olacak," diyorum.

Chance beni bırakıyor. Sağ elimi sol elimle değiştiriyor ve sessizce adımlarımızı geri çekiyoruz.

Citizen's Tower'a yaklaştığımızda "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Fazla mesaim için kendime avans veriyorum ve iki kutu boya alıyorum."

"Onlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Önce onları açacağım. Sonra boyayı o tepsi gibi şeylere dökeceğim ve sonra da duvarıma ve kitaplığımı süreceğim."

"Gerçek bir profesyonel gibi konuştun. Bunun için okula gittin. Kısa sürede bitireceksin."

Utangaç bir ifadeyle ona bakıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki bilgisayar bilimleri diplomamın içinde ticaret eğitimi yoktu."

Kıkırdıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum." "Tırnaklarım dışında hiçbir şey boyamadım."

O yürümeyi bırakıyor ama ben devam ediyorum. Birleşen ellerimiz bizi bağlı tutuyor, kollarımızı gerginleştiriyor. "Gerçekten mi?"

"değil. YouTube bunun için var."

"Amerika'ya döndüğümünden beri birkaç duvar boyadım. İstersen yardım edebilirim."

"Evimi hiç görmedin." "Kötü mü?"

"Hello Kitty eşyalarıyla dolu."

Beni daha yakına çekiyor. Gerginleşiyorum, iş arkadaşlarımdan beni gözetlemesinden korkuyorum.

"Sanırım üstesinden gelebilirim," diyor. "Yani?"

Elini bırakıyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Sonra görüşürüz, sulu göz. Ostrichpillow'unu evde bırak."

Chapter 26

Şans

Amerika'ya geri döndüğümünden beri iki daireyi boyadım. San Diego'daki dairem Betty's Linen ile, Austin'deki ise Santa's Beard ile boyandı. Her seferinde, her biri beyazın tonlarında olan ve hiçbiri birbirine benzemeyen düzinelerce boya parçasını inceledim. Boya yüzeylerine ve markalarına aşınayım.

Bu yüzden Danni ucuz DIYDepot marka parlatıcı kullanmak istediğini söylediğinde onu hemen yola getirdim.

Gökkuşağının tüm renklerini içeren bir dizi boya parçasına bakarken "Saten kullanmalısın," diyorum, ama siyahlara odaklanmış durumdayız. "Parlak, duvardaki tüm çıkıntıları ve kusurları öne çıkarır."

"Siyah kitap raflarına gidiyor."

"Ve her kusuru vurgulayacak ve onları ucuz gösterecektir.

Güven bana. Saten istiyorsun. Kolayca temizlenir ve kusurları gizler."

"Kitap raflarımda kusur yok. Onları kendim bir araya getirdim."

"Şaşıracaksın."

Danni bir siyaha uzandı. Elinin önünü kestim. "Bekle.

Doğru renk tonunu seçmeliyiz."

Duraksamamı geçersiz kıldı ve peşinde olduğu boya parçasını kaptı. "Siyah siyahtır."

"Ama değil." Seçenekleri gözden geçiriyorum. "Noir, Very Black, Night, Ebony ile devam edebilirsin."

Elini kalçasına koyuyor ve bana donuk donuk bakıyor. "Bunların hepsi siyahın tonları."

"Aynen öyle. Siyahın farklı tonları vardır."

Dört seçenek çıkardım ve ona uzattım. "Bu daha siyah. Bunda biraz yeşil var. Bunda gri tonları var."

"Sen ciddisin. Yani, şu anda gerçekten şaka yapmıyorsun."

"Boya renkleri hakkında şaka yapmam."

Noir'i alıyor ve sonra pembeye doğru ilerliyor. Benzer bir konuşmadan geçiyoruz, ancak pembe çok daha geniş bir renk yelpazesine sahip olduğu için önerilere daha açık. Çantasını karıştırıyor ve üzerinde denizyıldızı tutan bir Hello Kitty olan pembe kapaklı beyaz bir kalem çıkarıyor, boya parçalarının önünde sallıyor ve en yakın eşleşmeyi seçiyor. Sonra da tüm boya markalarının temelde aynı olduğuna, çünkü aynı fabrikada karıştırıldıklarına dair inancını yineliyor.

"Hayır. Bu sıradan bir yemek değil. Bunlar farklı. Çok farklı. Orta-Menzil iyi ama DIYDepot olmaz. O şeyi tırnağınızla bile kazıyabilirsiniz. Özellikle de kitap raflarınızda ve özellikle de onları astarlamazsak."

"Kitap raflarını mı hazırlıyoruz?"

"Boyanın bir şeye ihtiyacı var." "Astar neye tutunur?"

"Kitaplık."

"bir şey yokken astar nasıl tutuyor?" Elimi omzuna koyuyorum.

"Güven bana. Google'da araştırdım."

"DIYDepot astarı alabilir miyim?" "Kendini tehlikeye atma."

Astarlara gidiyoruz ve sağlam bir orta sınıf marka ve sonra siparişimizi vermek için karıştırma masasında duruyoruz. Bu işi hallettikten sonra aksesuarlara göz atıyoruz, o en ucuz silindirleri sepete atıyor ve ben de onları alıp rafa geri koyuyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Bunlar duvarlarınızda tiftik bırakır. Bunlar daha iyi. Ayrıca bunları durulayıp tekrar kullanabilirsiniz."

"Bir daha asla resim yapmayacağım."

Sesinde kızgınlık seziyorum, yüzden boyanın altından akmasına neden olabileceğini bilmeme rağmen maskeleme bandı seçimini sorgulamıyorum. Başlamadan önce kenarından tırnağımla geçtiğime emin olacağım.

Ödemeyi yaptıktan sonra morali düzeliyor ve ben de samosa, batata vada, Hint turşusu ve balonlu çay için Maharaja'da durmayı öneriyorum. Gitmek için alıyoruz ve o

Wild Oaks'a varmadan önce kazıyor. Bir samosa yedikten ve ardından esmer şekerli boba içtikten sonra "boyunca burası neredeydi?" diyor.

"Hindistan ve Tayvan."

"Çok gerçekçisin." Bana sırtıyor ve sonra sıcaktan korunmak için çuvalın ucunu kıvrıyor. Ben Noir ve Perfect Pink'i taşıırken onun hafif eşyaları taşımaya izin veriyorum. Kapısının kilidini açtı ve beni içeri aldı. Çabucak Çalışma alanını değerlendirin: iki adet dolu kitaplık, bir , kanepesi, yemek masası ve sandalyeler.

"Daha fazlasını bekliyordum," diyorum, boya kutuları hâlâ ellerimde. "Kusura bakma. Süslü değilim."

"Hello Kitties nerede?"

"Kitap rafında pahalı koleksiyon eşyalarım var. Gerisi çoğunlukla yatak odamda. Riski size ait olmak üzere girin."

"Bakmamın sakıncası var mı?" "Hayır."

DIYDepot'tan aldıklarımızı masaya koyduk, o yine yemeğe daldı ve ben de kafamı, yatağındaki yastıklardan duvarlardaki dekora ve Hello Kitty'ye kadar her şeyin pembe-beyaz ve Hello Kitty olduğu yatak odasına soktum. Yerdeki halı ve battaniyeler, hepsi şaşırtıcı bir şekilde zevkle yapılmış. Kendimi Tokyo'daki bir yatak odasına açılan bir kapıdan geçmiş gibi hissediyorum.

Masada ona katıldığımda "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bir peçete ve iki samosa alıp işe koyuluyorum. "Aslında hoşuma gitti."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bir gün karar verebilirim." "Büyüme."

Yiyor, içiyor ve iş hakkında konuşuyoruz, çoğunlukla Christopher'ın ayrılması ve berbat bir patronun bir ofisin tüm havasını nasıl mahvedebileceği hakkında. Bruce'un pozisyon için başvurması ve büyük konferans odasını kalıcı bir Skittle Pong sahasına dönüştürmesi konusunda hemfikiriz.

Karnımız tokken, kitap raflarını temizlemeye başlamaya hazırız. Önce ağır şeyler. Sonra orta. Sonra hafif. Böylece hiçbir şey ezilmeyecek. Şezlongu yoldan çekiyorum ve alt raftaki birkaç büyük ciltli kitabı alıyorum. Danni doğruca Hello Kitty figürleri koleksiyonuna gitti.

"Bunları en son yapmalıyız," diyorum. "Önce ağır şeyler." "Neden?"

"Çünkü eşyaları ağırlıklarına göre istiflemek, önce en ağırı, en mantıklısıdır."

Sağ kaşı havaya kalkıyor. "Bunları yatak odamda şifonyerimin üzerine koyacağım."

"Oh. Evet. Bunu yapabilirsin."

"Yapabileceğimi biliyorum."

Ben alt rafları temizlerken o da figürleri ikişer ikişer taşıyor. O ikinci rafa geçiyor ama ben üst rafa geçmeyi öneriyorum.

"Neden?"

"Çünkü kitap raflarının ağırlaşmasını istemiyoruz." "En alt raftan başladınız."

"Çünkü en ağır eşyaları akıllıca en alta yerleştirdin." "Ve en ağır şeyler önce gider."

Burnunun ucuna dokunuyorum. "Bingo."

Danni telefonunu aldı ve müzik aramaya başladı. Tom Petty'de karar kıldı, ki bu akıllıca bir uzlaşmaydı ve sonra üstteki iki rafta iyi bir ilerleme kaydettik. Orta rafa geldiğimizde, birkaç kitap, not defteri ve klasörü kanepeye taşımak bir yığın haline getirerek işleri hızlandırmaya karar veriyorum. O tarafa doğru giderken, bir cilt üstten kayıyor ve açılıyor.

Gümbürtüyü duyan Danni bana doğru baktı. Koşarak yanıma geldi, dosyayı kaptı, kapağını kapattı ve göğsüne bastırdı.

"İksirlerinizin tariflerini burada mı saklıyorsunuz?" diye sordum. Cildi daha sıkı kucaklıyor. "Bundan daha utanç verici."

Şimdi merak ettim. "Günlüğünü üç halkalı bir ciltte mi tutuyorsun?"

"Hayır."

"Bu senin günlüğün değil mi?"

"Bundan daha utanç verici."

Kitaplarımı bıraktım ve ona temkinli bir şekilde yaklaştım. "Bana içinde ne olduğunu söylemek zorunda değilsin."

"Güzel."

"Ama şimdi bunu düşünmeden edemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bunun senin boudoir fotoğraflarınla dolu olduğunu varsayacağım."

Danni geri adım atıyor, yanakları kızarıyor. Bir bastırıyor. "Benim boudoir fotoğraflarımı düşünmeden duramayacak mısın?"

kızardı. "Kastettiğim bu değildi."

Dosyayı kolunun altına sıkıştırıyor ve beni işaret ediyor. "Tam olarak kastettiğin ."

"Um." Saçımı tırmalıyorum. "İşe dönelim mi?" Birkaç kitap daha alıp kanepeye taşıyorum.

"Bu bir el yazması."

Şimdi yine meraklandım.

Kendini haliya bırakıyor ve kucağındaki cilt ile bağdaş kurup oturuyor ve sayfaları çevirmeye başlıyor. Ben de yerde ona katılıyorum.

"Ne tür bir el yazması?" diye

sordum. "Aptal bir tane."

İfadesine gülüyorum, ona değil. "Bundan şüpheliyim."

"Aynı zamanda bir sürü dünya inşası var. Hepsi elle yazıldı."

"Kulağa ilginç geliyor." Umarım benim ona bana daha fazlasını anlatması için güven verir.

Öyle. "Suçla savaştan bir dedektifin olduğu steampunk bir dünya kurdum. İlk kitabın yarısını yazdım, takıldım ve bıraktım. Şimdi el yazısıyla yazdığım ve bir atmayı başaramadığım bir sürü saçmalıktan ibaret."

Elinden kaptım. "Bunu ."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Okumamışsın," diyor ve sonra geri alıyor. "Belki de yazarlık hayalinden neden hatırlatması için saklamalıyım."

Dosyayı tekrar elinden kaptım. "Vazgeçemezsin." "Evet."

Çekiştiriyor ama ben bırakmıyorum. "Bırakabilirim."

"Az önce bunun hayalin olduğunu söyledin. Hayallerinizden vazgeçemezsiniz." "Trapez öğrenmek ve seyahat etmek de dahil olmak üzere pek çok hayalim oldu.

sirkte. Kabul ediyorum, küçüktüm ve bu hayalim uzun sürmedi." "Aynen

öyle. Bu hayale, el yazısıyla bir mektup yazacak kadar

bir cilt dolusu kelime. sizin için önemli olduğu anlamına

gelir." "Yazdığımdan daha iyi okuyorum."

"Yürümem koşmamdan daha iyi ama çalışırsam bir maraton

koşabilirim." Bana kaşlarını çattı.

"Ne? İyi bir metaforu." Cildi tutuşum gevşedi ve o da bu fırsatı değerlendirerek cildi ellerimden çekti.

"Şimdilik kodlamaya devam edeceğim. Bu, tek kişilik bir kitle için yazmanın bir şekli. Ya da kullanım ömrü boyunca kaç sunucuya dağıtıldığına bağlı olarak daha fazlası. Peki ya siz? Sizin hiç hayaliniz var mı?"

Son cümlede sesi tuhaflaştırıyor. "Neden öyle söyledin?"

"Yapayalnızım. Büyük bir çörek yuvarlıyorum," diyor farklı, çok daha şapşal bir sesle, "ve bu yılan bir yelek giyiyor..." Yorum yapmadığımda, "Pee Wee Herman mı?" diyor.

Başımı sallıyorum.

"Pee Wee'nin Büyük Macerası?" Yüzüm hayır diyor.

"mi?" diyor inanamayarak. "Hayır. O hiç radarıma girmemişti."

"Kız kardeşim ve ben çocukken VHS'de defalarca izledik. Filmin tamamını ezberledim."

"Çok sıkılmış olmalısınız." "Bir ara izlemeliyiz."

İtiraz etmiyorum çünkü Danni'nin yanında bir kanepede oturmak, muhtemelen el ele tutuşmak, muhtemelen sarılmak gezegendeki en aptal filmi izlemeye değer.

"Peki ya sen?" Danni soruyor.

"Bununla nereye varmaya çalıştığınızı unuttum."

"Ben sana aptal rüyamı anlattım, şimdi sen de bana kendininkini anlatmalısın." "Benim aptal rüyalarım yok. Hepsi akıllıca."

"O zaman bana akıllı rüyalarından birini anlat."

Onun isteğini düşünürken dirseğimi dizime dayıyorum. Danni'nin yanında bir kanepede oturup film izlemeyi hayal ediyorum. Elim ipeksi saçlarında gezdirip onu saatlerce öptüğümü hayal ediyorum. Dün gece rüyamda evliliğimizi Dadi'nin ayarladığını gördüm.

"Bir BT danışmanlığı işi kurmayı düşündüm."

Danni hafif bir tereddütten sonra, "Sanırım bu oldukça akıllıca," diyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu yaparak çok para kazanabilirsin."

"Evet... babama aile şirketinde çalışmak istemediğimi söylemem gerekecek ve bu da pek hoş karşılanmayabilir."

Bana babamın işini sordu. Ona BTI Capital'in kısa bir tarihçesini anlattım ve aile hayalini canlı tutmamı istediğini söyledim. Ama bu benim hayalim değil.

"Yani onunla çalışmak için Hindistan'a geri mi döneceksin?" "Onun istediği de bu."

Danni çenesini elinin üzerine koyuyor ve haliya bakıyor. Bu açıdan ifadesini okuyamıyorum. Ve sonra, ani bir değişiklik yapıyor.

"Muhtemelen işe dönmeliyiz."

Kitap raflarına bir göz atıyorum. Hâlâ temizlenmeleri gerekiyor. Örtülerin serilmesi, rafların odanın ortasına çekilmesi ve ardından duvarı bantlamamız gerekiyor. Bugün hepsini sanmıyorum. Acaba beni yarın tekrar davet edecek mi?

Ayağa kalkıyor ve dosyasını bir yığın kitabın üzerine yerleştiriyor. Sadece lojistiği çözmemiz gerektiğinde konuşarak sessizce işimize geri dönüyoruz. buçuk saat sonra her iki kitap rafını da astarladık. Onlar kururken biz de duvar üzerinde çalışıyoruz. Danni, Perfect Pink'i iki boya tepsisine döküyor. O duvarın bir ucundan başladı, ben de diğer ucundan.

Rulo ile boyamak zor değildir, ancak biraz teknik gerektirir. Çok fazla boya almayın, ortadan başlayın, "W" hareketleri yapın, boyanın akmasına dikkat edin. Danni rulosunu boyanın içine daldırıyor, fazlasını yuvarlamıyor, en üstten başlıyor ve buradan söyleyemem ama boya akıntısı olduğundan şüpheleniyorum.

Çenemi sıkıyorum ve kendi tarafıma odaklanmaya çalışıyorum. "Oops," diyor Danni.

Baktım, eşofmanında pembe çizgiler var.

"Sanırım çok fazla boya alıyorsun." Merdanemi bırakıp yanına gittim.

"Bana yanlış yaptığım her şeyi söylemek , değil mi?" "Hayır, sadece sana küçük bir eğitim dersi verecektim."

"Bu bana yanlış yaptığım her şeyi söylemeyi içeriyor."

Biraz geri çekildim. "O kadar kötü müyüm?"

Kollarını kavuşturuyor ve boya rulosunun sallanmasına izin veriyor, bu da ona daha dikkatli tutmasını yoksa her tarafına boya bulaştıracığını söylemek istememe neden oluyor. Ama söylemiyorum.

"Neyi geliştirmem gerekiyor?"

Madem sordu. "Rulonun üzerinde çok fazla boya var ve bu da boyanın dengesiz sürülmesine neden oluyor. Şu damlayı görüyor musun?" Birçoğundan birini gösteriyorum.

"Daha işim bitmemişti."

"Al." Elimi uzattım. Silindiri bana doğru itti ve sonra Etrafindan tut. Diz çöküyorum. "Tamam, izle." Ruloyu boyaya batırıyorum ve birkaç kez tava boyunca yuvarlıyorum, sonra sapını tekrar onun eline koyuyorum, benimki de onunkine sarılıyor. Onu duvara yaklaşıtıyorum ve ruloya rehberlik ediyorum.

ama şampuanının kokusu beni ele geçirince ilgimi kaybediyorum.

Göğsüm sırtına değene kadar yaklaşıyorum, ipeksi saçları yüzümden birkaç santim uzakta, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki onun da bunu hissedebileceğini biliyorum. Boştaki elimi saçlarında gezdirdikten sonra boynunu ortaya çıkarmak için saçlarını kenara itiyorum.

Silindir yanlarımızda gevşekçe sallanıyor, ben tenini hafifçe öpüp onu içime çekerken yere düşüyor. Arkasını dönüyor, gözleriyle yüzümü arıyor. Sonunda dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, zihnim her dokunuş ve tat ile dönüyor, hisler zamanı durduruyor. Onunla baş başa kalıyorum, sanki hep böyle olacakmış gibi, Danni ve ben birbirimize bağlanıp batıyoruz.

Kollarımda zayıflıyor. Onu yakalamak için duruşumu ayarlıyorum, ama düşüyor ve kendini duvarla yakalıyor, sırtı ıslak Perfect Pink'e dayanıyor.

"Hayır," dedim.

Sarhoş ve görünüyor. "Doğal saç fırçaları en iyisi değil mi?" "Senin saçın olduğunda değil."

Kendini toparladı ve ben de hasarı değerlendirdim. Çok kötü değil, saçında biraz, gömleğinde çok boya var.

"Çabuk duş alsan iyi olur. Kurumasına izin vermediğiniz sürece boya suda çözünebilir."

"Bu ders için sana hâlâ borçlu muyum, yoksa paramı geri verecek misin?"

"Ödemeni şimdi alacağım," diye mırıldanıyorum bir uzun daha çalmadan önce,

Yavaş bir öpücük. Sonra, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Git duş al," diye fısıldıyorum.

Onun gidişini izliyorum ve sonra işe geri dönüyorum, duvarı Mükemmel Hello Kitty Pembesi ile kaplarken heyecanla uğulduyorum.

Chapter 27

Danni

Pazartesi günü saat beşten sekize kadar uyanıyorum, tek boynuzlu at terliklerimi giyiyorum, biraz sıcak çay yapıyorum ve yemek masamdaki bir sandalye olan "ofisime" kayıyorum ve Wi-Fi'ıma giriş yapıyorum. VPN'imi Cuma günü iş yerinde test ettim. Mükemmel bir şekilde bağlandı, hiçbir aksaklık olmadı. Tabii ki bugün bir hata verdi.

Çeşitli çareler deniyorum, hiçbiri işe yaramıyor, sonra JetAero'nun yardım masasını arıyorum ve diğer şeylerin yanı sıra oturumu kapatıp tekrar açmamı isterken telefonumun hoparlöründen adamı dinliyorum. Sonunda ediyor ve yeniden imaj almam gerektiğini söylüyor, teknik tabirle "Siz orada oturup projelerinizden giderek daha fazla geri kalırken bilgisayarınızı üç günlüğüne alacağım."

Sosyal haklar portalı uygulaması yakında teslim edilecek. Yardım masası bilgisayarımı silerken ve geliştirme ortamımı yeniden yüklemeye çalışırken oturup bekleyecek vaktim yok, ki bunu bolca el tutmadan asla yapamazlar. Başka bir deyişle, bueno yok.

Oldukça kullanışsız bilgisayarımın başına oturdum ve seçeneklerimi düşündüm. Tabii ki işe gidebilirim. Ancak oraya geç varırdım ve seyahat süremi telafi etmek için yıllık izin kullanmak zorunda kalırdım.

Ya da...

Hey, telefonuma yazıyorum.

Saniyeler geçiyor.

Hey, Chance cevap veriyor. **Çevrimiçi değilsin. Sen çevrimiçi misin?**

Evet. Noktanız çevrimdışı olduğunuzu söylüyor.

VPN yazılımım bozuldu.

Birkaç saniye daha geçti.

Benimki değil, sonunda yazıyor.

Ne soracağımı biliyorsun.

Evime girmediğin sürece kablolu ağımı kullanamazsın, aksi halde hırsızlık olur.

Bu orada çalışabileceğim anlamına mı geliyor?

Ben destansı oyun koltuğumda otururken mutfak masasında oturmak sizin için sorun değilse.

Şu an bir masada

oturuyorum. Gel o zaman.

Daha fazla iknaya ihtiyacım yok. Bu hiç de garip olmayacak. Özellikle de dün öpüşme, kitaplığımı yeniden doldurma ve sonra biraz daha öpüşme arasında resim yaptıktan sonra ve sonra kanepemde *Pee Wee'nin Büyük Macerası*'ni izlemeden önce mutfağımdaki adada Çin yemeği yedikten sonra, ki o bunu çok saçma buldu. Bir dönüşüm daha diyebilirim.

Dizüstü bilgisayarımı sırt çantama yerleştiriyorum, çakma bir Stanley bardağını suyla dolduruyorum, kot pantolon ve tişört giyiyorum ve sonra Chance'in evine doğru yürüyorum. Ben kapıyı çalmadan o açtı. Gözleri hemen tek boynuzlu at terliklerime .

"Pijama giymediğim için şanslısın,"

diyorum. "Ben hala benimkileri giyiyorum."

Ekose pijama altı ve beyaz gömleğiyle her zamanki gibi sade ama son derece şık görünüyor.

"Seçimini yap," diyor, kanepeyi ya da mutfak masasını kastederek. Masayı tercih ediyorum çünkü imzaladığım tele-çalışma formunda çalışmak için özel ve ayrılmış bir yerim olması gerektiği yazıyordu.

Chance ve ben ikimiz de tek yatak odalı dairelerde yalnız yaşıyoruz. Bu kadar Olabildiğince özel, ama Chance'in orada sahip olduğu süslü sandalye, masa ve monitör yayılımına sahip değilim. Üç monitör de

her biri farklı bir uygulama gösteren iş dizüstü bilgisayarları. BrainyJ bunlardan biri değil. Yerleştikten sonra Chance'e "Orada işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "Destansı."

"Heng modülünü zamanında bitirme yolunda ilerliyor. Biliyorum çünkü kanban panomu güncelliyor."

Chance etrafında döner. "Sana söylemiştim. Teslim tarihlerini kaçırmam. Aslında, programın ilerisindeyim."

"Bilemem."

"Aklını başından almak istemiyorum."

Tek yapması gereken beni öpmek ve aklım resmen uçuyor, ama bunu ona söylemiyorum çünkü kodlama şapkasını takmış. Öpücüklerinin beni güneyle tatlı çayımı yudumlarken ılık pudingin içinde yüzüyormuşum gibi hissettirdiğini söyleyerek egosunu daha fazla şişirmesine gerek yok.

Günaydın, Morgan ve Kayla ile grup sohbetine yazıyorum.

Siz ikiniz pijamalarınızı mı giydiniz? Morgan soruyor.

Sadece ayaklarım, diye cevap veriyorum.

Kayla'nın dediğine **göre çok başarılıymış**.

Onlara VPN durumum hakkında bilgi veriyorum. İkisi de bana şaşkın şaşkın Chance'in evinde olduğumu söylediğimde emojiler atıyorlar. Chance ve benim Chai World'de öpüştüğümüzü biliyorlar. Hafta sonu boyunca bir düzine ya da daha fazla öpüşme kaydettiğimizi bilmiyorlar. Öğrenmeleri de mümkün değil çünkü bu mesajlar JetAero'nun sunucularında beş yıl boyunca saklanıyor.

Kızlarla sohbetimi tamamladıktan sonra BrainyJ'i açıyorum.

Chance ve ben öğle yemeğine kadar sessizce çalışıyorduk ki o yanıma gelip kolumu dürttü.

"Acıktım," diyor.

"Balık olmadığı sürece misafirim ol."

"Kendi evimde balık yiyemez miyim?"

Ona dişlek bir gülümseme gösterdim. "Sekizden beşe kadar burası senin ofisin." "Bunun için imza attığımı hatırlamıyorum."

"Çalışma alanınızda asbest veya kurşun bulunmadığına dair söz verdiniz."

"Küçük yazıları okumadım."

Dizüstü bilgisayarına dönüp yazmaya devam ediyorum. Beni tekrar dürttü. "Tele-çalışma sırasında iş arkadaşlarının öpüşmesine izin veriliyor mu?"

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Evcil hayvanlarını öpebilirler."

Eğiliyor ve dudaklarını başımın tepesine yerleştiriyor.

"Gururum mu okşansın yoksa gücensem mi bilemiyorum."

"Hadi gidip yemek yiyelim." Dudakları önce kulağıma, sonra da boynuma gitti.

Bu şartlar altında çalışamam. İç çekişimi bir öpücükle böldü. Çok ikna edici.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım. Onu kapıdan çıkarken takip ederken gözlerim ortadaki monitöre takılıyor.

"Tasarım dokümanımıla , değil mi?" diye sordum. Çünkü başka neden benim tasarım belgemi açsın ki? Ve Chance'in karıştırmayı sevdiğini inkar etmek mümkün değil.

"Sadece birkaç şeyi güncelliyorum," diyor aceleyle. "ama, ben Açlıktan ölüyorum." Elini sırtıma koyuyor ve beni öne doğru itiyor. Dönüyorum ve adımlarımı onun bilgisayarına doğru yönlendiriyorum. Beni orada yeniyor ve ekranı küçültür.

"Ne yapıyorsun?" Ona şüpheyle bakıyorum.

"Söz veriyorum, bir şey yok. Neredeyse bitirdim. Bugün sana göstereceğim."

Kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi Chance'ten bilgisayara ve sonra tekrar geri çeviriyorum. Midem gurulduyor.

"Bunu duydun mu?" Ben sordum. "Evet. Gidelim."

O sadece beş dakika uzaklıktaki Qdobaya giderken ben de peşine takıldım. İkimiz de yüklü nacho sipariş ettik. On beş dakikadan kısa bir süre içinde Dairesine. Masada karşıma oturdu. Dizüstü bilgisayarımı yeniden açtım ve çalışmaya başladım.

"Ne kadar kaba," diyor.

"Biri Chai World'e gitmem için ısrar ettiği için geride kaldım."

"Pişman olmayacaksın," diyor kendinden emin bir sırıtışla.

"Bazı kısımlarından pişmanım," diyorum meydan okuyan bir sırıtışla. Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

"Peki, seni yalnız bırakayım." Nacho kâsesini kapıp sandalyeden kayıyor.

"Hâlâ orada oturabilirsin," diyorum klavyeme öfkeyle vururken.

Yazarken peynirli nacho yemek zor ama idare ediyorum.

İkimiz de birkaç dakika boyunca yüksek sesle mısır cipsi yiyoruz ve sonra verimli bir sessizliğe gömülüyoruz. Koduma odaklanmaya çalışıyorum, aklımın Chance'in "birkaç" değişiklik yaptığı tasarım belgemde dolaşmasına izin vermiyorum.

Saat üç olduğunda telefonum çaldı. Arayan kız kardeşim Willa'ydı. Aramadan önce hep mesaj atar.

Telefonu açtım, endişeliydim. "Ne ?"

"Molly'nin test sonuçları geldi."

"Olamaz. Ne oldu?"

"Çok kötü bir şey değil. Leke kanserli çıktı."

"Kanserli" kelimesi göğsüme birkaç kilo ekliyor.

"Hepsini aldıklarından emin olmak için etrafından daha fazla doku çıkardılar ve çıkardıkları üç yeni nokta daha bulduk."

Sandalyemde geriye düştüm. "Hepsini aldılar mı?"

"Aldıklarını söylediler."

Tıpkı annemin göğüs kanserini "tamamen" iyileştirdikten bir yıl sonra beyninde tekrar ortaya çıkması gibi. Doktorların boş vaatlerine aşınayım. Annemin hastalığı sırasında Willa ve bana pek çok teklif sunuldu ama hastalık onu yine de aldı.

"Buna inanıyor musun?" Ben

soruyorum. "Şey..."

Yapmıyor.

"Onu yakından takip edeceğim ve başka lekeler fark edersem veterinerine götüreceğim."

"Tamam."

"Haberleri sana mesajla bildirmek istemedim, çünkü... bilirsin. Molly."

Molly kız kardeşimiz gibi, ailemizden geriye kalan tek kişi.

"Teşekkürler."

Telefonu kapattık ve ben de telefonumu yüzüstü masaya bıraktım.

Kanser.

Kelime içime işliyor, tüm imalar, belirsizlikler, kalp ağrısı. Molly sadece bir köpek. Sadece bir köpek. Annemin hayattayken Noel'de bize hediye ettiğı, para biriktirmek için fazladan mesai yaptığı köpek. Annemin öldüğü gün Willa ve benim sırayla sarıldığımız köpek, çünkü her nedense bize insan kollarından daha fazla huzur veriyordu.

Chance'in dikkatini çekmemeye çalışarak gözyaşlarım akmadan önce yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Sadece kısa bir ağlamaya ihtiyacım var. Hepsi bu kadar. Bu da geçecek.

Chance'in eli omzumda. "var?"

Ona bakıyorum. Yüzündeki endişe beni daha çok ağlatıyor. Yanıma çömeldi ve elimi tuttu.

"Bir şey yok," diyorum burnumu çekerken.

Beni kollarına çekti ve kanepeye götürdü. Oturduk, bedenim onunkine sımsıkı sarıldı.

"Gerçekten önemli değil."

"Hiçbir şeye benzemiyor."

"Köpeğim kanser ama onlar her şeyi hallettiklerini sanıyorlar."

Kendimi bu yanlış sözü tekrarlarırken duymak daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor. Yüzümü tekrar kapatıyorum. Chance kollarını etrafımda dolaştırıyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Annem de babam da öldü," diyorum tişörtüne. "Babam birkaç yıl önce kalp krizi ve annem de beynine sıçrayan meme kanserine yakalandı. İlk ameliyattan sonra bize hepsini aldıklarını söylediler." Tişörtümü Gözyaşları gömleğine düşer. "Yalan söylediler."

Chance beni daha sıkı çekiyor ve kaslarım sonunda gevşiyor. "Artık sadece ben ve kız kardeşim varız. Ve Molly. Molly gittiğinde, sadece biz olacağız." Ben de

Dizlerimi göğsüme çekip hâlâ Chance'e yaslanıyorum. Son iki damla gözyaşı yanaklarımdan süzülürken saçlarımı okşuyor. Umarım bunlar son gözyaşlarımdır. "Anne ve baban öldüğünde, bazen hiçbir yere ait değilmişsin gibi hissediyorsun."

Chance gözlerimle buluşmak için eğildi. Çenemi nazikçe kaldırıyor. "Sen buraya aitsin."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. İlahim çoğunlukla işe yarıyor. Küçük bir gözyaşı patlıyor, alt kirpiklerimde dengeleniyor ve sonra yanağıma düşüyor. Chance başparmağıyla fırçalıyor.

"Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum," diyor, "ama evin nerede olduğunu bilmediğinizi hissetmeyi anlıyorum. Çoğu zaman kendimi iki dünya arasında kalmış gibi hissediyorum ve ikisine de ait olduğumdan emin değilim. Tipik bir Kaliforniya çocuğu değilim ama Hindistan'daki yaşlılarımla da pek uyum sağlayamadım."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor ve sonra başını sallıyor. "Özür dilerim. Bu benimle ilgili değil."

"Olabilir," diyorum burnumu çekerek. "Konuyu değiştirdiğim için mutluyum."

Chance başparmağını omzuma sürtüyor. "Sanırım biz iki uyumsuzuz."

Uzaklaşıyorum ve ona dönüyorum. "Daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bana kültürünüzden bahsedin."

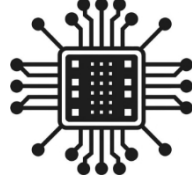
Dirseğini bükülmüş dizine dayıyor ve çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasındaki yarığa sabitliyor. "Erkekler plajda boardshort denen şeyleri giyerler. Yine de herkes sörf yapmıyor. Ve çoğu Sarışın kızlar doğuştan böyle değildir."

Yanını dürtüyorum. "Yani, bana Hindistan'dan bahset."

, bir öpücük çalıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer yavaşça. Kanepeye yaslandık. Görünürde oyunun sonu. Birkaç dakika sonra konuşmamızı bitirdi. "Sana göstermeme ne dersin?"

Şans beni Northwoods Alışveriş Merkezi'nin karşısında yer alan küçük bir Hint bakkalı olan Desi Groceries'e götürdü. Ahşap raflar bakliyat ve un gibi tanıdık ürünlerle dolu ama isimleri yabancı. Büyük bir bölüm bütün baharatlara ayrılmış. Bir diğerinde ise önceden paketlenmiş yemekler, soslar ve kavanozlanmış sebzeler bulunuyor.

"Ne yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Bisi Bele Bhath," diyor Chance. "Benim yerde yaygın bir yemektir. Sıcak mercimek pilavı anlamına geliyor. Bütün baharatları almak istemiyorum..." O raftan bir Bisi Bele Bhath baharat karışımı alır.

Mercimek ve pirincin yanı sıra havuç, dondurulmuş bezelye, domates ve soğan gibi sebzeleri de sepetine eklerken onu takip ediyorum. Ayrıca tabelaya göre her sabah taze yapılan bir paket rotis de alıyor.

Ödemeyi yaptıktan sonra dairesine geri dönüyoruz. Kapısının önünde duruyor, çantaları yere bırakıyor, ellerini kavuşturuyor ve başını öne eğiyor. "Namaste."

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

Çünkü ben bir aptalım. "Sen de bana tekrar et."

"Tamam." Ellerimi kavuşturuyorum ve selamını tekrarlıyorum.

Dairesine girdiğimizde, "Ayakkabılarımızı çıkarmak adettendir" diyor.

İkimiz de sandaletlerimizi çıkarıp mutfığa gidiyoruz.

malzemeleri boşaltıyor ve iki tencere çıkarıyor. Birinde pilav pişiriyor, sonra alt dolaptan düdüklü tencereyi alıp arka ocağa yerleştiriyor.

Sırada sebzeler var. Soğanı kesmeye başlıyor, parmaklarını uzatmış, dilimlenmek için mükemmel bir pozisyon almış. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve onun doğranmış parmak uçlarının görüntüsünü, zinya çiçeklerinden nektar emen kelebeklerle değiştiriyorum.

Chance doğramayı bırakır. "Rahatsız edici düşünceler mi?"

Tek gözümü açıyorum ve başımı sallıyorum. "Sana daha güvenli bir yol gösterebilir miyim?"

Geri çekildi ve bıçağı bana verdi. Uygun şekli gösteriyorum.
"Parmaklarınızı bu şekilde katlayın. Bu şekilde bıçak parmaklarına çarpacak. pençelerini kesmek yerine."

Parmak eklemlerini ovuşturuyor. "Doğramayı bitirmek ister misin?" "Elbette."

Ben sebzeleri doğrarken, o pirincin içine çiğ fıstık atıyor ve sonra tencereyi bir kapakla kapatır. Sebzeler ikinci tencerede kaynamaya bırakılırken mercimekler düdüklü tencerede birkaç dakika bekletilir. sıvı hale gelir.

"Gerisini ben hallederim," diyor. "Sen gidip Call of Duty oynayabilirsin." "Hayır, teşekkürler. Sanırım giriş yapıp daha fazla iş yapacağım."

"Anlamıştım."

Kodların içinde kaybolmam uzun sürmüyor. Ben yazarken, baharatlı Mutfaktan gelen aroma yoğunlaşıyor ve kendimi giderek daha fazla evimde hissettiriyor.

Chance geldiğinde dizlerime kadar birim testine batmıştım. "Yemek yerken kodlamaya izin yok."

İki kere baktım. Chance yakasız, uzun kollu, uyluğun ortasında biten fildişi bir gömlek giydi. Gümüş, geometrik desenli işlemeler ön panelleri süslüyor, beline kadar düğmeli, en üstteki düğme açık bırakılmış. Altında aynı kumaştan bol bir pantolon var. Ayakları çıplak.

"Değiştim," diyor ben uzun uzun baktıktan sonra. "Vay canına. Bu renk sana çok yakışmış."

"Noel Baba'nın Sakalı mı?" "Evet."

İnce kolunu parmaklıyor. "Babam bunu bana paketletti. Ona bunu giymek için asla bir nedenim olmayacağını ."

Ona sırtıyıyorum. "Yanıliyordu."

Elini uzattı. Tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. İvme bizi yüz yüze getiriyor. Boynumun arkasına uzanıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve öpmek için eğiliyor. Dudakları tanıdık, ama aramızdaki bağ çok kuvvetli, her öpücük bir öncekinden daha yoğun.

Yüzü birkaç santim uzaktayken bana bakıyor ve gülümsüyor. "Yemek hazır."

Yemeklerimizi hazırlayıp masaya getirmesine izin veriyorum. Bisi Bele Bhath dolu iki kase, rotillerle dolu iki tabak ve kaşıklar getiriyor.

"Geleneksel Hint içkisi yok mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Size su, Coke Zero veya su ikram edebilirim."

"Su alacağım," diyorum, bilmediğim baharatları kola aromasıyla karıştırmak istemiyorum.

Bana içkimi getirdikten sonra karşıma oturuyor ve yemeğe başlıyoruz. "Babamın yaptığı kadar iyi değil. Baharatlarını öğütüyor."

Tek başına ele alındığında tatlar tanıdıktır, ancak karışım yeni, katmanlı ve benzersizdir.

"Sadece somon pişirmeyi bildiğini sanıyordum," diye takıldım.

"Somon daha kolay."

"Kendini hiç bununla tedavi etmez misin?"

"Ne kadar sürdüğünü gördün mü? Şimdi kaç tava kirli?" "Kodlarım arasında kayboldum. Özür dilerim."

"Hiç geleneksel Indiana yemekleri hazırlıyor musunuz?"

Ağzım suyla doldu. Üzerine kusmamak için mücadele ediyorum, kahkahalarım arasında boğulmadan yutkunmayı başarıyorum. "Geleneksel bir Indiana yemeği düşünmek için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Pizza mı?" "O

İtalyan."

"Burger?"

"Sanırım onu da ödünç aldık." Bir şeyler bulmaya çalışırken dirseğimi masaya dayayıp saçlarımı savuruyorum. "Hiç domuz bonfileli sandviç yedin mi?"

"Hayır."

Telefonumu elime alıp bir fotoğraf çekiyorum ve ona bir tabaktan daha büyük olan pane edilmiş domuz bonfilesini gösteriyorum.

"Küçük bir çöreğin üzerinde bir sürü kızarmış et var."

Omuz silkiyorum. "Sadece Indiana'da. Ayrıca, eyalet fuarında her türlü kızarmış şeyi servis ederler. Çubukta kızarmış mısır. Kızarmış Oreos.

Kızarmış Twinkies.

Nutellaphant Ears."

"Oraya gitmeliyiz."

"Bengaluru'da sizi yemekle öldürmeye çalıştıkları festivaller var mı?"

"Bengaluru'da çok sayıda jaatre var. Namma Jaatre'de yemek tezgahlarında kızartılmış idlis, ragi mudde, Goli Baje satılıyor. Ama hiçbirisi kızarmış Oreos gibi değil sanırım."

"Namma Jaatre nedir?"

"Karnataka'nın tarihini kutlayan iki günlük bir halk festivali. el sanatları, dansçılar ve kukla gösterileri. Dadi beni ve kız kardeşimi hep götürürdü.

Tivri kocası Eriş'le orada tanıştı. İlk görüşte aşktı." Bir parça roti koparıyor ve kasesine daldırıyor.

Her şey mantıklı. "Onların ruh eşi olduğunu düşünüyorsun."

Chance bana sert bir bakış attı. "Sanmıyorum. Ben biliyorum.

Tanıştıklarında Tivri bir elektrik hissetti ve onun doğru kişi olduğunu anladı." , yaptım. Ödül kazanamadı. "Her zaman güvenemezsin küçük ses." *Çünkü bazen yalan söyler.* Masumiyetini korumak için son kısmı atlıyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor masumca.

"Bazen bu sadece karşılıklı fiziksel çekimdir." "Bu da evlilikte önemlidir."

Chance'in keskin sesi ve çatık kaşları bu konuda çok ciddi olduğunu gösteriyor. Geri adım atmıyorum. "Ama fiziksel çekimden daha fazlası olmalı. Güven, saygı ve bağlılık olmalı."

"Tivri ve Eriş'te o şeylerden var."

"Şanslılar o zaman."

Chance'in ifadesi biraz yumuşuyor. Arkasına yaslanıp kolasından bir yudum alırken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Bir "Ahhh" ile bitiriyor ve sonra kutusunu yere bırakıyor, öne doğru eğiliyor ve kollarını masanın kenarına . "Sana bir şey söylemeliyim."

Bunun nereye gittiği hakkında bir fikrim yok. Bilmek istediğimden de emin değilim. Evli mi?

Kesinlikle olmaz.

"Hindistan'da bir kadın var."

Ben bir aptalım. Tam bir aptal. Bir erkek bir sürü kadını öpmeyi diye kızlar onun bir oyuncu olmadığı anlamına gelmez. "Ah," diyorum ve sonra bir yudum su içerek onu yıkıyorum.

"Adı Navya. Ailem onun konuşuyor. Bir evlilik ayarlamak istiyorlar."

"Oh," diyorum daha ağır bir ses .

"Navya'ya aşık değilim."

"Ama fiziksel olarak çekici geliyorsun."

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Hayır. Görücü usulü evlilik istemiyorum. Aşk evliliği istiyorum."

Koltuğuma gömüldüm. Şimdi bunun nereye gittiğini *gerçekten* bilmiyorum. "Babam birini bulmam için bana bir yıl verdi."

"Oh," diyorum tekrar, *Ah ha!* gibi ama daha az karikatürize. "Sadece Çiftçiler." "Zoosk. Christian Mingle. Evet. Bilimsel bir yaklaşım benimsemeye karar verdim."

Ben daha durduramadan ağzımdan kahkahalar dökölüyor.

"Bana mı gülölyorsun?" Bir parçasının kendine güldüğünü söyleyebilirim.

"Hiç gülmölüyorum," diyorum yüzümü örten elimin arkasından.

Kahkaha.

"Teoride işe yaraması gerekir," diyor. "Yeterince randevuya çıkın, randevu havuzunu daraltın. Kısıtlı zamanım ve kısıtlı kaynaklarım vardı. Sadece bir tane ben varım."

"Hepsini nasıl düzgün tuttun?"

Chance kamburunu çıkarıyor, elini şakağına götürüyor, zayıf bir saklanma çabası. "Bir hesap çizelgesi tuttum."

"Sen ne?!"

"Bir hesap tablosu tuttum ve her randevuyu sıraladım."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik olmayan şey olmalı." Biraz rahatlıyor ve gülüyor. "Geriye dönüp baktığımda, belki."

"Bekle bir dakika." Tereyağı bıçağını aldım ve ona doğrulttum. "İlk randevumuzu sıraladın."

Utangaç bir bakış onun mizahını siliyor.

"! Ben ne aldım? oldum?" "Bunu sana söylememeliydim."

"Söyle bana Jyoti- Chance."

"Artık bir önemi yok."

"Chance," diye uyarıyorum.

"Kötü bir ilk randevumuz oldu. Her konuda yanılmıştım. Bilimsel yöntemim kusurluydu."

Bıçağını bıraktım, arkama yaslandım. Dudaklarımı güçlü bir şekilde büzdüm.

"Hesap çizelgesini siliyorum. Benden başka kimse görmeyecek. O sadece benim içindi. Ve o zamandan beri, aşkın bazen zaman aldığını öğrendim."

Yapabilseydim daha da geriye yaslanırdım. Bunun yerine, kendimi desteklemek için iki elimle masanın kenarına tutunuyorum. Çocukluğumda arka bahçemizdeki gergin tavşanlardan biri gibiyim. Chance kılımı kıpırdatırsa panik içinde kaç.

Chance bana dikkatle bakıyor. Az önce ne dediğinin farkında mı?

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmam için beni davet ediyor. O biliyor. İlk öpücüğünü yeni almış bir adam aşk hakkında nasıl bir şey bilebilir ki?

Ben sessiz ve hareketsiz kaldıkça o daha da kıpır kıpır oluyor. "Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor.

O elektronik tablo olmasa iyi olur. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Aslında, eve gitmek isteyebilirim.

"Sanırım ben-"

"Danni."

Eriyorum. Her seferinde. eriyorum. eriyorum. Aslında biraz sinir bozucu. Kimi kandırıyorum ki? İnanılmaz bir şey.

Elini tutuyorum ve beni SpaceX kontrol merkezine götürüyor. Oyun koltuğunu bana veriyor ve başka bir sandalye çekiyor.

"Bunu sana yarın gösterecektim," diyor. Ama..." Visual Studio Code'u açıyor.

Şimdi mi kodluyoruz? L'li kelimeyi kullandıktan sonra mı?

"Umarım sakıncası yoktur ama mimaride bazı değişiklikler yaptım." Dosyalarını görebilmem için klasörlerini genişletiyor.

Gözlerim klasör yapısını tarıyor ve "bazı" kelimesi için farklı tanımlarımız olduğunu hemen anlıyorum. Görünüm ve denetleyiciyi birer nesneye indirgemiş ve birkaç yardımcı program ile genel bir veri alma katmanı eklemiş. Üzerinde köle gibi çalıştığım ve hiçbir değişiklik yapmadan takip etmesini ısrarla söylediğim tasarım belgeme hiç benzemiyor.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" Cevabını beklerken çenemi kapatıyor ve azı dişlerimi toz haline getiriyorum.

"Modülüm tamamlandı. Her şeyi birim testinden geçirdim. Mimarimi tasarım dokümanınıza ekledim."

Göz kapağım seğiriyor. Sakinleştirmek için ovuyorum ve sonra kolçakları tutuyorum. "Ne yaptın?"

Endişe alınma çizgileri çiziyor. Endişelenmesi gerektiği doğru. Bu *benim* projem. *Benim* itibarım. *Benim* tasarımım. Chance'in bana ne kadar zeki olduğunu gösterme fırsatı değil.

"Gitmek zorundayım," diye kekeliyorum. "İzin ver seninle konuşayım."

"Hayır. Zaten biliyorum. Bunu Ar-Ge uygulamama sen yaptın. Zane de aynı şeyi Test Örneği uygulamama yaptı. Hepiniz aynısınız. Kibirli. Aşırı özgüvenli. Küçümseyici." Ses tonum buzdan bir heykeli bile oyabilir. "Başkalarının fikirlerine hiç saygı duymuyorsunuz. Uygulama geliştirmenin Tanrı olduğunu düşünüyorsunuz." Yerimden fırladım.

"Danni."

Bu sefer bende işe yaramıyor. Çok kızgınım. Chance'in kriptonitine karşı bir panzehirim olduğunu bilmek güzel.

"Bence hoşuna gidecek."

Öfkemden ayaklarımı zar zor görebiliyorum ama sandaletlerimi giymeyi başarıyorum. Ve sonra Chance'in dairesinden hızlıca çıktım.

Chapter 28

Şans

Gecenin büyük bir kısmında uyumadım ve Çarşamba günü yaptıklarımı geri almaya kararlı bir şekilde erkenden kalktım. Yemek masasında tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum ama içinde "aşk" kelimesi geçtiğini biliyorum. Bunu söylediğimde tüm vücudu kaskatı kesildi ve masaya yapıştı, zorlukla nefes alıyordu. Kötü zamanlama.

Gerçekten kötü zamanlama. Romantizm konusunda acemiyim ama yeterince film izledim. Birkaç hafta sonra o kelimeyi ortalığa atmazsın. Tivri ve Erish değilseniz tabii. Onlar için gözleri buluştuğu anda oyun başlamıştı. Neden benim aşk hayatım bu kadar basit olamıyor? Bunu da geç. Neden benim *flört* hayatım da basit olamıyor?

Görücü usulü evlilikler daha kolaydır ve ömür boyu sürer. Dadi öyle diyor. Belki de haklıdır.

Konuyu değiştirdiğimde daha da büyük bir aptal gibi davrandım, bana gümüş boynuzlu tüylü bir kertenkeleymişim gibi bakmasını engellemek için her şeyi yaptım. Ona kodumu gösterdim. Akıllıca. Güzel hareket. Sanırım işe yaradı. Dikkatini dağıttım.

Ama şimdi saat altı buçukta egzersiz kıyafetlerimle uyanmış, mini panjurlarımın arasından bakıyor ve Danni'nin sabah koşusuna çıkmasını bekliyorum. Bu bekleyemez. Bunu düzeltmek zorundayım.

Ön kapısı çarpıyor. Saniyeler sonra üzerinde bir atlet ve egzersiz şortuyla belirdi. Gözlerimin bronz bacaklarında oyalanmasına izin vermiyorum. Korkup kaçmadan önce onu takip etmeliyim.

En alt basamağa ulaştığında, kapıdan fırlayıp peşinden koşuyorum. Arazinin kenarı boyunca her zamanki rotasını izliyor. Hava çoktan ısındı.

Hava nemden kadar ağır ki bataklıkta sis gibi asılı duruyor.

Ya şimdi ya hiç. Hızımı artırıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onun yanında koşmaya başlıyorum. Ayaklarımız ritme giriyor. Bana kaşlarını çatıyor.

"Hey," diyorum. Adımlarını hızlandırıyor. Bunun beni caydırmasına izin vermedim. "Özür dilerim." Doğrudan konuya girmek en iyisi.

Bana yine kaşlarını çatıyor ve sonra tam bir depar atıyor. Koşucu değilim ama ayak uydurmayı başarıyorum. Ciğerlerimin lav gibi olduğunu hissettiğim ve

Bacakları vücudumdan fırlamakla tehdit ederken yavaşlayarak durdu. İkimiz de nem yüklü havayı soluyoruz, yüzlerimizden ter damlıyor.

"Konuşabilir miyiz?" Bunu söylemek için iki pantolon gerekiyor. "bir şey yok." Hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor. "Ben bir aptalım."

Manyakça bir kahkaha atıyor. Solda bir çardağı geçiyoruz, sağımızda bataklık ufka kadar uzanıyor.

"Benimle konuşacak mısın?"

Etrafında dönüyor. "Neden zahmet ediyorsun? Her şey hakkında her şeyi biliyorsun. Sadece kafanızda bir konuşma yapın ve sonra kendinizi bir kahraman gibi göstermek için bunu yeniden tasarlayın."

Kelime bana çarptı. Ben de onun kahramanı olmaya çalışıyordum. Süslü kodumla içeri dalıyordum, böylece onun parlak zırhlı şövalyesi olduğumu falan düşünecekti.

Tamam, sadece bu değildi. Onun tasarımını geliştirmek zorundaydım. Elimde değildi. zorunda olduğum bir kaşıntı gibi. Ama Danni'nin koduma düşüncesi kesinlikle bir motivasyon kaynağıydı. Aptalca bir şey, özellikle de Ar-Ge uygulaması fiyaskosundan sonra. Ben tam bir aptalım. Danni'ye de söyledim.

"Chai kodlamasını açıklıyorsun. Boya renklerini açıklıyorsun. Keseli hayvanlar aşkına, bir *kitap rafının* nasıl temizleneceğini ."

Ben kıs kıs gülüyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Bu komikti," diye kendimi savunuyorum.

"Sırada ne var? Bana koşmayı mı anlatacaksın? Yürümeye ne dersin?"

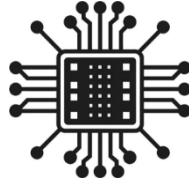
Aptalca bir yürüyüş yapıyor, dizleri yarı bükük, kolları bir gorilinki gibi sallanıyor. Yine gülüyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırıyor, ölümcül bir ciddiyetle. "Çünkü değil. Terfim bu uygulamaya bağlı. Benim sorumlu olmam gerekiyor ve sen beni korkunç bir lider gibi gösteriyorsun."

Hiç düşünmemiştim. Ona yetişmek için hızımı arttırdım.

"Özür dilerim. Bir şeylere çok hevesleniyorum ve ne zaman duracağımı bilemiyorum. Mimarınızı takip etmek için dün gece geç saatlere kadar her şeyi yeniden kodladım. Birkaç gün içinde halledebileceğimi düşünüyorum çünkü işi zaten biliyorum kurallar ve bazı nesnelerimi yeniden kullanabilirim." Yaklaşıyorum ve kollarımı uzatıyorum.

Bana bir günlük benzin istasyonu gibi bakıyor. "Bunu kucaklaşarak halletmeyeceğiz."

"Danni."

"Bu işe yaramaz." Sesi tizdi. Beni el sallayarak uğurladı ve dairesine doğru yürümeye başladı.

"Zane kim?" Ben de ona cevap veriyorum. Dün gece onun adını andığında fark etmediğimi sanmayın. Sanırım eski bir erkek arkadaşı. Artık dayanamadığı biri. Ve benim de onun gibi olduğumu düşünüyorum.

Duraklıyor ve ellerini başının üzerinde birleştiriyor. Ona temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. "Onun aradığım kişi olduğunu düşünmüştüm. Onu gördüğüm an emin oldum."

Dirseğinin etrafından dolanma riskini alıyorum. Yüzüne erişmeme izin veriyor.

"Sadece fiziksel bir çekim vardı. Bizi bir arada tutan tek şey buydu. Ama kafamın içinde bir gün evleneceğimizi, bir ev alacağımızı, bir aile kuracağımızı söyleyen o aptal sese güvendim."

"Sana ne yaptı?"

"Kodumu yeniden yazdı, ama bu sonuncusuydu. Manipülatif, kaba, kontrolcü, kibirli ve küçümseyiciydi. İkimiz de aynı şehirde BT yüklenicisi olduğumuz için sürekli onunla karşılaşıyordum. Sonu gelmeyen kötü bir rüya gibiydi."

Her kelime göğsüme çarpıyor. Geri adım atıyorum. "Ve sen benim onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Nefes alış veriş , her nefes verişinde bir ejderhanınki gibi aşırı ısınıyor ama alevler yok. Cevap vermiyor. Bunun yerine, beni toz içinde bırakarak tam bir depar atıyor.

Onu takip edecek enerjim yok. Yapsam bile, belli ki yapmamı istemiyor. Bu yüzden eğildim, yüzümdeki teri sildim ve her şeyi yeniden düşündüm.

hayatımın son üç haftası.

Danni

Su vücudumdan aşağı dökölüp bu sabahki koşunun terini silerken, Chance'in hüzünlü köpek yavrusu yüzü gözlerimi kapattığımda bile aklımdan çıkmıyor. Son sorusu kulaklarımda çınlıyor.

Benim de onun gibi olduğumu mu düşünüyorsun?

İlk tanıştığımızda, evet. Kibirli görünüyordu. Aşırı özgüvenli. Kendinden emin. Bir erkekte istediğim şeyin tam zıttı.

Bana yemek hazırlayacak ve evde yardım edecek kadar düşünceli, hayallerimi destekleyecek kadar bana inanan birini istiyorum. Hassas ama kendine güvenen, yumuşak tarafını göstermekten korkmayan bir adam. Katmanları soyulmak için yalvaran, düşünceliliği ve mizahıyla beni şaşırtan bir adam.

İnliyorum. Bu bir duş banyosu gerektiriyor. Sıcak damlacıkların yağmasına izin veriyorum, gideri tıkıyorum ve standart küvette uzanabildiğim kadar uzanarak oturuyorum. Damlacıklar bacaklarımı döverken, yavaşça çoğalarak onları kaplarken ve sonra bir göletteki yağmur damlaları gibi davul çalarken, Chance'in öpücüklerini, bazen bu banyo suyu kadar sıcak ve rahatlatıcı olduklarını hatırlıyorum. Diğer zamanlarda güneş rüzgârı kadar sıcak.

Şans sinir bozucu olabilir, evet. Çok sinir bozucu ama Zane beni bir üst seviyeye çıkarmak için yaşadı. Ben ne söylersem, o daha zekice bir şey söylerdi. Ne yaparsam yapayım, beni onla çarparak geçebilirdi. Zane benim parlamama asla izin vermezdi çünkü bu onun algılanan parlaklığını azaltırdı.

Cassie ve Luke'un havuzunda Chance ile yarıştığımız ve benim kazanmama izin verdiği o gece, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

yanaklarımıza ve öpüşürken ağzımıza. Bu onun ilk öpücüğüydü. Hem de hiç.

Birbirimize şaşkın bir sessizlikle bakarken, nefes alışına kadar her ayrıntıyı yakalamak için gözlerimi kapatıp o anı defalarca yaşadım.

Parmaklarım gün kurusu gibi olduğunda duşu kapatıyorum, giderin fişini çekiyorum, buharlı aynanın önünde havlumu alıyorum. Ne karar verirsem vereyim -Chance'i affetmek ya da affetmemek- oraya gitmek zorundayım. Dizüstü bilgisayarımı onun yemek masasında bıraktım.

Sıcak duştan yanaklarım kızarmış, banyom bunaltıcı bir Charleston sabahından daha nemli, bir atlet ve jogger giymeyi tercih ediyorum. Unicorn Chance'in dairesine gidip kapıyı çalıyorum.

Başını öne eğerek beni selamlıyor. Onu görmek içimdeki öfke ve kızgınlığı yeniden alevlendiriyor. Tasarım dokümanımı görmezden gelme cüretini gösterdi. Ekip lideri olarak beklentilerimi açıkça belirtmişim. Ama Chance kendi dünyasında yaşıyor.

Eşikte tereddüt ediyorum, o dünyaya yeniden girmek istemiyorum. Ayaklarım ne düşündüğümü umursamıyor. Beni oturma odasının ortasına götürüyorlar. Kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi Chance'in uzun bedeninde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum.

"Bugün burada çalışacak mısın?" diye soruyor kararsızca. Onu hiç görmediğim kadar kendine güvensiz, omuzları çökmüş, parmakları zar zor ceplerinde, bilekleri keskin açılarla bükülmüş.

"Wi-Fi'ını çalışıyorum."

Bilgisayarımı ve sırt çantamı alıp, o beni durduramadan dairesinden çıkıyorum.

Bir daha asla ofis romantizmiyle söylemişim. İşte tam da bu yüzden. İş, işte kalmalıdır. İkisini birbirine karıştırmak yok. Yapabilmem gerek ofisten çık ve ofisi unut. "Hey, bekle!" diyerek peşimden gelmesini istemiyorum.

Aklından ne geçiyordu? Ar-Ge uygulamamı duygularımı incittiğini biliyor. Neden erkekler bu kadar inatçı olmak zorunda?

Kod mavericks.

Kural tanımazlar inatçıdır. Hepsi aynı.

Ne üzerinde çalışacağıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen mutfak masama kurulup dizüstü bilgisayarımı açtım ve fişe taktım. Modüllerimi çoktan kodladım. Heng onunkini kodladı. Geriye kalan tek şey Chance'in kodunu çözmek ve yeniden kodlamak, ki o da çoktan yapmaya başladı. En azından bu var. Küçük bir zeytin dalı.

Çok

kızgınım.

Çok, çok

kızgınım.

Chance'in dudaklarını, güçlü kaslarını ya da siyah kovboy şapkasını hiç arzulamıyorum. Ya da o lüks bas sesini. Düşüncesi bile bedenimi titretiyor.

Hayır. Odaklanıyorum. Biraz daha birim testi işe yarayacaktır.

BrainyJ'yi açıyorum ve kodumu otomatik testlerimden geçiriyorum. Bunu zaten yaptım. İki kez. Sanırım üçüncüsünde şansım yaver gidecek. Belki daha ilginç hale getirmek için önce biraz kod kırabilirim.

Kapı çalındı ve Chance'i düşünmeme konusundaki kararlılığıma meydan okudu. Amazon'dan bir şey sipariş etmedim, yüzden o olduğunu biliyorum. İki şeyden birini yapabilir Chance'i görmezden gelmek. Ya da Chance'i görmezden gel.

Chance'i görmezden
geliyorum.

Kapıyı tekrar çalıyor.

Görmezden gelmeye devam ediyorum. Ta ki kapıyı tekrar çalana kadar.

Güzel.

Ben kapıya doğru sıvışırken birim testlerimin çalışmasına izin veriyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece kendimi sinsi hissediyorum. Şaşırmadım, gelen Chance'ti ve azarlanmış bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Hey," diyor.

"Hey," diye başardım. "Danni..."

İşte bu kadar. Tek gereken bu. Boynundan tutup onu içeri çekiyorum. Kapıyı el yordamıyla açıp tekmeleyerek kapatırken dudaklarımız buluşuyor. Chance kaldıraç olarak beni kapıya doğru bastırdı, vücudu beni olduğum yerde sabitledi.

Parmakları kollarımda gezinirken saçlarına yapışıyorum, öpüşmeyi derinleştirirken onu daha da yakınıma çekiyorum. O bir an dinleniyor, beni içine çekerken ben

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, kasları dokunuşumla geriliyor. Boğazının arkasından kısık bir sesle inliyor. Onu bu şekilde etkileyen ilk kadını.

Ayrıldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Chance tek kelime etmeden elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru götürüyor. Yastıklara gömüldükten sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmaklarını yanaklarıma sürüyor, eğilip yumuşak bir öpücük konduruyor ve diliyle ağzımı aralıyor.

Beni daha yakına çekiyor, sert kasları benimkileri destekliyor. Kalp atışlarının gümbürtüsü göğsümü titretiyor, kendi baş döndürücü nabzımla eşleşiyor.

Ama sonra Chance geri çekiliyor, nefesi . Gözlerimin içine bakıyor ve orada özlemi görebiliyorum. Ama aynı zamanda kısıtlama da görüyorum. İkimiz de daha ileri gitmeye hazır değiliz. Chance'in ağırdan alması gerekiyor. İkimiz de istiyoruz.

Alnımı onunkine bastırıyorum. Bir süre böyle kalıyoruz, nefeslerimiz birbirine karışıyor, sonra yavaşça çekiliyoruz.

"Bu kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?" Chance sırtarak soruyor. Başka bir öpücük için onu geri çekiyorum. "Oh, çok kızgımsın."

"Kızgın olman hoşuma gidiyor."

Gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz. Onunki çok lezzetli görünüyor. "Göster bana," diyorum.

Gözleri odanın içinde geziniyor, görmek istediğim şeyi arıyor.

"Visual Studio Code'u açın ve bana ne yaptığınızı gösterin."

"Hepsini silip yeniden yapabilirim."

"Bunun için zamanımız var mı bilmiyorum."

"Zor olmazdı."

"Mimarım çok basit olduğu için mi?"

"Çünkü iş gereksinimlerine aşınayım ve tasarım dokümanınızı baştan sona okudum."

"Sadece ileriye doğru okunması gerekiyor."

Gülümsüyor, biraz . "Oraya gitmek ister misin?"

Başımı salladım ve Chance'i dairesine kadar takip ettim. Bana oyun koltuğunu teklif etti. Dün gece kavgamızdan önce bilgisayarının yanına çektiğı rahat yan koltuğu tercih ediyorum.

Yerleşiyoruz ve faresine dokunuyor. Visual Studio Code hala açık, klasörler genişletilmiş, tıpkı bıraktığı gibi. Bana mimarisinden bahsediyor, hiçbir i şaşırtıcı değil. Benim Ar-Ge uygulamamı yeniden tasarlamasına benziyor ve Chai World'de katıldığım "Kullanıcı Arayüzünüzü Kolaylaştırmak" oturumundaki örnek uygulamaya çok yakın.

Bitirdiğinde sandalyesinde arkasına yaslanıyor, dirseğini kolçağı dayıyor ve gergin bir şekilde alt dudağını karıştırıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"değil."

"Değiştirilmiş tasarım dokümanımı görmek ister misin?" "Hayır."

Parmaklarımı sandalyeye vuruyorum. Tourette'im ya da OKB'm yok ama Sosyal yardım portalı uygulamamda iki paralel mimariyi düşünmek bile dizimi ya da omzumu yerinden oynatacak kadar sert seğirmemi sağlıyor.

"Buna dayanamıyorum," diyorum.

"Her şeyi silip baştan başlayabileceğimi söyledim. BrainyJ bile kullanırım." Bunu yapar mı? Bu kadar alçalır mı?

"Yani, aynı uygulamada paralel mimarilerin olmasını kaldıramıyorum. Bu beni delirtiyor."

"Biliyorum. Bu yüzden tamir edeceğimi söyledim."

"Heng ve benim modüllerimizi sizin mimarinize dönüştürmemiz sizce ne kadar sürer?"

Kaşları şaşkın makarna erişmeleri gibi kavisli. "Çok heyecanlanma," diye uyarıyorum.

"Şaşırmadım. Sadece şok oldum."

"Belki de mimari konusunda haklısındır. Belki seninki daha iyidir."

Kaşları tekrar kavislendi, bu sefer mutlu küçük gökkuşakları gibi.

"Gülümsemeyi kes."

Ağzını siliyor. "Ben değilim."

"Annesinin kesesindeki bir keseliden daha mutlusun." "Bugün keseli hayvanlara takılıp kalmışsın."

"Eğlenceli bir kelime. İnsanlar bunu yeterince kullanmıyor."

"Danni." Elimi tuttu. "Sana farklı bir yöne gideceğimi söylemeliydim. Ben sadece-"

"Sana bağıracağımı

biliyordun." "Şey, evet, ve-"

"Ve sen benden korkuyorsun."

"Hayır." Elimi sıktı. "Belki biraz. Seni örümcekten kurtardığım günü hatırlıyor musun?"

"Domates dirseği mi?"

Başını sallıyor. "Kahramanın olmak hoşuma gitti. O kadar çok sevdim ki tekrar kahramanın olmak istedim. Ama sen kendine oldukça güveniyorsun, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydım.

Ayrıca kalın kafalıyım. Ve bazen burnumun ucunu bile göremiyorum." Daha yakına eğiliyor. "Özellikle de seninleyken. Dudaklarını gördüğümde tek yapmak istediğim..."

Boynumun arkasını kavırıyor, beni çekiyor ve öyle sert öpüyor ki dudaklarımı umutsuzca onunkilere bastırmasam düşecektim. Ve sonra Teams uygulaması çalıyor.

gülümseyecek kadar uzaklaşıyoruz. "Çalışıyor olmamız gerekiyordu," diyorum.

"Sence 'iş arkadaşını öpmek' bizim iş tanımımızda yok mu?" "Hayır, gerçekten yok," diyorum gülererek.

Chance nazikçe yanağımı öpüyor ve sonra iç çekiyor. "İyi. Sanırım yapacak çok işimiz var." Elini dizimin üzerine koyuyor. "Bunun için sakıza ihtiyacım olacak."

Mutfağı karıştırırken, "Sakız çiğnemeyi bırakma sürecin nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Bir dakika öncesine kadar harika gidiyordu."

Çekmecelerin ve dolapların açılıp kapandığını, bir "gah" ve bir "keseli hayvan aşkına" duyuyorum.

"Bu bir sorun olabilir." Tekrar ortaya çıkıyor ama doğruca yatak odasına gidiyor.

O Orbit Sweet Mint'i karıştırırken, gözlerim onun görev çubuğunda, açmam için bana yalvaran açık Excel uygulamasına odaklanıyor. Hâlâ yatak odasında bir şeyler karıştırıyor. Bu çabuk olacak.

Elektronik tabloyu büyütüyorum ve "JustInCase" adında bir dosya ortaya çıkıyor. Sol sütun bir isim listesidir. En üstte kategoriler var. Aşağı kaydıldım ve adı buldum.

"Bana kişilik için 6 verdin. Mizah anlayışı için 1 mi? Neden 'İrkçi' sütununda puanı olan bir tek ben varım?"

Chance koşarak geliyor. "Neden ona bakıyorsun? Sana bunu görmeni istemediğimi söylemiştim."

"Geri arama eşiğiniz 60 mı? Geri arama eşiğinize bile ulaşamadım!"

"O gece huysuzdun. Dinle-" Kapının çalınması onun sözünü keser.

"Bu aptalca. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Kadınlar, matematiği bozan iki isteğe bağlı sütunla birlikte toplamı seksene ulaşan sekiz kategoriye göre sıralanmamalı. Özellikle de sen."

Kapı daha çok çalıyor.

Sandalyenin etrafında dönüyor ve kollarımı tutuyor. "Bu düşünceni unutma," diyor ve sonra kapıda kimin olduğuna bakmaya gidiyor.

"Anne. Dadi," diyor Chance. "Burada ne yapıyorsun? Navya?"

Etrafımda dönüyorum.

Orta yaşlı, formda, esmer bir kadın ve her ikisi de işlemeli sariler giymiş iki Hintli kadın kapının hemen önünde duruyor. Yaşlı kadının saçları örgü şeklinde arkaya toplanmış. Daha genç olan, Navya olduğunu tahmin ettiğim, minyon, taze yüzlü ve makyajsız.

"Adi," diyor Chance'in babası kollarını iki yana açarak.

Sırayla hepsine sarılıyor. Acaba fark edilmeden arkalarından sıvışabilir miyim?

"Kilo almışsın," diyor annesi.

"Tamamen kas," diye cevaplıyor Chance. Kapıyı kapatırken endişeyle bana bakıyor. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Önce ofisine uğradık," diyor Chance'in annesi. "Patronun bize uzaktan çalıştığını söyledi."

Yaşlı kadınlar onunla o kadar meşguller ki beni fark etmediler. Navya bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Çıkmam için bir işaret.

Parmak ucunda yürürsem, belki- "Kim o?" Dadi söylüyor.

Bütün gözler bana odaklandı. Dadi'nin bakışları ölümcül. Chance kurbağa yutmuş gibi görünüyor. Navya ve annesi bana dikkatle bakıyor.

"Bu... um," Chance boğazındaki amfibiye rağmen söylemeyi başarıyor.
"Bu Danni. O benim..."

Dadi'nin ölümcül bakışları Chance'e kayar.

"O benim kız arkadaşım," diye bitiriyor. Göz göze geliyoruz ve gururlu gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz. Kadınların nefesi kesiliyor, en yüksek sesle Dadi. Navya elini ağzına götürüyor.

Süslü sari elbisesinin altında iki büklüm olur. Dadi ona destek olmak için uzanır ama Navya kendini geri çeker. Kapıya doğru hamle yapıyor ve o kadar hızlı açıyor ki kapı yüzüne çarpıyor. Şaşkın bir çılgınlıkla

Geriye doğru tökezler, hızla dengesini toplar ve daireden dışarı koşar.

"Navya," diyor Chance, onu takip etmeye
hazırlanırken. "Chance," diyorum. "Ben giderim."

İçini bir rahatlama kaplıyor ama sadece bir anlığına. Dadi'nin sert bakışı onu hemen geçiriyor. Azar işitecek ve ben bunu duymak için etrafta olmak istemiyorum. Sandalyemden fırlayıp Navya'nın peşinden kapıdan çıkıyorum ve sıcak Charleston gün ışığına çıkıyorum.

Chapter 29

Şans

"Chance kim?" diye soruyor annem kapı gümbürtüyle kapandıktan sonra. Şimdi sadece annem, Dadi ve ben kanepenin önünde garip bir şekilde duruyoruz.

"Ben," diye cevap veriyorum.

Dadi kollarını kavuşturuyor. Annem bana ters ters bakıyor. "Şans diye bir şey yoktur."

"Aslında . O benim. Ben Chance. Siz burada ne yapıyorsunuz?" "Senin adın Jyotiraditya," diyor Dadi.

"Amerika'da kimse bu ismi söyleyemez. Kaliforniya'daki arkadaşlarım bana Jay derdi. Burada ne işin var?" Tekrar deniyorum.

"Öğrenmeleri gerekiyor," diyor Dadi, bir parmağını işaret ederek hafifçe öne eğilerek. "Çünkü bu senin gerçek adın."

"Bize söylemediğin başka ne var?" Annem neme rağmen iyi dayanmış olan tüylü kâküllerini geriye doğru tarıyor. Bohem gömleği ve gaucholar sıcağa uygun. Öte yandan Dadi'nin iki şakağından da ter akıyor. Resmi, boncuklu sarı öze özel günler içindir, ki bu öyle değil.

Evimin etrafında dolanmaya başladı, kafasını yatak odama, banyoma ve mutfığıma soktu.

"Ne , Dadi?"

"Köpeğiniz nerede? Bir köpeğin var. Dışarıda işiyor mu?"

Kanepeye yığıldım. Yalan söylememeliydim. Her zaman ısırarak için geri gelir. "Benim köpeğim yok."

Annem ellerini kalçalarına dayadı ve bana döndü. "Kız arkadaşın var ama köpeğin yok mu?"

"Mandirinizin üzerinde toz var!" Dadi odanın öbür ucundan bağıyor. Derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum.

"Bana bir toz bezi getir," diyor.

Kıpırdamayınca annem ayağıyla beni dürttü. "Ona bir toz bezi getir ve sonra bize neden bir köpeğin olmadığını anlat."

Ellerimi dizlerime vurup kendimi yukarı itiyorum. Toz bezim yok ama bebek mendillerim var. Birkaç tanesini Dadi'ye uzatıyorum ve o da bana dikkatle bakıyor.

"Bir bekarın neden bebek mendili olur ki?" diyor.

"Temizlik için."

Daha fazla soru sormak yerine işe koyuluyor ve mandirimin üzerindeki detaylı oymaları öfkeyle temizliyor. "Köpeğiniz olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Köpeği sevmek isterdim," diyor bir yandan da bebek mendiliyle bir yarığı zorla temizliyor.

"Kim horluyordu o zaman?" Annem diyor.

"kız mıydı o?" Dadi soruyor. Danni'yi savunmak için atlıyorum. "Hayır."

"Kimdi o zaman?" Dadi hâlâ diş ipi kullanırken soruyor. "Başka bir kız mı?" "Evet. Savannah."

Annem ve Dadi'nin nefesi kesildi. Dadi toz almayı bırakıp bana onaylamayan gözlerle bakıyor, sonra da diş ipini daha sıkı kullanıyor.

Kanepeye dönüyorum ve tekrar çöküyorum. Bu konuşma Everest Dağı'na bir kaya parçası itmekten daha yorucu. "Savannah yanlış giden bir randevuydu sadece. Restoranda içkiyi fazla kaçırdı ve bana nerede yaşadığını söyleyecek kadar ayık değildi."

Annem yanımda oturuyor. Vegan beslenen vücudu uzun ve ince, elleri de istisna değil. Ellerini katlıyor ve evlilik yüzüğünü evirip . "Bu doğru mu?"

Kızgınlık beni dürtüklüyor. Yirmi beş yaşındayım, başka bir ülkede tek başıma yaşıyorum. Neden kendimi açıklamak zorundayım? "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Köpek konusunda yalan söyledin," diyor Dadi. Hâlâ kamburunu , murtileri siliyor.

"Çünkü anlamayacağını biliyordum. Sadece bir randevuydu, hepsi bu. Ve sonu kötü bitti."

"Ama sen onun güvende olmasını istiyordun," diyor annem.

"Tabii ki."

"Bu kız arkadaşın olmadan önce miydi yoksa sonra mı oldu?"

Dadi soruyor. "Dadi," diye uyarıyorum.

"Sadece soruyorum. Burada işleri nasıl yürüttüğünüzü bilmiyorum." "Ben aynı anda iki kadınla çıkmazdım."

Dadi'nin elinde bir avuç dolusu kirli bebek mendili var. Onları için ayağa kalkıyorum ama beni başından savıyor ve bensiz mutfağa gidiyor. Dolap kapaklarını kapatmaya başlıyor. "Ne *yiyorsun*?"

"Yemek."

Kapı aralığında yeniden beliriyor. "Sana düzgün bir yemek getirmeliyiz." "Peki kız kim?" Annem soruyor.

"Danni. O bir kadın." "Siz ikiniz ciddi misiniz?"

Bileğimi dizime yaslıyorum ve ayak karıştırıyorum. "Oldukça ciddi." En azından ben . Bu da bir şeydir.

Dadi sari elbisesinin önünü topluyor ve kanepeye doğru yürüyüp bir yer kapıyor. Hâlâ ter içinde. Kıvırcık uçlar uzun örgüsünü çevreliyor. Dalgın dalgın onları düzeltirken, bir kez daha eğiliyor.

"Bu nasıl işe yarayacak?" diye soruyor.

Ayak parmağıma odaklanmak sakın kalmama yardımcı oluyor. Nedenini bilmiyorum ve bunu sorgulamayacağım. "Çıkmaya devam edeceğiz."

"Peki sonra ne olacak?" diye Dadi. "Eve döndüğünde ne olacak? O da seninle gelecek mi?"

Ayak parmağımı tutup sıkıyorum. "Sanırım eve geldim." Daha fazla nefes.

BAND-AID'i söktüm. Bıçağın içine daldım. Soğuk suya daldım.

"Baban onun için çalışmanı bekliyor."

"Beklediğini biliyorum."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Hayır."

Annem iyi karşılıyor. Dadi ellerini kalçalarına dayamış donup kalmış.

"Ona söyleyecek misin?" Annem soruyor.

Ona baktığımda suçluluk duygusu ağır basıyor. Dudakları kısıtılmış ve kırıışmış, bu da onu onlarca yıldır sigara içiyormuş gibi gösteriyor. Kendini zorluyor

Sakin kalmaya çalıştınız, ki bunu takdir ediyorum. Haberi bu şekilde vermek istemezdim. Ama sürpriz bir ziyaret için gelen ben değilim.

Dadi sarisini avucunun içine alıyor. "Şimdi her şey anlam kazanıyor," diyor sanki bir bilmeceyi çözmüş gibi. "Günlük pujalarını yapmıyordun.

Bu yüzden kafanız çok karışık. Rehberlikten yoksunsunuz. Hemen yeniden gerekiyor."

Bıçağı çoktan sapladım. Sanırım devam edip çevireceğim. "Hayır."

"Neden?"

"Yapamam."

Dadi bana bakakaldı. "Neden ? Zor bir şey değil. Sadece disiplin ister."

"Ben Tanrı'ya inanmıyorum. da sanmıyorum. Bilmiyorum. Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Dadi'nin çenesi çözülür. Nefes alış veriş daha yüksek sesle, ıslık çalarak ve hızlanıyor. Kanepeden atlıyor. "Amerika'ya gelmene izin vermemem gerektiğini biliyordum!" Sonra kapıdan çıktı, beni ve annemi çenelerimiz çözölmüş halde bıraktı.

Annem sesini bulduğunda, "Öyle demek istemedi," diyor. "Sadece üzgündü."

"Bu onun için çok fazla. Ve senin için."

Annem bana hüzünle bakıyor, bu da suçluluk duygumu artırıyor ama rol yapmaya devam etmektense bunu üstlenmeyi tercih ediyorum. Burada kalmak, kök salmak, Danni'yle olan bu nereye gideceğini görmek istiyorum.

"Artık benim bebeğim değilsin." Annem kollarını kaldırıyor ve beni kucaklıyor. Bıraktığında avuçlarını yanaklarıma bastırıyor ve ruhuma bakıyor. "Neye karar verirsen ver, bize bir şey olmaz. Dadi de dahil. Sadece ona zaman ver."

Bunu söyleyene kadar burada kalmak istediğimi bilmediğimi düşünürsek, bu şaşırtıcı derecede iyi gitti. Danni'yle tanışmadan önce bu fikir yeşermeye başlamıştı, sonra o her şeyin üzerine mucize yeşillikler serpti. "Teşekkürler anne."

Tekrar sarılıyoruz ve sonra Dadi'nin aceleyle ayrılışını ele alıyoruz. Dışarıda, bunalıcı sıcakta, birkaç kat kumaşın içinde. Bayılmadan önce onu bulmalıyız.

"Sence nereye gitmiştir?" Annem soruyor.

"Umarım uzağa gitmemiştir."

Apartmandan çıktığımızda bunalıcı sıcak bizi yutuyor. Dadi her neredeyse, gölgelidir, bu kadarını garanti edebilirim.

"Yürüyüş yolunu deneyelim," diyorum.

Park alanını geçip meşe ağaçlarının gölgesinde soluklanıyoruz. Yol bir binanın etrafından kıvrılıyor ve sonra mülk sınırından sola saparak bizi bataklığa bakan bir park bankına götürüyor. Dadi orada, sessizce oturuyor, nehirleri terletiyor. Çekinerek yaklaşıyoruz, o pitoresk manzaraya yeniden odaklanmadan önce bir bakış atıyoruz.

"Burası kötü kokuyor," diyor. "Sıcak günlerde daha da kötü."

"Çok güzel ama kokuyor."

"Alışırın."

Tekrar koşmaya karar verirse diye annem ve ben iki taraftan yaklaşıyoruz.

"Hava çok sıcak, Dadi. Hadi içeri girelim." Yanına oturdum ve elimi uzattım. "Hayır, hayır, hayır. Beni rahat bırak. Siz ikiniz yolunuza devam edin. Biraz zamana ihtiyacım var.

düşün."

Gitmek yerine arkama yaslanıp manzarayı seyrediyorum. Annem de oturuyor. Üçümüz bir balıkçılın otları yarmasını ve gagasını suya daldırmasını izliyoruz.

"Özür dilerim, Dadi. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

Bana doğru döndü ve sıcak elini yanağıma koydu. "Adi, seninle gurur duyuyorum. Zeki, yakışıklı, nazik, mantıklı ve düşüncelisin. Geri dönecek kadar cesur olduğun için seninle gurur duyuyorum.

Amerika ve burada bir hayat kurmak." Elini indiriyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer o atletli kız seni mutlu ediyorsa, ben de mutluyum."

"Adı Danni."

"Biliyorum."

"Onu adıyla mı çağıracaksın?" "Belki."

Hafif bir esinti geçiyor ve bizi bir anlığına rahatlatıyor. Dadi hareket etme belirtisi göstermiyor ve o ben de gitmeyeceğim. Kendimi daha rahat hissetmek için bacaklarımı .

"Bir yapay zeka botu Danni ve beni ." Dadi'nin alnı

kırıştı. "Bir yapay zeka *robotu* mu?"

"Evet. MatchAI.com'dan Cupid. İlk randevumuz korkunçtu. Onu bir daha görmeyi beklemiyordum. Ama burada, otoparkkarşılaştık." O tarafa doğru işaret ettim.

"O bir sapık mı?" Dadi soruyor.

"Hayır. Biz komşuyuz."

Annemin dikkatini çektim. Bana daha iyi bakabilmek için dönüyor.

"Ve sonra işte karşılaştık." "Siz de mi birlikte çalışıyorsunuz?" Annem sordu.

"Evet."

Annem elini ağzına bastırıyor, gülümsemesinin fazla uzamasına izin vermemeye çalışıyor.

Kolumdan bir sivrisineği uzaklaştırıyorum. "Patron bizi yan yana oturtana kadar her şeyin tesadüf olduğunu sanıyordum."

Şimdi Dadi'nin tüm dikkati bende. Benden uzaklaşıyor ve bana Sünger Bob Kare Pantolon gözleriyle bakıyor.

"Ve sonra..."

Annem nefesini içine çekiyor. "Dahası mı var?"

"Patronum bizi aynı projeye verdi. Siz geldiğinizde biz de bunun üzerinde çalışıyorduk."

Annem kesin bir ifadeyle, "Evren sana bir mesaj gönderiyor," diyor.

"Nereye gitsem Danni, Danni, Danni sesleri geliyordu, atlama plağı gibi."

Dadi tesadüfler listemden etkilenmiş görünüyor, itiraf etmeliyim ki bu tesadüfler artık daha az şans gibi görünmeye başladı. Sareesinin önünü düzeltiyor. "Ben

Onu tanıdığımdaya seveceğimden eminim."

Sırıtişımı bastıramayarak, "Sanırım öyle olacak," diyorum.

"Ama Navya konusunda ne yapacağız?" Dadi aniden endişelendi. "Buraya seni görmeye geldi."

Oh, evet. Navya. Onun hakkında ne yapacağız? "Ne kadar kalmayı planlıyordun?"

"Sadece bugün ve yarın," diyor annem.

"Neden hafta sonuna kalmıyorsun? Folly Sahili'nde kiralık bir yer bul. Eğlenceli olacak."

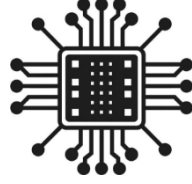
"Kuma yaklaşmayacağım," diyor Dadi.

"Sen tahta kaldırımlara yapışabilirsin."

Islak yakasını çekiştiriyor ve hüznle bana bakıyor. Kolumu ona doluyorum ve kendime çekiyorum. "O kadar uzakta olmayacağım."

"Evet, öyle olacak. Ama iyi olacak. Eğer burayı seversem, yılda bir kez gelirim. Belki daha fazla. Benden kurtulamayacaksın." "Bu hoşuma giderdi."

"Şimdi erimeden önce kolunu çek."

Sinirlerim midemi kemirirken 240 numaralı dairenin kapısını çalıyorum. Navya iyi bir kız. Onu daha fazla incitmek istemiyorum.

Danni cevap veriyor, endişeli görünüyor. Beni içeri aldı.

Navya yüzünün yarısını kaplayan bir torba donmuş bezelye ile kanepede yatıyor. Görebildiğim gözü kapalı. "Uyuyor mu?" Fısıldıyorum.

Danni başını sallıyor, yüzü benim hissettiğim korkuyu yansıtıyor.

Kanepeye doğru yürüdüm ve yanına diz çöktüm. Navya'nın gözü açıldı. Ayağa fırlıyor, bezelye torbası kucağına yuvarlanıyor. Gözünün altındaki genç morluk mordan çok kırmızı.

"Hey," dedim.

Doğruldu, Navya gibi resmileşti. "Jyotiraditya," diyor sertçe.

"Hey," diye tekrarlıyorum çünkü henüz başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onun yanındaki kanepeye yerleşiyorum.

Navya başını eğdi ve bana baktı. "Hey?"

Danni mutfakta atal bıçak ve tencere şıngırdatıyor, kulak misafiri değilmiş gibi davranmak için bulaşıkları kaldırıyor.

Eğildim ve yüzümü ovuşturdum. "Bunun istememiştim. Bugün beni şaşırttınız."

"Baban geleceğimizi bildiğini söyledi."

"Biraz yalan söylemiş olabilir." Dadi'nin yalanını temsil etmesi için bir parça bırakarak havayı imdikliyorum. "Ona görücü usulü evlilik istemediğimi söyledim ama sanırım bu fikirden vazgeçmeye hazır değildi. Seni yanlış yönlendirdiği için özür dilerim."

Navya tekrar doğrulurken, "Sorun değil," diyor. "Ailemin yedek bir planı var. Aadesh benimle evlenmek istiyor ama ilk tercihleri sendin. Onlara birbirimize uygun olmadığımızı söyledim ama beni dinlemediler."

Doğrulup elimi göğsüme koyuyorum. "Kötü bir çift olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Ben de aynı şeyi düşünüyordum, kabul, ama bunu ondan duymak egomu biraz zedeliyor.

"Yaptığımız en iyi konuşma, telefonuma nasıl VPN kuranlattığın zamandı."

Danni kıkırdar.

"DigiSharkı önerdim çünkü daha ucuz ve daha sağlam."

"Ve sonra sormadan indirdiniz ve şimdi aboneliğimi nasıl iptal edeceğimi ."

"Muhtemelen yanlış yere bakıyorsun. Telefonun nerede? Ben yaparım."

Danni yine kıkırdıyor.

"Bu konuşma özel değilmiş gibi hissediyorum."

Navya sırtıyor. "Öyle değil. Ve ben üçüncü tekerleğim." Ayağa kalkar. "İkinize de iyi şanslar. Bezelye için teşekkürler Danni," diyor sesini bir kademe yükselterek.

"Ne zaman istersen," diyor

Danni. "İkinizi yalnız bırakayım."

Onu kapıya kadar takip ettim. Kapı kolunu tutmadan önce bana döndü.

"Seni ve aileni tanımak güzeldi."

"Aynen. Anlayışınız için teşekkür ederim. Ve bunun çok garip olduğu için özür dilerim. Ve-"

"Güle güle, Jyotiraditya."

"Bugün beni daha sonra göreceksin," diye bağıriyorum.

Dönüp Danni'yi bulmaya gidiyorum. Elinde gevşek bir bulaşık havlusu ile mutfaktaydı. Göz göze geldik ve rahatlamış bir kahkaha attık.

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diyorum. "Elbette."

"Ailemle bu şekilde tanışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Elindeki bulaşık havlusuyla bana vuruyor. "Özür dilemeyi bırak. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

Beline tutunup onu sıkıca çekiyorum ve öpmek için dalıyorum ama o geri çekiliyor.

"Bundan emin misin? Geri arama için yeterince üst sıralarda yer almadım."

JustInCase.xlsx. Bu hesap tablosu bırakmayacak. Kafamı kaldırıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Keşke bunu görmeseydin."

"Oh, ama ben yaptım." Parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Elini dudaklarıma götürüyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. Dudaklarıma dalıyor ve ben geri çekilmiyorum. Birlikte oyalanıyoruz, bir nefes için duruyoruz ve sonra açgözlülükle daha fazlası için içeri giriyoruz.

Elleriyle yanaklarımı kavırıyor, geri çekiliyor ve gülümsüyor. "Mizah Anlayışı' için bir puan?"

İnledim. "Dürüst olmak gerekirse, şakalarımı anlamadın."

"Çünkü komik değillerdi. Onlara gülmedin bile."

Danni tezgâha yaslandı. Yaklaşıyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum.

"Bir komedyen asla kendi şakalarına gülmez."

"Kodlamaya devam etmelisin," diyor alaycı bir şekilde, dudaklarımı kesmeden önce.

"Hey. Önümüzdeki birkaç gün ailemle takılmak için işten izin alıyorum. Katılmak ister misin?"

Kucağımdan çekildi. "Avantajlar portalı. İki modülü yeniden tasarlamamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Bunu söylediğime inanamıyorum ama modüller test edildi ve hazır. "Yani, ne dersin yaparım ama... Tamir edilmemiş bir şeyi neden bozalım?"

"Ha ha." Fikrimi düşünürken parmaklarını tezgâha vuruyor. "Test için iki paralel mimari göndermemizi mi öneriyorsun?"

Tekrar belinden tutup kendime doğru çekiyorum. "Evet." Dudaklarım boynunu buluyor.

"Sen bir skandalsın, Jyotiraditya."

Canlandım.

"Bu doğru. Ben söyledim."

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor, Danni," diyorum sırtarak.

, kollarıma yığılıyor ve iç geçiriyor. "Bu ikimizi de yapar."

Chapter 30

Danni

Chance okyanustan çıkıyor, kasları öğleden sonra güneşinde parlıyor. Islak saçlarını silkeliyor ve sonra gözlerini kapatıp parmaklarını siyah saç tellerinde gezdiriyor. Bu manzara başımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderiyor.

Kumdan battaniyemize doğru ilerlerken kaslı inciklerine hayranlıkla bakıyorum. "Neye sırtıyorsun?" diye soruyor yanıma oturduktan sonra.

"Ah, hiçbir şeye."

Son yirmi dakikadır yüzüstü yatmış, Chance dalgaları fethederken SPF 100'ümle ışınları içime çekiyordum. Kırmızı bayrak gerektirecek kadar güçlü değiller. Henüz değil. Yarın daha da dalgalı olacak, ancak JetAero'da bir başka Pazartesi gününden önce iyi bir gece uykusu için bu gece ayrılıyoruz.

"Sırtına biraz daha losyon ister misin?" Chance sorar. "Hayır.

Muhtemelen içeri girmeliyiz."

İç çekiyor. "Sanırım. Yine de seninle sahilde takılmak hoşuma gidiyor."

Yere uzanıyorum ve elimle güneşi engelliyorum. "Güzel, değil mi?" Gülümsüyor ve öpmek için eğiliyor.

"Ancak, ailenize ve Navya'ya akşam yemeği pişirmem sizin fikrinizdi. Ve Murgh Kari'yi hiç tamir etmediğim için çok fazla yardıma ihtiyacım olacak."

"Elbette," diyor bana hızlı bir öpücük daha vermeden önce. "Dadi çok etkilenecek."

Şüphe göğsümü delip geçiyor. Dadi duygusal mesafesini koruyor. Kibar davranıyor. Neredeyse fazla kibar. Fazla resmi. "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

Dirseklerini bükülmüş dizlerine dayıyor ve parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Adımı bir kez bile söylemedi. Bana sadece 'Canım' diyor."

"'Sevgili' kulağa Danni'den daha samimi geliyor."

"Onun söylediği şekilde değil."

Bana tepeden bakıyor. "Senden hoşlanıyor."

Doğruluyorum ve güneş gözlüklerimi burnuma takıyorum. "Sen öyle diyorsan." Bu akşam yemeği ben hazırlarsam belki beni daha çok sever. İnsan umut edebilir.

Plaj topluyor, parmak terliklerimizi giyiyor ve son dört gündür ulaşım aracımız olan bisikletlere doğru sıcak kumlarda ilerliyoruz. Chance'in annesinin kiraladığı VRBO okyanustan birkaç blok ötede ve Folly Beach'in ana şeridine yakın. Yavaş bisiklet gezintilerinin, dışarıda akşam yemeklerinin ve gündelik alışverişin tadını çıkarıyoruz. Morgan ve Kayla ile dört günlük bir plaj tatili eğlenceli olurdu. Ama Chance ile inanılmazdı. Ve ben bitmesini bekliyordum. Neyse ki plaj Wild Oaks'a kırk dakikadan daha az bir mesafede. İçimden bir ses Chance ve benim buraya sık sık geleceğimizi söylüyor.

Hızlı yolculuğumuz, etrafı saran bir verandası ve kumlu bir ön bahçesi olan deniz köpüğü yeşili şirin bir kulübede sona eriyor. Beş yatak odası bol miktarda mahremiyet sunarken, büyük oda da bir araya gelmek için mükemmel bir yer oldu. yemekler ve masa oyunları.

Chance, Murgh Kari için ihtiyacımız olan her şeyi aldı, bana söylenene göre Amerikan dilinde körili tavuk demekmiş. Mutfağa gidiyoruz, malzemeleri adada topluyoruz ve Navya kanepede sessizce kitap okurken çalışmaya başlıyoruz. Navya'ya göre Chance'in annesi ve babası son dakika hediyelik eşya alışverişindeler.

Chance çiğ tavuğu kesiyor ve baharatları ölçüyor ama pişirme işini bana bırakıyor. Beyaz pirinç zaten pilav tenceresinde ısınıyor. Her sabah yeni bir parti hazırlamak için yanında getirmiş. Hiç bu kadar çok pirinç yememiştim ama buna kolayca alışabilirim.

Murgh Kari kaynarken, Chance bana buğday unu, yağ, tuz ve biraz su ile chapatis'in nasıl yapılacağını gösteriyor. Chance'in annesi ve babası geldiğinde yarım düzine yapmıştık.

Dadi, Güney Carolina sahil hayatını tamamen benimsemiş, siperli bir şapka, dökümlü keten bir örtü ile mütevazı bir atlet ve hafif, geniş paçalı bir pantolon giymiş. Kolları alışveriş poşetleriyle dolu. Onları masanın üzerine bırakıyor.

"Merhaba canım," diyor bana el sallayarak. "Gel de ne aldığımızı gör, Adi." Ne aldıklarını görmemi istemediğine dikkat edin. Sobanın yanında duruyorum,

Dadi, Chance'e birkaç kolye ve bir çift küpe içeren alışverişlerini gösterirken köriyi yanmaması için karıştırıyor. Navya da yanlarına geliyor ve deniz kabuklu bir bileklik ve kolyeye hayranlıkla bakıyorlar.

Chance bana bakıyor ve el beni çağırıyor. "Sanırım bu hazır," diyorum.

Kadınları bırakıp benim yanıma dönüyor. Birlikte büyük kaseleri pirinç, tavuk ve zengin sosla dolduruyoruz, kaseleri tabaklara yerleştiriyoruz ve her birinin üzerine bir chapati katlıyoruz.

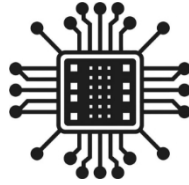
"Bu harika kokuyor, Adi," diyor Dadi biz otururken.

"Danni yaptı," diyor Chance. "Chapatis de dahil."

"Bakalım tadı nasılmış?"

Dadi ilk lokmasını törenle ağzına götürürken ben masanın altında ellerimi ovuşturuyorum. Murgh Kari'm ona çarptığı an tat , gözleri genişler. "Bu çok güzel, Danni. Evde yaptığımdan bile daha iyi."

Chance masanın altından elime uzanıyor ve onu sıkıyor. Bu küçük bir zafer. Umarım daha niceleri gelir.

Kumsal boyunca yürürken Chance parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, alacakaranlık kumu ve okyanusu susturuyor. Suyun kenarı boyunca yürüyoruz, çıplak ayaklarımız ayak izleri bırakıyor.

"Bu iyi bir fikirdi." Ona doğru eğildim ve elimi koluna doladım.

"Senden hoşlandığımı söylemiştim." "Benim adımı söyledi."

"Bunu birden fazla kez söyledi. Sanırım bu aileye kabul edildiğın anlamına geliyor." Duraklıyor ve önümde dönüyor. "Eğer istediğın buysa."

Arkasından bir esinti geliyor ve saçlarını karıştırıyor. Uzanıp parmaklarımı buklelerinin arasından geçiriyorum ve başka bir esintiye kadar düzgünce şekillendiriyorum. çabalarımı boşa çıkarıyor.

"İstediğın bu mu?" Chance çok fazla zaman geçmesine izin verdikten sonra çekingen bir şekilde soruyor. Emin olmadığım için değil. Tam tersi. Ki bu da kendi içinde tedirgin edici. Ama bunun için buradayım.

"Öyle," diyorum ona gülümseyerek.

Beni kollarına alıyor, gülümsememi dudaklarıyla siliyor ama öpüşürken hala hissediyorum... içimde uzun, çok uzun bir süre gülümsememe neden olacak farklı bir aptallık.

Epilogue

Danni

Kitaplıktan bir avuç kitap alıp Morgan, Kayla, Willa ve benim alt kata eşya taşımak için kullandığımız kutulardan birine dolduruyorum. Birkaç hafta önceki Çarşamba gecesi görüntülü sohbetimiz sırasında Willa, Charleston'ın cazibesi, daha ılıman kışları ve sahilleri için Indiana'yı geride bırakmaya hazır olduğunu açıkladı. İki saniyeliğine şaşkınlıktan nutkum tutuldu ve sonra hemen lojistik işlerine daldım. Kira kontratımı ne kadar sürede iki yatak odalı bir daireye transfer edebilirim? Willa'nın eşyalarını toplamasına yardım etmek için ne zaman izin alabilirim?

Ev mi? Bu tür şeyler.

Çocukluk evimiz, Willa'nın onu satışa çıkardığı gün satıldı ve o evle ilgili tüm anılara veda etmek ne kadar zor olsa da doğru kararı verdiğine dair güvenini güçlendirdi. Kötü olanları geride bırakmanın ne kadar özgürleştirici olduğunu yakında anlayacağından şüpheleniyorum.

Geçen hafta sonu Indiana'ya gittim, haftayı evi temizleyerek geçirdik. Sonra Molly yolcu koltuğuna tünemişken onu Charleston'a kadar takip ettim. Boş U-Haul hala alt katta park halinde. Chance ve Drew dairemde çalışmadan önce onu boşalttılar.

"Sola!" Drew bağılıyor.

Ön kapı bunaltıcı öğleden sonraya ardına kadar açık. Çocuklar kanepemle birlikte merdivenlerden aşağıya iniyor ve Drew kararları veriyor. " kes! Yüzde doksan nem ellerimi kaydırıyor!" Tüm apartman onu duyabiliyor.

Chai World'den döndüğümüzden beri Morgan'la araları iyi. Buna alışmaya başlıyorum ama bu ikisinin uzun süre devam edeceğini sanmıyorum. Çok yakında Morgan'ın son sinirlerini de parçalayacak.

"Sola!"

Morgan gülümserken gözlerini deviriyor. "O senin," diyorum.

"Biliyorum." İç çekerek bitiriyor.

"Serçe parmağımı hissedemiyorum. onu. İndir onu!" Morgan kıkırdıyor. "Ona kasılmaları kullanmayı öğretiyorum."

"Fark ettim," diyorum.

"Bütün ailesi konuşuyor," diyor Morgan bir avuç dolusu kitabı bir kutuya yerleştirirken. "Bu çok garip."

Kayla hafifçe, "Drew çok tuhaf," diyor.

Kimse itiraz etmiyor, onunla birkaç saat önce tanışan Willa bile. Yine de sessizdi. Kız kardeşim ilk başta hep utangaçtır. Ona alışması gerekiyor. Seni tanıyor, ve tanıdığına, seninle konuşacak.

"Oh, vay canına." Willa'nın elinde eski bir fotoğraf albümü var, annemlerden taşındığımda aldığım bir albüm. İçinde bebeklik resimlerimiz ve hayatımızın ilk birkaç yılı var, babam hâlâ ortalıktayken. Anılarını canlı tutmanın bir yolu olarak onu apartmandan apartmana yanımda taşıyorum ama açmaya asla kıyamıyorum.

Albümü yerdeki boş bir yere taşıyor ve oturuyor. Yırtık pırtık kapağını dikkatle açarken yanına yerleşiyorum. Molly bize doğru geliyor, kıvrılıyor ve başını ayağıma yaslıyor. Willa'dan bana bakarken kaşları sırayla kalkıyor. Veteriner kanser olmadığını açıkladı. Güvende olmak için onu yeni lekeler için dikkatle izleyeceğiz.

Annemin evini albümlere ve hatıra defterlerine bakacak vaktimiz olmadı. Onları U-Haul'a yığdık. Bu fotoğraf albümü önümüzdeki günlerde ve haftalarda inceleyeceğimiz pek çok albümden ilki olacak.

Morgan ve Kayla iki yanımda yerlerini alıyor ve daha iyi görebilmek için eğiliyorlar. Büyülü bir his. Üç kankam aynı odada. Nihayet.

Onların varlığı bana, babam bizi terk etmeden önce, ben beş, Willa üç yaşındayken çekilmiş aile fotoğrafı da dahil olmak üzere, fotoğrafları gerçekten inceleme cesareti veriyor. Annem düzgün kahverengi saçları ve kare şeklinde ama yine de kadınsı çenesinin hatlarını tamamlayan koyu renk çerçeveli gözlükleriyle muhteşem görünüyor.

"Annen çok güzeldi," diyor Kayla hayranlıkla.

"Gerçekten öyleydi," diyorum.

"İkiniz de yanakları fındık dolu sincaplara benziyorsunuz," diyor Morgan.

"Teşekkürler."

"Yanakların çok yumuşak görünüyor. Onları çimdiklemek istiyorum."

Parmaklarıyla kerevit kısaçları oluşturuyor.

"Siz kızlar bize yardım edecek misiniz yoksa orada öylece oturacak mısınız?" diye sorar Chance. Morgan, "Sadece burada oturun," diye yanıtlıyor.

"O kadar kutuyu ben taşıyorum," diyor Drew. "Her biri otuz ila kırk kilo ağırlığındaki sayısız işaretsiz kutuyla birlikte birkaç bin kiloluk ahşap, metal bobin ve döşemeyi pazularım zaten körelmiş durumda."

"Her zaman bu kadar spesifik midir?" Willa fısıldıyor. Üçümüz birden "Evet," diyoruz.

Willa fotoğraf albümünü yavaşça kapatıyor. Biz işimize dönerken o da bir kutuya . Chance ve Drew şezlonga doğru ilerliyor.

Ağır kimin alacağı konusunda kavga ediyorlar. Drew kazanır, üstün kuadrisepslerini gerekçe gösterir.

Bir kutu kitap alıp onları merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. "Sola!" Drew en alt basamağa ulaştığında bağırlıyor.

"Henüz dönemem," diyor Chance. "Hâlâ merdivenlerin yarısındayım." "Sola!" Drew tekrar bağırlıyor.

Chance duraklıyor ve ağırlığın büyük kısmını Drew'un üst kuadrisepslerine yüklüyor. Drew'un yüzü kızarıyor. Kaküllerini gözlerinden için başını sallıyor ama kakülleri terden alınına yapışmış.

"Senin solunun benim sağım olduğunun farkında mısın?" Chance öyle diyor.

Drew şezlongu bir halterci gibi omuzlarına kaldırır. "Sola!" diye gıcırıyor.

Matkap Çavuş Drew'teşekkür etmeden aşağıya inmeyi başardılar ve oturma odasının ortasına bıraktılar. Hala yarım kutu Perfect Pink'im var ve mobilyaları yerleştirmeden önce vurgulu bir duvar boyamak niyetindeyim.

Amansız sıcakta çalışmaya devam ediyoruz. İki saat sonra DoorDash büyük pizzalar ve iki soğuk litre kola ile geldi. İlerlememiz durdu. Biz mutfak adasının etrafında yemek yerken.

"Gelecek Cuma Reese's Pieces getiriyorum," diyor Morgan, devam eden Candy Pong turnuvarımıza atıfta bulunarak. Geçen hafta Nerds Sakızlı Kümeler vardı. Ondan önceki hafta M&M'ler.

Bruce patronluğu devraldığından beri ofis biraz daha ılgınlaştı. O Christopher'ın steroid kullanması gibi, her fırsatta takım kuruyor, buna öğlen dartı, masa tenisi ya da aklına ne gelirse dahil.

Kurumsal Muhasebe için üç ay içinde tamamlanması gereken yeni bir projemiz var. Kıdemli Geliştirici olarak (Bruce sayesinde) sekiz kişilik ekibin başındayım ve Chance de Baş Mimar olarak görev yapıyor. Kanban panomu düzenli olarak güncellediğı sürece tasarımdan o sorumlu, ki masa tenisi oynarken bunu yapması zor. Sorun değıl. Henüz hiçbir teslim tarihini kaçırmadı.

"İş hakkında konuşmayalım," diyorum. "Willa'nın kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum." "Benim için sorun değıl," diyor Willa.

"Hızlanmama yardımcı oluyor."

Sohbet *Bridgerton*'a kayıyor ve Drew anime hakkında konuşmak için araya giriyor. Morgan onu geri yönlendiriyor ve sonra ikram edilen brownie pizzadan çok fazla yiyip inleyerek oturma odasına geçiyoruz.

Morgan, "Eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmek isterdim ama ," diyor.

"En iyisi. Brownie. Şimdiye kadarki en iyi Brownie" diyor Kayla çıkık karnını ovuştururken.

Morgan ve Kayla, Drew ile birlikte ayrılıyor, Willa eşyalarını yerleştirmek için yatak odasına gidiyor ve Chance ile ben de benim yatak odamda çalışmaya başlıyoruz. Saat dokuz buçukta dairesinden dizüstü bilgisayarını aldı. Yatağıının üzerine koydu ve ailesinin Zoom'dan ona ping atmasını bekledik.

Saat tam onda, ben banyomdaki dolabı düzenlerken arıyorlar.

"Danni," diye sesleniyor Chance. "Buraya gel."

Bir yığın havluyu makyaj masasının üzerine koyuyorum ve Chance'e yatakta eşlik ediyorum. Annesi, babası ve dadi yemek masasından bize gülümsüyorlar.

"İkiniz de bitkin görünüyorsunuz," diyor annesi endişeyle.

"Kız kardeşim ve ben bugün yeni bir daireye taşındık. Chance mobilyalarımızı taşımak için büyük ve güçlü kollarını kullandı."

"Ve bacaklarım. Ve sırtım." Yüzünü buruşturuyor.

"Sanırım bu onun yatak odanızda olması için uygun bir neden," diyor Dadi.

"Merak etme, Dadi. Üst kattaki dairemde uyuyorum."

"İyi olur."

Chance'in annesi, birkaç hafta önce duyurdukları Tivri'nin hamileliğiyle ilgili ayrıntıları anlatıyor. Her şey gidiyor. Bir isimleri var ama kız mı erkek mi olduğunu söylemeyi planlamıyorlar.

Dadi, "Yeğenini görmek için altı ay içinde Hindistan'dönmen gerekecek," diyor.

"Bu işe yarayacaktır."

"Gerekir mi?" Dadi gözlerini kısarak Chance'e bakar. "*Will*. Değil mi oğlum?" Chance'in babasına dirsek atıyor.

"Hayır. Yani. İşe yaramalı çünkü..." Bana dönüyor, gözlerini kaçırıyor ve elini cebine atıyor. Boğazını temizleyerek tekrar bakışlarımla buluşuyor ve avucunu uzatıyor. Üzerinde elmaslarla çevrili küçük altın bir bant var.

Elim istemsizce ağzıma gidiyor. Gözlerimi Chance'in ailesine çeviriyorum. Dadi'nin çenesi düştü. Annesi ve babası beklentiyle bakıyorlar.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Chance tekrar boğazını temizler. "O kadar uzun zamandır birlikte olmadığımızı biliyorum ama-"

"Evet."

Bana sırtlıyor.

"Bırakın söylesin," diyor Dadi. "Duymak istiyorum."

Kıkırdıyorum, parmaklarım hâlâ ağzımda. Chance sol elime uzanıyor.

"Danni, ruh eşlerine inanmadığımı biliyorum ama ben inanıyorum. Ve ben kendiminkini buldum. Bu gezegende birlikte olmak istediğim tek kadın sensin. Benimle evlenir misin?"

"Evet," diyorum daha bir güvenle. Yüzüğü parmağıma geçiriyor. Dadi ellerini havaya kaldırıyor. "Düğün planlamak için altı ayımız var."

Chance elimi sıkıyor ve sonra öpmek için eğiliyor. Dudaklarımız birkaç saniye boyunca birbirine yapışırken babası ıslık çalıyor.

"Seni seviyorum, Danni Grasso," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, Jyotiraditya Balasubramanian. Sen benim ruh eşimsin." Chance geri çekilir. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Başka bir öpücük için eğildim.

"Geleneksel bir Hint düğünü olacak," diyor Dadi, sevgi gösterimizden şaşırtıcı bir şekilde etkilenmemiş.

"Danni'ye ne istediğini sormamız gerekmez mi?" Chance öyle diyor. "Geleneksel bir düğün kulağa harika geliyor," diye cevap veriyorum.

"Kabul etmeden önce geleneksel bir Hint düğününün ne olduğunu duymak isteyebilirsiniz."

"Baharatlı yiyecekler yemeniz beklenecek ve beyaz giymeyeceksiniz."

"İsterse beyaz giyebilir. Ya da Noel Baba sakalı."

"Ama buna mecbur değil," diyor Dadi. "Bence mavi. Sen ne dñşünüyorsun?" Dadi, Chance'in annesine bakar.

"Mavi harika görünür. Ya da yeşil. Elbiseleri denemek için düğünden önce ziyarete gelmeniz gerekecek."

Chance eliyle yanağını okşuyor ve bakışlarımı ailesinden uzaklaştırıyor. "Bundan emin misin?"

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Danni Balasubramanian.

Kulağa hoş geliyor.

Don't Miss the Free Prequel!

ÜCRETSİZ ön romanınız *Upgrading Cupid*'i almak için www.erinlucy.com adresinden **Erin'in haber bültenine** .

Bir bilgisayar sisteminde, yükseltme gelişmiş verimlilik, hız ve performans için sistem performansını artırır. işlevselliği optimize etmek ve gelişmiş uygulamaları desteklemek için uyumluluk.

Cassie'nin kısa süren evliliği yeni bitmiş, onu evliden bekâra düşürmüştür. Uyanık olduğu her saati hayalet turları işine harcayarak, işkoliklikle kendini uyuşturarak başa çıkmaya çalışıyor.

Cassie'nin kuzeni, Cassie'nin gönülsüzce katılmayı kabul ettiği bir tanışma randevusu ayarlayarak araya girer. Randevu korkunç bir şekilde ters gidince, Cassie insan müdahalesinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark eder. Ciddi bir müdahaleye ihtiyacı var. algoritmik yardım.

Yapay zeka dünyasına girin
Aşkın tesadüfi karşılaşmalardan çok daha fazlası olduğu zeka çöpçatanlığı, bir dizi hesaplanmış hamle ve veriye dayalı karardır.

Bu ön romanda, flört dünyasını sonsuza dek değiştirmeye hazırlanan devrim niteliğindeki çöpçatanlık programı MatchAI'nin doğuşunu keşfedin.

About the Author

Erin Lucy sahillere ve mısır tarlalarına düşkündür. Küçük kasabaları, şirin şehirleri ve rahat hissettiren yerleri seviyor. Sosyal medya tercihi [Instagram](#). Ayrıca [Facebook](#)'ta veya neler yaptığını görmek için [web sitesine](#) uğrayabilirsiniz.

Günlük bir işi, üç çocuğu, bir kocası ve birkaç evcil hayvanı var. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, kiliseye gidiyor, spor salonuna gidiyor ya da çok fazla boba çayı içiyor olabilir.

Uzun zaman önce Orta Batı'daki bir üniversiteden Onur Derecesi ile İngilizce diploması aldı.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.